Mục lục

Chương 1
Chương 2 (Phần 1)
Chương 2 (Phần 2)
Chương 3 (Phần 1)
Chương 3 (Phần 2)
Chương 3 (Phần 3)
Chương 4 (Phần 1)
Chương 4 (Phần 2)
Chương 4 (Phần 3)
Chương 5
Chương 6 (Phần 1)
Chương 6 (Phần 2)
Chương 6 (Phần 3)
Chương 6 (Phần 4)
Chương 7 (Phần 1)
Chương 7 (Phần 2)
Chương 8 (Phần 1)
Chương 8 (Phần 2)
Chương 8 (Phần 3)
Chương 9 (Phần 1)
Chương 9 (Phần 2)
Chương 10 (Phần 1)
Chương 10 (Phần 2)
Chương 11 (Phần 1)
Chương 11 (Phần 2)
Chương 12 (Phần 1)
Chương 12 (Phần 2)
Chương 13 (Phần 1)
Chương 13 (Phần 2)
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18 (Hết)

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Chị nghĩ chúng ta nên quăng gã vào ổ kiến lửa rồi ném dưa chuột vào người gã.”

Amanda Devereaux bật cười trước gợi ý của Selena. Cô không thể không cười rũ trước cái trò của bà chị gái cho dù tình huống hiện tại khá là bi thảm. Và cũng chính vì sự bi thiết này mà thay vì được nằm ườn trên giường, chăn quấn đến tận cổ, cô lại phải ngồi đây, ngay tại quảng trường Jackson vào đúng buổi chiều chủ nhật lạnh lẽo này, với những quân bài tarot của Selena nằm trước mặt cùng với cái trò bói chỉ tay ưa thích của chị ấy.

Vẫn còn mỉm cười vì thích thú với cái ý nghĩ hàng triệu con kiến sẽ bâu vào gặm nhấm cái cơ thể nhão như bột của Cliff, Amanda đưa mắt nhìn bâng quơ đám du khách rồng rắn tham quan New Orleans bất chấp thời tiết u ám của buổi chiều chủ nhật tháng mười một.

Mùi rễ rau diếp sao với café ấm áp cùng với hương thơm lừng của chiếc bánh tiêu đường từ quán Café Du Monde bên kia đường như mời gọi mấy chiếc xe ngang qua từ cách xa hàng dặm. Trời đầy mây, u ám, xám xịt thật hợp với tâm trạng ảo não lúc này của Amanda.

Vào mùa đông, hầu hết những người bán hàng rong trên quảng trường Jackson đều không màng đến việc lập một gian hàng tử tế, nhưng chị gái cô – Selena – lại trang trí cái lều xem bói như thể nó là một báu vật của New Orleans, chẳng khác nào vương cung thánh đường – nhà thờ Thánh Louis nổi tiếng nằm ngay phía sau lưng quảng trường.

Và cái lều bảo bối của Selena thật ra lại chính là …

Một cái bàn bói bài rẻ tiền phủ một tấm vải dày màu tím mà mẹ của họ đã may bằng một thứ bùa chú "đặc biệt" chỉ truyền lại trong dòng tộc.

Quý bà Selena, hay còn được mọi người gọi là Thanh Đồng, ngồi ngay sau bàn, vận một chiếc váy dài bằng da lộn màu xanh lá cây, áo len đan màu tía và khoác bên ngoài một chiếc áo khoác to màu đen bạc.

Bộ trang phục quái lạ của cô chị trông trái ngược hoàn toàn với chiếc quần jeans bạc màu, cái áo len dệt kim màu hồng và áo khoác trượt tuyết màu nâu mà Amanda đang vận trên người. Lúc nào Amanda cũng thích được ăn vận như một người bình thường. Trái lại, các thành viên còn lại trong gia đình lại thích ăn vận một cách lòe loẹt, cô rất ghét trở thành tâm điểm sự chú ý của mọi người. Cô luôn muốn tìm cách lẫn vào đám đông.

"Em đã đủ với bọn đàn ông rồi." Amanda nói. "Cliff chính là bến đỗ cuối cùng. Em đã quá mệt mỏi khi phải tốn thời gian với bọn họ. Kể từ giờ trở đi, em sẽ chỉ tập trung vào công việc kế toán mà thôi."

Selena cong môi vẻ chán chường trong khi tay không ngừng xáo các quân bài. "Kế toán sao ? Không biết em có phải là con nhặt của bố mẹ không nữa ?"

Amanda cười miễn cưỡng. "Em cũng nghĩ em là con lượm. Nên em ước gì gia đình thật sự sẽ đến mang em đi trước khi quá trễ, trước khi em bị hô biến trước mấy trò quái dị này."

Selena bật cười trong khi đưa tay lật những lá bài tarot. "Em có biết vấn đề của em là gì không ?"

"Em là một người quá cổ hủ và cứng nhắc," Amanda nói, lập

lại chính xác từng lời mà mẹ và bà chị gái lớn hơn cô tám tuổi thường dùng để nói về cô.

“Chuẩn không cần chỉnh. Nhưng chị nghĩ em cũng nên đa dạng hóa khẩu vị của mình một chút. Đừng cứ mãi chạy theo bọn đeo cravat, suốt ngày chỉ biết bám váy mẹ mà chẳng biết làm gì. Cưng à, em cần một cuộc phiêu lưu tình ái với một người đàn ông có thể khiến trái tim em đập rộn rã. Đó chính là những anh chàng liều lĩnh và cuồng nhiệt.”

“Giống như Bill sao ?” Amanda hỏi với một nụ cười khi nghĩ đến chồng của Selena, anh ta mới đúng là một khúc gỗ thật sự.

Selena lắc lắc đầu. “Oh, không đâu, trái lại. Chị chính là người cuồng nhiệt và táo tợn, chính chị đã cứu rỗi anh ấy khỏi cuộc sống buồn tẻ. Chính vì vậy, bọn chị chính là một nửa hoàn hảo của đối phương. Cân bằng, cưng à. Em không có cân bằng. Em và đám bạn trai của em chẳng khác nào một đầu cân lệch hẳn về phía Thành Phố Buồn Chán.”

“Hey, nhưng em thích người đàn ông của em phải buồn chán thế đó. Đó mới đúng là những người đáng tin cậy, em sẽ chẳng bao giờ phải lo lắng chuyện họ vụng trộm đâu đó. Dù sao đi nữa em cũng chính là một cổ nữ”

Selena khịt mũi trong khi tay không ngừng tráo mấy quân bài. “Nghe có vẻ như em nên có vài buổi trị liệu tâm lý với Grace đây.”

Amanda chế giễu. “Đúng rồi, có vẻ như em thật sự cần một lời khuyên về việc hẹn hò từ một bác sĩ tâm lý tình dục đã kết hôn với một nô lệ tình dục người Hy Lạp đấy. Chị ấy đúng là một ca đáng tham khảo. Thôi khỏi, cám ơn nhiều.”

Trái với những lời vừa nói, Amanda thật sự rất thích Grace Alexander. Không giống những người bạn đồng bóng khác của Selena, Grace là một người mẫu mực và rất bình thường. “Mà dạo

này chị ấy sao rồi?”

“Vẫn tốt. Mới cách đây hai ngày Niklos đã chập chững tập đi rồi và giờ thì nó cứ tò mò về đủ thứ chuyện.”

Amanda mỉm cười tưởng tượng hình ảnh của thằng bé tóc vàng đáng yêu và cô em gái song sinh. Cô rất thích thú khi được Grace và Julian nhờ làm vú em cho bọn trẻ. “Khi nào thì chị ấy sinh ?”

“Đầu tháng ba”

“Chắc là họ rất hào hứng,” Amanda nói, có đôi chút ghen tị. Lúc nào cô cũng thích có một gia đình đầy trẻ con, nhưng giờ đã hai mươi sáu mà vẫn chẳng có mảnh tình vứt vai. Nhất là, cô không thể bói đâu ra một người đàn ông sẵn lòng kết hôn với một người mà gia đình của cô ta hình như đều toàn những ca thần kinh kinh niên điển hình.

“Em biết không,” Selena nói với một cái nhìn khiến Amanda rợn tóc gáy. “Julian có một người anh trai bị nguyền rủa nhốt vào một cuốn sách. Em có thể thử -”

“Tuyệt đối không bao giờ, cám ơn nhiều. Chị nhớ đó, em chúa ghét mấy trò quái dị biến thái đó. Em thích một người đàn ông dễ thương, bình thường chứ không phải là một con quỷ.”

“Priapus là một vị thần Hy Lạp, không phải một con quỷ.”

“Nhưng trong từ điển của em thì không khác gì mấy đâu. Tin em đi, sống với chín người lúc nào cũng đọc thần chú, và làm mấy trò phù phép là quá đủ rồi. Em muốn một cuộc sống bình thường.”

“Bình thường nghĩa là buồn chán.”

“Sao chị không thử một lần trước khi bài xích nó đi đã?”

Selena cười phá lên. “Một ngày nào đó, em gái bé nhỏ ạ, em sẽ phải thừa nhận phân nửa dòng máu còn lại của mình.”

Những lời đó như gió thoảng qua tai trong khi tâm trí Amanda còn đang quẩn quanh anh chàng “cựu” hôn phu. Cô đã từng nghĩ Cliff chính là một nửa của cô. Một kế toán bình thường, dễ mến, anh đúng thật là tách trà dành cho cô.

Cho đến khi anh gặp gia đình cô.

Ugh! Suốt sáu tháng ròng, cô luôn tìm cách trì hoãn ngày ra mắt anh với gia đình vì cô biết chắc điều gì sẽ xảy ra. Nhưng anh cứ thuyết phục mãi, và tối qua, cuối cùng cô đã nhượng bộ.

Cô nhắm mắt mường tượng lại cảnh đêm qua khi mà cô chị gái song sinh Tabitha đón anh ở cửa ra vào trong bộ quần áo thời trung cổ kiểu Gothic mà chị ấy thường mặt khi đuổi theo bọn xác sống. Như để cho đủ bộ, chị còn chỉ cho anh thấy chiếc nỏ và toàn bộ bộ sưu tập những mảnh thiên thạch. “Cái này là cái đặc biệt nhất. Nó có thể chém đứt đầu một con ma cà rồng từ cách xa ba trăm thước Anh (khoảng 275m).”

Như cho rằng tình huống vẫn chưa đủ tệ, mẹ cô và ba bà chị lớn còn cùng nhau đọc thần chú bảo vệ cho Tabitha trong bếp.

Và điều tệ hại nhất chính là khi Cliff lỡ uống nhầm ly của Tabitha, cái ly chứa đầy thứ độc dược cực mạnh được pha chế từ sữa đông, sốt Tabasco, lòng đỏ trứng và lá trà.

Anh ta đã nôn cả giờ đồng hồ.

Sau đó, Cliff chở cô về nhà. “Anh không thể kết hôn với một người sống trong một gia đình như thế.” Anh nói trong khi cô tháo nhẫn đính hôn trả lại cho anh. “Lạy chúa, nếu chúng ta có con thì sao? Em có tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra với chúng không ?”

Amanda ngả đầu ra sau, tưởng chừng như mình có thể giết hết mọi người trong nhà vì xấu hổ. Chẳng lẽ bình thường chỉ trong một buổi tối duy nhất là yêu cầu quá đáng lắm hay sao ?

Tại sao, tại sao cô lại không được sinh ra trong một gia đình bình thường, nơi mà không ai thèm tin vào những hồn ma, yêu tinh, ác quỷ hay phù thủy?

Nhưng nếu nghĩ về việc này thì cả người bình thường lẫn những người giống như các thành viên còn lại trong gia đình cô đều tin tưởng vào sự tồn tại của ông già Noel!

Làm sao mà người cha cực kỳ bình thường của cô lại có thể chịu nổi mấy trò vớ vẩn này kia chứ ? Ông hoàn toàn xứng đáng được phong thánh vì sự nhẫn nhịn đó.

“Hi, mọi người!”

Amanda mở mắt nhìn Tabitha đang đi tới. Đúng là nhắc ma là ma tới. Lại có chuyện gì nữa đây ? Sao không có chiếc bus nào lao tới cán dẹt chị ta luôn cho rồi.

Ngày hôm nay mới mỉa mai làm sao. Cô cũng yêu quý người chị song sinh của mình nhưng không phải lúc này. Lúc này cô chỉ cầu mong sao tất cả những chuyện tồi tệ sẽ giáng xuống đầu Tabitha. Tất cả những chuyện đau khổ và bẩn thỉu.

Như mọi ngày, hôm nay Tabitha cũng vận toàn đồ đen. Cái quần da màu đen, chiếc áo khoác dài, cao cổ bằng da cũng màu đen.

Mái tóc quăn nhẹ, dày và dài màu vàng nâu buộc đuôi ngựa, đôi mắt xanh nhạt sáng rực.

Đôi má Tabitha ửng hồng vì cố chạy thật nhanh.

Ôi không, không phải chị ấy lại đang đuổi theo cái gì nữa đó

chứ!

Amanda thở dài. Làm thế quái nào mà cả hai lại là hai chị em cùng trứng được cơ chứ ?

Tabitha cho tay vào túi áo, rút ra một mảnh giấy, đặt nó xuống bàn ngay trước mặt Selena. “Em cần chuyên môn của chị. Nó là tiếng Hy Lạp có đúng không ?”

Không vội trả lời câu hỏi, Selena đặt bộ bài sang một bên, nhìn tờ giấy trước mặt. Cô nhướng mày.

“Làm sao em có nó ?”

“Từ con ma cà rồng mà chúng ta diệt tối qua. Nó nói gì vậy ?”

“Người săn đêm đang đến gần. Desiderius phải cẩn thận.” (Desiderius là hoàng đế cuối cùng của vương quốc Lombard, nằm ở phía bắc nước Ý).

Tabitha cho tay vào túi trong khi suy xét lời chị gái. “Chị có biết nó có nghĩa là gì không?”

Selena nhún vai, trả tờ giấy lại cho Tabitha. “Chị chưa bao giờ nghe nói về Người săn đêm hay Desiderius cả.”

“Eric nói Người săn đêm là biệt danh của một người trong chúng ta. Chị nghĩ sao ?” Tabitha hỏi.

Amanda đã nghe đủ rồi. Thánh thần ơi, cô rất ghét khi nghe bọn họ thảo luận về những thứ rác rưởi như ma cà rồng, ác quỷ rồi cả ba cái điều huyền bí nhảm nhí. Tại sao họ không thể trưởng thành và sống trong một thế giới bình thường được nhỉ ?”

“Nghe này,” Amanda vừa nói vừa đứng lên. “Gặp cả hai sau nhé.”

Tabitha kéo tay cô khi cô dợm bước đi. “Nè, không phải là em

vẫn còn giận về chuyện của Cliff đó chứ ?”

“Tất nhiên rồi. Em thừa biết là chị cố tình làm vậy.”

Hoàn toàn không chút ân hận vì đã phá hỏng chuyện đính hôn của Amanda, Tabitha buông tay nói

“Mọi người làm thế chỉ để tốt cho em thôi.”

“Oh, phải rồi,” cô cười giả tạo. “Vậy phải cám ơn mọi người vì đã lo lắng cho em. Móc cho lồi cả hai mắt em ra, để cho nó thấy rõ ràng mọi chuyện, chắc vui lắm nhỉ?”

“Thôi nào, Mandy,” Tabitha nói, cố làm vẻ mặt đáng yêu. Mỗi khi chị ấy làm thế, cha đều sẽ sẵn sàng tha thứ hết mọi chuyện mà chị ấy đã gây ra. Nhưng chuyện đó không có tác dụng gì với Amanda, ngoại trừ nó khiến cô thêm khó chịu. “Có thể em không thích những gì mọi người làm, nhưng chị biết em vẫn yêu quý mọi người, có đúng không. Và vì vậy em sẽ không thể kết hôn với kẻ không thể chấp nhận chúng ta như vốn dĩ là như thế.”

“Chúng ta sao?” Amanda hỏi gặng lại. “Đừng gộp em chung với mấy trò điên khùng đó. Em chính là người duy nhất mang gen bình thường ở trong nhà này. Mọi người mới chính là - ”

“Tabby!”

Tiếng gọi của anh bạn trai Gothic của Tabitha cắt ngang câu nói của Amanda. Eric St James chỉ nhỉn hơn bọn họ khoảng 2 cm, nhưng vì họ cao đến gần 1m75 nên điều đó cũng không có gì là bất thường. Mái tóc ngắn màu đen móc line tím được chải dựng đứng. Lẽ ra anh ta sẽ rất dễ thương nếu anh ta không hay chọc mũi vào việc của người khác hoặc tìm được một công việc đàng hoàng lâu dài.

Và chấm dứt cái trò săn ma cà rồng này. Sheez !

“Gary vừa tìm được manh mối về một đám ma cà rồng,” Eric nói với Tabitha. “Chúng ta phải mau bắt kịp nó trước khi trời tối. Em sẵn sàng rồi chứ?”

Nếu Amanda còn nhắm mắt tin tưởng vào bất cứ sự thay đổi nào của họ thì nhất định cô đã mù rồi. “Nếu cứ hành xử theo kiểu này rồi sẽ có lúc xảy ra án mạng cho coi. Còn nhớ vụ mọi người tấn công nhóm hóa trang Anne Rice Lestat ở nghĩa trang lần trước không ?”

Eric mỉm cười tự mãn. “Thì đã có ai bị gì đâu, mà đám du khách cũng thích chuyện đó mà.”

Tabitha nhìn Selena. “Chị có thể tìm hiểu thêm giùm em được không, và báo ngay cho em biết khi chị có chút manh mối nào về Desiderius hay Người săn đêm nha.”

“Thôi nào, Tabby, anh đã nói bao nhiêu lần là bỏ qua vụ đó đi rồi mà ?” Eric khó chịu nói. “Bọn ma cà rồng chỉ đang tìm cách chơi chúng ta thôi. “Người săn đêm” chẳng qua chỉ là do bọn chúng nghĩ ra thôi, nó không có ý nghĩa gì cả đâu.”

Nhưng cả Selena và Tabitha đều lờ anh ta đi.

Selena trả lời Tabitha. “Tất nhiên rồi, nhưng lần theo manh mối của Gary có vẻ triển vọng hơn nhiều đó”

Eric thở hắt ra khó chịu. “Anh ta nói là anh ta cũng chưa bao giờ nghe nói về chúng - ” Eric giận dữ nhìn Tabitha – “điều đó có nghĩa là không có gì cả.”

Tabitha hất tay anh ta ra khỏi vai cô, và tiếp tục lờ anh ta đi. “Nếu nó được viết bằng tiếng Hy Lạp thì em dám cá là cô bạn giáo sư của chị sẽ biết nhiều điều về nó đó.”

Selena gật đầu. “Tối nay chị sẽ hỏi Julian khi đến chỗ Grace.”

“Cám ơn chị,” Tabitha nhìn về phía Amanda. “Em đừng lo về chuyện của Cliff. Chị biết ai mới là ngươi xứng đáng với em. Chị mới gặp anh ta cách đây mấy tuần.”

“Ôi trời,” Amanda thở dài. “Thôi mấy cái trò mai mối đó đi. Em vẫn chưa quên chuyện lần trước, mà từ đó đến nay đã bốn năm rồi còn gì.”

Selena cười phá lên. “Có phải là cái tay biểu diễn trò cá sấu không ?”

“Đúng rồi,” Amanda đáp. “Cá sấu Mitch, gã thậm chí còn thử dùng em làm mồi nuôi con thú cưng của gã, Marthe Bự.”

Tabitha khịt mũi. “Không phải đâu. Anh ấy chỉ muốn chỉ cho em thấy anh ấy kiếm sống bằng cách nào thôi.”

“Em nói cho chị biết, đợi đến khi nào Eric cho đầu chị vào miệng một con cá sấu còn sống thì chị muốn nói gì cũng được. Nhưng cho đến lúc đó, với kinh nghiệm của một chuyên gia về chứng hôi miệng của bọn cá sấu, em đoan chắc là gã Mitch đó chẳng qua chỉ đang tìm kiếm một món tráng miệng Scooby rẻ tiền mà thôi.”

Tabitha le lưỡi rồi kéo tay Eric tất tả chạy đi.

Amanda vò đầu khi nhìn thấy hai người đưa mắt nhìn nhau tình tứ, một bằng chứng nữa cho thấy mọi người sinh ra đều để dành cho một người nào đó, cho dù kẻ đó có lập dị đến thế nào đi nữa.

Khốn nạn là cho dù là vậy cô vẫn không tìm được một nửa kia của mình.

“Em phải về nhà để gặm nhấm nỗi buồn đây.”

“Nghe này,” Selena lên tiếng giữ cô lại. “Sao chị lại không hủy

cuộc hẹn tối nay với Grace nhỉ, hai chị em mình có thể đi đâu đó. Một buổi lễ nho nhỏ tiễn vong Cliff chẳng hạn?"

Amada mỉm cười cảm kích. Đó chính là lý do cô yêu mến gia đình mình đến thế. "Không cần đâu, cám ơn chị. Em có thể nướng chín xúc xích Áo bằng cách của em. Ngoài ra, Tabitha chắc sẽ chết ngất nếu chị không hỏi thăm Julian về Người săn đêm."

"Được thôi, nhưng nếu em đổi ý thì nhớ báo cho chị biết đó. Oh, nếu về nhà thì sao em không bảo Tiyana ếm bùa lên cái của quý của Cliff luôn cho rồi?"

Amanda cười phá lên. Đôi khi có chị gái là một thầy cúng cao tay ấn thì cũng khá là hữu dụng đó. "Tin em đi, anh ta sẽ không chịu nổi chuyện đó đâu." Cô nháy mắt với Selena. "Hẹn gặp chị sau,"

Tối hôm đó, trong khi đang mơ màng, tiếng chuông điện thoại reng làm Amanda nhảy dựng lên. Đặt quyển sách sang một bên, cô vội nhấc điện thoại.

Là Tabitha.

"Cưng ơi, em sang nhà chị dẫn con Terminator ra ngoài một chút có được không ?"

Amanda nghiến răng trước lời nhờ vả quen thuộc, cứ lặp đi lặp lại mỗi hai lần một tuần.

"Thôi nào, Tabby, sao chị không tự đi mà làm lấy ?"

"Chị không nghĩ rằng bọn chị lại đi xa đến thế. Làm ơn đi mà. Nếu không nó sẽ tè ướt nhẹp cả giường chị cho coi."

"Chị biết gì không Tabby, em cũng còn có cuộc sống riêng nữa mà."

“À, đúng rồi, chẳng hạn như ngồi một mình trên ghế sofa, đọc quyển truyện tình cảm lãng mạn mới nhất của Kinley MacGregor, và gặm nhấm mớ kẹo chocolate tròn như thể không còn có ngày mai.”

Amanda nhướng mày nhìn mớ giấy gói kẹo nằm vương vãi trên bàn và quyển Claimming the Highlander nằm trên bàn.

Đáng ghét, cô rất ghét cái kiểu thông tuệ này của bà chị song sinh.

“Thôi mà,” Tabitha van vỉ. “Chị hứa lần sau chị sẽ đối xử tốt với người bạn trai mới của em.”

Amanda thở dài, cô biết cô không thể nào nói không với chị ấy. Đó chính là điểm yếu lớn nhất của cô.

“Cũng may là chị chỉ ở cuối đường chứ nếu không chắc em sẽ giết chết chị.”

“Chị biết, chị cũng yêu em.”

Tằng hắng nhẹ, Amanda dập máy. Cô nhìn quyển sách trên bàn. Quỷ tha ma bắt, đang tới đoạn hấp dẫn.

Cô thở dài. Ôi trời, ít nhất thì cũng còn con Terminator bầu bạn trong ít phút. Nó đúng là một con chó bull xấu xí nhất mà cô từng thấy, nhưng nó lại cũng là giống đực duy nhất mà cô có thể chịu đựng được.

Cô với tay lấy cái áo khoác da màu nâu choàng lên tay rồi nhanh nhẹn ra khỏi nhà. Tabitha sống cách đó hai dãy nhà, cho dù trời rất tối và cực lạnh, Amanda vẫn không muốn lái xe.

Mang găng tay vào, cô bước nhanh xuống con hẻm bên hông, thầm cầu mong Cliff đang ở đó, làm mấy việc lặt vặt. Trong khi dẫn con Terminator đi rồi về trở lại nhà Tabitha, không biết bao

nhiêu lần Amanda phải cố dứt hình ảnh Cliff ra khỏi tâm trí mình.

Lần đầu tiên khi nghĩ đến Cliff, cô đã vấp phải một cái ổ gà. Chuyện khiến cô cảm thấy tồi tệ nhất khi chấm dứt mối quan hệ giữa hai người chính là cô không hề nhớ anh ta. Không hoàn toàn là nhớ, theo một nghĩa nào đấy.

Cô chỉ nhớ đến việc trò chuyện hằng đêm với một ai đó. Cô nhớ một người bạn cùng xem tivi, nhưng cô không thể thành tâm mà nói là cô nhớ anh ta.

Và đó chính là điều khiến cô cảm thấy chẳng dễ chịu chút nào.

Nếu không vì cái gia đình lập dị này, có lẽ họ đã kết hôn, và cuối cùng phát hiện ra rằng cô thực sự không hề yêu anh ta.

Suy nghĩ đó khiến cô lạnh run hơn cả những cơn gió lạnh tháng mười một quất thẳng vào mặt.

Đẩy Cliff ra khỏi tâm trí, cô tập trung quan sát cảnh vật xung quanh. Lúc này mới tám giờ ba mươi, nhưng cả khu đã trở nên vắng lặng quá, cho dù đó có một một buổi tối chủ nhật đi chăng nữa thì sự im lặng này cũng không bình thường chút nào. Những chiếc xe đậu dọc hai bên đường, và phần lớn những ngôi nhà cô bước ngang qua đều vẫn còn sáng đèn.

Mọi thứ đều trông có vẻ bình thường, nhưng vẫn có điều gì đó khiến người ta rợn tóc gáy. Vầng trăng khuyết chênh chếch trên cao, hắt một thứ ánh sáng vàng vọt xung quanh cô. Đâu đó, cô nghe như có tiếng kêu nhỏ hay tiếng cười vọng lại từ ngọn gió.

Đó đúng là một đêm hoàn hảo cho ác quỷ -

“Ra khỏi đầu em ngay,” cô bật la to.

Nhất định lại là một trò của Tabitha. Jeez !

Còn gì nữa đây. Có khi nào cô chợt nhận ra bản thân và mấy người chị em lang thang trên một nhánh sông nào đấy, tìm kiếm một loại cây thảo dược dớ dẩn nào đấy hay một con cá sấu ?

Rùng mình nghĩ tới viễn cảnh đó, cuối cùng cô đã về tới căn nhà cũ kỹ đáng sợ của Tabitha. Chị ấy đã cho một người thuê phòng cuối cùng trong góc. Bức tường sơn màu tím lòe loẹt, đó là căn nhà nhỏ nhất trên đường. Amanda thầm ngạc nhiên khi không thấy ai than phiền về cái tông màu hoa hòe nổi bật của căn nhà. Lẽ dĩ nhiên là Tabitha thích ngôi nhà này, vì khi chỉ đường, cô chỉ cần nói

“Hãy tìm căn nhà gạch tím Victorian với hàng rào bằng sắt đen. Dễ nhận ra thôi mà.”

Đúng là cực kỳ dễ nhận ra trừ khi bạn là một người mù.

Sau khi mở cánh cửa thấp bằng sắt đúc, Amanda tiến về phía hàng hiên nơi có cái tượng thú đầu người theo motif Gothic to lớn bằng đá đứng sừng sững.

“Chào Ted,” cô nói với bức tượng thú đầu người mà Tabitha thề sống thề chết là có thể đọc được suy nghĩ của người khác. “Tôi chỉ đến để dẫn con chó đi dạo thôi, được chứ ?”

Amanda móc chìa khóa ra khỏi túi rồi mở cửa trước. Vừa bước vào phòng căn phòng chờ bên trong, cô đã phải khịt mũi ngửi thấy một mùi khó chịu xông lên. Chắc một trong số những bình độc dược của Tabitha đã quá đát rồi.

Hoặc cũng có thể là bà chị gái của cô lại thử tự nấu bữa tối nữa quá.

Cô nghe thấy tiếng con Terminator sủa inh ỏi trong phòng ngủ.

“Vào đây,” cô nói với con chó trong khi đóng sập cửa lại. Cô bật đèn, đi ngang qua phòng khách.

Nhưng khi vừa bước chân vào hành lang dẫn đến phòng khách, trong đầu cô vang lên một giọng nói thúc giục cô phải bỏ chạy ngay.

Ngay lập tức, đèn vụt tắt và có ai đó giữ rịt lấy cô từ phía sau

“Nào nào,” một giọng nói ngọt xớt phả vào tai cô. “Ít nhất thì tôi cũng bắt được cô em rồi, cô phù thủy bé nhỏ.” Vòng tay hắn siết chặt lấy cô. “Đã đến lúc cô em phải nếm mùi một chút.”

Có cái gì đó đập thẳng vào đầu cô và rồi cô ngã khuỵu xuống sàn nhà.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 2 (Phần 1)

Amanda tỉnh giấc với cái đầu nhức như búa bổ, toàn thân mỏi nhừ.

Cái quái gì thế –

Và rồi cô nhớ lại chuyện người đàn ông dấu mặt.

Những lời nói của hắn ta.

Thật khủng khiếp. Cô cố đứng dậy và nhanh chóng nhận ra mình đang nằm trên một cái sàn bằng bê tông lạnh lẽo trong một căn phòng nhỏ đầy bụi bặm….

Tay cô bị khóa chặt với một người đàn ông lạ hoắc tóc vàng.

Cô chỉ muốn hét toáng lên, nhưng rồi cố kìm lại.

Cô tự nhủ không được hoảng loạn cho đến khi hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tất cả chỉ vì Tabitha thuộc tuýp người thích bày ra mấy trò hẹn hò mai mối trong một bối cảnh cực kỳ biến thái - chẳng hạn như cái lần chị ấy "vô tình" nhốt cô cùng với Randy David trong tủ áo suốt ba giờ liền.

Hay cái lần "bắt cóc" cô bằng chiếc xe tải với sự trợ giúp của một tay nhạc sĩ quái dị.

Tabitha luôn nghĩ ra đủ mọi cách quái đản nhất để gán đôi cô với một gã trai nào đấy. Nhưng, công tâm mà nói thì cho tới giờ, Tabitha chưa bao giờ hạ gục một anh chàng nào trước khi trói họ

lại với nhau.

Nhưng mà, Tabitha luôn là người đầu tiên nghĩ ra mọi thứ. Và một cuộc hẹn hò "lù tù mù" (ý chỉ cả hai người đều không biết gì về đối phương) đúng thực là cực kỳ mang phong cách hữu cựu.

Cố định tâm tìm hiểu tình huống hiện tại, Amanda nhìn quanh quất xung quanh. Cả hai đang bị nhốt trong một căn phòng nhỏ không có cửa sổ, chỉ có duy nhất một cánh cửa sắt hoen gỉ. Nhưng để đến được cánh cửa đó chắc cô phải kéo lê "người bạn" băng ngang nguyên căn phòng.

Trong phòng không có đồ nội thất cũng không có bất cứ thứ gì. Ánh sáng duy nhất hắt ra từ cái bóng đèn nhỏ xíu đặt ngay giữa trần.

Được thôi, thế có nghĩa là không có nguy hiểm nhất thời nào hết.

Trong cái hoàn cảnh chẳng lấy gì làm thoải mái đó, cô nghiêng đầu nhìn cái cơ thể nằm sóng xoài bên cạnh. Anh chàng quay lưng về phía cô, và từ góc độ này, thật không biết anh ta đã chết hay chỉ bị ngất xỉu.

Hy vọng cái khả năng thứ hai cao hơn một chút, cô nhích dần về phía anh chàng. Trông anh ta có vẻ cao lớn, và cái kiểu nằm trông như thể anh ta bị đập một cú trời giáng rồi nằm quay đơ luôn tại chỗ.

Chân run run, Amanda rón rén quỳ gối, chậm chạp di chuyển cơ thể anh ta sao cho cánh tay của anh chàng không bị xoắn lại.

Người đàn ông không nhúc nhích.

Cô nhìn chăm chăm vào cái cơ thể ngay trước mặt. Một chiếc áo khoác bằng da dài màu đen, quần jeans đen, áo thun cổ tròn cũng màu đen nốt, trang phục đó khiến cho anh chàng trông có vẻ

gì đó đầy đe dọa cho dù hiện giờ anh ta đang nằm phục dưới đất bất động như một xác chết. Chân đi một đôi ủng cao cổ màu đen với cái gót được khảm bạc thành những đường nét kỳ lạ. Mái tóc vàng quăn nhẹ dài đến tận cổ chiếc áo choàng, rũ xuống che kín gương mặt chàng trai.

“Xin lỗi?” Cô rướn người tới, chạm nhẹ vào người đàn ông thầm thì. “Anh vẫn còn sống chứ ?”

Sự đụng chạm nhẹ nhàng với phần cơ bắp khỏe mạnh rắn chắc khiến cô như ngừng thở. Cả cơ thể của anh ta chẳng khác nào một khối thép nguội. Cân đối và rắn chắc. Cơ thể đó chính là đại diện cho sức mạnh và sự uyển chuyển.

Ôi trời, trời ơi.

Không tự kiềm chế được, Amanda đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay anh ta. Cái cảm giác này !

Cố điều hòa hơi thở, cô thử thêm lần nữa

“Anh gì ơi? Ông ơi?” Cô lắc lắc đôi vai săn chắc. “Quý ngài Gothic, làm ơn thức dậy đi để tôi còn đi chứ. Tôi không muốn bị nhốt trong cái tủ quần áo với một cái xác chết bên cạnh thêm chút nào nữa đâu. Thôi nào, làm ơn đi đừng biến nó thành kỳ nghĩ cuối tuần ở Bernie chứ. Ở đây chỉ có mỗi mình tôi thôi, còn anh thì lại là một quý ông bự chảng.”

Nhưng anh chàng chẳng thèm nhút nhích.

Được thôi, đã thế thì tôi sẽ thử cách khác.

Amanda bặm môi, lăn anh ta một vòng, nhờ vậy, mái tóc dài trượt sang một bên.

Hơi thở của cô như tắt nghẽn trong cổ họng. Thôi được, bây giờ thì đúng là cực kỳ ấn tượng.

Anh ta đúng thật là tuyệt mỹ. Chiếc hàm rắn chắc với những đường nét mạnh mẽ, gò má cao. Cả gương mặt toát lên một khí chất quý tộc trang nhã, và còn cả chiếc cằm chẻ nữa, chỉ một đường vạch nhẹ nhưng đủ nhấn mạnh từng đường nét của khuôn mặt.

Người đàn ông này sở hữu một nét đẹp nam tính mạnh mẽ hiếm thấy, không biết liệu trên đời có bao nhiêu người phụ nữ may mắn được nhìn thấy vẻ đẹp rờ rỡ này.

Không chỉ vậy, đôi môi của anh – đó là đôi môi gợi cảm nhất mà cô từng trông thấy. Dữ dội và nồng nhiệt, nụ hôn từ đôi bờ môi mời gọi đó nhất định sẽ là nụ hôn nóng bỏng nhất và cuồng say nhất.

Khuyết điểm duy nhất trên gương mặt chính là vết sẹo dài, mảnh như sợi tóc chạy dọc từ dưới hàm, ngay lỗ tai kéo dài đến tận cằm.

Đúng là một đối thủ nặng ký với anh chàng điển trai Julian – chồng Grace. Cho đến giờ này thì Julian chừng như là người bất khả chiến bại trong phương diện này.

Amanda cũng đâu phải là dạng phụ nữ dễ dàng bị đánh gục vì nét đẹp bên ngoài. Cô thích thưởng thức nét đẹp trí tuệ hơn là hình thể. Nhất là, theo kinh nghiệm cá nhân, đa số những người đàn ông nhìn trông được, nghĩa là chỉ bằng phân nửa cái cơ thể đang nằm kia, thì chỉ số IQ còn nhỏ hơn cả số giày.

Trái lại, Tabitha lại dễ dàng bị mê hoặc bởi chiếc mông đầy và đôi bờ vai rắn rỏi.

Nhưng mà …

Amanda đưa mắt nhìn dọc phần hông rắn chắc, với những đường nét cơ bắp cuồn cuộn. Nếu là anh chàng nằm trước mặt, thì

chút xíu ngoại lệ cũng chẳng có gì là quá đáng.

Nhưng dù sao đi nữa thì trước hết anh ta phải còn sống đi đã.

Cô bối rối chồm người tới, đưa tay tìm động mạch chính ngay cổ. Tim vẫn còn đập nhanh và mạnh.

Vậy là anh ta vẫn còn sống. Thở phào nhẹ nhõm, cô cố gắng lay anh chàng lần nữa. “Nè, áo da ? Anh nghe tôi nói gì không ?”

Một tiếng rên khẽ, chàng trai chớp mắt vài cái. Amanda như bị hút mất hồn vì đôi mắt đang mở to. Chúng thật tối, đen thẫm, và khi đôi mắt đó đặt lên người cô, đôi đồng tử giãn ra.

Anh ta nắm chặt lấy vai cô, liếc mắt nhìn khinh bỉ.

Cô vùng người bỏ chạy nhưng anh chàng đã nhanh chóng kéo mạnh cô lại, đẩy cô ngã xuống đất. Chỉ trong một loáng, cả cơ thể anh đã đè lên cơ thể cô, áp sát lên sàn. Hai cổ tay cô bị giữ chặt, cao quá đầu.

Đôi mắt đen thẫm, quyến rũ lướt dọc khắp người cô dò xét.

Amanda như không thể thở nổi. Cả thân người anh ép chặt lấy cô từng phân, từng phân một. Và đến lúc này, cô nhanh chóng nhận ra anh không chỉ có cánh tay cứng như gọng kìm. Anh chính là một vưu vật, cơ bắp mạnh mẽ, tràn đầy nhựa sống. Hông anh ép chặt giữa hai đùi cô trong khi vùng cơ bụng rắn rỏi ép chặt cô ở một tư thế khiến măt Amanda đỏ bừng. Sự va chạm khiến cô cảm thấy cơ thể như bừng bừng, có một cái gì đó đang muốn vùng ra khỏi con người cô. Choáng ngợp đến không thở được.

Lần đầu tiên trong đời, cô muốn chủ động hôn một người đàn ông, một người mà cô không biết tí gì về anh ta cả.

Anh ta là ai ?

Amanda càng cảm thấy cơ thể hừng hực hơn nữa khi anh ta cúi thấp đầu xuống, hít hít mái tóc của cô.

Amanda hồi hộp đến cứng người. “Anh đang đánh hơi tôi đấy à ?”

Anh ta cười khoái trá, đến rung cả người. Cô có thể cảm thấy phần thân thể anh chạm vào cơ thể mình trong tràng cười nắc nẻ.

“Chỉ vì tôi thích mùi nước hoa cô đang dùng thôi, mafleur,” anh thì thầm bên tai cô bằng chất giọng khiêu khích kỳ lạ khiến cả người cô như muốn nhũn ra. Giọng nói trầm như tiếng sấm chạy dọc khắp cơ thể cô đầy kích thích.

Ôi trời, người đàn ông này quá quyến rũ, và giờ hơi thở anh lại đang mơn man nơi cổ, Amanda còn có thể cảm thấy gì nữa ngoài cảm giác đê mê rạo rực lan tỏa đến từng tế bào.

“Cô không phải Tabitha Devereaux”.

Anh thì thầm khẽ đến nỗi dù hơi thở anh vẫn đang phả vào tai cô nhưng cô vẫn phải cố gắng lắm mới nghe rõ những gì anh nói.

Cô nuốt nước miếng bối rối. “Anh biết T-“

“Shh,” tiếp tục thì thầm bên tai Amanda trong khi ngón tay cái lần tìm động mạch trên cổ tay cô. Một cái chạm nhẹ nhưng như thể có luồng điện giật mạnh chạy suốt cơ thể cô. Ngực cô thắt chặt lại như thể muốn đốt cháy cô.

Mặt kề sát mặt, Amanda có thể cảm thấy râu của anh nhẹ nhàng cọ sát lên má, một cơn ớn lạnh chạy dọc theo từng cái đụng chạm. Trong suốt cuộc đời mình, cô chưa bao giờ từng cảm thấy điều gì kích động hơn cái cảm giác lúc này, cả trọng lượng cơ thể anh đang ép chặt lên người. Và cô cũng chưa bao giờ ngửi thấy mùi hương nào kích thích hơn cái mùi cay cay đầy nam tính tỏa ra từ cơ thể anh.

“Bọn chúng đang nghe đó.” Kyrian nói thật khẽ bằng chất giọng trầm ấm.

Bây giờ anh hiểu rất rõ ràng rằng cô không còn là một mối nguy đối với anh, anh biết anh nên buông cô ra, tránh xa khỏi cái cơ thể đang bị lèn ép bên dưới, nhưng …

Đã lâu lắm rồi kể từ lần sau cùng cơ thể anh cảm nhận được làn không khí nóng bỏng giữa hai đùi của người phụ nữ. Chừng như đã hằng thế kỷ anh không hề gần gũi với phụ nữ. Anh hầu như đã quên mất cái cảm giác mềm mại, ấm áp của bộ ngực người phụ nữ là như thế nào. Cả cái cảm giác nóng bỏng, ngọt ngào của hơi thở phả vào cổ mời gọi.

Nhưng giờ thì cô ta đang ngay bên dưới anh…

Oh, phải rồi. Giờ thì anh đã nhớ ra phụ nữ thường cảm thấy thế nào khi chạm vào da thịt anh, chạm vào cái cơ thể cuồn cuộn này. Và nhất là cái cảm giác của bọn họ khi được anh chạm vào, được anh mơn man bằng những sự ngón tay điêu luyện.

Trong một thoáng, tưởng chừng như anh sắp buông lỏng cảm xúc, và tưởng tượng ra cảnh anh lột sạch quần áo của cô nàng trước mặt, thích thú khám phá từng đường cong gợi cảm.

Và tất nhiên, thân mật hơn thế nữa.

Hmmm… Anh nhắm nghiền mắt khi trong đầu hiện ra cảnh lưỡi anh khám phá khuôn ngực cô, vui đùa với đầu vú cương cứng vì dục vọng trong khi tay cô luồn vào tóc anh.

Sự chống cự của cô chỉ làm tăng thêm kích thích cho anh mà thôi.

Hmmm…

Tất nhiên, nếu khám phá ra anh là ai hoặc có thể nói là cái gì,

chắc cô nàng sẽ trắng bệch vì sợ hãi. Và nếu như cô ta cũng giống như cô chị gái, có lẽ hai người sẽ đánh nhau một trận sống mái ra trò.

Thật là đáng tiếc. Nhưng dù sao anh cũng đã quá quen thuộc với sự sợ hãi mà loài người dành cho anh. Đó là một lời nguyền và là sự cứu rỗi đối với giống nòi của anh.

“Ai đang lắng nghe?” cô cũng thì thầm.

Anh mở mắt, giọng nói của cô thật dịu dàng và du dương quá. Anh rất thích giọng nói mượt mà hơi ngân dài của người phương nam. Và người phụ nữ này lại sở hữu một chiếc lưỡi mềm như lụa.

Mặc cho sự cự tuyệt mãnh liệt của ý chí, cơ thể anh không ngừng khát khao đòi hỏi cái cơ thể bên dưới. Khao khát đó càng tăng thêm đến độ anh muốn nuốt chặt hoặc chỉ một phần thôi đôi môi mời gọi khi trong lúc vô tình, anh khiến cho hai đùi cô dang rộng ra, và cả người anh tiếp nhận hoàn toàn cái hơi nóng hừng hực đang tỏa ra từ cơ thể cô.

Đúng rồi, anh có thể thưởng thức người phụ nữ này.

Tất cả mọi thứ của cô. Tất cả.

Anh ngả người ra sau để có thể nhìn kỹ hơn gương mặt cô. Mái tóc nâu tối màu buộc hờ bằng một dây buộc tóc màu nâu nhạt lấp lánh trong ánh sáng. Đôi mắt xanh thẫm thể hiện sự bối rối, phẫn nộ và tất cả cảm xúc của người phụ nữ. Nó khiến cho cô gái trông thật hiền lành và thánh thiện, nhất là vết tàn nhang nhỏ ngay dưới mắt phải. Đó là điểm khác biệt duy nhất giữa cô và người chị song sinh.

Nốt tàn nhang đó và cả mùi hương cô đang sử dụng.

Tabitha lúc nào cũng ngào ngạt trong mùi nước hoa đắt tiền

trong khi cơ thể cô chỉ thoang thoảng mùi hoa hồng dìu dịu.

Chính vì vậy, sự ham muốn của Kyrian đối với người phụ nữ này lại chàng thêm mãnh liệt. Nhất là cả mấy thế kỷ nay anh chưa hề được chạm đến bất cứ người phụ nữ nào trong khoảng cách gần đến dường này.

Đã hàng thế kỷ anh chưa hề có lại cái cảm giác lúc này.

Mặt Amanda nóng bừng khi cái phần căng phồng cứng ngắt của anh ta áp chặt lên xương chậu của cô. Rõ ràng người đàn ông này chưa chết nhưng cả cơ thể anh ta đều đã cương cứng hết cả rồi. Và chắc chắn là sự cương cứng này chẳng có chút liên quan gì đến rigor mortis (ND: tiếng Latin, ý chỉ những xác chết bắt đầu cứng lại).

“Nè, anh kia, tôi nghĩ tốt hơn hết là anh tìm chỗ khác mà dựa.”

Mắt gã dán chặt một cách thèm muốn lên môi cô và cô như có thể nhìn thấy sự khao khát trong đôi mắt sâu thẫm như đêm đen. Anh ta nghiến chặt răng như tự đấu tranh với bản thân.

Sức mạnh cơ bắp và khả năng kìm hãm dục vọng.

Nằ sát ngay bên dưới anh, cô nhận ra sự ảnh hưởng mạnh mẽ từ cơ thể này.Và cô có thể nghe thấy tiếng gọi của ham muốn đang bùng lên, kích thích cô trong khát khao thưởng thức đôi môi gợi cảm trước mặt.

Đó là một suy nghĩ đáng sợ nhưng cũng đầy phấn khích.

Anh hít một hơi thật sâu, ngồi xuống cạnh cô. “Sẽ mau lành thôi.”

Amanda thật không thể tin nổi sao anh ta lại có thể nói một cách dửng dưng như thế khi nhìn lượng máu dính trên quần áo cô, cô có thể đoan chắc vết thương khá nặng. Nhưng trông anh ta có

vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra. “Anh bị thương ở đâu thế ?”

Không trả lời mà đưa tay vuốt mái tóc hung hung, anh khựng người nhìn chằm chằm vào cái còng bạc kẹp nơi cổ tay phải, và rồi sắc mặtbiến đổi, thể hiện một sự giận dữ sâu sắc.

Chỉ dựa vào ánh mắt lạnh lùng cùng cực của anh khi nhìn vào chiếc còng, cô biết việc bị còng tay thế này khiến anh khó chịu gấp mấy lần mình.

Bây giờ, khi không còn phải chịu cái áp lực cơ thể anh đè lên người mình, cô lại phải đối diện với một thứ khác khó chịu hơn – tâm trạng u ám tỏa ra từ anh. Nhưng gương mặt anh vẫn trông đầy mị lực và hấp dẫn.

Như một vị anh hùng.

Cô dễ dàng nhận ra bộ quần áo anh đang mặc trên người vừa hao hao giống quần áo của quan nhiếp chính vừa tựa như đồ của các hiệp sĩ thời trung cổ. Bộ trang phục đó thật chẳng hợp với cái không khí của thế giới hiện đại này tẹo nào.

“Chà, chà,” một giọng nói kỳ lạ vang lên, “Kẻ Săn Đêm cuối cùng cũng đã thức tỉnh.”

Amanda nhận ra cái giọng nói đanh ác này chính là giọng của người đã tập kích cô ở nhà Tabitha.

“Desi bé bỏng,” người đàn ông đứng cạnh cô lên tiếng trách mắng trong khi mắt anh ta nhìn trừng trừng vào bức tường nâu. “Vẫn còn chơi cái trò trẻ con này à. Không dám đường đường chính chính xuất hiện trước mặt ta như một tên Daimon thật sự sao ?”

“Lâu rồi không gặp Kẻ Săn Đêm. Mi thấy đó, ta không phải như những kẻ khác cứ khúm núm cúi đầu trước một con sói to xác xấu xa. Ta chính là bác tiều phu chuyên tiêu diệt bọn sói xấu xa

đó.”

Giọng nói kỳ lạ im lặng một lúc. “Khi truy đuổi ta, mi và Tabitha Devereaux không phải đã ra tay rất nhẫn tâm và lạnh lùng sao, giờ đã đến lúc bọn mi phải đối mặt với sợ hãi rồi. Ta sẽ khiến bọn mi phải quỳ gối cầu xin ta cho các ngươi chết mau đi.”

Kẻ săn đêm gục đầu cười rũ. “Desi đáng thương, trong đời ta chưa bao giờ biết cầu xin ai, và nếu như ta có cầu xin gì từ cái thứ như mi thì mặt trời nhất định là đã mọc từ đằng tây.”

“Hubris,” Desi nói,” em muốn báo thù.”

Kẻ Săn Đêm đứng lên, và lúc này Amanda mới nhìn thấy vết thương bên hông anh ta. Cái áo sơ mi của anh rách bươm trong khi sàn nhà nơi anh vừa đứng dậy dính đầy vết máu. Nhưng có vẻ như vết thương đó đối với anh không là gì cả.

“Nói cho ta biết, mi thấy cái còng đó thế nào ?” Desi hỏi. “Nó được tạo ra bởi thần lửa Hephaestus. Chỉ có ông trời và chiếc chìa khóa do thần Hephaestus tạo ra mới có thể mở được ổ khóa đó. Nhưng ông trời đã bỏ rơi cái thứ như mi…”

Kẻ săn Đêm liếc nhìn quanh. Cái nhìn lạnh lẽo của anh khiến ngay cả ác quỷ cũng phải rùng mình. “Còn ta thì rất thích thú giết chết mi.”

Desiderius cười to. “Còn ta thì lại không biết liệu mi có còn cơ hội đó không khi cô bạn đồng hành bé nhỏ phát hiện ra thật ra mi là thứ gì.”

Kẻ Săn Đêm liếc nhìn cô ra hiệu đừng để lộ cho bọn chúng biết thân phận thật sự của cô. Nhưng anh không cần ra hiệu cô cũng biết phải làm gì. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc phản bội chị mình.

“Có phải vì vậy mà mi trói bọn ta vào với nhau không?” Kẻ săn đêm hỏi. “Mi muốn thấy bọn ta đánh nhau sao ?”

“Oh, không đâu.” Desiderius trả lời. “Ta không hề có dự định thế đâu. Nếu bọn mi tự cấu xé lẫn nhau thì thật tốt quá, nhưng ta lại có ý định sẽ thả bọn mi ra khi trời vừa rạng sáng. Rồi mi sẽ thấy, chuyện gì sẽ xảy ra khi Kẻ Săn Đêm trở thành con mồi. Quan sát toàn bộ sự việc và trông thấy các ngươi bị dày vò đúng là tuyệt vời. Cho dù mi có lên trời hay xuống biển thì ta cũng sẽ tìm được ngươi mà thôi.”

Kẻ Săn Đêm cười khẩy. “Mi nghĩ mi đủ khả năng để truy sát ta sao ?”

“Oh, tất nhiên. Mi sẽ thấy ta hiểu rõ nhược điểm của mi hơn chính bản thân mi.”

“Ta không có nhược điểm nào cả.”

Chương 2 (Phần 2)

Desiderius cười phá lên. “Đúng là giọng lưỡi của bọn săn đêm. Nhưng tất cả chúng ta đều có gót chân Achilles, nhất là những người phục vụ cho Artemis. Mi cũng không ngoại lệ.”

Amanda có thể thề là cô vừa mới nghe tiếng liếm môi thỏa mãn của Desiderius.

“Khuyết điểm lớn nhất của mi chính là thói giả bộ thanh cao. Người phụ nữ đó ghét mi nhưng mi lại không giết cô ta để đảm bảo an toàn cho bản thân. Trong khi ả ra sức giết ngươi thì ngươi lại tìm cách bảo vệ mạng sống của ả.” Desiderius cười quỷ quyệt. “Mi không thể làm hại loài người, có đúng không ?”

TBC

“Desi, Desi, Desi”. Kẻ Săn Đêm chắc lưỡi. “Ta phải làm thế nào với mi đây ?”

“Đừng nói với ta bằng cái giọng suồng sã khiếm nhã đó.”

“Sao lại không nhỉ ?”

“Bởi vì ta không phải là một con tiểu yêu co rúm người sợ sệt trước cái thứ như mi. Ta chính là cơn ác mộng đáng sợ nhất mà mi từng mơ thấy.”

Kẻ Săn Đêm tiếp tục chế giễu. “Bắt chước y chang. Xem nào, Desidisastrous, chẳng lẽ mi không thể tự nói bằng cách của mình được sao mà phải bê nguyên thoại trong mấy bộ phim truyền hình hạng B thế ?”

Một tiếng gầm gừ giận dữ vang lên. “Đừng có châm chọc tên của ta.”

“Lỗi của ta, mi đúng rồi. Ít nhất ta cũng nên tỏ ra tôn trọng mi một tí trước khi xóa sổ mi hoàn toàn.”

“Oh, mi sẽ không thể xóa sổ ta được đâu, Kẻ Săn Đêm. Lần này kẻ hết đời chính là mi. Mi có nghĩ đến con ả sẽ khiến mi chậm hơn bao nhiêu lần không ? Chưa kể đến sự tồn tại của những người bạn bé nhỏ của cô nàng. Bọn chúng sẽ hạ mi như hạ một con chó hoang. Nếu ta là mi, ta sẽ bắt đầu cầu nguyện. Mi chưa từng bao giờ nghĩ ta đã phải chịu đựng thế nào khi ở bên cạnh mi, có đúng không ?”

Môi của anh mím chặt, và rồi Kẻ Săn Đêm mỉm cười trước lời đe dọa của Desiderius. “Mi đúng là quá tự đề cao bản thân.”

“Để rồi xem.”

Amanda nghe thấy tiếng micro bị bấm tắt.

Kẻ Săn Đêm nhìn xuống chiếc còng tay khó chịu. “Ta sẽ giết chết cái tên rác rưởi nghiện phim kinh dị đó.”

“Nè, nè, nè!” cô kêu to khi anh lắc lắc cánh tay cô trong lúc cố tìm cách tự thoát khỏi chiếc còng. “Tay của tôi cũng bị khóa chung với anh đó.”

Anh dừng tay, nhìn cô. Cái nhìn của anh đã có phần dịu dàng hơn.”Song sinh. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Cô có biết giờ chị cô đang ở đâu không ?”

“Tôi còn không biết mình đang ở đâu nữa đây nè. Mà thậm chí tôi còn không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra ở đây nữa. Anh là ai, còn mấy gã kia là ai ?” Rồi cô hạ giọng nói thêm, “Bọn chúng có nghe thấy chúng ta không ?”

Kyrian lắc đầu. “Không, micro đã bị tắt rồi. Bây giờ thì gã đó chắc thôi chơi cái trò bắt chước bộ phim Sự trả thù của Igoresque. Tôi không biết cô thế nào, chứ giờ tôi có thể tưởng tượng được cảnh gã đang xoa hai tay vào nhau đầy thỏa mãn như nhân vật Dexter trong bột phim phòng thí nghiệm của Dexter”.

Kyrian ngấm ngầm quan sát cô. Trông cô không có vẻ như lo sợ đến phát khiếp… nhưng, chính thế anh ta mới cảm thấy thật cuốn hút. Nếu giờ nói cho cô biết Desiderius là con yêu tinh chuyên hút linh hồn con người, và nó đang bám theo bà chị gái của cô thì chắc là không sáng suốt gì lắm.

Tất nhiên, theo cái khuynh hướng thích tìm diệt ma cà rồng của cô chị thì cái sự thật đó chắc cũng không đến nỗi cực sốc với cô.

Anh nhắm mắt lạ, cố tìm cách đọc suy nghĩ của cô, một lần nữa khẳng định sự nghi ngờ của bản thân.

Trong cô đang nảy lên một sự sợ hãi, không quá cuồng loạn nhưng đó chính là sợ hãi.

Trái với cô chị Tabitha, cô không phải là loại người vội vàng đưa ra kết luận, nhưng cái tình trạng hiện tại khiến cô tò mò và cũng giận dữ nữa. Anh có thể kể cho cô mọi chuyện theo cái cách ít làm cô sợ hãi nhất, nhưng cái bản chất Kẻ Săn Đêm trong cơ thể khiến anh chỉ muốn tiết lộ với cô những điều cơ bản nhất mà thôi.

Và giờ thì những điều cô cần biết không nhiều lắm. Nếu may mắn, anh có thể thỏa mãn sự tò mò của cô mà không cần phải tiết lộ thân phận thật sự của anh.

“Người ta gọi tôi là thợ săn,” anh long trọng tự giới thiệu, “Và gã đó là kẻ muốn làm hại chị gái cô.”

“Cám ơn, nhưng mấy chuyện đó thì tôi đã biết rồi.” Amanda

cau mày. Lẽ ra cô nên hoảng sợ nhưng trái lại. Sự tức giận đã lấn áp sợ hãi. Nhầm lẫn cô và chị gái, rồi kéo cô vào cái mớ bòng bong của cuộc sống điên khùng của bà chị.

Thật tâm mà nói thì sâu thẳm trong lòng cô cảm thấy vui vì bọn họ đã bắt lầm cô, bởi vì nếu là Tabitha trong hoàn cảnh này thì chắc chắn c từnghị ấy sẽ phóng đại lên mọi chuyện bằng cách ra vẻ gọi thần gió Kamikaze, và rồi đến cuối cùng chị ấy sẽ tự giết mình mất thôi.

Nhìn sang Kẻ Săn Đêm, đôi mày cô nhíu hẳn lại. Làm sao mà anh ta lại biết Tabitha ? Quan trọng nhất là, làm sao anh ta có thể phân biệt được hai chị em họ trong khi ngay cả mẹ bọn họ cũng đôi khi gặp phải khó khăn trong chuyện này.

“Anh là một trong những người bạn của chị tôi phải không ?”

Anh ta nhìn cô lạnh lẽo trước khi kéo cô đứng lên. “Không,” anh nói trong khi phủi phủi ngực, hông, lưng rồi chân.

Amanda cố không nhìn vào cái cơ thể cường tráng trước mặt khi được anh kéo đứng dậy. Nhưng khi tay cô chạm vào khuôn ngực rắn rỏi thì cô tựa hồ như muốn rên lên.

Anh chính là đại diện cho tình dục và tốc độ. Đáng tiếc anh lại không thuộc dạng người mà cô thích. Trái lại, anh là một tập hợp tất cả những gì mà cô cảm thấy không chút hứng thú ở một người đàn ông. Chẳng phải sao ?

Anh bật lên một tiếng rủa. “Tất nhiên rồi, gã có điện thoại của tôi”, anh lầm bầm rồi kéo cô đi về phía cửa.

Sau khi thử lắc lắc tay nắm cửa, anh bắt đầu xem xét cái bản lề.

Khi anh tháo chiếc giày bên trái ra, và đứng trên những ngón chân trần, Amanda nhìn anh cau mày. “Anh định làm gì vậy ? Định

đi bơi à ?”

Anh nhìn cô cười tự mãn trước khi cúi người cầm chiếc giày lên. “Cố thoát ra khỏi chỗ này. Còn cô ?”

“Cố không bị anh làm phiền.”

Khi nghe câu nói đó, đôi mắt anh ánh lên sự thích thú, và rồi anh quay lại tập trung vào cánh cửa trước mặt.

Amanda nhìn anh nhấn vào một trong những miếng khảm bạc gắn ở gót giày, ngay lập tức một lưỡi dao khoảng độ 5 inch phóng vọt ra từ đầu mũi giày. Chính xác là cái kiểu mà Tabitha rất thích đây. Cô tự hỏi, không biết trong bóp của anh có mảnh thiên thạch nào không nhỉ.

“Oooo,” cô bật lên lời nhận xét. “Đáng sợ nhỉ.”

Anh nhìn cô vẻ khó chịu. “Cô em, trông cô chẳng có vẻ gì là sợ cả.”

TBC

Amanda nhìn anh bật cười, một quý ông rất là nam tính lại cư xử vô cùng nữ tính.

Anh chỉ lờ cô đi, dùng lưỡi dao hình răng cưa cố dịch chuyển cái bản lề đã bị rỉ sét.

“Coi chừng đó, tiếp tục như vầy coi chừng gãy dao luôn cho coi,” cô cảnh cáo anh.

Anh nhướng mày nhìn cô. “Không gì trên đời này có thể làm gãy lưỡi dao này hết.” Anh nghiến chặt răng gõ mạnh giày. “Cũng như không gì trên đời này có thể di chuyển cái bản lề chết tiệt này.” Anh cố thêm chút nữa.

“Chết tiệt,” anh gầm gừ khi cái bản lề không chịu nhúc nhích

lấy một chút. Anh rút lưỡi dao ra rồi uốn cong nó nhét trở lại vào giày. Mỗi động tác cơ thể lại khiến cho chiếc áo khoác của anh lay động, từ phía sau là một bức tranh hoàn mỹ đầy sống động.

Còn nữa, cả vùng mông cũng rất gợi cảm.

Khi anh đứng dậy phô diễn cả cái cơ thể cao một mét tám, miệng Amanda như khô hẳn lại.

Thánh thần ơi.

Thôi được, cô không thể phủ nhận là anh có một điều khiến cô không thể nào cưỡng lại được. Đó là chiều cao. Cô cứ luôn cảm thấy rạo rực khi nhìn thấy những người cao hơn mình. Với người đàn ông này, cô có thể thoải mái mang đôi giày cao ba phân của mình mà không phải lo sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng nam tính của anh ta.

Anh cao hơn hẳn cô.

Và cô lại thích điều đó.

“Làm sao mà anh lại biết em gái tôi?” cô hỏi, cố giữ cho suy nghĩ chỉ quẩn quanh ở cái chủ đề chính chứ không phải ở cái ham muốn thưởng thức đôi môi mời gọi của anh.

“Tôi biết cô ta vì cô ta cứ ngáng đường tôi mãi.” Vừa nói anh lại vừa lắc lắc cái còng. “Không biết loài người các người muốn gì mà cứ thích chõ mũi vào những chuyện không nên xen vào làm gì ?”

“Tôi không chõ mũi…” nhưng chưa nói hết câu thì não cô bắt đầu phân tích câu anh vừa nói. “Loài người các người ? Sao lại nói thế ?”

Anh không trả lời.

“Nghe này,” cô nói trong khi giơ cao tay lên để cả hai có thể nhìn rõ chiếc còng, “Giờ tôi đang bị kẹt dí với anh, và tôi cần câu trả lời.”

“Không đâu.”

Kết thúc tranh luận.

Cô cực ghét đàn ông tuýp anpha. Đó là những người độc đoán, lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây, theo đúng kiểu ta-là-người-đàn-ông-chân-chính-cô-bé-à. Loại người đó chỉ khiến cô buồn nôn.

“Được rồi, nhóc con mạnh mẽ,” cô cáu kỉnh. “Tôi không phải loại phụ nữ khiếp hãi nhắm tịt mắt trước cái thứ nhát cáy mà còn tỏ ra nguy hiểm. Đừng có nghĩ cách của anh sẽ có hiệu quả với tôi. Nói cho anh biết, đồng nghiệp thường gọi tôi là máy nghiền đó.”

Kyrian cau mày nhìn cô. “Nhóc con mạnh mẽ sao ?” anh lập lại câu nói đó với vẻ thật không tin nổi.

Trong suốt cuộc đời dài đằng đẵng này, chưa từng có ai dám đứng trước mặt anh tỏ thái độ như thế.

Đứng trước đội quân La Mã hùng mạnh, anh không khác một tử thần, dùng chiến thuật của mình khiến quân địch khiếp hãi. Chỉ có rất ít người có can đảm nhìn thẳng vào mắt anh.

Với cương vị một Kẻ săn đêm, anh đã khiến cho những đoàn quân ma quái Daimon và Apollites phải run rẩy khi đứng trước anh. Tên của anh chỉ được nhắc thầm thì khe khẽ bằng tất cả sự tôn kính và sùng bái, nhưng người phụ nữ này lại dám gọi anh là

“Cái thứ nhát cáy mà còn tỏ ra nguy hiểm,” bất giác anh nói lớn câu đó. “Chưa bao giờ ta lại bị xúc phạm đến thế này.”

“Vậy nghĩa là anh là con độc nhất trong nhà sao.”

Anh bật cười khi nghe lời nhận xét đó. Sự thật là anh có đến ba đứa em gái, nhưng không ai trong số bọn chúng dám nói với anh bằng cái giọng này.

Anh quét mắt nhìn cô. Cô không đẹp theo kiểu cổ điển nhưng từ cô toát ra vẻ cuốn hút kỳ lạ, đôi mắt hình quả hạnh khiến cô trông quyến rũ cực kỳ.

Mái tóc dài màu gỗ gụ buông xỏa xuống bờ vai mảnh dẻ. Nhưng hấp dẫn nhất vẫn là đôi mắt màu da trời. Ấm áp và thông minh, ánh mắt đó như bóp chết tất cả mọi dã tâm của anh.

Trên má cô có một vệt hồng nhạt khiến cho màu mắt cô trở nên thẫm hơn. Cho dù hoàn cảnh hiện tại của cả hai khá là hiểm nghèo, anh vẫn không dằn lòng tự hỏi liệu cô trông như thế nào sau một đêm ái ân nồng nhiệt. Tất cả những thứ anh có thể nhìn thấy là đôi mắt thẫm màu đầy đam mê, mái tóc hơi rối, má đỏ hây hây vì những va chạm với hàng ria của anh, và đôi môi ướt át hơi sưng do nụ hôn nồng cháy của anh tạo ra.

Suy nghĩ đó khiến cơ thể anh rạo rực. Và rồi một cảm giác quen thuộc châm chích sau gáy anh. “Sắp bình minh rồi.”

“Làm sao anh biết.”

“Chỉ biết thôi.” Anh kéo cô về phía bên trái, bắt đầu kiểm tra tấm thảm treo tường. “Một khi thoát khỏi chỗ này, chúng ta phải tìm cách phá cái còng này.”

“Cuối cùng cũng nói được một câu ra hồn.” Amanda nhìn xuống cơ thể anh và trông thấy vết thương lởm chởm nằm bên dưới lớp vải rách tươm. “Anh có cần xem lại vết thương không.”

“Ông trời không để tôi chảy máu tới chết đâu,” anh mỉa mai. “Nếu không cô phải kéo cái xác sống thối rữa này ra khỏi đây thôi.”

Cô nhăn mũi chán chường. “Đúng là thần kinh. Trời ạ. Anh là fan hâm mộ của ai thế ? Boris Karloff sao ?”

“Đúng nhất là Hanibal.”

“Anh muốn làm tôi sợ đúng không ?” cô hỏi. “Nếu thế thì nó chẳng có công hiệu gì đâu. Tôi lớn lên trong một ngôi nhà với đủ thứ âm thanh của ma quỷ và hai người chị em cứ suốt ngày săn bắt quỷ. Quỷ tha ma bắt, tôi đã trông thấy đủ thứ nên mấy cái trò treo cổ buồn cười của anh không khiến tôi sợ đâu.”

Trước khi anh kịp nhận ra, cô đã nắm lấy vạt áo sơ mi của anh và kéo lên.

Amanda sững người trước vòm bụng của anh. Phẳng lì, căng cứng và đúng sáu múi, cái cơ bụng này có thể khiến bất kỳ vận động viên thể dục thể hình nào cũng sẽ phải ghen tị. Nhưng cái khiến cô sững người lại chính là vô số vết sẹo dọc ngang.

Tệ hơn nữa là cô đã trông thấy vết thương nặng nhất, một vết cắt nằm bên hông, ngay dưới xương sườn.

“Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với anh vậy ?”

Anh kéo áo xuống và lùi lại một bước. “Nếu cô muốn hỏi về mấy vết sẹo, thì đó là chiến tích của rất nhiều năm về trước rồi. Còn nếu cô muốn nói về vết cắt thì đó là kết quả trận đánh nhau giữa tôi và một tên Apollite 13 tuổi mà tôi đã tưởng lầm là một đứa bé cần giúp đỡ.”

“Anh bị gài bẫy sao ?”

Anh nhún vai. “Cũng có phải là lần đầu đâu.”

Amanda cố nuốt sự kích thích nhìn lại các vết thương lần nữa. Quanh anh tỏa ra mùi nguy hiểm và chết chóc. Anh di chuyển như một động vật ăn thịt, duyên dáng, uyển chuyển và đôi mắt…

Dường như nó có thể xuyên thấu mọi thứ. Ánh mắt sắc lẻm nhanh nhạy ánh lên tia nhìn thuần khiết và thanh cao khó lòng diễn ta. Mỗi khi anh nhìn cô, tia nhìn đó khiến cô ngừng thở.

Chưa bao giờ cô trông thấy một người đàn ông tóc vàng có đôi mắt như thế. Cũng chưa bao giờ cô nhìn thấy bất kỳ ai lại đẹp trai đến nhường này.

Mọi đường nét trên cơ thể anh đều hoàn hảo như tượng tạc. Từ anh phát ra nét nam tính gợi cảm lạ thường. Cô đã gặp rất nhiều đàn ông, những kẻ đã cố hết sức để có thể có được sự cuốn hút phát ra từ con người này.

“Kẻ săn đêm là gì thế ?” cô hỏi. “Có phải giống như Buffy the Vampire Slayer không ?”

Anh bật cười. “Đúng đó. Tôi chính là một cô gái bé nhỏ, gầy gò đang chống lại bọn ma cà rồng đang tìm cách kéo đứt tai tôi, và đẩy -”

“Tôi biết anh không phải là một cô gái. Nhưng Kẻ Săn Đêm là gì chứ ?”

Anh thở dài khi kéo cô đi vòng vòng căn phòng, quan sát kỹ mấy bức tường hòng tìm ra cánh cửa bí mật. “Ngắn gọn, tôi là người diệt trừ những thứ xuất hiện trong đêm đen.”

Một cảm giác ớn lạnh lướt dọc sống lưng cô khi nghe những lời nói đó nhưng cô cảm thấy còn có điều gì đó phức tạp hơn là cái định nghĩa đơn giản vừa rồi. Mới nãy anh ta trông như một tử thần nhưng hoàn toàn không có sự cuồng sát, thậm chí cả chút ác độc cũng không. “Sao anh lại muốn giết Desiderius ?”

Anh đưa mắt nhìn cô trước khi thử mở cánh cửa thép lần nữa.

Anh giựt mạnh cái tay nắm và cô thật ngạc nhiên là với cú giật như thế mà cái ổ khóa vẫn còn nằm yên.

“Bởi vì hắn không chỉ giết chết loài người mà còn đánh cắp linh hồn của họ nữa.”

Cô căng thẳng khi nghe những lời nói đó. “Hắn ta có thể làm thế được sao ?”

“Chẳng phải cô đã nói là cô thấy hết mọi thứ rồi sao ?” anh hỏi bằng cái giọng mỉa mai. “Vậy nói cho tôi nghe thử xem.”

Amanda chỉ muốn đập cho anh một phát. Trong đời cô chưa bao giờ gặp một người kiêu ngạo và đầy phẫn nộ như anh.

“Sao lúc nào tôi cũng bị kẹp trong mấy cái trò siêu nhiên huyền bí này thế hả trời ?” cô lầm bầm. “Một ngày bình thường như mọi người là quá lắm sao ?”

“Cuộc sống không phải lúc nào cũng như cô muốn được đâu.”

Cô nhướng mày khi nghe những lời đó, và cả cái giọng nói khác thường của anh.

Kyrian nghiêng đầu, giơ tay ra hiệu im lặng.

Bỗng dưng cái ổ khóa kêu click một tiếng.

“Cốc cốc,” Desiderius nói. “Mày có một ngày để trốn đi, đến nửa đêm, chúng ta sẽ bắt đầu đi săn.”

“Được thôi,” Kẻ săn đêm nói. “Mày và cả con chó bé nhỏ của mày nữa.”

Giọng nói vui vẻ của anh khiến cô ngạc nhiên. Những lời nói đáng sợ đó hình như không có chút ảnh hưởng nào với anh. “Bộ anh không sợ những lời đe dọa của hắn ta sao ?”

Anh nhìn cô buông một câu vô cảm. “Chère, ngày mà tôi sợ cái thứ như gã sẽ là ngày tôi nằm phục dưới chân gã và trao cho gã con dao để lấy trái tim của tôi ra. Giờ điều tôi sợ hãi nhất là không

biết làm sao đưa cô về với chị em cô và thuyết phục Nữ vương cứng đầu bỏ qua chuyện này cho tới khi tôi tìm ra Desiderius và phóng linh hồn gã đến nơi dành cho nó."

Mặc kệ bản thân và tình trạng nguy hiểm hiện tại, cô bật cười to khi nghe lời anh nói. "Nữ vương cứng đầu sao ? Anh biết khá rõ về Tabitha đó."

Bỏ qua lời nhận xét của cô, anh cẩn thận dùng cơ thể mình làm tấm khiên bảo vệ cho cô, chầm chậm mở cửa. Anh dừng lại một lúc, nhìn quanh.

Bên ngoài là một hành lang hẹp với những vuông cửa rộng lớn đầy bụi bặm ánh lên tia nắng mặt trời.

"Chết tiệt," Kẻ săn đêm gầm gừ bước lui trở lại phòng.

"Sao vậy?" cô hỏi, tim đập liên hồi. "Có ai ở ngoài sao ?"

"Không."

"Vậy thì đi thôi." Cô bước vội ra cửa.

Nhưng anh không nhúc nhích.

Anh cắn chặt răng, nhìn ra hành lang lần nữa và lầm bầm gì đó bằng thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu nổi.

"Có chuyện gì sao ?" Cô hỏi. "Bình minh rồi, và không có ai ngoài đó cả. Chuồn thôi."

Anh hít một hơi thật sâu "Vấn đề không phải ở con người. Vấn đề là mặt trời."

"Vấn đề gì với mặt trời chứ ?"

Anh do dự một lúc, rồi mở miệng và đưa lưỡi dọc theo chiếc răng nanh dài, nhọn hoắc.

Dịch tới đây, tưởng tượng anh Kyrian đẹp trai nhe hàm răng nanh dài nhọn hoắc và trắng toát. Thiệt là quá ư là đẹp, hơn hẳn cái màn lấp lánh của Twilight.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 3 (Phần 1)

Quý ngài "Làm tình với tôi", Quý ngài Hoàn Hảo lại là một con ma cà rồng.

"Ôi không." Cả cơ thể Amanda run lên, sợ hãi khiến cho từng tế bào tự chủ trong người cô không thể kìm được hét toáng lên. "Anh định hút máu tôi sao ?"

Anh cau mày chua chát. "Chứ chẳng lẽ trông tôi giống một luật sư hơn sao ?"

Cô không để ý gì tới lời mai mỉa của anh. "Vậy là anh định sẽ giết tôi sao ?"

Khuôn mặt anh trở nên khó chịu và anh cáu kỉnh thở dài. "Nếu tôi định giết cô không phải cô đã chết rồi sao ?"

Anh bước đến gần bên cô, mỉm cười. Một nụ cười đầy châm biếm và đanh ác, cô biết nụ cười đó chính là một tín hiệu đe dọa. Khốn nạn là nó lại có tác dụng.

Anh đưa cánh tay không bị còng lên chạm vào lớp da trên cổ cô – ngay trên tĩnh mạch. Một cảm giác ớn lạnh chạy suốt khắp người cô như cô vừa chạm phải một ngọn đuốc sống. "Thử nghĩ xem nào, chỉ cần hút cạn máu của cô, sau đó nhấm nháp tay cô bằng những chiếc răng nanh và thế là tự do."

Mắt cô mở to hoảng loạn.

"Nhưng may cho cô là tôi không có ý định làm chuyện đó. Không bao giờ."

“Đừng mỉa mai, được không ?” Cô thở phào nhưng trái tim vẫn đập thình thịch vì cô không chắc liệu những gì anh nói chỉ là nói đùa hay thực sự anh sẽ bắt đầu hút cạn máu trong người cô. “Không thể hiểu nổi. Tự dưng anh lại xuất hiện nhảy vào cuộc sống của tôi. Tôi chỉ đến nhà Tabitha để thả con chó ra, không cho nó làm bậy trên giường. Vậy mà đùng một cái, sau khi tỉnh dậy tôi lại bị còng chung với một con ma cà rồng. Nên bỏ qua nếu như tôi có hơi hoảng loạn một chút nhé.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh bỏ tay xuống và bước lùi lại. “Cô nói đúng. Tôi nghĩ cô là loại người không quen với việc bịa đó đột ngột tấn công mà không rõ lý do.”

Qua giọng điệu của anh, cô cũng hiểu là anh cũng chưa bao giờ bị rơi vào tình trạng tương tự như thế này trước đây.

Anh mím môi mỉm cười nhưng đôi mắt anh không cười. “Nếu điều này có thể khiến cô thoải mái hơn một chút thì, tôi không hút máu con người.”

Đúng là điều đó có khiến cô thoải mái hơn đôi chút. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô tin hoàn toàn những gì anh nói. Dù vậy, vẫn là một chút cảm giác an tâm. “Vậy ra anh là thiên thần sao ?”

Anh tròn mắt nhìn cô. “Cô xem tivi nhiều quá rồi,” anh làu bàu. Rồi lại nói to lớn. “Thiên thần có linh hồn. Tôi thì không.”

“Giờ thì anh lại trở nên đáng sợ nữa rồi.”

Mắt anh lại ánh lên tia nhìn lúc này: trông cô chẳng có vẻ đang sợ hãi gì cả cô em à.

Anh lại nhìn lại cánh cửa. “Thôi được rồi. Chúng ta phải thoát khỏi chỗ này trước khi mặt trời lên cao hơn.”

Kẻ Săn Đêm nhìn cô trừng trừng. “Vấn đề là tôi không biết

hành lang này dẫn đến đâu. Trong trường hợp nó dẫn thẳng ra giữa trời và tôi sẽ chết một cách đau đớn như một cây đuốc sống, cô có thể giúp tôi một ân huệ không ?"

"Một ân huệ sao?" cô hỏi không tin nổi. Người đàn ông này đúng là một tập hợp những thứ kỳ lạ. Bắt nạt cô, đe dọa cô và rồi giờ mong muốn cô cho anh ta một ân huệ.

"Được thôi, sao lại không nhỉ ?" cô hỏi.

Anh tháo một chiếc nhẫn khỏi tay phải, đưa nó cho cô. "Cô cầm lấy chiếc nhẫn này và tìm một cái cây."

Amanda nhăn mặt nhìn chiếc nhẫn trong tay cô. Vàng đã bị trầy xước và đầy vết cắt như thể nó đã bị "đối xử" một cách rất ư là ngược đãi. Nói một cách khác, nó đã bị hư hại khá nhiều.

Mặt trên của chiếc nhẫn làm bằng đá hồng bảo thạch, với hình một thanh kiếm bằng kim cương, xung quanh là những lá nguyệt quế ngọc lục bảo, trên cùng là hình một vương miệng bằng sapphire. Chỉ nhìn thôi cũng đủ biết chiếc nhẫn đó rất có giá trị.

Sao anh lại tin tưởng cô đến thế ?

Cô nhét nó vào túi quần jeans nghi ngại hỏi. "Cây nào cũng được sao ?

"Cây nào cũng được. Rồi nói câu sau 'Artemis, ta triệu tập ngươi tái tạo hình dạng con người.'"

"Artemis -"

Anh đặt tay chặn ngang miệng cô. "Vì tình yêu thần Dớt, cô chỉ nên nói câu đó khi tôi đã thực sự chết rồi. Sau khi khấn những lời đó, cô đợi cho đến khi một người phụ nữ khổng lồ tóc đỏ xuất hiện, hãy nói với bà ta là cô cần sự bảo vệ của Desiderius."

Amanda cau mày. “Anh muốn tôi triệu tập một nữ thần để bảo vệ tôi sao ?”

“Nếu không làm thế, hắn sẽ tóm được cô và em gái cô.”

“Tại sao anh lại quan tâm đến chúng tôi ?”

“Trách nhiệm của tôi là bảo vệ loài người khỏi bọn Daimons. Đó là nhiệm vụ của Kẻ Săn Đêm.” Gương mặt anh đanh lại, có một tia sáng trong mắt anh cho cô thấy vẫn còn điều gì đó ẩn chứa sau những lời nói đó.

“Daimon là ai ?” cô hỏi.

“Bọn chúng cũng là ma cà rồng nhưng lại là loại biến chất. Giờ thì hứa với tôi cô sẽ làm điều đó nhé.”

Sao lại không nhỉ ? Có thể đó là một yêu cầu kỳ lạ nhưng một khi đã bị còng chung với một con ma cà rồng thì còn gì có thể lạ hơn nữa chứ ? “Được thôi.”

“Tốt, giờ thì chạy thôi.”

Không cho cô có cơ hội phản đối, anh nắm lấy chiếc còng trên cổ tay cô và chạy ra cửa, quẹo phải, chạy dọc theo hành lang.

Khi chạy dọc theo con đường đầy bụi bặm, Amanda nhận ra bọn họ đang ở trong một khu nhà máy bỏ hoang hoặc một nơi nào đó tương tự thế.

Cuối hành lang là một cầu thang dẫn xuống bên dưới.

Kẻ Săn Đêm kéo cô theo cho đến khi họ xuống đến bậc cuối cùng của cầu thang dẫn tới một căn phòng to lớn và trống không, sàn nhà được làm bằng xi – măng. Bức tường thép cũ kỹ đầy những vết nứt, hắt lên ánh nắng mặt trời.

Kẻ Săn Đêm bước lui vào vùng tối, tránh xa tia nắng mặt trời.

Mặt của anh nhìn hơi rám nắng nhưng nhìn chung chúng cũng không gây ảnh hưởng tồi tệ gì lắm với anh.

“Giờ thì sao ?” cô hỏi trong hơi thở dồn dập.

Kẻ Săn Đêm không thở hổn hển như cô nhưng đôi mắt của anh ánh lên tia nhìn thiêu đốt khi nó lướt dọc khuôn ngực của cô đầy phấn khích.

Amanda vòng tay che ngang ngực.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy một nụ cười thật sự từ anh và rồi cô nhận ra động tác vửa rồi chỉ khiến cho tay của anh ở gần với ngực của cô hơn. Quá gần, ngón tay của anh thậm chí còn chạm vào đầu vú của cô, khiến cho từng mạch máu trong cơ thể cô như bị thiêu lên.

Cô vội buông tay xuống trong khi nụ cười chế giễu của anh cứ bám lấy cô. Một nụ cười lặng lẽ nhưng quỷ quái và sức công phá thì lại mãnh liệt. Tia nhìn thích thú trong mắt anh đầy đam mê, và những đường nét trên cơ thể anh có thể làm nhũn bất cứ trái tim nữ nhân nào.

Anh nhìn quanh nhà xưởng trống trải. “Phải chi bây giờ chúng ta có điện thoại hay xe điện ngầm thì thật tốt. Lẽ ra tôi nên nhận lời đến New York làm việc.”

Amanda bối rối nhìn lên. “Công việc sao ? Thật là … bộ săn đêm cũng là một công việc sao ?”

“Tất nhiên. Người ta trả công cho tôi để làm chuyện đó.”

“Ai trả công cho anh ?”

Thay vì trả lời câu hỏi của cô, anh đưa tay ra hiệu im lặng. Đó là dấu hiệu mà cô ghét nhất vì nó chính là một sự cảnh báo rắc rối sắp đến rồi. Và cứ phải gặp những rắc rối được dành riêng cho

Tabitha đủ khiến cô mệt mỏi lắm rồi.

Hai giây sau, Amanda nghe thấy tiếng ai đó bước đi bên ngoài. Kẻ săn đêm kéo cô đứng sát vào vùng tối trong khi cả hai đều dỏng ta lắng nghe. Bàn tay không bị còng của anh choàng qua vai như dán chặt vào cơ thể cô.

Amanda đứng chết trân trong khi lưng cô chạm vào ngực anh và một làn sóng ham muốn như đang xé toạc cơ thể cô. Nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể anh đầy ấm áp, cái khí nam tính như có quyền năng áp đảo. Và điều khiến cô xao động hơn chính là mùi hương của da thuộc và gỗ đàn hương xâm chiếm từng tế bào khướu giác của cô.

Cô muốn người đàn ông này.

Mình làm sao thế này ? Điên à ? Anh ta là một con ma cà rồng đó.

Đúng thế, nhưng lại là một con ma cà rồng rất rất ư là hấp dẫn.

Bên cạnh cô Kyrian cũng không sao thở. Tất cả các giác quan của anh đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô, của con người cô. Anh có thể nghe thấy nhịp tim rộn ràng của cô, có thể cảm thấy cổ họng cô khô rát, nhưng tệ nhất là, anh có thể nhắm nháp cái ham muốn của cô.

Tất cả những điều đó chỉ càng kích thích anh hơn mà thôi. Nhưng anh luôn tự nhắc nhở bản thân nguyên nhân khiến anh buộc mình có thói quen tránh xa phụ nữ, càng xa càng tốt.

Trời đánh thánh vật mày đi, Desiderius.

Càng lúc càng khó cho anh nhớ một điều là anh không thể có được cô. Khốn nạn nhất anh không biết phải làm thế nào để quên đi cái mùi tỏa ra từ cô. Cái cách cô di chuyển – như một vũ công

chuyên nghiệp. Cả cơ thể cô uyển chuyển và mềm mại, chỉ cần nhìn cơ thể đó, anh dễ dàng tưởng tượng ra ngay cảnh cô ngồi bên trên anh và anh sẽ cho cô biết thế nào là hạnh phúc, điều mà anh chắc là không người đàn ông nào trên đời này có thể mang đến cho cô.

Thắt lưng của anh siết chặt đau nhói. Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng anh có cái cảm giác thế này với một người phụ nữ là khi nào. Anh phải dùng toàn bộ sức mạnh của ý chí để không hôn cô, hoặc vùi đầu vào vùng cổ của cô và chầm chậm hưởng thụ sự ngọt ngào ấm áp trong khi anh…

Bàn tay Kyrian khẽ động đậy trên vai cô khi anh nhận ra chỉ cần thấp thêm ba inches nữa là anh hoàn toàn có thể chạm vào ngực cô.

Chỉ ba inches mà thôi…

Đột nhiên âm thanh của máy bộ đàm vang lên phá tan sự im lặng ngự trị.

“Công nhân xây dựng,” cô bước đến gần một cửa sổ thì thầm.

Anh rít lên khi cô kéo anh ra vùng sáng mặt trời. Anh giật mạnh kéo cô quay trở lại vùng tối.

“Xin lỗi,” cô thì thầm. Cô đứng chắn ngang cửa sổ để ánh sáng không chiếu thẳng vào anh.

“Này,” Amanda ra hiệu cho một người đàn ông đứng cách họ vài bước chân đang chăm chú quan sát một chiếc máy kéo cũ.

Viên công nhân xây dựng nhìn cô vẻ nghi ngờ. Anh ta cau có bước đến chỗ cửa sổ nhìn vào bên trong. Khi trông thấy hai người bọn họ, đôi mắt anh mở to. “Hai người làm gì ở đây thế ? Chỗ này không phận sự miễn vào.”

“Chuyện dài lắm,” Amanda nói. “Ngắn gọn là chúng tôi bị người ta bỏ lại đây. Anh cho tôi mượn điện thoại được không ?”

Vẫn không giấu vẻ cáu kỉnh, anh ta đưa điện thoại cho cô qua vuông cửa sổ rộng mở.

Kẻ Săn Đêm lập tức chộp lấy điện thoại trong tay cô.

“Nè,” cô giật nó lại.

Giơ điện thoại ra xa khỏi tầm tay cô, anh bắt đầu bấm số.

“Chúng tôi đang ở đâu vậy ?” Kẻ săn đêm hỏi người công nhân trong khi anh ta đưa điện thoại lên tai.

“Nhà máy cũ của Olson.”

“Ở Slidell phải không ?”

Kẻ Săn Đêm nhận ra Amanda đang cau mày. Trước giờ cô chỉ sống ở New Orleans và cô không có chút xíu khái niệm nào về sự tồn tại của cái địa danh này.

“Đúng rồi,” người công nhân nói.

Kẻ săn đêm gật đầu.

“Nè,” anh nói với người đang trả lời máy. “Tôi đây. Tôi đang ở Nhà máy cũ của Olson ở Slidell. Cậu biết chỗ đó chứ ?”

Anh im lặng lắng nghe đầu bên kia trả lời.

Amanda quan sát anh thật kỹ. Thật ngạc nhiên là anh có thể nói chuyện mà không hề để lộ chiếc răng nanh nào cả. Anh ta ngụy trang khéo thật.

Và giờ cô lại bắt đầu tự hỏi tại làm sao mà một con ma cà rồng lại có thể có làn da rám nắng và ấm áp đến thế được ? Và làm sao

mà anh ta lại có cả mạch và nhịp tim thế nhỉ ?

Chẳng phải ma cà rồng là phải trắng nhợt và lạnh lẽo sao ?

“Đúng rồi,” Kẻ săn đêm nói. “Đến đây đón tôi đi, nhanh lên nếu không mặt trời sẽ lên cao đó.”

Kẻ săn đêm gác máy và ném nó ra ngoài cửa sổ trả cho người công nhân.

“Nè,” cô nhoài người ra cửa sổ. “Tôi cần điện thoại nữa.”

“Cô định gọi cho ai ?”

“Không liên quan gì đến anh.”

Kẻ Săn Đêm giựt lấy cái điện thoại trong tay cô. “Chỉ cần chúng ta còn dính lấy nhau thì đó là việc của tôi.”

Cô nheo mắt nhìn anh trong khi nhanh tay giựt lại cái điện thoại. “Vậy thì cứ thử đi, tôi chỉ cần bước hai bước sang phải.”

Tia nhìn nóng bỏng từ đôi mắt của anh khiến cô rùng mình. “Đừng có mà đi gọi cho cô em gái của cô đó.”

Cái nhìn sôi sục trên gương mặt anh tỏ rõ cho cô hiểu nên cẩn thận cân nhắc vận may của mình nếu chọn đối đầu với anh. Cô trả lại điện thoại cho người công nhân và nói. “Cám ơn,”

Người công nhân giắt điện thoại vào trong thắt lưng và nhìn chằm chằm vào hai người bọ họ. “Hai người, mau ra khỏi đây đi. Chỗ - ”

Kẻ Săn Đêm giơ tay ra và đôi mắt của người đàn ông bỗng trở nên trống rỗng. “Trong khu nhà này không có ai hết. Giờ đi làm việc của anh đi.”

Người đàn ông bỏ đi, không nói thêm lời nào nữa cả.

Kiểm soát tâm trí sao ? Amanda nhìn trân trân kẻ săn đêm.

Tất nhiên là anh ta phải có khả năng điều khiển tâm trí của người khác rồi. Anh ta là một con ma cà rồng kia mà.

“Tốt nhất là đừng có mà dùng nó với tôi,” cô nói,

“Đừng lo, trí lực của cô quá mạnh, không bị nó ảnh hưởng gì đâu.”

“Vậy thì tốt.”

“Với tình trạng hiện tại của tôi thì chả có gì là tốt cả.”

Câu nói có vẻ chán chường nhưng trong mắt anh lại ánh lên một tia sáng, nó cho cô biết tình trạng hiện tại của anh cũng không hẳn là quá bi đát như lời anh nói.

Cô ngờ vực nhìn anh. Anh đứng dựa vào tường, vẻ thờ ơ, mắt khép hờ nhưng cô có cảm giác là anh biết rất rõ tất cả mọi chuyện đang xảy ra xung quanh, cả bên trong lẫn bên ngoài khu nhà.

“Sao anh lại làm một ma cà rồng ?” cô buộc miệng hỏi không kịp cân nhắc trước sao. “Có ai làm thế với anh chứ không phải là anh muốn thế, đúng không ?”

Anh mở mắt, nhướng mày. “Không ai có thể trở thành Kẻ săn đêm nếu không tự nguyện làm chuyện đó.”

“Vậy là anh tự nguyện…” cô ngân nga, chờ đợi một lời giải thích.

“Hy sinh một con người bé nhỏ lắm điều nếu cô ta cứ tiếp tục làm phiền tôi.”

Lẽ ra cô phải sợ hãi khi nghe những lời đó nhưng trong đầu cô lại vang lên tiếng nói của Desiderius – tiếng nói đó cho cô biết người đang đứng trước mặt cô sẽ không bao giờ làm hại con người

đâu.

“Có đúng thế không ?”

Cô quét mắt nhìn thân hình rất tuyệt mỹ trước mặt thầm mong có thể biết được chân tướng sự việc.

Họ đứng đó, không nói lời nào. Cuối cùng Amanda cũng không chịu nổi sự im lặng đó.

Cô lên tiếng, cố phá tan sự im lặng đáng sợ đang phủ lên cả hai. “Vậy thì, anh nghĩ chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa ?”

“Tôi không biết.”

“Anh đã gọi ai vậy ?” cô thử hỏi lần nữa.

“Không ai cả.”

Amanda hít một hơi, cố không nhào đến mà siết chết anh ta. “Anh không thích trả lời các câu hỏi, có đúng không ?”

“Nói thật chứ ? Tôi không thích nói chuyện. Cứ đứng im lặng ở đây là tốt nhất.”

“Còn bố mẹ thì sao ?”

“Có.”

Cô thổi thổi mấy lọn tóc đang rớt xuống mặt. “Chà, tôi đang bắt đầu thấy chán rồi đây. Nếu còn phải đứng đây đợi người đến đón anh thì tốt nhất nên kiếm chuyện gì đó giết thời gian đi thôi.”

Cái nhìn của anh chạy dần từ môi cô, xuống đến ngực và tiếp theo là phần hông. Anh vội nhắm mắt lại nhưng cô vẫn nhận ra tia nhìn hau háu của anh dán vào nơi sâu kín nhất trên cơ thể mình. Cô có thể cảm nhận được ánh nhìn đó, nóng bỏng và đầy ham muốn.

“Tôi nghĩ ra được một cách để giết thời gian…”

Cô mở to mắt. “Không phải anh định cắn tôi đó chứ ?”

Anh mỉm cười đầy quái quỉ. “Tôi không muốn cắn cô đâu, agapee – menee. Tôi chỉ muốn nhấm nháp từng phân trên cái cơ thể đó, nhất là vùng ngực.“

Cô lao đến dùng tay chặn ngang môi anh, chận lại những lời còn chưa kịp tuôn ra. Đôi môi mềm mại tương phản với những sợi râu cứng cáp khiến cô kinh ngạc. Sự đụng chạm giữa da của cô và phần tiếp xúc bên dưới như một luồng điện chạy dọc suốt cánh tay. Cô khó nhọc nuốt nước miếng, vội hạ tay xuống. “Tôi không nghĩ là ma cà rồng cũng có thể làm tình được.”

Anh nhướng mày trêu chọc. “Vậy sao chúng ta không thử xem có được hay không ?”

Amanda biết cô nên cảm thấy bị xúc phạm. Cô nên cảm thấy giận dữ. Cô nên có một phản ứng nào khác hơn là việc nhũn ra vì mấy lời nói đó.

Nhưng cái ý tưởng đó thực sự đầy mê hoặc nhất là khi cô nhìn vào cái cơ thể săn chắc hoàn hảo trước mặt.

Kyrian có thể cảm thấy sự bối rối của cô. Cô đang phân vân về lời đề nghị đó. Vùng nhạy cảm trên cơ thể anh như có lửa đốt, anh chắc đã bật cười to nếu như ngay cả bản thân của anh cũng không đang phân vân, liệu rằng cảm giác của anh với cô như một trò chơi hay cô đang chiếm giữ một vị trí nào đó trong lòng anh.

Dù sao đi nữa, anh cũng nhận ra rằng đôi môi hé mở kia có sức cám dỗ anh mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì trước đây.

Anh không hẳn là hoàn toàn kinh ngạc với sự đáp trả của cơ thể mình trước cô. Cô chính là loại phụ nữ luôn kích thích anh. Thông minh. Dũng cảm.

Anh nhìn vào bức tường sau lưng cô và tưởng tượng mọi chuyện sẽ thế nào nếu anh ép chặt cô vào bức tường đó trong khi cô không ngừng chống cự đầy giận dữ và táo bạo. Anh thề là thậm chí anh còn có thể cảm thấy cảm giác anh đang ở bên trong cô. Anh có thể nghe thấy tiếng cô rên rỉ bên tai anh…

Kyrian lắc đầu cố xua tan những hình ảnh Những lúc như thế này anh ghét cái khả năng đọc được suy nghĩ của người khác. Đúng vậy, đây chắc chắn là những gì mà anh đọc được.

Anh liếm đôi môi khô khốc, nhớ lại, đã từng có lúc anh không ngần ngại mà bế thốc một người phụ nữ như cô lên giường với mình. Đó là lúc anh có thể tự do lột bỏ hoàn toàn bộ quần áo trên người cô, hôn lên từng phân vuông trên cái cơ thể trần truồng cho đến khi cô trở nên điên dại trong niềm đam mê hoan lạc. Anh sẽ mơn man cơ thể cô cho đến khi cô lên đến cực đỉnh và chỉ còn biết phủ phục van xin anh tiếp tục.

Kyrian nghiến chặt răng khi cảm nhận dòng máu nóng rạo rực trong cơ thể. Anh ước gì có thể trở lại những tháng ngày đó. Nhưng đó đã là ký ức xa xưa lắm. Không cần biết anh muốn cô đến thế nào, cô vẫn không thuộc về anh.

Anh sẽ không bao giờ có thể cảm nhận được cái cơ thể đó.

Sẽ không bao giờ. Thời gian. Đó là lý do mà anh đã không hỏi tên cô hoặc đưa tên anh cho cô. Anh sẽ không cần dùng tới nó. Cô chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số những con người vô danh mà anh đã từng thề sẽ bảo vệ. Chỉ có thế, không hơn không kém. Giữa bọn họ chỉ có thế mà thôi.

Anh là Kẻ Săn Đêm, còn cô là một con người. Không thể nào có được sự hòa hợp giữa họ.

Kyrian ngước đầu lên khi anh nghe thấy âm thanh yếu ớt của tiếng còi hiệu. Anh thầm cảm ơn Tate đã canh thời gian thật chính

xác.

Amanda nhìn ra cửa sổ khi cô nghe thấy tiếng còi xe cứu thương. Quái lạ, nó dừng ngay trước cửa nhà máy.

Dừng lại một lúc, hai cánh cửa nhà máy mở toang và chiếc xe lao vào trong.

“Xe đến đón anh sao?” cô hỏi.

Kẻ Săn Đêm gật đầu.

Khi chiếc xe cứu thương đã vào sâu bên trong nhà máy, tránh xa ánh nắng mặt trời, một người đàn ông cao lớn, người Mỹ gốc Phi nhảy ra khỏi xe tiến đến chỗ bọn họ. Nhìn thấy gương mặt của Kẻ Săn Đêm anh thì thầm. “Chúa, nhìn anh ghê quá. Tôi có nên hỏi chuyện cái còng này là sao không ?”

Kẻ Săn Đêm kéo cô về phía người lái xe. “Không, trừ khi cậu muốn chết.”

“Hiểu rồi,” người lái xe nói nhẫn nhịn. “Nhận tin, nhưng còn một vấn đề. Cậu không thể nằm trong túi đựng tử thi mà đeo cái thứ đó. Người ta chắc chắn sẽ để ý đó.”

“Tôi đã nghĩ đến chuyện này rồi,” Kẻ Săn Đêm nói. “Nếu có ai hỏi, cứ nói là tôi bị lên cơn nhồi máu cơ tim trong khi đang làm tình với cô ấy.”

Amanda lạnh người, cô nhớ lại những lời Selena đã nói với cô hôm trước. “Anh đang nói gì thế ?”

Kẻ săn đêm đưa mắt nhìn cô, chỉ thế thôi nhưng cô thừa hiểu anh ta đang thích thú tận hưởng cái cảm giác thừa sống thiếu chết của cô, “Và cô ấy không thể tìm được chìa khóa,”

Tate cười phá lên.

“Tôi không nghĩ thế đâu,” Amanda nóng nảy đáp.

Kẻ Săn Đêm mỉm cười nhìn cô quỷ quyệt. Cái nhìn đó như hun đốt toàn thân cô và nó khiến cô rạo rực. “Lạc quan mà nói thì sau vụ này bọn đàn ông sẽ rồng rắn xếp hàng để được hẹn hò với cô.”

“Buồn cười nhỉ.”

Kẻ Săn Đêm nhún vai. “Đó là cách duy nhất để ra khỏi đây.”

“Chỉ là với anh thôi,” cô nói. “Tôi có thể tự mình bước ra khỏi chỗ này, còn anh thì chỉ còn là tro bụi.”

Anh nháy mắt khiêu khích. “Vậy thì thử xem.”

Cô lập tức thực hiện và nhanh chóng học được một điều, những con ma cà rồng cao lớn, nguy hiểm không thể bị xê dịch một tí nào trừ khi họ muốn.

“Được rồi,” Amanda nói, xoa xoa nơi cổ tay đau buốt vì bị chiếc còng nghiến chặt. “Chúng ta nên vào xe cứu thương trước đã.”

Kẻ Săn Đêm đi trước.

Khi leo lên đường thùng sau của chiếc xe cứu thương, Kẻ Săn Đêm dễ dàng nhấc bổng cô lên trong sự ngỡ ngàng của cô gái trẻ. Cô dịch sang bên trái, cố tránh xa anh nhưng anh quá cao, gần như là gấp đôi cô. Anh nằm xuống cáng, bên trong chiếc túi đựng tử thi màu đen.

Không nói một lời, Tate kéo khóa cái túi lại.

“Hai người thường làm thế này sao ?” Cô hỏi.

Tate mỉm cười thân thiện. “Cũng không ít”

Amanda cau mày trong khi Tate chỉnh lại cái túi để tay cô vẫn

nằm bên ngoài trong khi tay của Kẻ Săn Đêm được giữ kín bên trong túi. Cô cảm thấy thật kỳ lạ khi Tate lại tích cực giúp đỡ một con ma cà rồng như thế.

Chương 3 (Phần 2)

"Làm sao mà hai người biết nhau ?" Cô hỏi Tate.

"Tôi đang chén một cơ thể thì bị cậu ta bắt gặp," Kẻ Săn Đêm nói vọng ra từ bên trong túi.

Tate bật cười, đứng thẳng lên. "Một đêm tôi đang trong ca trực, khi tôi đến nhận một tử thi thì phát hiện là hắn ta vẫn chưa chết. Lần đó nếu không có Kẻ Săn Đêm thì chắc người nằm trong túi đã là tôi rồi."

"Im đi Tate," Kẻ Săn Đêm ngắt lời. "Lái đi."

"Làm ngay đây," Tate nói như thể thái độ trịch thượng của Kẻ Săn Đêm không hề khiến anh cảm thấy bị xúc phạm chút nào.

"Anh biết không," Amanda nói với Kẻ Săn Đêm khi Tate bước ra phía trước, ngồi xuống ghế tài xế và bắt đầu khởi động chiếc xe cứu thương. "Anh nên tỏ ra lịch sự một chút đối với người khác, nhất là những người đang giúp đỡ anh."

Cô nghe một tiếng thở dài nặng nhọc vọng ra từ bên trong lớp túi nhựa. "Chẳng phải lời khuyên đó là thứ cô nên giữ lại cho mình sao ?"

Amanda định phản bác nhưng rồi cô im lặng. Anh ta nói đúng. Từ khi những chuyện này bắt đầu, cô đã có hơi cáu bẳn với anh. "Có lẽ anh nói đúng. Chắc là cả hai chúng ta cũng cùng nên áp dụng nó thôi."

Nếu Tate có đáp lời gì đó thì cô cũng không thể nghe thấy vì tiếng còi xe cứu thương vang lên inh ỏi. Tate lái xe đến bệnh viện

đúng như thời gian quy định, nhưng chuyến đi này không thể nói là một chuyến đi êm ả.

Khi đến nơi, cô cảm thấy mình như một chiếc tất ướt được ném vào máy sấy.

Nhằm cảnh cáo cô nên giữ im lặng, anh đã cẩn thận kéo chiếc cáng ra khỏi thùng xe một cách nhẹ nhàng để không khiến tay cô bị đau khi họ bước ra khỏi xe.

Khi đã bước vào sau cánh cửa bệnh viện, Amanda kéo áo khoác lại để dấu vệt máu trên áo len của mình.

Kẻ Săn Đêm vẫn nằm im bất động khi Tate đẩy chiếc cáng băng qua những khu vực rộn rịp.

Amanda bước bên cạnh họ, cô chỉ muốn đào một cái hố mà chui xuống chết quách cho xong vì chiếc còng cứ hiện ra rõ mồn một.

Sao ở bệnh viện người ta cứ phải dùng đèn huỳnh quang sáng rờ rỡ thế này ? Còn Desiderius nữa, chẳng lẽ gã không thể tìm được một chiếc còng nào khác xinh xắn hơn và nhất là nhỏ nhắn hơn sao ?

Trái lại, chiếc còng này dày có đến 5 inches và đầy những thiết kế kỳ quái kiểu Hy Lạp. Sợi xích thì dễ có thể dài đến tân 4 inches. Bất cứ ai nhìn thấy nó cũng dễ dàng nghĩ xuất xứ của nó chính là từ bộ sưu tập đồ chơi sex của Tabitha.

Thật khủng khiếp. Amanda đâu phải là diễn viên Hollywood. Thậm chí, chỉ cần bước chân vào Victoria Secret cũng đủ khiến cô đỏ bừng mặt.

Những người đi qua lại đều đang nhìn chằm chằm về phía họ.

“Đã sáu tháng rồi tôi chưa từng thấy lại cảnh này,” một người

lớn tuổi nói khi họ bước qua bàn đăng ký.

“Tôi nghe rồi,” một người lớn hơn đáp lời. “Không biết anh bạn tội nghiệp bao nhiêu tuổi rồi nhỉ ?”

“Không biết, nhưng nhìn cô ta thì tôi cũng muốn tham gia đó.”

Những tràng cười khiến cho mặt cô nóng bừng. Theo những cái nhìn thèm thuồng mà bọn đàn ông đang đặt lên cơ thể mình, cô biết là mấy lời nói của kẻ săn đêm về việc người ta rồng rắn kéo nhau xếp hàng để được hẹn hò với cô là việc khả dĩ.

“Này, Tate ?” một bác sĩ trẻ tuổi chạy đến bên cạnh khi họ gần đến chỗ thang máy. “Tôi hỏi được không ?”

Tate lắc đầu. “Anh thừa biết là có đủ mọi thứ kỳ quái cứ xuất hiện trong văn phòng của tôi rồi còn gì.”

Ngay khi cửa thang máy đóng lại phía sau họ, Amanda thì thầm trong hơi thở, “Kẻ Săn Đêm, tôi thề là một khi thoát được khỏi chỗ này, tôi sẽ giết chết anh.”

“Cô gái,” một hộ lý tình nguyện luống tuổi đứng cạnh cô nói. “Theo tôi thấy thì không phải cô đã làm được điều đó rồi còn gì.” Bà vỗ nhẹ lên tay Amanda. “Trước đây chuyện tương tự cũng đã xảy ra giữa tôi và Harvey. Đáng thương quá. Tôi đã rất nhớ anh ấy.”

Tate cười khùng khục trong cổ họng.

Amanda rên rỉ, thầm mong cho cái mớ bòng bong này sớm kết thúc.

Khi đến nhà xác, Tate đưa họ vào một phòng thí nghiệm nhờ nhờ màu kim loại và khóa trái cửa lại. Kẻ Săn Đêm mở chiếc túi ra từ bên trong.

“Cám ơn,” anh nói với Tate khi ngồi dậy và đẩy chiếc túi sang một bên, xếp lại gọn gàng và đặt lại túi trên bàn.

Tate mở ngăn một chiếc tủ nhỏ nằm cạnh cửa. “Có gì đâu. Giờ thì cởi áo khoác và áo sơ mi ra, để tôi xem cậu thế nào.”

“Sẽ tự lành thôi mà.”

Hàm Tate đanh lại. “Nếu lỡ bị nhiễm trùng thì sao ?”

Kyrian bật cười. “Những kẻ bất tử thì không thể chết vì bị nhiễm trùng được đâu. Tôi là người miễn dịch hoàn toàn với tất cả mọi loại dịch bệnh.”

“Có thể là cậu sẽ không chết, nhưng điều đó không có nghĩa là nó sẽ không đau. Với lại, chữa trị tốt thì sẽ mau lành thôi.” Anh nhìn Kyrian kiên định. “Tôi sẽ không chấp nhận câu trả lời không đâu. Cứ để tôi chữa cho cậu.”

Kyrian mở miệng định phản đối nhưng anh hiểu rõ Tate là một người cứng đầu. Vậy là quyết định không phung phí thời gian, Kyrian ngoan ngoãn làm theo và anh nhận ra cởi áo khoác và sơ mi trong tình trạng hiện tại là không thể nào, cũng nhờ chiếc còng.

Thở dài bực bội, anh buộc phải để cho mấy cái áo lủng lẳng trên cánh tay, rồi bước đến chỗ chiếc cáng, tựa khuỷu tay vào đó đợi Tate.

Trong khi nhìn Tate chuẩn bị dụng cụ, anh nghe thấy nhịp tim Amanda đập rộn ràng và hơi thở của cô đang trở nên dồn dập.

Anh có thể cảm nhận được những ham muốn của cô từ ánh mắt không rời khỏi cơ thể mình. Cô muốn anh, và cái ham muốn cháy bỏng đó khiến anh muốn bùng nổ.

Kyrian di chuyển, anh thầm mong cái quần jeans anh đang mặc phải chi to hơn một chút, bởi vì phía bên trong lớp vải denim đen

đã bắt đầu cương cứng.

Chết tiệt, anh muốn quên những đau đớn cả theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng mà cơ thể mình phải chịu đựng khi ở cạnh một người phụ nữ hấp dẫn.

Mà cô ta mới hấp dẫn làm sao. Gương mặt quyến rũ, đôi mắt to xanh nhạt…

Anh cứ như một kẻ si khờ khi đối diện với những đôi mắt da trời.

Cho dù không nhìn thẳng vào cô, anh cũng biết cô đang liếm đôi môi căng mọng, khêu gợi và cổ họng anh trở nên khô khốc khi anh mường tượng mùi vị đôi môi đó. Cảm giác hơi thở cô mơn man trên mặt, chiếc lưỡi của cô không ngừng phản kháng khi anh hôn cô.

Lạy chúa, anh nghĩ đến cuộc chiến với người La Mã ngày trước. Những trò nhục hình của họ trở thành trò trẻ con trước cái sự kích thích của cả thể chất và tinh thần mà anh đang chịu đựng khi ở ngay cạnh cô.

Dáng người cân đối của cô là một, nhưng cám dỗ hơn cả chính là thái độ của cô. Hầu hết những người phụ nữ mà anh từng gặp đều sẽ thét lên hoặc khóc lóc khi ở trong tình trạng mà cô đang đối diện.

Thậm chí bọn họ sẽ còn vừa khóc vừa la hét om sòm.

Nhưng cô đang đối mặt với mọi chuyện trong một tâm thái quá là mạnh mẽ và can đảm, một thứ sức mạnh chân chính mà đã từ lâu lắm anh chưa từng thấy.

Anh thực tâm thích cô, và đó chính là điều khiến anh ngạc nhiên.

Amanda như muốn nhảy dựng lên khi nhận ra Kẻ Săn Đêm bắt gặp ánh nhìn của cô. Đôi mắt sâu, đen như nhung vây lấy cô, khiến cô không tài nào thở nổi.

Nằm trên cáng với một bên chân gác lên, còn chân kia thì nằm vắt lên thành cáng. Bộ đồ denim đen ôm sát lấy cơ thể mạnh mẽ tràn đầy nhựa sống.

Và những bắp tay cuồn cuộn…

Trong tư thế nằm thẳng thoải mái, cả vẻ đẹp nam tính của anh trở nên lồ lộ. Anh cong tay, tựa người lên phần khuỷu tay.

Cái ham muốn chồm người tới chạm vào thân thể anh gặm nhấm từng tế bào trong cơ thể cô. Bên dưới làn da tay cô chính là nhung và đá.

Đôi vai rộng lớn với những cơ bắp như tạc thể hiện sức mạnh, tốc độ và cả sự nhanh nhẹn.

Cánh tay rắn chắc với bắp thịt cuồn cuộn.

Và vùng bụng, chúa ơi, chúng phẳng lì như thể được một bàn tay khéo léo mi dũa cẩn thận.

Không kiềm được, mắt cô nhìn theo mấy sợi lông hung hung màu cà phê chạy từ rốn đi thẳng xuống bên dưới, và như bị cắt ngang đột ngột bởi phần vải denim bó sát. Cứ theo kích thước của cái phần căng phồng bên dưới quần jeans cô biết anh không chỉ có hơi chút thích thú với mình.

Suy nghĩ đó khiến cô nóng hơn.

Làn da rám nắng, nâu đồng của anh như khẳng định hơn suy nghĩ của cô. Làm sao một con ma cà rồng lại có thể có một làn da rám nắng và khêu gợi đến thế.

Nhưng gợi tình hơn cả lại chính là phần cơ bắp với những vết sẹo dọc ngang. Trông cứ như anh đã trải qua một trận sống mái với một con hổ to lớn hoặc đã bị đánh đập tàn nhẫn trong suốt phần đời của mình.

Hay cũng có thể là cả hai.

Kẻ Săn Đêm nằm xuống khi Tate bước đến gần, và khi đó cô chợt nhìn thấy một ký hiệu hình hai nửa vòng cung và một mũi tên trên vai trái của anh. Cô băn khoăn không biết vết thương đó có khiến người ta đau lắm không, và anh tự nguyện làm thế hay lại có ai bắt anh phải làm thế.

“Từ mấy vết sẹo chắc là mấy người bạn ma cà rồng đã không giúp anh được mấy,” cô nói.

“Thế sao ?” anh vặn lại.

“Bộ lúc nào anh ta cũng cứ phải châm chọc như thế này sao ?” cô hỏi Tate.

“Thật ra với cô anh ấy đã tử tế lắm rồi.” Tate sát trùng vết thương bằng alcol. Anh định chích cho Kẻ Săn Đêm một mũi. Nhưng Kẻ Săn Đêm đã nắm chặt tay Tate trước khi anh kịp tiêm. “Không cần đâu,”

Tate nhướng mày hỏi. “Sạo vậy ?”

“Tôi miễn nhiễm mà.”

Amanda ngạc nhiên há hốc.

Tate với tới lấy chỉ khâu.

“Anh không thể làm thế,” cô lên tiếng cắt ngang. “Anh ấy sẽ cảm thấy nó đó.”

“Nhưng cũng phải khâu vết thương lại chứ.” Tate thuyết phục.

“Trời ạ, thấy luôn cả xương chứ chẳng chơi.”

“Làm đi,” Kẻ Săn Đêm nói bằng mộng giọng bình tĩnh đến kinh ngạc.

Cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, co rúm người khi Tate bắt đầu mũi đầu tiên.

Kẻ Săn Đêm cắn chặt răng, im lặng không nói.

Amanda nhìn Tate khâu vết thương trên người Kẻ Săn Đêm. Trái tim cô như thắt lại khi nghĩ đến những đau đớn mà Kẻ Săn Đêm đang phải gánh chịu.

“Đau lắm không ?” cô hỏi.

“Không,” Kẻ Săn Đêm rít qua kẻ răng.

Nhìn những mạch máu căng phồng trên cổ và cái cách anh nắm chặt tay, cô biết anh đang nói dối.

“Đây,” cô nói, chìa tay về phía anh, “nắm lấy tay tôi.”

Kyrian có thể cảm thấy bàn tay mềm mại của cô đang chạm vào tay anh. Không thể nhớ nổi lần cuối cùng có người chạm vào anh như thế là khi nào. Anh đã là Kẻ Săn Đêm quá lâu rồi, lâu đến nỗi anh không thể nhớ nổi sự quan tâm lại có thể chỉ đơn giản đến thế mà thôi.

Tate hành động vì lòng biết ơn và nghĩa vụ …

Nhưng cô ta…

Không có lý do gì để cô ta chìa tay ra với anh. Anh có nói với cô được mấy lời đâu, nhưng cô vẫn chìa tay về phía anh trong khi không ai trên đời muốn làm thế. Nó khiến anh cảm thấy quái lạ. Nhưng ý thức được bảo vệ. Và chân tình.

Hơn hết thảy, chỉ một cái chạm tay nhẹ nhàng, trái tim anh vốn bị nhốt trong chiếc cũi giờ đã bị bức thoát ra. Anh nuốt nước miếng và nắm chặt bàn tay mình lại. Không thể để cô đến quá gần. Cô chính là hiện thân của ánh sáng còn anh chính là bóng tối.

Hai người bọn họ không có chút nào tương đồng.

“Vậy, anh đã làm ma cà rồng được bao lâu rồi ?” cô hỏi.

“Tôi đã nói rồi,” anh trả lời, quai hàm nghiến chặt, “Tôi không phải là ma cà rồng. Tôi là Kẻ Săn Đêm.”

“Thì có gì khác nhau ?”

Kyrian nhìn cô khó chịu. “Khác biệt là tôi không giết con người, như nếu cô cứ làm phiền tôi, thì chuyện gì cũng có ngoại lệ.”

“Vậy ra anh là một phép thử của Tạo vật đêm đen sao ?”

“Thật là yêu cô quá đi,”

Amanda buông tay anh ra. “Đúng rồi,” cô nói. “Tôi chỉ đang cố an ủi anh thôi. Lạy chúa, anh nên đón nhận lòng tốt của người khác chứ.”

Cô bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên của Tate, điều đó khiến cô càng thêm kích thích. “Nếu bọn tôi đã đến đây rồi hay là anh cứ cưa quách cánh tay anh ấy đi, để tôi được tự do, có được không ?”

Tate khịt mũi. “Tôi có thể làm thế, nhưng có vẻ như cánh tay của anh ấy quan trọng hơn. Sao không cắt tay cô trước nhỉ.”

“Ôi trời, anh là ai thế, Igor của anh ta sao ?”

“Nhầm phim rồi,” Tate chỉnh. “Igor là kẻ nịnh hót Frankenstein. Còn người mà cô muốn nói tới là Renfield kìa. Nhưng không phải, tôi không phải Renfield, tôi là Tate Bennett.

Điều tra viên của giáo hội.”

“Chỗ điều tra viên thì tôi có thể đóa ra. Quá là rõ ràng nhất là khi chúng ta lại đang ở trong một phòng thí nghiệm lạnh lẽo đầy những xác chết.”

Tate nhướng mày nhìn cô. “Vậy mà cô còn bảo anh ta cứ thích châm biếm sao ?”

Kẻ Săn Đêm giật nảy khi Tate kéo mạnh mũi khâu.

“Xin lỗi,” Amanda nói. “Tôi sẽ không làm anh ta phân tâm nữa đâu.”

“Thật là quý hóa quá.”

Khi Tate xong việc, Kẻ Săn Đêm mặc lại áo sơ mi và áo khoác. Ông trượt nhẹ ra khỏi cáng tránh làm động vết thương bên hông.

Máy nhắn tin của Tate réo lên. “Xin lỗi tôi ra ngoài một chúng. Hai đứa bé này có cần gì không ?”

“Ổn cả,” Kẻ Săn Đêm nói. “Nhưng chắc là cô ta cần bữa sáng và một cái điện thoại.”

Amanda nhíu mày nghĩ về những gì anh vừa nói. Sao bây giờ lại chịu đưa điện thoại cho cô thế ?

Tate nhanh chóng dọn dẹp đống bừa bộn. “Điện thoại thì nằm ở trong góc tường đằng kia, bấm số 9 để gọi ra ngoài. Để tôi ghé ngang canteen mua chút gì cho cô, tôi sẽ quay lại ngay khi xong việc. Cứ ở đây và nhớ khóa cửa đó.”

Khi chỉ còn lại hai người với nhau, Kẻ Săn Đêm dịch sang một bên để cô có thể ngồi lên cái ghế nhỏ đặt bên cạnh điện thoại.

Kẻ Săn Đêm nhấp nháy rồi đưa tay lên dụi mắt như thể anh khó chịu bởi ánh sáng đèn huỳnh quang. “Phải có kế hoạch mới

được," anh nói nhỏ. "Cô có biết trong thành phố này có ai có thể phá cái còng được tạo bởi các vi thần Hy Lạp không ?"

Đã quá quen với cách nói mai mỉa của anh ta, cô chỉ mỉm cười. "Thật ra tôi nghĩ là có đó."

Gương mặt anh bỗng chốc sáng bừng lên. Nếu không cau có trông anh thật dễ thương và thông minh. "Không phải một trong mấy người chị em của cô chứ ?"

"Một trong số bạn của họ."

Anh gật đầu. "Tốt. Chúng ta phải làm thế thôi, tốt nhất là trước hoàng hôn, hoặc là sau đó một chút. Cô cũng nên gọi cho Tabitha, báo cho cô ta biết cô phải vắng mặt một vài ngày."

"Làm ơn nhớ giùm một việc là tôi ghét bị ra lệnh. Nhưng !" Amanda cắt ngang trước khi anh anh tiếng. "Tôi muốn nổ tung lên được rồi đây. Anh không biết là tôi ghét mấy trò siêu năng lực này thế nào đâu. Cho nên, tôi sẽ không nghe anh nói đâu. Lần này tôi sẽ nghe theo anh nhưng anh nên học cách đối xử với tôi như một con người chứ không phải một con búp bê vô tri vô giác."

Cô lấy chiếc nhẫn ra khỏi ví trả lại cho anh. "Còn chuyện này nữa, giờ tôi muốn đi nhà vệ sinh."

Kẻ Săn Đêm cười to.

"Chả có gì buồn cười cả." Cô quạt lại khi anh lấy chiếc nhẫn đeo lại. "Anh có cách nào để tôi có thể giải tỏa mà không bất tiện lắm không ?"

"Còn hơn cả thế chứ, cô có cách nào là chuyện đó mà tôi không bị bắt vì cái tội chạy vô toilet nữ không ?"

Cô liếc anh sắc lẻm. "Nếu anh nghĩ là tôi sẽ bước vào toilet nam thì đừng hòng.

“Vậy thì cố nhịn đi.”

“Tôi không muốn vào toilet nam.”

Năm phút sau, cô bước vào toilet nam trong khi không ngừng làu bàu nguyền rủa Kẻ Săn Đêm “Anh sinh ra là để bắt nạt người khác sao ?”

“Đó là mục đích sống của tôi,” anh nói vẻ chán chường khi đứng quay lưng về phía cô. Tay anh vòng ra sau để cô thấy thoải mái hơn với cái còng.

Amanda nhìn anh trừng trừng. Bụng dưới của cô như muốn vỡ ra nhưng bước vào toilet như một miếng sandwich bị kẹp giữa anh và cánh cửa thì đúng là cực hình.

Tất cả chỉ vì Tabitha không nhớ thả cái con chó chết tiệt của mình ra. Nếu thoát ra khỏi chuyện này, cô nhất định sẽ giết chết con bé. Chết tiệt. Đi chết hết đi.

“Sao mà lâu thế ?” Anh ta lớn giọng hỏi.

“Anh đứng lù lù ở đây thì làm sao mà tôi đi được.”

“Thì cứ đi đi.”

“Anh coi chừng đó, trước sau gì tôi cũng trả lại món nợ này. Để coi lúc đó anh chết như thế nào.”

Lời đe dọa của cô chẳng có tý tác dụng nào với anh. “Cô em, cô định làm thế nào để cho tôi chết được đây.”

Giọng nói lạnh lùng của anh lại khiến cô hoảng sợ.

Phải mấy phút sau cô mới xong việc cần làm, và lúc này mặt cô đỏ lựng như mặt trời mùa hạ ở vùng nhiệt đới. Cô rửa tay, cố không nhìn Kẻ Săn Đêm.

“Giấy vệ sinh dính trên giày kìa,” gã nói, nhìn chăm chăm vào chân cô.

“Oh, tất nhiên rồi.” cô nói. “Còn gì có thể khiến tôi xấu hổ hơn nữa không ? Còn chỉ trích cá nhân nào nữa không ?”

Mắt anh ánh lên tia quỷ quái. Và cái nhìn đen tối đó dần chuyển xuống môi cô. Cô thề là cô có thể cảm thấy cơn đói của anh ta, có thể cảm thấy cảm giác mong muốn được chạm vào cô tỏa ra từ anh ta.

Trước khi kịp nhận ra điều gì khác thì bàn tay không bị còng của anh ghì chặt lấy đầu cô, ngón tay cái của anh chà sát lên môi cô, và anh cúi đầu, chiếm hữu môi cô.

Choáng váng, Amanda không thể nghĩ ra được chuyện gì, cũng không thể di chuyển trong khi đôi môi ấm áp của anh cọ sát, tách môi cô ra.

Mùi của da và mùi của ma cà rồng xâm chiếm các giác quan của cô. Trong đời mình cô chưa bao giờ cảm thấy thế này. Nụ hôn của anh khốc liệt và nóng bỏng, anh gí sát cô vào lòng và cưỡng đoạt môi cô như một con thú săn mồi.

Từng hóc môn trong cơ thể cô như cháy bùng lên. Cô rên rỉ nho nhỏ trong cổ họng. Ôi trời, người đàn ông này có thể hôn. Và cái cảm giác cả cơ thể rắn chắc kia ghì sát vào người quá rõ ràng đến nỗi cô phải giữ chặt vai anh, tất cả chỉ còn một ham muốn mãnh liệt duy nhất, cô muốn hơn thế nữa. Chiếc lưỡi anh khiêu vũ trong miệng cô trong khi các cơ bắp của anh không ngừng chuyển động ngay dưới tay cô, và khi lưỡi cô chạm vào chiếc răng nanh của anh, một cảm giác vui sướng bất ngờ chạy dọc trong cơ thể.

Kể từ khi biết sự thật về anh, cái hình ảnh anh cúi người cắn phập vào cổ cứ luôn ám ảnh cô.

Nhưng hơn cả suy nghĩ đó là ham muốn kéo anh nằm xuống sàn nhà lạnh lẽo, khô cứng và khiến cho cả hai trở nên nóng lên, đẫm mồ hôi với tất cả khoái lạc.

Kyrian cảm thấy thật căng thẳng. Trong suốt hai ngàn năm đây là lần đầu tiên anh nếm trải lại cái cảm giác thiên đường. Anh có thể cảm nhận được những đường nét mềm mại áp sát vào cơ thể rắn chắc của mình. Tận hưởng mùi hương của hoa và của mặt trời tỏa ra từ cô – đó là những thứ mà anh đã không thể cảm thấy hàng thế kỷ nay.

Nụ hôn của cô như ẩn chưa ma thuật. Một đam mê rất nguyên sơ và nồng nhiệt. Có thể trước đây cô cũng đã từng hôn nhưng anh dám chắc không ai có thể khiến cô cảm thấy như thế này.

Cơ thể anh nóng ran, bàn tay anh chạy dọc theo lưng cô, kéo cô sát vào mình. Từ khi trở thành bất tử, chưa bao giờ anh có cảm giác thế này đối với bất cứ người phụ nữ nào khác. Chạm vào cô khiến anh đau đớn, nhưng anh vẫn nhẹ nhàng chạm nhẹ mấy chiếc răng nanh lên cổ cô và rồi lên ngực cô.

Cảm thấy cô cong người trong vòng tay mình….

Anh nhắm mắt, tận hưởng mùi hương ngọt ngào đầy nữ tính tràn ngập khắp xung quanh với tất cả những xung động hoang dại nhất.

Amanda thở hổn hển khi tay anh trượt xuống một bên ngực cô, rồi chuyển dần xuống dưới, mơn man trên mông cô. Cô không phải loại phụ nữ dễ dàng để đàn ông dẫn dắt nhưng có một điều gì đó ở Kẻ Săn Đêm này khiến cô không cách nào kháng cự.

Khi anh kéo cái cơ thể hừng hực của cô ép chặt vào tường sau khi xoay mấy vòng, cô tưởng như mình sắp nhũn ra.

Ngực anh ép chặt lấy ngực cô, khiến cô cảm thấy rõ hơn cả cơ

thể rắn chắc và những cơ bắp cuồn cuộn. Anh dùng đùi mạnh mẽ lòn vào giữa hai chân cô, tiến sâu lên trên khiến cả cơ thể cô run lên. Amanda rên rỉ trong đam mê khi nụ hôn anh trở nên nóng bỏng hơn, nồng nàn hơn.

Cô choàng cánh tay còn lại vòng ra sau cổ anh, kéo anh sát hơn.

Làm tình với một kẻ mạnh mẽ và nhiệt thành như một con thú săn mồi có cảm giác thế nào đây ? Bàn tay cô lướt dọc trên các cơ bắp rắn chắc với những đường cong mạnh mẽ khiến anh căng cứng.

Anh buông môi cô, lưỡi anh lướt dọc từ miệng xuống đến tai. Cô có thể cảm thấy những chiếc nanh sắc nhọn nằm trên cổ.

Đầu ngực cô căng lên, khát khao đáp trả những cái vuốt ve mạnh mẽ. Phần đùi lèn giữa hai chân, chạm sâu vào vùng nhạy cảm khiến cơ thể cô như muốn bùng cháy. Hai đầu gối cô rung rẩy đến không đứng nổi khi cô chìm sâu vào bên trong anh.

Bất thình lình, vang lên tiếng gõ cửa và Tate đẩy bật cửa bước vào. “Nè, hai người. Có người đến đó.”

Kẻ Săn Đêm buông cô ra với một tiếng gầm gừ. Đến lúc đó cô mới nhận ra chuyện mình vừa làm.

“Chúa ơi,” cô hổn hển. “Tôi vừa hôn một con ma cà rồng.”

Translator note:

Tate thiệt là biết vô đúng lúc mà. Mình hận.... Đang tới lúc cao trào, chỉ xíu nữa thôi.

“Chúa ơi, còn tôi thì mới vừa hôn một con người.

Amanda nhíu mắt. “Anh chế nhạo tôi đấy à ?”

“Thôi nào hai người.” Tate kêu lên lần nữa.

Kẻ Săn Đêm nắm lấy tay cô kéo ra cửa. Người quét dọn nhìn họ kỳ dị, nhưng không nói gì khi ông bước vào phòng tắm nằm phía sau họ.

Tate dẫn cả hai đến văn phòng mình nằm bên ngoài nhà xác.

Một cái bàn gỗ cũ kê sát tường, bên cạnh là hai chiếc ghế. Phía bên phải cô là một cái sofa với một tấm chăn được xếp gọn gàng, bên trên là đặt một cái gối, phía bên trái cô là một tủ đựng hồ sơ bằng kim loại. Tate chỉ cô cái điện thoại đặt trên bàn rồi bỏ đi làm việc để mặc hai người bọn họ với nhau.

Cố quên đi chuyện vừa xảy ra trong phòng tắm và cái cảm giác tuyệt vời mà Kẻ Săn Đêm để lại, Amanda gọi cho Tabitha trong khi Kẻ Săn Đêm đứng choàng ngay trên cô.

Chương 3 (Phần 3)

Tất nhiên, điều đầu tiên Tabitha bật ra là sao cô không thả cho con chó ra ngoài.

“Thôi nào,” Amanda cáu kỉnh. “Chị xin lỗi vì đã khiến cho Terminator làm bậy trên cái ổ của em.”

“Tất nhiên phải thế,” Tabitha nói. “Vậy tối qua đã xảy ra chuyện gì thế ?”

“Sao vậy ? Bộ khả năng thông linh của em bị làm sao rồi à ? Chị đã bị bắt cóc bởi một trong mấy người bạn ma cà rồng của em đó.”

“Cái gì ?” Tabitha rít lên. “Chị có sao không ?”

Amanda nhìn lên Kẻ Săn Đêm, cô không biết phải trả lời thế nào. Xét về vật chất thì cô ổn, nhưng anh ta đã làm một điều gì đó, và cô thì vẫn không thể lý giải nổi điều đó là điều gì. “Chị vẫn còn sống. Nhưng bọn chúng đang tìm em đó, cho nên em phải tìm một nơi nào đó an toàn trốn tạm mấy ngày đi.”

“Em không nghĩ thế đâu.”

Kẻ Săn Đêm giành lấy điện thoại trong tay cô. “Nghe này, cô em. Chị gái cô đang trong tay tôi, nếu cô không rời khỏi nhà và biến mất trong vòng ba ngày, tôi sẽ khiến cho chị cô phải cầu nguyện phải chi cô em biết nghe lời một chút.”

“Anh mà đụng đến chị ấy thì tôi sẽ giết chết anh.”

Anh ta cười cay đắng. “Cứ ở đó mà làm cái gì cô muốn đi. Giờ

thì rời khỏi chỗ đó, mọi chuyện đã có tôi giải quyết."

"Amanda thì sao ?"

"Chỉ cần cô nghe lời tôi thì cô ấy sẽ an toàn."

Anh đưa trả lại điện thoại cho Amanda.

"Chị đây, Tabby," Amanda ngượng ngùng nói.

"Anh ta đã làm cái trò gì với chị rồi ?" Tabitha chất vấn.

"Không gì cả," cô trả lời nhưng gương mặt cô lại nóng bừng khi nhớ lại nụ hôn khi nãy. Anh ta không làm gì ngoài việc khiến cô căng cứng toàn thân.

"Được rồi, nghe em nói đây," Tabitha nói. "Em sẽ đến chỗ Eric, mọi người sẽ tập hợp lại và đi tìm chị."

"Không!" Amanda nói khi cô nhìn thấy gương mặt tối sầm vì giận dữ của Kẻ Săn Đêm. Tim cô như ngừng đập khi cô nhận ra anh có thể nghe rõ những lời ở đầu dây bên kia.

Anh có thể nghe những gì nó nói đúng không ? Cô mấp máy môi.

Anh gật đầu.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc cơ thể. "Nghe này, Tabby, chị an toàn. Chỉ cần làm như anh ta nói được. Ok ?"

"Không biết."

"Làm ơn tin chị đi mà."

"Chị, thì em tin. Nhưng anh ta ? Khốn nạn thật, em thậm chí còn không biết anh ta là ai."

“Nhưng chị biết,” Amanda nói. “Em đến chỗ của mẹ đi, chị sẽ liên lạc lại sau. Ok ?”

“Ok.” Tabitha càu nhàu, “nhưng nếu trước tám giờ tối nay mà em không nghe tin tức gì của chị thì em sẽ đi lùng chị đó.”

“Được rồi, liên lạc sau. Yêu em.”

“Em cũng vậy.”

Amanda gác máy. “Anh nghe hết rồi chứ ?”

Kẻ Săn Đêm cúi xuống cô, cơ thể anh gần đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi nóng hừng hực. Cái nhìn của anh như dán chặt vào cô. “Tất cả các giác quan của tôi đều phát triển cao hơn người thường rất nhiều.”

Tia nhìn của anh chạy dọc xuống khuôn ngực nơi đầu vú cô như đang căng cứng trước ánh nhìn dữ dội. “Tôi có thể nghe thấy tiếng trái tim cô đang đập nhanh hơn, tiếng máu đang chảy qua tĩnh mạch khi cô đang ngồi đó lo lắng không biết tôi có làm hại cô không.”

Người đàn ông này thật quá đáng sợ. “Anh có không ?” Cô thì thầm.

Mắt anh khóa chặt lấy cô. “Cô nghĩ sao ?”

Cô trừng mắt nhìn anh, cố gắng đọc được cảm giác của anh lúc này, nhưng anh ta chẳng khác nào một bức tường gạch. “Tôi thật sự không biết.”

“Cô thông minh hơn tôi nghĩ,” anh nói khi bước lui lại một bước.

Amanda không biết phải nói gì. Nên cô gọi đến công ty xin nghỉ bệnh.

Kẻ Săn Đêm nhắm mắt lại lần nữa.

“Ánh đèn làm anh khó chịu sao ?” cô hỏi.

Anh để tay xuống. “Uhm”

Cô nhớ những gì anh vừa nói về các giác quan.

Trước khi cô lên tiếng hỏi, anh cầm lấy điện thoại quay số.

“Hoka, Rosa. Cómo está ?” (Chào Rosa, khỏe chứ ?”)

Tiếng Tây Ban Nha sao ? Cô tự hỏi. Anh ta đang nói bằng một thứ tiếng Tây Ban Nha hoàn hảo ?

Thậm chí còn quyến rũ hơn khi anh nói bằng chất giọng sexy kỳ lạ nãy giờ.

“Sí, bien. Necesito hablar con Nick, por favor.” (Ừ, đúng rồi, chuyển máy cho Nick đi.)

Kẻ Săn Đêm kẹp chặt điện thoại vào giữa má và vai trong khi xoa xoa cổ tay bị còng đang đỏ ửng lên. Cô không biết anh có nhận ra ánh mắt của mình bỗng trở nên hoang dã mỗi khi anh nhìn xuống chiếc còng không.

“Hey, Nick,” vài phút sau anh lên tiếng. “Anh đến góc Iberville và Clay lấy xe của tôi, rồi chạy đến St. Claude. Cứ để nó trong bãi xe của bác sĩ.”

Anh bỏ chiếc còng ra và cầm lấy điện thoại. “Đúng rồi, tôi biết với cậu thì tôi đúng là thằng khốn, nhưng nợ cậu với tôi thì có tính cả đời cũng không hết. Đến đó trước ba giờ, sau khi đỗ xe của tôi lại thì cứ về nhà sớm đi.”

Anh im lặng vài giây để nghe phía bên kia trả lời. “À, lấy cái vali dự phòng khỏi tủ… đúng rồi, là nó đó. Mang nó và chìa khóa dự phòng tới bệnh viện, gửi cho bác sĩ Tate Bennett.”

Anh khì mũi khi Nick nói gì đó. “Được rồi, mai cậu có thể nghĩ, nhưng mở máy nhắn tin và điện thoại trong trường hợp tôi cần cậu.”

Kẻ Săn Đêm gầm gừ. “Cậu bé, đừng khiến tôi đổi giọng khi nói chuyện với cậu chứ. Đừng quên là tôi biết cậu ngủ ở đâu đó.”

Mặc dù những lời nói có vẻ khắc nghiệt nhưng giọng nói lại có vẻ hài hước. “Được rồi, nhưng đừng có làm quá sức đó. Gặp cậu sau.”

Amanda nhướng mày hỏi khi anh gác máy. “Nick là ai thế ?”

“Người chạy việc của tôi.”

Đứng hình. “Chúa ơi, bộ anh không thể trả lời cho đàng hoàng nổi một câu hỏi nữa sao ? Thiệt tình, tốt nhất là chúng ta mau gọi Tate về đây trước khi anh lại triệu tập tất cả người chết, người chưa chết hay bất cứ thứ gì mà ma cà rồng có thể triệu tập.”

“Ha ha,” anh nói với một nụ cười.

Đêm tốt lành, ma cà rồng trở nên quyến rũ hơn khi anh ta cười.

“Nick có biết anh là ai không ?” cô hỏi.

“Chỉ những người cần biết mới biết thôi.”

Cô nghĩ về điều đó trong một phút. “Có vẻ như tôi được đặc cách nhỉ.”

“Nguyền rủa thì đúng hơn,”

“Không,” cô nói khi nghĩ kỹ hơn. “Khi anh không châm biếm, uy hiếp hay dọa nạt, anh thật ra cũng không xấu lắm.” Cô ranh mãnh nói thêm. “Tất nhiên, tôi cũng chỉ mới gặp anh trong trạng thái đó được mỗi có hai phút, mà tôi là gì mà lại có thể xét nét

chuyện đó chứ ?”

Gương mặt anh dịu lại. “Tôi không biết rõ về cô, nhưng tôi phải ngủ. Tôi đã có một đêm quá dài và giờ thì tôi mệt quá rồi.”

Cô cũng thấy mệt mỏi quá. Nhưng khi nhìn chiếc ghế sofa, cô nhận ra nó không thể chứa được cả hai.

Kẻ Săn Đêm mỉm cười nhìn cô. “Cô ngủ trên ghế đi, tôi nằm trên sàn.”

“Được không ?”

“Tôi đã ngủ ở những nơi còn tệ hơn thế nữa.”

“Vậy sao, nhưng anh không cần một cái quan tài à ?”

Anh cười cười nhìn cô nhưng không nói gì khi kéo cô đến chỗ cái ghế.

Amanda nhanh chóng nhận ra nằm trên ghế cũng chẳng thoải mái gì. “Cái này chẳng thoải mái gì cả. Tôi không thể ngủ khi cánh tay cứ treo tòng teng thế này, mà tôi lại dài gấp đôi cái ghế.”

“Vậy cô muốn sao ?”

Cô kéo cái chăn và gối rồi nằm xuống sàn ngay cạnh anh.

Kyrian nhăn mặt khi cô nằm gần đến nỗi anh có thể cảm nhận thấy hơi nóng tỏa ra từ cơ thể cô. Tệ thật, cách duy nhất để cả hai có thể thoải mái khi ngủ là choàng tay qua cô.

Như một đôi tình nhân.

Suy nghĩ đó như xé toạc anh ra, ăn sâu vào tân tâm khảm anh, hầu như không thể nào thở nổi khi nhớ lại lần trước, anh đã mắc phải sai lầm trầm trọng thế nào khi vướng vào phụ nữ và để mặc bản thân tự thoát ra khỏi lưới bảo vệ vững chãi.

Máu, kiệt sức, những cơn đau như kéo dài vô tận cày nát cả tâm trí và cơ thể anh, khiến anh trở nên do dự.

Chỉ là chuyện quá khứ mà thôi. Anh đã tự nói với lòng như thế. Chỉ là quá khứ. Nhưng, có những chuyện không phải có thể lãng quên một cách dễ dàng. Và không phải ai cũng có sức mạnh siêu nhiên đủ để chôn vùi quá khứ.

Đừng nghĩ về nó nữa.

Giờ không phải là lúc để nhớ lại chuyện cũ. Phải hành động thôi.

Tối nay bọn Desiderius sẽ lùng sục anh và nếu anh muốn cứu hai chị em cô, anh phải tỉnh táo và đề cao cảnh giác.

Anh nhắm mắt lại, buộc bản thân phải thư giãn.

Thư giãn trong một lúc, khi cô hơi dịch người, mông cô chạm vào háng anh.

Kyrian cắn chặt răng. Anh như sắp bốc lửa khi ngửi thấy mùi hương hoa hồng dịu ngọt. Đã lâu lắm rồi anh mới lại tiếp xúc với phụ nữ. Đã lâu lắm rồi anh không dám nhắm mắt lại khi có người bên cạnh.

Khốn nạn. Anh nhớ lại bài học trước đây anh đã từng làm khi đứng trước cuộc chiến đầy cam go với người La Mã.

Nuốt nước miếng, anh buộc bản thân không được suy nghĩ gì cả. Chưa từng có chuyện gì xảy ra trong quá khứ. Chưa từng có chuyện gì ngoại trừ nỗi đau quá sâu sắc đến độ dù đã trải qua hai ngàn năm nó vẫn có thể khiến anh ngã quỵ.

Tập trung nào, anh tự nói với bản thân, anh đã được huấn luyện trong quân đội để giữ vững sự tập trung đó. Giờ là lúc phải áp dụng rồi.

Amanda như căng cứng cả người khi anh chạm vào xương sống cô. Và khi tay anh vòng qua người cô, tim cô đập liên hồi.

Lưng cô bị ép chặt dưới sức mạnh của cơ bắp rắn rỏi, và điều đó khiến cô mất tập trung.

Cô nhìn bàn tay anh thả trước mặt mình. Những ngón tay dài, thanh mảnh như những ngón tay nghệ sĩ. Lạy chúa, thật khó để có thể nhớ rằng người đàn ông này không phải là một con người.

Mày đang nằm cạnh một con ma cà rồng.

À không, anh ta là Kẻ Săn Đêm. Dù vậy thì cô cũng không hiểu nổi có gì khác biệt giữa hai khái niệm đó.

Nhưng rồi sẽ hiểu thôi. Cách này hay cách khác.

Amanda nằm im hằng giờ liền lắng nghe nhịp thở của Kẻ Săn Đêm. Cô có thể cảm nhận được anh ta dần chìm vào giấc ngủ khi cánh tay choàng qua người cô từ từ buông lỏng và nhịp thở trở nên đều đặn hơn.

Cô nghe thấy tiếng người lui tới trước cửa phòng Tate, tiếng loa phóng thanh gọi bác sĩ hoặc phát một yêu cầu nào đó.

Khoảng đầu giờ chiều, Tate mang bữa trưa đến cho họ nhưng cô không để anh ta đánh thức Kẻ Săn Đêm. Cô ăn nửa phần bánh sandwich của mình rồi lại nằm xuống, tự hỏi làm sao cô lại có thể cảm thấy an toàn đến thế khi nằm ngay cạnh một con ma cà rồng mà cô lại không biết tí gì về anh ta.

Cô xoay người nằm đối diện với anh. Một con người hoàn hảo. Khi anh ngủ, mái tóc xõa xuống phủ kín đôi mắt và sự an bình khiến anh trở nên quá quyến rũ.

Khi nhìn vào đôi môi tuyệt hảo đó, cô lại nhớ cảm giác hưởng thụ mùi vị đó. Một sức mạnh nguyên sơ lướt dọc theo cổ cô.

Chỉ nhớ đến nụ hôn đó mà môi cô như cháy bỏng trong khi toàn thân cô lại như chấn động.

Cô đã từng hôn rất nhiều lần, nhưng không ai mang đến cho cô cảm giác như anh ta mang đến. Sự dụng chạm với đôi môi đó khi cơ thể cô nóng bừng lên.

Anh ta đã làm như thế nào. Kẻ Săn Đêm đã làm gì để khiến cô khao khát có được anh đến thế ?

Có phải là do sức mạnh siêu nhiên của những người bất tử không ?

Cô không phải một kẻ cuồng sex. Cô chỉ là một con người bình thường với những đòi hỏi dục vọng bình thường. Nhưng cứ nhìn thấy anh là cô lại muốn chạm vào da thịt, vào môi, vào tóc của anh.

Cô bị sao thế này ?

Phải dẹp ngay ý nghĩ đó đi. Nhắm mắt lại, cô thầm đếm ngược từ 100.

Khi tới sáu mươi âm, cô nhận ra tất cả chỉ là vô ích.

Cô thở dài lơ đễnh đưa tay nghịch nghịch chiến nhẫn trên tay anh. Và khi cô kịp nhận ra thì tay anh đã nằm gọn trong tay cô.

Kẻ Săn Đêm thì thầm trong cơn mơ và nhích đến gần cô hơn. Mắt Amanda mở to khi hơi thở anh nóng bỏng lướt trên má cô và cái phần căng cứng của cơ thể chạm vào hông cô. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô một lúc trước khi kéo cô sát vào người và ghì chặt lấy cô.

Anh thì thầm điều gì đó bằng một thứ ngôn ngữ lạ lùng, và rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Trái tim cô thúc liên hồi. Chưa từng ai ôm cô như thế này. Đầy tính sở hữu. Đầy tính bảo vệ. Cứ như thể toàn thân cô đang được vây trong sức mạnh của anh. Như điều lạ lùng nhất là từ sâu thẳm trong tâm hồn cô cảm thấy rất thích thú với thứ cảm giác này, thích thú hơn hẳn những điều cô dám thừa nhận.

Chìm trong vòng tay anh, cô dần đi vào giấc ngủ.

Amanda choàng tỉnh khi cô cảm nhận có gì đó len giữa hai chân cô và một bàn tay nóng ấm trườn vào dưới lớp áo len, vuốt ve vùng bụng cô. Kẻ Săn Đêm siết chặt cô vào lòng đến độ cô không thở nổi.

“Anh nhớ em”, anh dịu dàng thì thầm, cùng lúc bàn tay anh tiến lần lên phần áo ngực, ôm trọn bầu ngực căng tròn.

Amanda rít lên trong khoái cảm khi những ngón tay ấm áp của anh chầm chậm xoa quanh đầu ti. Đó chính là cảm giác của ham muốn và dục vọng, nó khiến cô không còn cách nào khác là phải quay đầu lại và hôn anh.

“Theone,” hơi thở anh mơn trớn yêu đương.

“Này !” Cô đẩy anh ra. Từ sâu thẳm trong tâm hồn, cô cảm thấy một sự xúc phạm ghê gớm khi người đang trong vòng tay anh là cô nhưng anh lại gọi tên của một người khác. Nếu muốn mơn trớn ai đó thì ít nhất anh ta cũng phải nên nhớ là bản thân đang sờ vào ai chứ. “Anh đang làm cái gì đó hả ?”

Người Kyrian như căng ra khi anh giật mình mở to mắt bừng tỉnh. Cảm giác đầu tiên anh nhận thấy là phần ngực mềm mại, và ấm áp nằm gọn trong lòng bàn tay. Cảm giác tiếp theo là một cơn đau nhói quặn chặt lấy cơ thể đòi được phát tác.

Anh đang làm cái quái gì thế này.

Nhiệm vụ của anh là bảo vệ cô ta chứ không phải là chạm vào

cô ta. Nhất là khi cô dường như cũng có cảm giác tương tự. Lần cuối cùng khi phạm phải sai lầm thế này với phụ nữ, anh đã phải trả giá bằng cả linh hồn mình.

Amanda nhìn thấy nét hoang mang trên gương mặt anh khi anh đẩy cô ra và đứng dậy.

“Theone là ai vậy ?” cô hỏi

Mắt anh bùng lên tia nhìn căm hận. “Không ai cả.”

Được thôi, khi tỉnh táo rõ ràng là anh không thích Theone, nhưng chỉ mới một phút trước đây…

Anh chầm chậm đứng lên và giúp cô đứng dậy. “Tôi đã ngủ nhiều hơn là tôi tưởng. Mặt trời đã lặn rồi.”

“Có phải lại là một trong những khả năng linh thông của anh cũng có liên quan tới mặt trời à ?”

“Bởi vì việc sống và chết của tôi hoàn toàn phụ thuộc vào việc mặt trời mọc và lặn, nên ừ, đúng đấy.” Anh kéo cô về phía cửa. “Giờ thì, cô nói cô biết có người có thể giúp chúng ta thoát khỏi cái còng này đúng không ?”

“Đúng đó, giờ này chắc họ cũng đã về nhà rồi. Để tôi gọi hỏi lại cho chắc đã.”

“Được thôi.”

Amanda bước đến chỗ cái bàn, nhấc điện thoại gọi Grace Alexander.

“Hey, Gracie,” cô nói nhanh ngay khi nghe giọng nói của Grace đầu dây bên kia. “Amanda đây. Tối nay hai người có nhà không ? Tớ muốn nhờ một chuyện.”

“Được thôi. Mẹ chồng tớ sẽ ghé qua, nhưng như vậy càng tốt,

sẽ có người coi chừng bọn trẻ. Mà cậu muốn bảo tớ -“

“Không nói qua điện thoại được đâu. Bọn tớ đến ngay đây.”

“Bọn tớ sao ?” Grace hỏi.

“Tớ sẽ dẫn một người đến, cậu không phiền chứ ?”

“Không đâu.”

“Cám ơn. Gặp cậu sau.” Amanda gác máy.

“Được rồi,” cô quay sang nói với Kẻ Săn Đêm. Cô ấy sống ở đường Charles. Anh biết đường không ?”

Trước khi anh kịp trả lời, Tate bước vào trên tay cầm một chiếc cặp màu đen. “Này,” anh nói với Kẻ Săn Đêm, “Đã dậy rồi sao. Một anh chàng tên Nick ghé qua cách đây mấy tiếng và nhờ chuyển cái này cho cậu.”

“Cám ơn,” Kẻ Săn Đêm nói, cầm lấy chiếc cặp trong tay Tate. Anh đặt nó lên bàn mở ra.

Amanda mở to mắt kinh hoàng khi nhìn thấy hai khẩu súng ngắn, một khẩu liên thanh, một cái bao da, một điện thoại di động, ba con dao găm và một cặp mắt kính nhỏ, sẫm màu.

“Tate,” Kẻ Săn Đêm nói vẻ thân thiện, thật không ngờ là anh ta lại có thể nói bằng cái giọng đó. “Cậu đúng là tuyệt.”

“Chỉ hy vọng là Nick không quên gì thôi.”

“Không đâu, đủ cả.”

Amanda nhướng mày khi nghe những tiếng lóng kiểu Mỹ được nói bằng một giọn nặng và đầy quyến rũ.

Tate gật đầu bỏ đi.

Cô nhìn theo Kẻ Săn Đêm đeo chiếc bao da lên hông, cẩn thận nạp đạn vào từng cây súng. Mở khóa an toàn, rồi cho vào bao da nằm dưới áo khoác.

Đoạn anh cầm con dao găm lên, nhét vào túi sau. Hai con dao còn lại nhét vào túi áo khoác, cái di động và máy PDA thì nhét gọn vào thắt lưng.

Amanda nhướng mày nhìn anh trang bị vũ khí đến tận răng. "Tôi cứ tưởng thử duy nhất có thể giết chết một con ma cà rồng là đâm một cây gỗ vào tim chứ."

"Một cây gỗ mà đâm thẳng vào tim thì thứ gì mà không chết. Nếu bị thế mà không hề gì thì chắc chỉ có quỷ địa ngục." Kẻ Săn Đêm nói. "Với lại, quý cô à, cô xem phim truyền hình nhiều quá rồi đó. Chẳng lẽ cô không hiểu cuộc sống thực sao ?"

"Đúng rồi, tôi làm sao mà so sánh với anh được chứ, cuộc sống của tôi thì thật là buồn tẻ và cũng chẳng có ai lại muốn tìm cách giết chết tôi cả. Mà anh biết gì không ? Tôi thật sự là rất thích cuộc sống đó, và tôi đang rất rất là muốn được trở lại với cuộc sống đó."

Mắt anh sáng bừng vẻ chế nhạo. "Được thôi, vậy thì đi đến chỗ người bạn cô, người mà có thể giúp tách chúng ta ra để cô sớm trở lại với cuộc sống buồn chán của mình, còn tôi cũng có thể trở về với cuộc đời đầy những hiểm nguy trắc trở."

Anh chiếu tia nhìn nóng bỏng, đam mê vào cô, trong khi đưa lưỡi đánh vào chiếc răng nanh của mình. Đoạn anh đeo kính râm lên.

Mạch đập trong người Amanda như tăng lên. Với chiếc kính đen đó, trông anh càng quyến rũ hơn. Cô phải cố kìm không lao vào vòng tay anh, mong được hôn anh thêm lần nữa.

Anh nắm tay cô đặt vào túi áo khoác của mình để che giấu cái còng rồi kéo cô ra khỏi văn phòng của Tate, bước dọc theo hành lang bệnh viện.

Khi anh bước đi, cô có thể cảm thận thấy anh đang bước đi nhẹ nhàng như bay. Từ anh toát ra cái vẻ tinh tế, thuần khiết và dịu dàng. Đó lại chính là điều nguy hiểm nhất. Khi anh đi ngang bất cứ người phụ nữ nào, khí chất đó khiến họ bị hút lấy.

Nhưng Kẻ Săn Đêm dường như không hề quan tâm đến điều đó, anh điềm nhiên bước về phía lối ra.

Khi bước ra đến bãi đỗ xe tối tăm, Amanda khẽ huýt sáo khi cô trông thấy chiếc Lamborghini Diablo đậu trong bãi xe dành cho nhân viên bệnh viện. Ánh sáng từ cây đèn ở ngay phía trên chiếc xe trông như một vầng hào quang bao phủ chung quanh nước sơn đen láng bóng.

Thường thì cô không mấy quan tâm đến xe cộ, nhưng Lamborghini luôn luôn là một ngoại lệ. Chắc hẳn chiếc xe này thuộc về một bác sĩ ngoại khoa.

Cô đã nghĩ thế cho đến khi Kẻ Săn Đêm bước đến chỗ chiếc xe.

“Anh đang làm gì vậy ?” cô hỏi.

“Thì đi lấy xe.”

Miệng chữ o. “Xe này của anh sao ?”

“Không,” anh mỉa mai. “Tôi trộm nó bằng cái chìa khóa đang nằm trong tay tôi.”

“Chúa ơi,” cô thở hổn hển. “không thể tưởng nổi.”

Anh kéo trễ cái kính xuống sống mũi. “Sau hai ngàn năm tích cóp thì tài khoản của cô cũng sẽ rất đáng ngưỡng mộ thôi.”

Amanda chớp mắt khi nghe những lời đó. Là anh ta nói thật hay …

“Có thật là anh già thế không ?” cô nghi hoặc hỏi.

Anh gật đầu xác nhận. “Chính xác là 2.182 tuổi vào tháng bảy vừa rồi”.

Cô cắn môi dưới khi nhìn vào cái cơ thể tuyệt đẹp trước mặt. “Với một ông già thì trông anh tuyệt đấy. Không thể tưởng nổi là anh có thể hơn ba trăm tuổi.”

Anh cười to, tra chìa vào ổ.

Trong khi đứng đợi anh mở cửa xe, có một cái gì đó thôi thúc Amanda, “Anh biết không, người ta thường nói là những người đàn ông có thể lái được những chiếc xe như thế này là vì ông trời muốn bù đắp cho họ cái gì đó.” – tia nhìn của cô lướt dọc cơ thể trước mặt, dừng lại hơi lâu ở cái phần phình lên trong quần jeans của anh.

Anh nhướng mày nhìn cô, đoạn mỉm cười chế giễu đoạn kéo cửa lên.

Trước khi cô kịp nhận ra anh định làm gì thì anh đã tiến tới một bước, ép chặt cô trong hương thơm mạnh mẽ đầy nam tính. Anh nắm lấy tay cô, ép chặt vào cái nơi mà cô vừa nhìn lúc này.

Ôi không. Không có chút gì đáng để bù đắp.

Anh cúi đầu, thì thầm vào tai cô. “Còn nếu cô muốn thuyết phục hơn nữa…”

Hơi thở của cô như dừng hẳn khi cô cảm nhận được cái vật nằm dưới lòng bàn tay mình. Không phải là một chiếc vớ mềm mại.

Anh nhìn chằm chằm vào môi cô, vòng tay giữ chặt đầu cô. Cô biết anh muốn hôn cô lần nữa.

Được thôi, làm ơn đi.

“Cốc cốc,” Desiderius lên tiếng từ trong bóng tối.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 4 (Phần 1)

"Xem ai đây này, chẳng phải là một tên khốn khiếp đó sao," Kẻ Săn Đêm nói bằng một giọng đều đều trong khi tháo kính xuống nhét vào túi áo. Anh từ tốn di chuyển và Amanda biết anh cố ý làm thế để Desiderius biết là gã chẳng có chút đe dọa nào với anh cả.

"Trong khi tao đang ở đây, định hôn người phụ nữ của tao thì mày lại đến phá bĩnh. Thế nào, không biết chút gì là lịch thiệp sao ?"

Với một sự bình tĩnh khiến cô phải kinh ngạc, Kẻ Săn Đêm quay người đối diện Desiderius. "Nhân tiện, mày mà dám đụng đến cô gái này, hay là chiếc Lamborghini thì mày chết chắc."

Desiderius bước khỏi vùng tối, đứng ngay chỗ ánh trăng chiếu vào. Ánh sáng từ phía sau gã hắt thành một hình thù kỳ lạ, khiến cho gã trông thật nham hiểm mặc dù vẻ bề ngoài xinh đẹp như một thiên thần.

"Xe đẹp đó, Kẻ Săn Đêm," Desiderius nói. "Chính vì vậy mà tìm ra tung tích của mày mới dễ dàng làm sao. Còn với lời đe dọa của mày, thì tao đã là một người chết rồi." Đôi môi hoàn mỹ của gã mím lại thành một nụ cười quỷ quyệt. "Mà mày cũng thế còn gì."

Bộ quần áo kẻ sọc màu xanh hợp thời, khiến gã trông chẳng khác gì một siêu mẫu nam. Nước da hoàng kim lộng lẫy, mái tóc vàng nhạt màu hơn màu tóc của Kẻ Săn Đêm. Nét đẹp của gã có vẻ gì đó quá hoàn hảo đến độ siêu thực. Trông gã chưa quá 25. Đầy quyến rũ và mạnh mẽ.

Một sự sợ hãi trào lên khiến Amanda thấy lạnh suốt sống lưng.

Có cái gì đó đầy gian trá phát ra từ người đàn ông này. Điều duy nhất trông có vẻ thật từ gã chính là chiếc răng nanh nhe ra khi gã nói chuyện.

“Tao ghét phải giết chết mày, Kẻ Săn Đêm. Không giống như những tên tao đã giết, mày thật là rất thú vị và hài hước.”

“À, chỉ chút thôi.” Kẻ Săn Đêm tiến về trước đứng giữa hai người bọn họ. “Giờ thì sao không để chuyện này thú vị hơn và cho cô gái này đi chỗ khác đi ?”

“Còn lâu”

Không một dấu hiệu báo trước, cả hai lao vào nhau. Amanda nghe thấy một tiếng click đanh gọn. Kẻ Săn Đêm nắm lấy tay cô kéo về phía sau, tránh không để cô bị thương. Anh ta dùng mũi giày bốt đá thốc vào tên ma cà rồng đầu tiên màu vàng trước mặt. Khi gã tan ra thành một đám mây bụi, cô nhận ra tiếng click chính là tiếng ngọn dao bật ra khỏi chiếc giày bốt. Ngay sau đó, lưỡi dao nhanh chóng khép lại.

Một cú đá tuyệt hơn cả trong phim Hollywood. Khuỷu tay của anh đánh thẳng vào tên ma cà rồng thứ nhì, đoạn anh lộn một vòng, đàng hoàng đứng yên trên đất. Đó là một chuỗi những động tác nhanh như chớp, tiếp theo là một cú xoay người, ngọn dao găm xé gió phóng thẳng vào ngực một tên Daimon. Tên thứ hai cũng nhanh chóng biến thành tro bụi khi anh hoàn tất cú xoay vòng ngoạn mục. Tên thứ ba từ trong bóng tối nhào ra. Theo quán tính, Amanda xoay người đá ngược vào gã. Cô đá trúng vùng háng của gã, một cú hạ gục. Kẻ Săn Đêm nhướng mày nhìn cô.

“Đai đen akido,” cô nói.

“Nếu là lúc khác thì tôi đã hôn cô rồi,” anh mỉm cười, rồi nhìn qua vai cô. “Cúi xuống.”

Cô làm theo, anh lập tức phóng một lưỡi dao vào ngực một tên ma cà rồng khác. Con ma cà rồng biến mất trong làn khói đen. Kẻ Săn Đêm rút súng. “Vào xe,” anh nói, ấn cô ngồi vào sau vô lăng.

Adrenaline chạy tràn khắp cơ thể, cô nhanh chóng chui vào xe, lòn qua ghế phụ trong khi Kẻ Săn Đêm nổ súng vào đám ma cà rồng. Và anh nhanh chóng lao theo cô vào xe, đóng sập cửa lại, nổ máy. Lạy Chúa, anh ta thật là đáng ngưỡng mộ, vẫn giữ được bình tĩnh tuyệt đối. Chưa bao giờ cô chứng kiến cảnh này trong đời. Anh đúng là quá an nhiên, quá bình thản.

Một con ma cà rồng khác cũng xinh đẹp không kém với mái tóc vàng óng ả nhảy lên mui xe trong khi Kẻ Săn Đêm de xe rồi đạp ga. Gã nhe hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, cố đập mạnh vào kính chắn gió. “Chẳng phải tao đã cảnh báo là không được chạm vào chiếc Lamborghini này rồi sao ?” Kẻ Săn Đêm làu bàu rồi bẻ ngoặt tay lái khiến cho con ma cà rồng trên mui xe bay vèo một vòng trong không khí. “Vậy mà tao lại nghe người ta nói là bọn mày không biết bay,” Kẻ Săn đêm nói trong khi phóng thẳng ra đường. “Chắc đã tới lúc Acheron phải cập nhật lại quyển sách hướng dẫn của ông ta rồi.”

Amanda nhận ra có hai chiếc xe đang theo sát sau xe họ.

“Ôi trời ơi,” cô thở hổn hển, đặt tay lên cổ tay to đầy nam tính của anh để anh có thể dễ dàng cầm lái, bẻ ngoặc vô lăng theo ý muốn trong khi chiếc xe không ngừng tăng tốc. Chuyện càng lúc càng tệ và cô không muốn làm điều gì gây trở ngại đến anh trong lúc này, an toàn thoát khỏi tình cảnh hiện tại là ưu tiên hàng đầu.

“Ngồi chắc vào,” Kẻ Săn Đêm nói trong khi mở radio và tăng tốc.

Bản “That Smell” của nhóm rock Lynyrd Skynyrd vang lên trong khi xe của họ rời khỏi bãi đỗ xe, phóng ào ra dòng xe cộ đông đúc.

Ngồi im bất động, cả cơ thể như căng ra trong khi cô thầm đọc kinh Mân Côi dù không phải một tín đồ Công giáo.

“Mở đèn đi!” Amanda la to khi cô nhận ra anh đang đâm thẳng vào vùng tối và tất cả kính cửa sổ của chiếc xe đều được dán phim đen. “Mở đèn xe sẽ tốt hơn đó !”

“Chỉ khiến cho mắt tôi đau thêm thôi, và thậm chí là chẳng thể thấy gì nữa. Tin tôi đi.”

“Thì tin anh, làm như tôi còn lựa chọn nào khác vậy,” cô nói nhanh, dùng tay còn lại nắm chặt lấy sợi dây an toàn như thể đó là sợi dây nắm giữ sinh mạng của cô. “Nhưng anh nhớ là tôi không phải là kẻ bất tử đâu đấy.”

Anh ta bật cười. “À, tốt thôi, nếu gặp phải tai nạn xe cộ thì tôi cũng thế thôi.”

Amanda phản bác. “Thật không chịu nổi cái khiếu hài hước của anh.”

Nụ cười của anh lại càng rộng hơn.

Họ phóng nhanh qua những con phố đông đúc ở khu New Orleans, đánh võng qua lại giữa các làn xe khiến tim cô thót lên vì sợ hãi. Có đôi lúc tay cô tưởng chừng như bị vặn rời khớp vì những cú bẻ lái của anh. Cô nuốt nước miếng, cố giữ cho bản thân không nôn thốc nôn tháo.

Một chiếc Chevy kềnh càng màu đen phóng lên sát bên hông xe họ, cố tìm cách ép họ vào một chiếc xe máy kéo. Cô nghiến răng, cố không hét toáng lên.

“Đừng sợ,” Kẻ Săn đêm nói to át tiếng nhạc khi anh bẻ ngoặc tay lái chui vào ngay dưới hầm chiếc xe bán tải. Tiếng động cơ gầm rú điên cuồng. “Chuyện này tôi làm hoài à.”

Amanda hầu như không thở nổi khi họ ngoặc vào một làn đường khác suýt chút nữa là va vào một chiếc Firebird đỏ đang phóng tới.

Kẻ Săn Đêm chạy qua một bãi đổ xe.

Nỗi kinh hoàng của Amanda lên tới cực điểm đến nỗi cô gần như ngồi im bất động, tất cả những gì cô có thể làm chỉ là mở to mắt. Và cầu nguyện. Cô đã cầu nguyện rất rất nhiều.

Khi họ vào khu vực liên bang, Amanda tưởng chừng như có thể nhìn thấy từng mảng phim của cuộc đời buồn chán trước đó đang từ từ trải ra trước mặt cô. Và cô không hề thích điều đó chút nào. Không có gì cả. Còn rất nhiều điều cô muốn được thực hiện trước khi chết – chẳng hạn như nhảy bổ vào Tabitha và đấm vỡ mũi con bé.

Bất thình lình chiếc Chevy xuất hiện trở lại trong tầm nhìn bọn họ, và cố rượt theo, hất họ ra khỏi con đường. Kẻ Săn Đêm đột ngột đạp thắng khiến chiếc xe giật mạnh một cái. Anh ta lái chiếc xe trượt sang con đường nhỏ bên cạnh. Bao tử cô nhốn nháo cả lên.

“Cô biết không,” Kẻ Săn Đêm bình thản nói. “Tôi rất ghét đế chế La Mã, nhưng tôi phải công nhận là hậu duệ của họ đã tạo ra những chiếc xe tuyệt vời.”

Anh tăng tốc lần nữa, lướt đi như bay, vượt qua chiếc Chevy. Họ đã vượt quá tốc độ trung bình, phóng qua giao lộ mặc kệ tín hiệu đèn, rồi bẻ ngoặc ra khỏi đường cao tốc liên bang bằng một tốc độ chóng mặt khiến mắt cô như hoa lên vì những ánh sáng đèn loang loáng.

Tiếng còi xe, tiếng phanh xe dội dồn dập vào tai. Theo sau là tiếng kim loại va vào nhau, những tiếng vỡ giòn giã khi chiếc Firebird chở đầy bọn Daimon húc thẳng vào chiếc Chevy đen.

Chiếc Firebird theo đà lại húc thẳng vào dãy phân cách trên đường.

Amanda vẫn không thể thở nổi khi trông thấy chiếc Chevy của bọn Daimon lao thẳng suốt lane đường bên cạnh nhưng may mắn là không đụng phải chiếc xe nào khác.

Kẻ Săn Đêm thật sự whoop khi ngoặt lái lần nữa, xoay chiếc Lamborghini một vòng, quay đầu trở lại đường cũ. Những tiếng thắng phanh và tiếng la hét chửi rủa dội vào tai họ.

Toàn thân Amanda run bắn lên, hơi thở hổn hển. Kẻ Săn Đêm tắt radio, mỉm cười dịu dàng. “Chiếc Lamborghini không trầy xước chút nào. Ha. Còn bọn chúng thì thành đống sắt vụn, đáng kiếp bọn khốn.”

Anh ta lại nhấn ga, bẻ lái cua một vòng thật đẹp, trở lại đúng phần đường dành cho mình rồi hướng về khu Quarter.

Amanda ngồi im trong cảm giác nghi ngờ lẫn lộn trong khi cố điều hòa hơi thở thật dài, thật sâu, và đưa nó trở lại với nhịp thở bình thường. “Trông anh có vẻ phấn khích quá nhỉ ?”

“Tất nhiên rồi. Cô có trông thấy vẻ mặt của bọn chúng không ?” Anh bật cười sảng khoái. “Ôi trời, tôi khoái chiếc xe này quá.”

Cô ngước đầu nhìn bầu trời, thầm cầu nguyện Thiên chúa. “Lạy chúa, làm ơn tách con khỏi mấy cái trò này trước khi con chết vì sợ hãi.”

“Ồ, thôi nào,” anh nói bằng giọng giễu cợt. “Đừng nói với tôi là cô không hề thấy máu đang sôi lên đấy nhé.”

“Ồ có, có chứ. Phải nói là máu tôi đang sôi lên sùng sục đến nỗi tôi cũng không hiểu là sao mình còn chưa bị vỡ tim đây này.” Cô nhìn anh trừng trừng. “Anh là kẻ điên khùng nhất mà tôi từng gặp đó.”

Nụ cười của anh bị chặn lại ngay lập tức. “Dù sao thì tôi cũng đã từng là như thế.”

Cô nuốt nước miếng khi nghe thấy giọng nói vô cảm đó. Dù không hề có chủ định khi nói những lời đó, nhưng một cảm giác khó chịu rung lên trong từng tế bào thần kinh của cô.”

Không khí như chùng hẳn lại, Amanda lặng lẽ chỉ đường đến ngôi biệt thự của Grace nằm trên đường Charles.

Vài phút sau, chiếc xe đã dừng lại bên hàng hiên nhà, ngay cạnh chiếc Range Rover màu đen của Julian Alexander. Cái cản sau của xe anh ta bị nát nhè sau vụ tông cột điện vừa rồi.

Julian đáng thương, anh ta đúng là một thảm họa trên đường. Cô liếc nhìn Kẻ Săn Đêm. Sau đó, tự so sánh, Julian cũng không hẳn là tệ lắm. Ít nhất là cô chưa bao giờ bị lên cơn nhồi máu cơ tim khi ngồi trong xe anh.

Kẻ Săn Đêm giúp cô chui ra khỏi xe, rồi dẫn đầu băng qua con đường nhỏ tiến thẳng về phía cửa. Căn biệt thự kiểu cổ sáng rực ánh đèn. Dù cửa sổ đã được che màn kín mít nhưng Amanda vẫn có thể nhìn thấy Grace đang ngồi thư thái trên một chiếc ghế bành trong phòng khách.

Người phụ nữ nhỏ bé với mái tóc hung đỏ buộc đuôi ngựa sau gáy, và cái bụng to kềnh dễ bự gấp đôi lần trước Amanda đến thăm. Vậy mà còn đến chín tuần nữa mới đến ngày sinh đấy. Nhưng trông Grace lúc này thì cứ như là cô ấy sắp sinh đến nơi rồi.

Grace đang bật cười thoải mái vì chuyện gì đó, nhưng không thấy Julian hay khách của họ ở đâu cả.

Amanda dùng tay chải chải lại mái tóc, vuốt thẳng lại bộ quần áo nhàu bẩn và cài nút áo khoác để che đi vệt máu loang. “Grace

nói là họ có khách, nên cố đừng gây nghi ngờ gì đấy, được chứ ?"

Anh gật đầu khi cô nhấn chuông.

Sau khi đợi một chút, cửa mở to. Julian Alexander đang đứng ngay lối vào. Với chiều cao khoảng 1m9, trông Julian không hề kém cạnh Kẻ Săn Đêm chút nào. Vẫn mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh thẫm nhất mà Amanda từng thấy. Gương mặt anh đẹp như tượng tạc, nhưng điều đó cũng là tất nhiên thôi vì anh chính là hậu duệ của nữ thần tình yêu trong truyền thuyết Hy Lạp cổ xưa.

Nụ cười chào đón thân thiện nở rộng trên mặt Julian hơi ngượng nghịu khi nhìn thấy Kẻ Săn Đêm. Chiếc cằm có hơi chút mở rộng.

Amanda quay sang và cũng thấy biểu hiện giống hệt trên gương mặt Kẻ Săn Đêm vẫn đang đứng chết trân trước cửa.

"Julian nhà Macedon ?" Kẻ Săn Đêm hỏi vẻ không tin nổi.

"Kyrian nhà Thrace ?"

Trước khi cô biết phải làm gì thì hai người đàn ông lao vào ôm lấy nhau như thể anh em lâu ngày không gặp. Cánh tay cô giật mạnh khi Kyrian ôm chầm lấy Julian.

"Ôi trời ơi," Julian hào hển. "Là cậu thật sao ?"

"Không thể tin nổi," Kẻ Săn Đêm nói khi hai người rời nhau ra và anh chàng bắt đầu lắc lắc cả người Julian. "Cứ tưởng cậu chết rồi chứ."

"Mình sao?" Julian hỏi. "Còn cậu thì sao. Tớ nghe nói bọn La Mã đã xử tử cậu rồi. Lạy chúa, làm sao mà lại tới đây ?" Ánh mắt Julian tia xuống và nhanh chóng nhận ra chiếc còng. Trán anh nhăn hẳn lại. "Cái quái…"

“Thì thế nên bọn này mới tới đây.” Amanda nói. “Tụi em bị xích lại với nhau, anh có thể tháo cái đồ quỷ này được không ?”

“Nó là do cha dượng cậu làm đó,” Kẻ Săn Đêm nói thêm. “Cậu có chìa khóa dự phòng chứ ?”

Julian bật cười. “Tớ chẳng ngạc nhiên chút nào. Ít nhất thì lần này cô ta không phải là công chúa Amazon với một bà mẹ kinh khủng cứ muốn nhảy tới tháo khớp của cậu.” Julian lắc lắc đầu như một người cha đang rầy la cậu con trai. “Sau hai ngàn năm, vậy mà cậu vẫn có thể tạo ra mấy cái trò quái quỷ không thể tưởng tượng được thế này.”

Kẻ Săn Đêm mím môi cười. “Có những thứ không bao giờ thay đổi nhỉ. Cho tôi nợ thêm lần nữa nhé ?”

Julian nghiêng đầu. “Tớ đã ghi sổ rồi đó, lần này là lần thứ hai đó nhé.”

“À đúng rồi, chút nữa là quên vụ Prymaria.

Chỉ cần nhìn vào biểu hiện của Julian, Amanda thiết tha muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chắc cô sẽ hỏi chuyện đó sau vậy.

Giờ thì phải giải phóng cho bàn tay này trước cái đã. Cô lắc lắc chiếc còng nhắc nhở.

Julian bước lui về sau chừa chỗ cho hai người bước vào. “Cậu may đó,” anh nói khi dẫn hai người vào phòng khách.

Grace không rời khỏi cái ghế với Vanessa ngồi chễm chệ trong lòng trong khi bà mẹ xinh đẹp tóc vàng của Julian đang ngồi bên cạnh đùa với Niklos và con búp bê nhồi bông. Một người đàn ông to lớn tóc sẫm màu ngồi cạnh Aphrotide, đang ôm Niklos trong tay và cười với cả hai.

Kẻ Săn Đêm hít vào một hơi khi nhìn thấy cảnh gia đình đầm ấm trước mặt. Anh thô lỗ đẩy Amanda về phía trước, trước khi Aphrotide kịp nhìn lên và đưa ra lời nguyền rủa.

Amanda vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra thì Aphrotide đã vung tay, kèm theo đó là sấm chớp nổ ra và giáng xuống Kẻ Săn Đêm. Chớp giật xé một đường ngay sát Kẻ Săn Đêm và quăng anh ta giật nảy trên sàn nhà, cùng với Amanda.

Amanda ngã nhào lên ngực anh. Cô trông thấy vết cháy xém trên vai anh và thậm chí còn ngửi thấy mùi khen khét của da thuộc và da người.

Cô biết vết thương của anh không nhẹ nhưng anh vẫn ra vẻ như không có chuyện gì. Thay vào đó, Kẻ Săn Đêm nhanh chóng lấy kính mát ra khỏi mắt, kéo cô ra khỏi ngực và cố đẩy cô ra càng xa càng tốt.

Khi đã đứng được vững vàng, anh đứng chặn ngay giữa cô và Aphrotide.

“Làm sao mà anh dám !” Aphrotire rít lên giận dữ khiến gương mặt xinh đẹp trở nên dăn dúm một cách kỳ lạ. Đôi mắt bà mở to, bà đứng lên khỏi cái ghế và tiến về phía Hunter như một con thú săn mồi. “Anh đã biết là không bao giờ được phép xuất hiện trước mặt chúng ta”

Julian nắm lấy Aphrotide giữ lại trước khi bà kịp nhảy xổ vào bọn họ. “Thôi kìa, mẹ, đừng thế chứ. Mẹ đang làm gì vậy ?”

Bà trừng mắt nhìn Julian. “Làm sao con dám đưa Kẻ Săn Đêm đến trước mặt mẹ. Con biết đó là điều cấm kỵ mà.”

Julian cau mày nhìn Kẻ Săn Đêm. Sự hoài nghi hằn sâu trên gương mặt anh. Kẻ Săn Đêm nhìn Amanda qua vai.”Cô đã được tự do rồi, con gái bé bỏng ạ,”anh thì thầm.

Aphrotide đưa tay lên.

Amanda kinh hãi nhận ra Aphrotide định giết chết anh ta. Không! Cái từ đó như nghẹn trong cổ trong khi tim cô đập liên hồi trong cơn hoảng loạn.

Julian nắm chặt tay mẹ mình trước khi bà lại tung một đòn nào nữa vào Kẻ Săn Đêm.

“Đừng mà, mẹ. Có là Kẻ Săn Đêm hay gì đi nữa thì anh ta cũng là người duy nhất đứng về phía con trong khi tất cả mọi người đều nguyền rủa con cho tới chết. Nếu mẹ giết cậu ấy, con sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ.”

Chương 4 (Phần 2)

Nét mặt Aphrotide phút chốc như hóa đá.

Julian buông tay bà ra. “Từ trước tới giờ con chưa từng van xin mẹ bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ, vì con trai của mẹ, làm ơn, giúp cậu ấy. Làm ơn đi.”

Aphrotire hết nhìn Julian lại nhìn sang Kẻ Săn Đêm. Có thoáng do dự trong mắt bà. “Hephaestus ?” Julian hỏi người đàn ông đang ngồi trên ghế dài. “Ông sẽ giúp họ chứ ?”

“Làm vậy là trái luật,” ông ta thô lỗi đáp. “cậu cũng biết thế mà. Kẻ Săn Đêm là những kẻ không có linh hồn và nằm ngoài khả năng của chúng ta.”

“Được rồi, Julian.” Kẻ Săn Đêm lặng lẽ nói. “Chỉ cần bà ta đừng để sấm sét xuyên qua người tôi và đánh qua cô ấy là được.”

Đến khi đó Aphrotide mới nhận ra Amanda. Ánh mắt bà dán chặt vào chiếc còng trên tay cô.

“Mẹ ?” Julian khẩn khoản lần nữa.

Aphrodite khảy ngón tay một cái và chiếc còng biến mất.

“Cám ơn mẹ.” Julian nói.

“Ta chỉ làm thế để giúp người phụ nữ này thôi,” Aphrotide nói rồi quay lại ngồi xuống ghế sofa. “Ta không liên quan gì tới Kẻ Săn Đêm.”

Kẻ Săn Đêm lặng lẽ cám ơn Julian. Đoạn anh quay người mở

cửa.

“Kyriam, đợi đã.”Julian ngăn anh ta. “Cậu không ể mang vết thương thế này mà chạy ra ngoài kia được.”

Gương mặt Kẻ Săn Đêm trở nên lãnh khốc. “Cậu cũng biết luật Adelfos, tôi phải tự mình giải quyết chuyện của mình.”

“Nhưng không phải hôm nay.”

“Nếu hắn ở lại đây,” Aphrotide nói. “Chúng ta phải đi.”

Julian nhìn mẹ mình rồi gật đầu. “Con biết rồi mẹ. Cám ơn vì đã giúp cậu ấy. Gặp mẹ sau.”

Aphrotide nhanh chóng biến mất. Hephasestus đặt Niklos xuống rồi cũng biến mất tăm.

“Julian ?” Grace gọi vọng ra từ ghế. “Em cho Vannessa chạy ra được chứ ?”

“Không sao đâu,” anh nói.

Amanda nhận thấy nỗi buồn man mác trên gương mặt Kẻ Săn Đêm khi hai đứa bé sinh đôi chạy ào đến chỗ ba chúng.

Niklos nhìn cô dáng điệu vui vẻ, láu táu nói gì đó trong khi đưa tay ra. Amanda nắm lấy tay nó, ôm nó vào lòng rồi hôn lên mái tóc mềm mại óng ả.

Ấm áp trong vòng tay cô, thằng bé cười rúc rích rồi cũng vòng tay ôm chặt cô.

Vannessa chạy đến chỗ Kẻ Săn Đêm theo đúng phong cách Vanessa. Con bé hình như không hề biết sợ người lạ. Nó đưa cho anh chiếc bánh ăn dở đang cầm trong tay. “Bá-nh?” nó nói bằng cái giọng ngọng nghịu, líu tíu của một đứa bé.

Kẻ Săn Đêm khuỵu gối ngồi xuống trước mặt con bé, anh mỉm cười hiền lành và lấy cái bánh từ tay con bé. Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc sẫm màu của nó. “Cám ơn cháu.” Giọng nói mềm mại, dịu dàng, “nhưng chú không đói”, anh chìa cái bánh trả lại cho con bé.

Vannessa vặn vẹo rồi chạy ùa vào lòng anh.

Trong suốt quãng đời còn lại, cô sẽ không bao giờ có thể quên được cái nhìn tuyệt vọng, đau đớn trên gương mặt Kẻ Săn Đêm khi ôm Vannessa trong lòng. Đó là đau khổ, dằn vặt và mất mát. Đó là gương mặt của một người nhận ra bản thân đang ôm trong lòng một thứ vô cùng trân quý và hoàn toàn không muốn mất đi.

Anh nhắm mắt lại, tựa cằm lên đầu Vanessa khi vòng tay ôm siết con bé chặt hơn. “Ôi trời, Julian, con của cậu lúc nào cũng thật xinh đẹp.”

Juian không nói gì, chỉ có Grace là tiến về trước. Nhưng Amanda vẫn có thể nhìn thấy nỗi đau trong mắt Juian khi ngắm người bạn thân và con gái mình. Cả hai trông như thất thần.

Có điều gì đó đã xảy ra giữa hai người bọn họ, có điều gì đó như một cơn ác mộng mà Amanda chưa từng được biết.

Julian nắm tay Grace. “Grace, đây là bạn của anh, Kyrian vùng Thrace. Kyrian, đây là vợ tớ.”

Kẻ Săn Đêm bế Vanessa trong vòng tay dịu dàng, đứng nhún mình một cái như cú vồ của một con báo đen, nguy hiểm và duyên dáng. “Rất vui được gặp cô, Grace.”

“Cám ơn,” Grace đáp. “Chính tôi mới phải nói cám ơn anh. Julian lúc nào cũng nói về anh làm tôi cảm thấy như mình đã biết anh từ lâu lắm.”

Kẻ Săn Đêm nhíu mắt nhìn Julian. “Nhớ tới cái sở thích lúc nào cũng chỉ trích hành vi của tôi, thì chỉ nghĩ đến những gì anh ta có

thể nói với cô đủ khiến tôi rùng mình."

Grace cười to. "Không nói xấu gì đâu. Nhưng có thật là anh đã từng nhét nguyên một con ngựa chưa thiến vào-"

"Julian!" Kẻ Săn Đêm vỗ vai bạn. "Thật không thể tin là cậukể cho cô ấy nghe chuyện này."

Julian co rụt vai lại trước phản ứng của bạn. "Tỏ vẻ ngây thơ trước áp lực chẳng phải là thế mạnh của cậu sao ?"

Grace đặt tay lên cái bụng to như cái trống, thở hổn hển. Julian chồm tới nắm tay vợ, trông có vẻ lo lắng.

Grace cố hít thở thật sâu trong khi vùng bụng không ngừng nhấp nhô, môi cô vẫn cố nở một nụ cười gượng gạo. "Xin lỗi, em bé cứ đá như một con la."

Kẻ Săn Đêm nhìn chằm chằm vào bụng của Grace, mắt anh ánh lên tia kỳ lạ. Trong một lúc, Amanda có thể thề là cô thấy đôi mắt đó hình như đang bừng sáng.

"Lại một thằng cu nữa sao," anh nói, giọng xa xăm.

"Làm sao anh biết ?" Grace nhạc nhiên hỏi trong khi không ngừng đưa tay xoa xoa vùng bụng. "Tôi chỉ mới biết hôm qua thôi."

"Anh ấy có thể cảm nhận linh hồn đứa trẻ." Julian lặng lẽ nói. "Đó chính là một trong số những năng lực bảo vệ của Kẻ Săn Đêm."

Kẻ Săn Đêm nhìn Julian. "Thằng bé sẽ lớn lên rất mạnh mẽ. Đầy lòng nhân ái, sẵn sàng chia sẽ với người khác nhưng cũng là một chàng trai nóng vội đó."

"Nghe có vẻ giống ai đó nhỉ." Julian nói.

Những lời nói đó hình như nhằm ám chỉ Kẻ Săn Đêm.

“Thôi nào,” Julian nói, bế Vanessa trong lòng Kẻ Săn Đêm và đặt con bé đứng xuống đất mặc cho nó kêu ré lên phản đối. “Giờ thì theo tớ lên lầu và xem xem vết thương đó thế nào.”

Amanda đứng ở hành lang, không biết phải làm gì. Cô có cả triệu câu hỏi cần có câu trả lời, và nếu như không phải vì Kẻ Săn Đêm đang bị thương, cô sẽ theo họ lên lầu để hỏi cho rõ. Nhưng Julian nói đúng. Vết thương lồ lộ đó cần phải được chăm sóc.

Nhìn tiếc nuối về phía cầu thang, cô xoay người về phía Grace. “Chị thật là tuyệt khi vẫn có thể bình tĩnh trong hoàn cảnh thế này. Thần thánh cứ thoắt ẩn thoắt hiện, khách đến thăm thì quần áo dính đầy máu, còn có cả sấm chớp ngay trong nhà nữa chứ. Em cứ tưởng là chị sẽ sợ chết khiếp lên kia, nhất là trong khi đang bụng mang dạ chửa thế này.”

Grace cười rộ khi đẩy Vanessa đang kêu khóc ầm ĩ quay trở lại phòng khách. “À, mấy năm gần đây, chị đã bắt đầu quen với việc mấy vị thần Hy Lạp cứ hiện ra rồi biến mất khắp xung quanh mình rồi. Còn những chuyện khác thì chỉ là chị không muốn nghĩ tới mà thôi. Kết hôn với Julian thì phải chuẩn bị sẵn sàng tinh thần bình tĩnh.

Amanda cười cười khi nghe lời nói đó, nhưng một phần trong cô đang không ở đó, phần nửa kia đang quẩn quanh ở cầu thang, thắc mắc về quá khứ của Kẻ Săn Đêm. “Có phải Kẻ Săn Đêm – hay phải gọi là Kyrian nhỉ - cũng là một vị thần không ?”

“Chị không biết. Theo những gì Julian kể, thì hình như Kyrian từng là một con người, nhưng nội tình thì chị cũng mù mờ như em thôi.”

Khi Grace ngồi xuống, Amanda nghe thấy tiếng mấy người đàn ông đang nói chuyện trên lầu thông qua hệ thống quan sát con nít.

Grace chồm người định tắt máy.

“Khoan, đơi đã.”

Amanda ngồi xuống một cái ghế và chơi với Niklos trong khi chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện trên lầu.

“Trời đất thánh thần ơi, Kyrian,” Julian nói ngay khi Kyrian đưa cho anh ta chiếc áo sơ mi của mình. “Cậu còn có nhiều vết sẹo hơn cả cha mình nữa.”

Kyrian hít sâu trong khi nhìn vết thương trên vai do Aphrotide gây ra.

Hai người bọn họ đang ở trong phòng của cặp song sinh nằm ngay cuối hành lang. Kyrian liếc nhìn chiếc đèn treo tường hình con gấu teddy đang tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ. Ánh sáng chói chang đó vượt quá sức chịu đựng của mắt anh, khiến anh phải rướn người lấy chiếc kính mát.

Hình như Julian cũng vừa nhận ra sự nhạy cảm của các vị thần Hy Lạp nên cũng vươn người giảm bớt độ sáng của ánh đèn và mở thêm một cái đèn khác trong nhà tắm, căn phòng lúc này chỉ còn tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Nhìn vào gương, Kyrian nhận ra hình ảnh của mình thật mờ nhạt, yếu ớt. Không có hình bóng rõ ràng là một trong những lợi điểm của Kẻ Săn Đêm. Cách duy nhất để có thể nhìn thấy bóng của họ chính là thâm nhập vào trí não họ. Nhưng trong tình trạng thương tích đầy mình và mệt rã rời thì đó chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

Anh đứng lui tránh xa khỏi chiếc tủ quần áo sơn trắng và bắt gặp ánh mắt tò mò của Julian. “Đánh nhau suốt hai ngàn năm thì cơ thể làm sao lành lặn được.”

“Cậu thì lúc nào cũng chỉ thích dùng đến nắm đấm thay vì cái

đầu.” Một cảm giác thư thái chạy dọc khắp cơ thể Kyrian khi nghe thấy câu nói thân quen đó. Anh không thể nhớ nổi Julian đã nói câu đó bao nhiêu lần từ thời Hy Lạp cổ đại. Suốt ngần ấy thế kỷ, anh rất nhớ người bạn và cũng là người thầy của mình. Julian là người duy nhất mà anh chịu lắng nghe. Một trong số ít những người anh thật sự kính trọng.

Kyrian xoa xoa hai bàn tay. “Tớ biết, nhưng buồn cười nhất là lúc nào tớ cũng nghe thấy giọng cậu van vỉ trong đầu, bảo tớ phải bình tĩnh.” Anh trầm giọng, nhại theo Julian bắt chước theo âm sắc thô ráp của vùng Spartan. “Chết tiệt, Kyrian, chẳng lẽ cậu không thể cân nhắc một tí trước khi làm chuyện gì sao ?”

Julian lặng thinh.

Kyrian biết Julian đang nghĩ chuyện gì. Đó cũng là hồi ức vừa cay đắng, vừa ngọt ngào cứ tràn về trong anh từng đêm khi anh chợt nhớ về quá khứ.

Đó chính là hình ảnh của một thế giới đã từ lâu không còn tồn tại. Đó là hình ảnh của những con người, những gia đình vốn đã vĩnh viễn chỉ còn là hồi ức và cảm giác mất mát đau thương.

Đó đã từng là một thế giới rất đặc biệt. Đó là sự ấm áp khởi thủy của trái tim. Cho tới tận bây giờ, Kyrian như vẫn còn ngửi thấy mùi dầu tỏa ra từ những ngọn đèn treo trong nhà. Anh như vẫn còn cảm nhận được những làn gió Địa Trung Hải mát lạnh, ngập hương thổi nhẹ qua nhà.

Trái với suy nghĩ của Kyrian, Julian lục tìm trong hộp cứu thương một túi nước đá hiện đại.

Khi tìm thấy túi nước đá, Julian kéo cái nắp đậy, giải phóng ra phần gel mát lạnh, và giữ rịt nó trên vai Kyrian. Kyrian rùng mình khi vùng da chạm vào túi đá lạnh.

“Cho tớ xin lỗi về cú sấm sét đó.” Julian nói. “Lẽ ra tớ phải…”

“Có phải lỗi của cậu đâu. Cậu cũng đâu biết là chính tớ đã tự trao đổi linh hồn của mình. Khi gặp nhau lần đầu, tớ cũng đâu có tự giới thiệu bằng cách nói xin chà tôi là Kyrian. Tôi không có linh hồn, còn anh thì sao ?”

“Chẳng buồn cười chút nào.”

“Tất nhiên rồi. Có bao giờ cậu đánh giá cao sự hài hước của tôi đâu.”

“Đó là vì cậu cứ phát huy mấy cái trò đó khi chúng ta phải đứng ngay ngưỡng cửa của cái chết.”

Kyrian nhún vai, thầm ước phải chi cơn đau không đến nỗi như cắt mỏng cánh tay anh thành từng lát. “Thế cậu muốn mình phải nói gì đây ? Tớ tồn tại là để trêu chọc ông già Apollyon.” Kyrian gạt túi đá ra khỏi tay Julian rồi đứng lùi về sau. “Còn cậu thì sao, dạo này thế nào rồi. Tớ nghe nói là cậu và gia đình đã bị Scipio bắt đi và xử tử.”

Julian chế giễu. “Đúng thế thì vẫn còn tốt. Là Priapus đã giết chết gia đình tớ. Khi phát hiện ra cả gia đình đã bị giết, tớ bỗng nhiên biến thành Kyrian và cứ đi theo truy lùng gã.”

Kyrian nhướng mày khi nghe câu nói đó. Theo những gì anh biết, Julian chưa bao giờ là một người bốc đồng. Người đàn ông này, trước bất kỳ tình huống nào cũng luôn giữ bình tĩnh, phân tích kỹ càng mọi thứ. Và đó cũng chính là một trong những lý do khiến Kyrian thích anh ta. “Cậu đã hành động mà không suy nghĩ gì sao ?”

“Đúng thế đó. Và tớ đã phải trả giá cho điều đó.” Anh khoanh tay trước ngực khi bắt gặp ánh nhìn như dán chặt vào cơ thể của Kyrian. “Priapus đã nguyền rủa và giam tớ vào trong một nơi bí

mật. Tớ đã phải sống hai ngàn năm như một tên nô lệ tình dục cho đến khi được vợ tớ cứu thoát."

Kyrian thở ra vẻ không sao tin nổi. Anh đã từng nghe nói về lời nguyền đó. Người vướng phải lời nguyền đó sẽ bị hành hạ trong đau đớn. Vậy mà người bạn đầy kiêu hãnh của anh lại phải nếm trải lời nguyền đó, hẳn đó phải là một khoảng thời gian rất vất vả, rất đau khổ. Julian thuộc tuýp người không thích bị kẻ khác áp đặt. Cho dù kẻ đó có là thượng đế hay các vị thần.

"Vậy mà cậu lại cứ gọi tớ là thằng điên," Kyrian nói. "Dù sao thì tớ cũng chỉ chống lại đội quân La Mã, trong khi cậu thì lại chống lại cả một lời nguyền."

Julian đưa cho anh tuýp thuốc bôi trị phỏng. Khi anh lên tiếng, giọng anh nhỏ và hơi nặng. "Tớ cứ luôn muốn biết sau khi tớ đi khỏi, chuyện gì đã xảy đến với…"

Kyrian ngước đầu nhìn lên và anh bắt gặp sự thống khổ trong ánh mắt Julian. Anh biết, chỉ nói đến cái tên đó thôi cũng là quá đau đối với bạn mình.

Cho tới tận bây giờ, bản thân anh vẫn còn cảm thấy đau đớn với cái chết của con trai và con gái Julian. Mái tóc vàng óng ả, đôi má hồng hồng, chúng trông thật xinh đẹp và hoạt bát không thể tả. Chúng khiến Kyrian cảm thấy thật ganh tị.

Chúa ơi, anh thật muốn có một gia đình của chính mình và những đứa con của riêng mình. Mỗi lần đến nhà Julian, anh đều khát khao có một cuộc sống như vậy.

Đó đã từng là những thứ mà anh khao khát. Một ngọn lửa yên bình, những đứa trẻ đáng yêu, một người vợ thương yêu mình. Chỉ là những thứ rất giản đơn. Nhưng vĩnh viễn đó là những thứ nằm ngoài tầm tay với.

Bây giờ, khi đã trở thành Kẻ Săn Đêm, ước vọng đó trở thành bất khả thi.

Kyrian không thể tưởng tượng nổi sự sợ hãi mà Julian phải gánh chịu mỗi khi nhớ về những đứa con đã mất. Anh chưa bao giờ từng thấy một ai lại yêu con như Julian. Anh vẫn nhớ hình ảnh cậu nhóc Atolycus năm tuổi đã thay cái lông ngựa trên chiếc mũ sắt bằng một chiếc lông chim để tặng cha trước khi bọn họ lao vào cuộc chiến. Julian đã từng là một trong những người chỉ huy đáng sợ nhất của đội quân Macedonian, nhưng để không làm con trai thất vọng, anh vẫn tự hào đội món quà của con trai ngay trước hàng quân. Không một ai dám cười nhạo. Ngay cả Kyrian.

Anh hắng giọng, cố không nhìn Julian.

“Tớ đã chôn Callista và Atolycus trong khu vườn nhìn ra biển mà chúng nó thường chơi đùa. Gia đình Penelope chăm sóc cho cô ấy, tớ cũng đã đưa xác của Iason về với cha của cậu ấy.”

“Cám ơn.”

Kyrian gật đầu. “Ít nhất thì tớ cũng phải làm được những điều ấy. Với tớ, cậu không khác nào anh em ruột thịt.”

Julian cười gượng gạo. “Có phải vì thế nên cứ lúc nào gây sự là lại chạy đến chỗ tớ không thế ?”

“Thì cũng phải có người như thế chứ. Dù mới hai ba nhưng trông cậu lúc nào cũng nghiêm túc và chững chạc.”

“Không giống cậu chút nào chứ gì”

Kyrian như chỉ lơ mơ nhớ lại một Kyrian mà Julian đã từng quen biết từ ngàn năm trước. Một con người tự do, lúc nào cũng sẵn sàng đâm đầu vào một trận đánh nào đó. Một kẻ nóng nảy và khờ khạo.

Cũng lạ là Julian vẫn chưa giết chết anh. Nhẫn nại của con người cũng phải có giới hạn.

“Những tháng ngày tuổi trẻ vinh quang.” Kyrian buồn bã nói.

Nhìn vào vai mình, Kyrian thoa đều lớp thuốc lên chỗ bị bỏng. Hơi tê tê, nhưng anh đã quá quen với đau đớn, và anh đã từng bị những vết thương nghiêm trọng hơn thế này nhiều.

Julian nhìn chăm chăm anh thăm dò. “Bọn La Mã bắt cậu là vì tớ đúng không ?”

Kyrian bắt gặp tia hối hận trong mắt Julian. Anh cúi đầu tiếp tục bôi thuốc.

“Lúc nào cậu cũng quá nghiêm khắc với bản thân, Julian. Đó không phải là lỗi của cậu. Sau khi cậu đi, tớ đã bắt đầu một cuộc thập tự chinh đẫm máu để chống lại bọn chúng. Tớ đã tự mình quyết định số phận của chính mình, không liên quan gì đến cậu hết.”

“Nhưng nếu tớ ở đó, tớ sẽ không để cho bọn chúng bắt được cậu.”

Kyrian khịt mũi. “Lúc nào cậu cũng giỏi trong việc kéo tớ ra khỏi hàng núi rắc rối, chuyện đó thì không nghi ngờ gì nữa. Nhưng làm sao cậu có thể cứu tớ khỏi bản thân tớ được chứ. Cho dù có cậu ở đó hay không, bọn La Mã cũng đều sẽ tìm được một chỉ huy người Macedonian để đóng đinh thôi. Tin tớ đi, bị giam trong cái cuộn đó thì vẫn kinh khủng hơn là đối diện với Scipio hay Valerius.”

Chương 4 (Phần 3)

Dù vậy, Kyrian vẫn nhìn thấy vẻ hối hận trên gương mặt bạn mình. Anh ước gì có thể xóa đi suy nghĩ đó trong đầu Julian.

"Sau đó thì thế nào ?" Julian hỏi. "Các tư liệu lịch sử viết lại là bọn Valerius đã bắt được cậu trong cuộc chiến, nhưng tớ không tin được chuyện đó. Đó không phải là cách mà cậu chiến đấu."

"Còn sử sách thì lại bảo là cậu bị bọn sát thủ của Scipio giết chết. Lịch sử là do kẻ chiến thắng tạo ra."

Lần đầu tiên trong suốt mấy thế kỷ, Kyrian cho phép bản thân hồi tưởng lại cái ngày định mệnh trong quá khứ.

Anh nghiến chặt răng khi cơn giận dữ và đau đớn như một trận đại hồng thủy tràn về quất thẳng vào anh thêm lần nữa. Anh vẫn còn nhớ rõ tại sao lại muốn trục xuất những suy nghĩ đó ra khỏi trí não, tới cõi vĩnh hằng. "Cậu biết không, số phận là cái thứ khốn khiếp và xảo quyệt nhất. Tớ không bị Valerius bắt, là tớ bị đưa đến làm quà tặng cho hắn."

Julian nhướng mày. "Sao lại thế."

"Chính là Clytemnestra bé bỏng của tớ. Trong khi chúng ta phải chiến đấu với bọn La Mã thì vợ tớ lại ở nhà, hân hoan chào đón hắn ngay trên giường của ả."

Mặt Julian trắng nhợt. "Tớ không thể tin nổi Theone lại đối xử với cậu như thế sau tất cả những gì cậu đã làm cho cô ta."

"Đâu cứ phải thiện lai thiện báo."

Julian cảm thấy đau đớn khi nghe giọng nói cay đắng của Kyrian. Đây không phải người đàn ông mà anh đã biết khi còn ở Macedonia. Kyrian của xứ Thrace luôn là một con người vui vẻ đầy nhiệt huyết với trái tim sôi nổi. Người đang đứng trước mặt anh lúc này là một người hoàn toàn không còn sức sống. Luôn đề phòng. Luôn nghi hoặc và lạnh lùng.

“Có phải vì vậy mà cậu trở thành Kẻ Săn Đêm không ?” Julian hỏi.

“Ừ.”

Julian nhắm mắt lại, anh cảm thấy vừa thương hại lại vừa giận dữ cho người bạn của mình. Hình ảnh Kyrian hàng thế kỷ trước cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh. Một đôi mắt luôn cười, và rất lém lỉnh. Kyrian là người sống nồng nhiệt và luôn yêu đời nhất mà anh từng gặp. Một tâm hồn hào phóng, một con người tốt bụng và một trái tim quả cảm, lúc nào Julian cũng cảm thấy thua kém Kyrian và đôi khi nó khiến anh cảm thấy muốn ghét thằng nhóc ưa phá bĩnh và kiêu ngạo đó. Nhưng ghét Kyrian lại là chuyện không thể nào.

Valerius đã làm gì với cậu ?” Julian hỏi.

Kyrian hít một hơi thật sâu. “Tin tớ đi, cậu không muốn biết rõ từng chi tiết đến thế đâu.”

Julian cảm thấy hình như Kyrian có chút không thoải mái khi những hồi ức xưa ùa về. “Sao hả ?”

“Không gì.” Kyrian trả lời nhanh.

Julian nghĩ về vợ Kyrian. Dáng người nhỏ, mái tóc vàng óng ả, Theone xinh đẹp hơn Helen của thành Troy rất nhiều. Julian chỉ mới gặp ả có một lần, và từ khoảng cách rất xa. Nhưng cho dù là vậy, anh vẫn hiểu tại sao Kyrian lại mê mẩn cô nàng đến vậy. Từ ả

toát ra một thứ hào quang kỳ ảo của gợi cảm, và nhục dục.

Lần đầu gặp nhau, Kyrian chỉ mới hai mươi hai, và Kyrian lập tức mê đắm cô gái nàng lớn hơn anh đến tám tuổi. Cho dù người ta có nói gì về cô ả thì Kyrian cũng vẫn để ngoài tai. Anh yêu người phụ nữ đó bằng từng tế bào trong cơ thể và bằng cả linh hồn.

“Còn Theone thì sao ?” Julian hỏi. “Cậu có thử tìm hiểu xem tại sao cô ta lại làm thế không ?”

Kyrian ném cái túi cứu thương trả lại Julian. “Cô ta nói cô ta làm thế vì sợ tớ không thể bảo vệ được cô ta.”

Julian chửi thề.

“Tớ thì lại nghĩ chắc là còn nguyên nhân nào khác nữa.” Kyrian lầm lì nói. “Cậu biết không, tớ nằm đó hàng tuần cố nghĩ xem làm sao mà cô ấy lại ghét tớ đến nỗi nộp tớ cho kẻ thù tồi tệ nhất trên đời này. Tớ không sao tưởng nỗi mình lại là thằng khốn nạn đến vậy.”

Kyrian nghiến răng nhớ lại ánh mặt cô vợ nhìn mình khi bọn kia chuẩn bị hành hình. Cô ả đã trừng mắt nhìn lại anh, trong mắt không chút gì ân hận. Anh đã cho cô ả những gì tốt nhất, cả con tim và cả linh hồn trong khi ả không thể cho anh được bất cứ thứ gì. Cho dù là chút lòng thương hại. Chỉ cần có chút ân hận trong đôi mắt đó, chỉ cần chút thôi…

Nhưng trên mặt ả tất cả cảm xúc tồn tại chỉ là sự tò mò bệnh hoạn.

Chính điều đó đã xé nát trái tim anh. Nếu cô vẫn không thể yêu anh sau tất cả những gì anh đã làm, vậy thì có lẽ chính là vì anh là một người tuyệt đối không đáng để được yêu thương.

Vậy là cuối cùng cha anh đã nói đúng. “Không có người phụ

nữ nào lại có thể yêu một kẻ nổi loạn và giàu có như con. Hãy chấp nhận sự thật đi. Cuối cùng thì con chỉ là một cái túi tiền bự chảng mà thôi, con trai."

Cho đến hôm nay, trái tim anh đã hoàn toàn chấp nhận sự thật đó trong đau đớn. Anh sẽ không bao giờ có thể chấp nhận để bất cứ người phụ nữ nào nắm giữ mình. Anh từ chối tình yêu và tất cả những thứ có thể khiến anh trở nên mù quáng. Nhiệm vụ là ưu tiên hàng đầu. Tất cả giờ chỉ là thế.

"Tớ xin lỗi," Julian thì thào.

Kyrian nhún vai. "Chúng ta ai cũng có chuyện phải hối tiếc cả." Anh mặc vào chiếc áo rách dính đầy máu.

"Nghe này," Julian ngăn không cho anh mặc cái áo vào người. "Sao cậu không đi tắm trước đi, tớ sẽ tìm cho cậu một bộ quần áo."

"Vẫn còn một vụ cần giải quyết."

"Không phải công kích cá nhân đâu, nhưng trông cậu ghê quá. Dù đã lâu lắm không đánh nhau nhưng tớ vẫn biết rõ là để đánh đấm cho ra hồn thì cần nhất là bao tử đầy và bồn nước nóng."

Kyrian ngần ngừ.

"Mười lăm phút ?"

"Nhanh hơn đi."

Kirian để mặc những dòng nước trong mát vuốt ve trên cơ thể chằng chịt sẹo. Chỉ mới là đầu hôm nhưng anh cảm thấy mệt mỏi rã rời. Vai của anh rung lên đau nhói, phần hông của anh cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy.

Nhưng điều khiến anh bận tâm lại là người phụ nữ đang ở

dưới lầu.

Sao anh lại bị hấp dẫn bởi cô ta ? Hàng thế kỷ nay anh đã cứu không biết bao nhiêu người. Cảm xúc của anh đối với họ chỉ là chút tò mò thoáng qua. Nhưng với người phụ nữ này, đối diện với đôi mắt chân thành, lúc nào cũng nhìn thẳng vào người đối diện và nụ cười tươi tắn, trái tim anh như bị rung lên bởi vô số cảm xúc tưởng chừng như đã bị xóa bỏ hoàn toàn từ hàng thế kỷ trước. Đó là những cảm xúc anh không hề mong muốn. Kẻ Săn Đêm tuyệt đối không được phát sinh tình ái. Đó là điều không cần thiết. Tình dục chỉ là một thoáng qua, chỉ là những mối tình một đêm phù phiếm.

Họ được tái sinh chỉ để đơn độc một mình. Mỗi một người trong bọn họ đều biết rõ điều đó. Họ phải tự tuyên thệ sẽ vĩnh viễn giữ vững nguyên tắc đó.

Trước đây, đó là điều hiển nhiên đối với anh. Trong suốt cuộc đời dài đằng đẵng này, chỉ một lần anh cảm thấy cái thứ cảm giác choáng váng kỳ lạ này, cái cảm giác bao tử như thể quặn lên khi nhìn thấy nụ cười của một người phụ nữ. Nhưng đó đã là chuyện lâu lâu lắm, như thể xảy ra ở một kiếp nào đó của anh. Anh lầm bầm chửi rủa khi nhớ lại chuyện đó.

“Ồ, thôi nào Kyrian,” vừa tắm anh vừa tự nói với bản thân. “Ra khỏi căn nhà này, giết chế Desiderius, rồi trở về nhà. Quên ngay chuyện mày đã từng gặp cô ta.”

Nhưng cái suy nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại cô ta lần nữa lại như chém một nhát vào tim.

Nhưng mà, anh biết anh phải làm gì. Đây là cuộc sống của anh, và anh yêu cuộc sống về đêm mà anh đang bị buộc vào bởi một lời tuyên thệ. Nhiệm vụ cũng chính là gia đình. Lời tuyên thệ trung thành xuất phát từ chính trái tim. Công việc là tình yêu, và tất cả những điều đó là vĩnh hằng, là bất biến.

“Amanda ?”

Amanda vội xua đi những suy nghĩ về anh chàng Kẻ Săn Đêm đẹp trai, quay nhìn Grace đang ngồi im trên ghế bành.

“Em lê phòng bọn trẻ lấy giùm chị mấy cái tả được không. Nếu chị leo lên đó sợ là không xuống nổi được luôn.”

Cô bật cười. “Tất nhiên rồi. Em quay lại ngay.”

Amanda lên lầu, rồi đi dọc theo hành lang. Cô băng qua phòng tắm ngay đúng lúc Kẻ Săn Đêm bước ra, trên người chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm. Cả hai va phải nhau ở cửa. Kẻ Săn Đêm đặt tay lên vai cô để giữ cho cô khỏi ngã, trong khi đôi mắt anh mở to, như có ánh lửa khi nhận ra người đối diện.

Amanda như đóng băng khi cô nhận ra chiếc vòng bạc xinh xắn đeo trên tay cô móc phải chiếc khăn anh đang quấn trên người.

Tệ hại hơn, làn da nâu khỏe mạnh và bàn tay mạnh mẽ đặt trên vai khiến cô cảm thấy sự ham muốn thưởng thức cơ thể đang đứng trước mặt dâng lên mãnh liệt

Trái tim cô đập rộn ràng trước bức tượng thần trước mặt. Và mùi thơm tỏa ra từ cơ thể ấm áp, sạch sẽ.

Mái tóc ướt đẫm, trơn mượt hất ngược về sau khiến anh đúng thật là chẳng khác gì một tượng thần được điêu khắc công phu. Cô không bao giờ tưởng tượng nổi trên đời lại có người đàn ông xinh đẹp đến nhường này.

Với cô, đôi mắt cương nghị và hàng lông mi dài như quyến rũ cô phạm tội, và cả cơ thể anh cũng thể. Sự ham muốn khiến cô cảm thấy cơ thể như nóng bừng lên và một cơn ớn lạnh chạy khắp người. Anh nhìn cô như thể anh có thể ăn tươi nuốt sống cô và sự thật là cô cũng đang rất muốn được anh ăn sống. Một cách hoàn

toàn. Và dứt khoát.

“Giờ thì thú vị đây,” Kẻ Săn Đêm nói bằng giọng nói đấy mê hoặc. Amanda không biết phải làm gì. Cô đang đứng đó, tay nằm rất gần một vị trí căng phồng nào đó ẩn sau lớp khăn tấm. Tại sao bọn họ lại cứ phải phục kích họ ?

Ánh mắt cô lướt nhẹ qua vô số vết sẹo chằng chịt trên cơ thể anh, và cô không biết đâu là những vết thương gây ra bởi sự tra tấn mà anh vừa kể cho Julian nghe.

“Hầu hết,” anh thì thầm, trong khi một tay đưa về sau, ôm trọn cổ cô. Cô có thể cảm thấy những ngón tay của anh đang ve vuốt trên tóc mình. Vòng tay anh như giữ rịt lấy vai cô, mạnh mẽ.

“Sao hả ?” cô ngước mắt nhìn anh.

“Hầu hết những vết thương này lào bọn La Mã gây ra.”

Cô nhướng mày. “Làm sao mà anh biết tôi đang nghĩ gì ?”

“Tôi đọc trộm suy nghĩ của cô cũng như cô nghe trộm cuộc trò chuyện của tôi và Julian.”

Một cơn ớn lạnh chạy dọc đốt sống lưng khi cô chợt nhận ra khả năng đọc tâm của anh. “Anh có thể làm thế được sao?”

Anh gật đầu nhưng không nhìn thẳng vào cô mà cứ nhìn chằm chằm vào bàn tay đặt trên tóc cô như thể anh đang cố ghi mái tóc ấy vào bộ nhớ. Rồi anh đưa mắt nhìn cô, tia nhìn ấy khiến hơi thở cô trở nên dồn dập. “Để trả lời cho cái câu hỏi mà cô đang sợ nghĩ ra, cứ thử dịch chuyển cánh tay một chút, cô sẽ biết ngay thôi.”

“Biết cái gì ?”

“Nếu không quấn khăn thì trông tôi sẽ ngon lành đến thế nào ?”

Cô đỏ mặt khi nghe những từ đó, đó chính xác đó là những từ cô sẽ dùng nếu cô có thể nghĩ đến.

Nhưng tay cô chưa kịp dịch chuyển thì anh đã buông cô ra và chiếc khăn tắm cứ thế theo cái vòng tay của cô nhẹ nhàng rời khỏi cơ thể anh.

Amanda há hốc miệng khi nhìn thấy anh hoàn toàn khỏa thân đứng ngay trước mặt cô. Cơ thể rắn chắc, hoàn hảo như một bức tượng tạc. Và cô nhanh chóng nhận ra cả cơ thể anh đều là một màu vàng óng ả. Không phải một làn da rám nắng, mà là tự nhiên.

Cảm giác ham muốn trỗi lên mãnh liệt. Tất cả những gì xuất hiện trong đầu cô lúc này chỉ là lôi anh vào phòng ngủ, kéo rịt anh nằm phục trên cơ thể cô và rồi xoắn lấy anh, buộc anh nằm bên dưới, cứ thế suốt đêm. Đó là những gì cô muốn làm với người đàn ông này.

Anh nhếch môi cười, theo cái tia nhìn hấp háy ranh mãnh trong đôi mắt đang nhìn mình, cô biết anh đang đọc những suy nghĩ không ngừng nổi loạn trong đầu cô. Lần nữa.

Anh hơi nghiêng người về trước, gương mặt anh kề sát mặt cô. Hơi thở mơn man nơi cổ như thiêu đốt.

“Người Hy Lạp cổ chưa hề gặp vấn đề với việc khỏa thân nơi công cộng,” anh thì thầm bên tai.

Đầu vú cô cương cứng.

Chầm chậm, bàn tay anh từ từ di chuyển lên trên, giữ chặt cằm cô, nâng lên. Ánh mắt nhìn cô đầy mê hoặc trong khi anh liên tục phát huy khả năng kỳ diệu của mình mò mẫm dò tìm từng suy nghĩ trong đầu cô. Cô vẫn đứng im trong khi anh cúi đầu, đôi môi tiến dần xuống môi cô.

Amanda rên rỉ khi môi họ chạm vào nhau. Nụ hôn này không

giống với nụ hôn vừa nãy. Dịu dàng. u yếm. Nhưng nó khiến cô như bị thiêu cháy.

Môi anh rời khỏi môi cô, từ từ đi xuống, vấn vít nơi hàm cô, rồi đến cổ, chiếc lưỡi trơn ráp nhẹ nhàng nhấm nháp làn da cô. Cô vòng tay quấn quanh bờ vai trần, nâng người tựa hẳn vào anh.

“Cô rất hấp dẫn,” anh thì thầm, đầu lưỡi mê hoặc du ngoạn trên vành tai cô. “Nhưng tôi còn có việc phải làm mà cô thì lại ghét tất cả những thứ không thuộc về con người tự nhiên. Tất cả những thứ huyền bí, dị thường.” Anh đẩy cô ra và nhìn cô đầy tiếc nuối. “Đáng tiếc.”

Anh gỡ cái khăn tắm ra khỏi chiếc vòng đeo tay của cô, vắt lên vai rồi quay lại phòng ngủ. Amanda nghiến răng nhìn theo tấm lưng gợi cảm và hoàn hảo.

Cả cơ thể như thiêu đốt, cô cứ đứng đó nhìn cho tới khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng anh.

Bỗng nhiên cô nhớ đến mấy cái tả. Suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu thì cửa phòng bật mở, Kẻ Săn Đêm ném cho cô một chiếc tả rồi đóng sập cửa lần nữa. (ND: hihihih --- Kyirian – lộ rồi nhé)

Kyrian tựa người vào cánh cửa đóng trong khi tự chiến đấu với cái ham muốn dữ dội đang kêu gào. Chỉ là bản ngã trần trụi và hoang dại đang cấu cào, một thứ cảm xúc đau đớn mà anh biết không nên hiện hữu.

Cảm giác đó chỉ khiến anh thêm đau đớn. Suốt mười ngàn kiếp người, những đau đớn mà anh đã gánh chịu đã đủ lắm rồi.

Anh phải xóa cô khỏi suy nghĩ của mình.

Nhưng cho dù đang đứng đây, sự cô đơn của cả cuộc đời cũng vẫn cứ đổ ấp vào anh như một lời thách đố.

“Con cứ để trái tim dẫn dắt con đi quá xa rồi, con trai. Một ngày nào đó, chính điều đó sẽ hủy diệt con.” Anh nhăn mặt khi những lời cảnh báo của cha cứ vang vang trong đầu. Cả hai đều không sao ngờ rằng, chính là có một ngày trân trọng chứng minh những lời nói đó, tất cả đều đã trở thành sự thật.

Mình là Kẻ Săn Đêm.

Bây giờ đó là tất cả những gì anh cần phải ghi nhớ. Anh là kẻ duy nhất đứng giữa Amanda và sự hủy diệt.

Desiderius vẫn đang ở ngoài kia và anh phải ngăn gã lại.

Nhưng điều mà anh muốn làm lại là xuống lầu, ôm chặt Amanda vào lòng, mang cô về nhà và hưởng thụ phần còn lại của đêm, nhấm nháp từng phân một thân thể của cô bằng đôi môi và cả đôi tay. Và cả lưỡi nữa.

“Mình đúng là một thằng ngốc,” vừa càu nhàu vừa tự mặc bộ đồ Julian để lại.

Giờ thì không được nghĩ đến cô ta hay chuyện quá khứ của mình. Anh phải sẵn sàng. Đó là điều tuyệt đối không được quên.

Anh là kẻ bảo vệ. Sống hay chết, anh vẫn là kẻ bảo vệ, nghĩa là những ham muốn sinh lý như kiểu Amanda là tuyệt đối không được.

Vài phút sau, trong chiếc áo len cổ chữ V vài quần jeans của Julian, anh rời khỏi phòng, áo khoác da vắt trên cánh tay, bước xuống nhà dưới nơi Julian, Grace, Amanda và bọn trẻ đang chờ.

Julian đưa cho anh một bao giấy nhỏ.

“Trời ạ,” Kyrian vừa nói vừa cầm lấy. “Cám ơn cha. Con hứa con sẽ là một thằng nhóc ngoan ngoãn và thân thiện với mấy đứa nhóc khác.”

Julian cười to. “Quỷ tha ma bắt cậu đi.”

“Vẫn tốt hơn trời đánh thánh vật tớ.” Kyrian đã bình tĩnh hơn khi anh nhìn thấy Amanda đang nhìn anh bằng một ánh mắt đầy ham muốn. Đó cũng chính là lý do khiến anh không thể không nhìn cô mà nghĩ đến chuyện nhấm nháp đôi môi mời gọi đó. Anh như có thể cảm thấy cơ thể ấm áp đó trong vòng tay mình.

Kyrian hắng giọng. “Giữ cô ta ở đây cho đến sáng mai. Bọn Daimons không thể vào đây nếu không được mời.”

“Tối mai thì sao?” Grace hỏi.

“Tới lúc đó thì Desiderius cũng đã chết rồi.” Julian gật đầu.

Kyrian quay đầu định bỏ đi nhưng khi anh vừa ra tới cửa, Amanda đã dịu dàng nắm lấy tay anh.

“Cám ơn,” cô nói.

Anh cúi đầu chào theo kiểu một quý tộc. Rồi bỏ đi. Bởi vì nếu không đi, anh sợ sẽ không thể ngăn nỗi cái ham muốn đang trào lên bên trong cơ thể. Ánh mắt anh chuyển từ Amanda sang vợ của Julian.

“Rất hân hạnh được gặp cô, Grace.”

“Tôi cũng thế, ngài chỉ huy.”

Khi anh bước ra cửa, Amanda đuổi theo kéo anh lại. Trong vô thức cô rướn người hôn lên má anh.

“Anh cũng cẩn thận,” cô thì thầm rồi đẩy anh đi.

Choáng váng, anh không biết phải làm gì ngoài việc đứng trơ chớp mắt. Nhưng điều khiến anh cảm động nhất chính là sự lo lắng từ đôi mắt xanh ngọc. Cô thật sự không muốn anh bị tổn thương.

Desiderius đang đợi.

Suy nghĩ đó như xé rách tâm trí anh. Anh phải đi.

Nhưng rời khỏi cô lúc này là điều khó khăn nhất mà anh từng làm.

“Sống cho tốt nha, bánh nướng.”

“Bánh nướng ?” Amanda hỏi vẻ như bị xúc phạm.

Anh mỉm cười. “Sau những chuyện đã xảy ra, tôi nợ cô một lần vậy.” Anh vỗ nhẹ lên tay cô, rồi gỡ tay cô khỏi tay mình. “Tám giờ rồi, cô nên gọi ngay cho em gái cô đi.”

Ngay khi vừa rời khỏi tay cô, anh cảm thấy thật trống trải.

Anh đưa mắt nhìn Julian đầy ngụ ý. Có lẽ đây là lần cuối cùng họ gặp được nhau và cả hai đều hiểu rõ điều đó. “Tạm biệt, Adelfos.”

“Tạm biệt, em trai” Julian đáp.

Kyrian quay người, mở cửa, đơn độc đi thẳng ra xe.

Từ sâu thẳm trong tâm hồn, anh rất muốn quay đầu nhìn lại. Ngay cả khi không nhìn thấy Amanda, anh vẫn có thể cảm thấy cô, đang đứng sau lớp cửa, nhìn chằm chằm vào anh.

Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng có một ai đó luyến tiếc khi anh bỏ đi là khi nào. Anh cũng không nhớ nổi lần cuối cùng anh có cái cảm giác mong muốn được giữ chặt một người phụ nữ bên cạnh bằng mọi giá.

Chương 5

Lời ND: chương này tặng cho một người bạn vừa add friend. Cám ơn vì những dòng tin nhắn của bạn.

Sau khi Kyrian bỏ đi, Amanda gọi cho Tabitha và trấn an chị gái rằng mình vẫn an toàn, sau đó cô tắm táp một chút, mượn tạm Grace một cái quần legging và áo sơ mi len. Cô ngồi co ro trên ghế bành với đĩa mì Spaghetti trên tay trong khi Grace và bọn trẻ đi ngủ.

Julian bước ra khỏi bếp và đưa cho cô một lon Coca, rồi cũng ngồi vào một cái ghế bành. “Được rồi. Tôi nên bắt đầu từ đâu nhỉ ?”

Cô thậm chí còn chưa hề nghĩ về điều đó. “Từ đầu. Em muốn biết Kẻ Săn Đêm và Daimons có nghĩa là gì. Apollites từ đâu đến. Và nhất là giữa ba người bọn họ rốt cuộc là có quan hệ như thế nào ?”

Julian cười to. “Có vẻ như em muốn biết tất tần tật ấy nhỉ.” Anh xoay xoay ly trà đá trong tay trong khi suy nghĩ làm thế nào để trả lời rõ ràng tất cả những thắc mắc của cô. “Những lúc thế này, anh ước chi Kynigostaia của nhà Homer vẫn còn chưa bị tiêu hủy.”

“Cog – không – bất kể từ đó là gì, nó có nghĩ gì thế ?”

Anh lại cười to lần nữa, uống một ngụm trà. “Đó là một ghi chú về sự xuất hiện của Kynigstori, Kẻ Săn Đêm và nó giải thích hầu hết mọi câu hỏi của em. Từ xưa lắm có một cuộc đua tranh

giữa hai thế lực để giành quyền thống trị trái đất. Đó là cuộc chiến giữa loài người và Apollites."

Amanda gật đầu. "Được rồi, em biết con người từ đâu mà có. Nhưng còn Apollites thì sao ?"

Rất nhiều niên kỷ trước, trong khi Apollo và Zeus đang dạo chơi ở Thebes thì Zeus đã vô tình đề cao sức mạnh của con người. Ngài cho rằng con người chính là đỉnh cao của sự hoàn hảo của thế giới này (ND: dịch tới đây tự dưng lại nhớ sự kiện đỉnh của đỉnh). Apollo thì chế giễu điều đó vì ngài cho rằng con người còn rất nhiều khiếm khuyết. Ngài khoe khoang rằng ngài có thể tạo ra một chủng tộc hoàn hảo hơn, tốt đẹp hơn.

Zeus thách thức ngài chứng minh điều đó. Chính vì vậy, Apollo đã tìm đến một nữ thần đồng ý sinh con cho ngài.

"Ba ngày sau, bốn người đầu tiên thuộc chủng tộc Apollites ra đời. Ba ngày sau nữa, họ đã trưởng thành, và sẵn sàng thống trị trái đất."

Amanda đưa khăn ăn lên lau miệng. "Vậy Apollites chính là hậu duệ của Apollo. Hiểu rồi. Còn Daimons thì sao ?"

"Em không đợi được sao ? Anh mới là người kể chuyện đây nè." Julian nhũn nhặn trả lời, theo cách mà anh thường dùng khi đối diện với sinh viên. "So với loài người, Apollites vượt trội hơn rất nhiều, trí thông minh, vẻ đẹp và cả sức mạnh nữa. Chính vì vậy, Zeus đã đày họ đến tận lục địa Atlantis với hy vọng bọn họ sẽ sống hạnh phúc ở đó. Không biết em đã từng đọc các tác phẩm của Plato chưa –"

"Không phải là em có ý miệt thì hay chỉ trích gì đâu, nhưng suốt thời gian học đại học, em luôn cố tránh những môn học thuộc về văn học nghệ thuật."

Julian mỉm cười. “Sao cũng được, hầu hết những điều Plato viết về lục địa Atlantis đều là sự thật. Họ là một chủng tộc háo chiến, lúc nào cũng muốn thống trị trái đấy và xông thẳng lên đỉnh Olympus. Apollo không hề lo lắng về điều đó vì nếu họ thắng, ông ta sẽ trở thành vị thần tối cao.”

Amanda biết chuyện này sẽ dẫn đến đâu. “Em đoán là chuyện đó khiến ông già Zeus vui vẻ lắm đây.”

“Ông ta đã rất vui mừng,” Julian mỉa mai. “Nhưng nỗi vui mừng đó không bằng một nửa so với sự nguy hiểm mà người Hy Lạp đáng thương phải đối diện với bọn Apollites. Chán nản, rồi người Hy Lạp nhận ra rằng họ đang phải tham gia một cuộc chiến không cân sức. Chính vì vậy, họ tìm cách dụ dỗ Apollo đứng về phía họ. Họ chọn một người phụ nữ loài người xinh đẹp nhất, tên Ryssa, hiến nàng thành tình nhân của ngài.”

“Đẹp hơn cả Helen thành Troy sao ?”

“Đó là giai đoạn trước khi Helen được sinh ra rất rất lâu, và cho đến lúc đó, cô ấy là người phụ nữ xinh đẹp nhất. Dù sao đi nữa thì Apollo vẫn là Apollo. Ngài đã không thể cưỡng nổi sức hấp dẫn của cô gái. Sau đó, nàng sinh cho ngài đứa con đầu tiên. Khi vợ của Apollites nghe được tin đó bà ta đã nổi điên lên và lệnh cho bọn sát thủ đuổi theo truy sát hai mẹ con họ. Bà ta ra lệnh cho thuộc hạ dàn dựng như thể hai mẹ con nàng bị thú dữ giết chết để Apollo không trả thù bọn Apollites.”

Amanda huýt sáo khi đoán ra diễn tiến tiếp theo của câu chuyện. “Apollo đã phát hiện ra.”

“Đúng vậy, và ngài đã vô cùng giận dữ. Em cũng biết, Apollo cũng là thần của dịch bệnh. Ông đã hủy diệt lục địa Atlantis và tiêu diệt từng tên Apollite một. Nhưng Artemis đã ngăn ông ta lại.”

“Sao bà ta lại làm thế ?”

“Bởi vì Apollites là một phần thân xác và máu thịt của ông ta. Hủy diệt bọn chúng cũng đồng nghĩa với việc hủy diệt chính bản thân ông ta và toàn bộ thế giới này.”

“Oh,” Amanda kêu lên, đôi mắt mở to thảng thốt. “Đó là điều tệ hại nhất. Cũng may là bà ta đã kịp ngăn cản ông.”

“Và cứu được phần còn lại của đền thờ thời tất cả các vị thần. Nhưng Apollo vẫn muốn báo thù. Ông đã nguyền rủa bọn Apollites không được quyền xuất hiện trước ánh mặt trời, chỉ có như thế, ông mới không nhìn thấy bọn chúng và không nhớ đến sự phản bội của bọn chúng. Bởi vì bọn chúng đã ngụy trang như thể những con thú hoang đã giết chết Ryssa, nên ông thêm vào tính chất của dã thú cho bọn chúng. Những chiếc răng nanh và một giác quan sắc bén –“

“Còn sức mạnh và tốc độ của bọn họ thì sao ?”

“Từ đầu bọn họ đã sở hữu những khả năng đó, cùng với khả năng đọc tâm mà Apollo không thể tước bỏ được.”

Amanda nhướng mày. “Em cứ tưởng thần thánh có thể làm bất cứ điều gì mà họ muốn. Nếu không còn làm thần để làm gì ?”

“Không hoàn toàn thế đâu. Họ cũng có những luật lệ riêng buộc phải được tuân thủ, cũng như chúng ta vậy. Về việc đọc tâm thuật, một khi khả năng đó được khai phá, thì không ai có thể tước đi được. Chính vì vậy Apollo không thể lấy lại quà tặng ông ta đã trao cho Cassandra cho dù bà ta đã phản bội ông. Thay vào đó, ông ta lại khiến cho mọi người không tin vào lời tiên tri của bà ta.

“Nghe cũng có ý.” Amanda uống một ngụm nước ngọt. “Ok, vậy là bọn Apollites có khả năng đọc tâm và có sức mạnh, nhưng không thể tiếp xúc với ánh sáng mặt trời. Còn việc uống máu thì sao ? Bọn họ có uống máu không ?”

“Có, họ có uống máu, nhưng chỉ là máu của người Apollite mà thôi. Thật ra, vì lời nguyền của Apollo, họ phải uống máu lẫn nhau hàng ngày nếu không họ sẽ phải chết.”

“Ew,” cô nhăn mũi. “Khiếp quá đi.” Cô rùng mình khi nghĩ đến việc phải sống như thế. “Cũng có kẻ trong bọn họ uống cả máu người, có đúng không ?”

Julian rào đón. “Không hẳn thế. Chỉ khi nào trở thành Daimons bọn chúng mới hút máu con người, nhưng cái bọn chúng muốn không phải máu, mà là linh hồn của con người.”

Cô nhíu mày, một cảm giác ngứa ran chạy dọc theo sống lưng. Vậy ra Kyrian không hề nói đùa về điều đó. Tuyệt. “Sao bọn chúng lại muốn cướp linh hồn của chúng ta ?”

“Apolloties chỉ có thể sống ba lần chín năm. Vào ngày sinh nhật thứ hai mươi bảy, bọn chúng sẽ phải chịu một cái chết chậm chạp và đau đớn. Cơ thể bọn chúng sẽ từ từ tan rã thành tro bụi và quá trình đó kéo dài hai mươi bốn giờ.”

Nghe tới đó, cô cô rúm người khi nghĩ về điều đó. “Thật khủng khiếp. Em đoán vị thần của dịch bệnh đã không hề để tâm đến vấn đề đạo đức khi đưa ra lời nguyền rủa này.”

“Đúng vậy,” Julian nói nhanh. “Để trốn tránh định mệnh, hầu hết người Apollites đều tự sát trước ngày sinh nhật thứ hai mươi bảy. Số còn lại quyết định trở thành Daimon. Khi trở thành Daimon, bọn chúng có thể đánh lừa bản án đó bằng cách đưa linh hồn con người vào trong cơ thể chúng. Chỉ cần còn linh hồn, bọn chúng sẽ còn tồn tại. Nhưng vấn đề là linh hồn con người không thể tồn tại vĩnh viễn trong cơ thể Apollite, mà nó sẽ bắt đầu bị hủy diệt ngay khi vừa bị cướp đi. Chính vì vậy, bọn chúng phải tiếp tục săn đuổi con người sau vài tuần để duy trì sự tồn tại của bản thân.”

Amanda không thể tưởng nổi tại sao mọi chuyện lại có thể trở nên khủng khiếp đến thế, bọn Apollites giết chết con người để cướp đi cả mạng sống và linh hồn của người đó. “Chuyện gì xảy ra với một linh hồn bị hủy diệt ?”

“Chúng sẽ biến mất vĩnh viễn. Chính vì vậy Kẻ Săn Đêm xuất hiện. Công việc của họ là tìm diệt bọn Daimons, và thả cho linh hồn con người được tự do trước khi bị hủy diệt hoàn toàn.”

“Họ đều tự nguyện làm thế chứ ?”

“Không, họ được đặc chọn.”

Cô nhíu mày. “Đặc chọn thế nào ?”

Julian hớp thêm một ngụm trà. Anh cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, nhưng cô vẫn kịp nhận ra một tia nhìn kỳ lạ ánh lên trong đôi mắt đó như thể anh đang nhớ về một điều gì đó trong quá khứ. Một điều gì đó đau đớn.

“Khi một người phải chịu một sự bất công khủng khiếp,” anh nói bằng một giọng trầm trầm, “linh hồn họ sẽ thét gào vọng đến tận đỉnh Olympus. Khi Artemis nghe thấy tiếng kêu gào đó, bà sẽ tìm đến với linh hồn than khóc và đưa ra một thỏa thuận. Nếu người đó muốn trả thù kẻ đã gây ra đau khổ cho mình, hắn phải thề sẽ tuyệt đối trung thành với bà ta và gia nhập đội quân chống lại bọn săn mồi Daimons.”

Amanda hít thật sâu trong khi câu chuyện cứ bơi bơi trong đầu cô. “Sao anh lại biết tất cả những chuyện này ?”

Julian nhìn lên, ánh mắt anh nóng bỏng như thiêu đốt cô. “Bởi vì ngày các con tôi mất, linh hồn tôi đã kêu gào như thế.”

Cô đang nhìn thấy chính là sự căm ghét và đau khổ đang cháy trong ánh mắt đó. “Artemis có đến để đưa cho anh một lời đề nghị nào không ?”

“Có, nhưng tôi đã từ chối.”

“Tại sao ?”

Anh quay nhìn nơi khác. “Bởi vì kẻ thù của tôi là một vị thần và tôi biết bà ta không thể giúp tôi.”

Amanda đã biết chuyện Julian bị giam trong một quyển sách. Nhưng giờ điều cô quan tâm hơn cả là Kyrian. “Kyrian đã trao đổi linh hồn để có thể trả thù vợ mình sao ?”

Anh gật đầu. “Nhưng đừng vì thế mà gay gắt với cậu ấy.”

“Không đâu.” Cô thành thật nói. Cô không biết Kyrian đã trải qua chuyện gì, nhưng cho đến khi biết rõ mọi chuyện, cô sẽ không bao giờ đánh giá anh qua những quyết định mà anh đã lựa chọn.

“Nói cho em nghe, Julian, có cách nào để Kẻ Săn Đêm lấy lại được linh hồn không ?”

“Có, nhưng chưa có ai thành công cả. Và với từng Kẻ Săn Đêm khác nhau, bài thi cũng sẽ khác nhau.”

“Nghĩa là anh không thể nói cho em biết làm thế nào để Kyrian có thể được tự do sao ?”

“Nghĩa là tôi không biết liệu cậu ấy có thể có tự do hay không.”

Amanda gật đầu, suy nghĩ của cô lại bay sang một vấn đề khác. “Vậy Kẻ Săn Đêm có uống máu không ?”

“Không, bởi vì khởi thủy họ là con người, nên họ không cần phải làm thế. Hơn nữa, nếu cứ lo tìm kiếm máu, thì họ làm gì còn thời gian để truy đuổi bọn Daimon.”

“Vậy sao họ lại có răng nanh ?”

“Để có thể tìm diệt bọn Daimon hữu hiệu hơn, họ được ban tặng những đặc tính của dã thú, cũng như bọn Apollite vậy. Những cái răng nanh là một phần và cũng là món quà được ban tặng cho họ.”

Với cô, điều này nghe cũng có lý. “Có phải vi vậy mà ánh mặt trời cũng có thể tiêu diệt Kẻ Săn Đêm luôn không ?”

“Có thể coi là thế. Nhưng phần lớn là vì Kẻ Săn Đêm được sinh ra để phục vụ Artemis, nữ thần ánh trăng, và bị Apollo nguyền rủa.”

“Nghe chẳng công bằng chút nào.”

“Thần thánh ít khi nói đến công bằng.”

Vài giờ sau, Kyrian ngồi trong xe hơi, tự nguyền rủa những suy nghĩ nguy hiểm của mình.

Anh vẫn có thể nhìn thấy Amanda, nghe thấy giọng nói dịu dàng, ôn hòa của cô. Cảm thấy cơ thể cô dựa vào cơ thể mình, và bầu ngực mềm mại vấn vít trong lòng bàn tay.

Đã rất lâu kể từ lần cuối cùng anh có cái ham muốn thế này đối với phụ nữ. Anh cứ tưởng đã xóa bỏ hoàn toàn cảm giác đó kể từ cái đêm anh biến thành Kẻ Săn Đêm. Hàng thế kỷ đã trôi qua, đôi khi anh có chút xao động nhưng rồi anh đã học được cách kiểm soát nó. Học cách chôn vùi nó.

Nhưng giờ thì cái ham muốn tưởng đã ngủ quên từ rất lâu đột nhiên thức dậy chỉ vì cái những va chạm với một người phụ nữ gợi cảm, đó sẽ là một đòn chết người với anh. Những suy nghĩ về cô khiến anh bị phân tâm. Dằn vặt.

Anh mong muốn cô trong tuyệt vọng.

Tại sao ? Ở cô có gì khiến anh khao khát đến thế ? Anh đã biết

gì về cô ngoài việc cô có khiếu hài hước và một sự nhiệt tình đầy duyên dáng.

Chỉ thế nhưng đối với cô, anh lại có một khát khao cháy bỏng chưa từng có với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Ngay cả với vợ anh. Rõ ràng là không hợp lý chút nào.

Anh tắt máy xe, bước ra khỏi xe để vào nhà. Ném chùm chìa khóa lên cái bàn trong bếp. Anh đứng im. Cả căn nhà chìm trong tĩnh lặng trừ tiếng click của công tắt đèn phát ra từ trên lầu.

Kyrian bước qua những căn phòng tối om trang trí lộng lẫy, bước lên cầu thang bằng gỗ gụ và đứng ngay trước phòng làm việc. Ánh đèn nhợt nhạt hắt ra sau lớp cửa đóng kín, đối diện với tấm thảm Ba Tư.

Anh nhẹ nhàng vặn ổ khóa mở cửa phòng.

“Nick, cậu đang làm cái quái gì ở đây thế hả ?”

Người cận vệ của anh nhảy bật ra khỏi chiếc ghế xoay, lớn tiếng chửi rủa.

Kyrian cố nhịn cười trước hình ảnh một người đàn ông cao một mét chín ba nhảy dựng lên vì sợ hãi. Đôi mắt xanh của Nick lấp lánh tia lửa trong khi chiếc cằm đầy râu mọc tua tủa giật giật. Nick đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài ngang vai màu nâu sậm. “Trời ạ, Kyrian, bộ anh không thể gây ra chút tiếng động trong khi di chuyển được sao ? Làm tôi sợ chết khiếp đi được.”

Kyrian nhún vai hờ hững. “Cứ nghĩ là cậu đã về nhà từ sớm.” Nick sửa lại cái ghế về vị trí cũ, rồi đẩy nó vào dưới bàn. “Đúng là thế, nhưng tôi muốn kiếm thêm tư liệu về Desiderius.”

Kyrian mỉm cười. Có thể Nick Gautier là một người nóng nảy, nhanh miệng và thường gây ra đủ chuyện rắc rối nhưng lúc nào anh ta cũng là một người đáng tin cậy. Chính vì vậy Kyrian mới

chọn anh làm cận vệ và kết nạp anh vào vương quốc của những Kẻ Săn Đêm. “Tìm được gì không ?”

“Cũng có chút ít. Tôi tìm thấy tài liệu nói gã đã 250 tuổi.”

Kyrian kinh ngạc nhướng mày. Theo những gì anh được biết thì chưa từng có Daimon nào sống lâu đến thế. “Làm sao được chứ ?”

“Tôi không biết. Rất nhiều Kẻ Săn Đêm đều đang truy tìm gã và gã cứ không ngừng giết chết hết bọn họ. Dường như anh bạn Daimon bé nhỏ này thích thú trong việc khiến cho những người như anh phải nếm mùi.”

Nick quay lại máy vi tính.

“Không có chút tài liệu nào trong kho dữ liệu của Acheron chứa thêm thông tin về gã. Tôi có nói chuyện với Ash, anh ta nói là không biết được tên Desiderius này từ đâu đến và cũng không rõ hắn nhắm vào ai. Nhưng chúng tôi vẫn đang tiếp tục tìm kiếm thêm dữ liệu.”

Kyrian gật đầu.

“Oh, nhân tiện,” Nick liếc qua vai mình, “anh trông ghê quá.”

“Rõ ràng ghê nhỉ, tối nay ai gặp tôi cũng đều nói câu đó cả.”

Nick mỉm cười và rồi nhận ra bộ đồ Kẻ Săn Đêm đang mặc trên người. “Bộ quần áo của anh đâu rồi, không phải bọn Daimon xé nát rồi chứ ?”

Kyrian không muốn đề cập đến đề tài đó. “Sẵn tiện, hôm nay mua cho tôi một cái áo da khác nhé.”

Đôi mắt xanh da trời của Nick ánh lên nét hoài nghi. “Sao vậy ?”

“Cái cũ bị lủng một lỗ ngay vai rồi.”

“Sao lại thế ?”

“Thì bị tấn công chứ còn sao gì nữa ?”

Cái tin đó rõ ràng khiến Nick không thoải mái chút nào.”Anh không sao chứ ?”

“Nhìn tôi giống có sao lắm à ?”

“Ừ, trông anh như chết rồi vậy.”

Không gì có thể qua mặt được Nick. “Tôi ổn. Giờ thì, sao không tiếp tục công việc của cậu đi, ngủ tạm trong phòng khách nhé. Bốn giờ sáng rồi đó.”

“Tôi thức thêm chút nữa. Còn một số việc phải làm xong trước đã. Hơn nữa, tôi đang tìm hiểu xem vì sao mặt trời lặn lại khiến Ash khó chịu đến vậy.”

Kyrian nghe thấy tiếng “uh-oh” báo hiệu có tin nhắn mới phát ra từ máy vi tính. “Bảo Jess đừng có chế nhạo Ash mãi nếu không coi chừng sẽ bị nướng chết đen đó.”

Nick cau mày. “Jess sao ?”

“Tên thật của hoàng hôn là William Jessup Brady. Cứ tưởng là cậu biết chuyện đó rồi chứ.”

Nick bật cười. “Tất nhiên là không rồi. Nhưng tôi biết vô số cận vệ sẵn sàng trả cho tôi cơ man là tiền để biết điều đó.” Đôi mắt xanh của anh ánh lên tia nhìn “gian thương”. “Tên thật của Rogue có phải cũng là Rogue không ?”

“Không, là Christopher Kit Baughy.” Nick khịt mũi. “Giờ thì đúng là một gia tài rồi đây.”

“Không đâu,” Kyrian chỉnh. “Rogue mà biết cậu biết chuyện này thì chắc là sẽ có người mông nở hoa đó.”

“Có lý. Tôi sẽ cất chuyện này trong thư mục hăm dọa tống tiền phòng trường hợp cần đến sự giúp đỡ của Kẻ Săn Đêm.”

Kyrian lắc đầu. Đúng là một tên nhóc bất trị. “Gặp cậu sau.”

“Được rồi, ngủ ngon.”

Kyrian đóng cửa, xuống lầu bước vào phòng ngủ. Đó là một căn phòng rộng lớn và tráng lệ tĩnh lặng và hơi tối. Đó chỉ vì mắt của anh vốn rất nhạy cảm. Nick đã thắp ba ngọn đèn đặt trên một chân nến nhỏ kê sát tường. Ánh sáng nhờ nhờ từ những ngọn đèn lập lòe phản chiếu trên giấy dán tường màu bordeaux.

Căn phòng này là nơi trú ẩn của Kyrian để tránh ánh nắng ban ngày.

Tất cả mọi cửa sổ trong phòng đều được dán kín kể từ ngày anh mua căn nhà còn sót lại sau cuộc nội chiến.

Kẻ Săn Đêm không bao giờ ngủ ở một nơi có khả năng bị nắng chiếu vào.

Kyrian cởi quần áo, nằm phịch xuống chiếc giường rộng lớn mà anh đã mua từ thế kỷ thứ mười bốn. Nhưng những suy nghĩ rối rắm cứ quấn rít lấy anh.

Desiderius đang tránh anh và trong mấy ngày tới, có thể gã sẽ biến mất khỏi tầm mắt Kyrian.

Khốn khiếp. Nhưng anh còn có thể làm gì được nữa. Hình như là không có gì ngoài việc phải chờ đợi và sẵn sàng ứng chiến khi Desiderius xuất hiện. Ít nhất, anh cũng thấy hơi thoải mái chút khi biết mục tiêu kế tiếp của Desiderius chính là anh.

Đồng thời nó cũng giúp kéo thêm thời gian đảm bảo an toàn cho Amanda và Tabitha.

Amanda. Tên của cô cứ không ngừng dội lên trong đầu anh cùng với hình ảnh đầy quyến rũ và đôi mắt da trời. Phần dưới của anh như thắt chặt lại đòi thoát ra khỏi làn vải silk mát lạnh. Anh càu nhàu trước một cơn đau quật xuống như muốn đốt cháy anh.

“Cô ấy không phải dành cho mình,” anh thì thầm.

Và thề trước tất cả các thánh thần trên đỉnh Olympus, không cần biết xảy ra chuyện gì, cô sẽ không bao giờ có thể là của anh cho dù anh có khát khao đến nhường nào đi nữa.

P.S: Quảng cáo chương tiếp theo, mới dịch khúc đầu mà mình đã choáng vì hot scene. Dịch mí truyện này đôi khi cũng nôn nao lắm - chắc tại mình ngây thơ trong sáng.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 6 (Phần 1)

Cảnh báo: Hot scene ....

Amanda rên lên khi cô cảm thấy một bàn tay ấm áp, mạnh mẽ vuốt ve vùng bụng và chuyển dần sang hông mình. Theo bản năng, cơ thể cô phản ứng với từng cái tiếp xúc nhẹ nhàng, ngọn lửa đam mê bùng lên mãnh liệt.

Kyrian bế cô quay người nằm sấp xuống, rồi phục trên tấm lưng cô, môi anh vấn vít môi cô. Đầu cô như bềnh bồng theo từng động tác chạm môi. Cảm nhận được tất cả sức mạnh cuồng nhiệt và nóng bỏng của anh. Trong đời mình, chưa bao giờ cô có được cái thứ cảm giác tuyệt vời đến thế này khi đầu lưỡi anh không ngừng nhấm nháp từng chút một, từng phân một cơ thể cô. Cô ngây ngất với cái cơ thể rắn chắc hoàn hảo đang áp sát mình, đè chặt cô xuống bên dưới.

Cô thật sự đã bị thiêu đốt mất rồi.

Nụ hôn anh nóng bỏng, sôi sục và mãnh liệt nhưng cũng rất dịu dàng. Cô nhắm mắt, cảm nhận mùi hương trên cơ thể anh, hưởng thụ sức nóng tỏa ra từ đôi môi gợi cảm.

Những ngón tay cô luồn sâu vào làn tóc vàng óng mượt, thích thú với cái cảm giác những lọn tóc mềm mại quấn quít quanh những ngón tay trần.

Anh kéo cô nằm ngửa và nhìn chằm chằm vào cô bằng ánh mắt hừng hực khát khao khiến cô như bùng cháy. Đôi bờ vai rắn

chắc trườn xuống ôm trọn cơ thể cô, chạy dần xuống cánh tay cô, vấn vít không rời. “Anh sẽ có em.” Anh sôi nổi nói bằng một giọng đầy chiếm hữu.

“Và em cũng sẽ có anh,” cô đáp, mỉm cười mời gọi trong khi đôi chân trần quấn quanh vùng hông anh, thít chặt.

Anh mỉm cười tà mị khoe chiếc răng nanh sắc nhọn. Nụ cười đó khiến cô như ngừng thở. Vẫn ôm chặt lấy cô trong vòng tay, anh xoay người, giờ thì cô đã ở trên anh. Amanda cắn môi nhìn gương mặt với những đường nét hoàn hảo đang nhìn mình trong khi giữa hai đùi cô có thể cảm thấy phần thô cứng, căng đầy nhựa sống cứ muốn chồm lên.

Trong vô thức, trước sự ham muốn mãnh liệt của cơ thể, cô run người, trườn lên cọ sát cái vật cứng dài đang áp giữa hai đùi mình. Anh gầm gừ đáp trả lại sự ve vuốt của cô.

Đôi mắt anh nhìn cô như sẵn sàng ăn tươi nuốt sống, hai bàn tay ấm áp của anh khum khum ôm trọn khuôn ngực tròn trịa. Cô dùng tay giữ chặt đôi bàn tay đó khi anh bắt đầu nhẹ nhàng bóp nắn bầu ngực căng tròn. “Nếu em thích thì đêm nay anh chỉ nhìn em thôi cũng được,” anh thì thầm.

Rõ ràng với cô mà nói trên đời này còn gì tuyệt vời hơn được nhìn thấy cơ thể cường tráng lõa lồ của anh vờn quanh. Cái cơ thể đó … thân thể hoàn hảo đó…

Trên đời này làm gì có người phụ nữ nào lại có thể kháng cự được sự mê hoặc này đây.

Anh nâng hông, đẩy cô chùi về phía trước.

Amanda chống tay đỡ lấy cơ thể, phối hợp với anh. Cô trườn người lên trên anh, mái tóc dài buông xõa quanh gương mặt.

“Đúng là điều anh muốn.” Kyrian chồm lên, tách môi cô ra. Đôi

môi anh không ngừng trêu cợt, vấn vít, anh nhẹ nhàng tách đôi môi cô, cắn chặt môi dưới bằng những chiếc răng mạnh mẽ.

Amanda rên lên khi đôi tay đang vuốt ve bờ ngực chuyển dần xuống, thấp dần xuống. “Và đây là điều anh muốn nhất.” Anh đưa hai ngón tay vào bên trong cô.

Amanda rít lên thỏa mãn khi những ngón tay anh cứ không ngừng khoáy chọc cái nơi hỗn mang sâu thẳm và nhạy cảm nhất của người phụ nữ. Vào rồi ra, rồi chậm chạp xoa xoa vùng xung quanh như muốn hòa quyện tất cả thành một thể. Cả cơ thể cô như ngập chìm trong biển lửa.

Môi anh rời môi cô, khẽ khàng. “Giờ thì cho anh biết em muốn gì nào,”

“Anh”, cô trả lời trong hơi thở.

“Vậy thì, em sẽ có anh.” Kyrian đặt tay lên hông cô, ép chặt lấy cơ thể mềm mại cọ sát vào cái vùng đang cương cứng.

Cô cắn môi chờ đợi, tưởng tượng cảm giác anh vào sâu trong mình. Cái cảm giác anh chiếm lấy toàn bộ cơ thể cô, cảm giác viên mãn của sự thân mật tuyệt đối.

Cô cảm thấy anh đang đẩy vào nơi trung tâm nữ tính của cô.

Ngay khi cô cảm thấy anh vừa trượt sâu vào bên trong mình thì chuông báo thức reo vang.

Amanda giật mình tỉnh giấc.

Cô nhìn quanh căn phòng xa lạ với một cảm giác choáng váng mơ hồ. Nhưng chưa đầy một phút sau cô đã nhớ ra đêm trước mình ngủ trong phòng bọn trẻ trong nhà Grace. Vậy ra tất cả chỉ là một giấc mơ thôi sao ? (ND: mơ ác quá nàng ơi, dịch mà mướt cả mồ hôi.)

Nhưng mọi thứ lại quá thật. Cô có thể thề là vẫn còn cảm nhận được bàn tay Kyrian trượt trên cơ thể mình và hơi thở anh phả vào cổ cô.

"Ôi, thật không công bằng," vừa càu nhàu vừa bước ra khỏi giường, với tay tắt cái đồng hồ báo thức. "Đang đến lúc cao trào. Làm sao mọi chuyện lại có thể là mơ được chứ ? Sao có thể lại chỉ là một giấc mơ với một kẻ xa lại, bí ẩn luôn che dấu nỗi đau bằng sự châm biếm và đôi mắt bi thương, khắc bạc lại là điểm thu hút cô."

Amanda quấn chặt cái áo choàng dày của Grace quanh người, cố quên đi những ham muốn trong tiềm thức, bước thẳng về phía nhà tắm.

"Cái này từ đâu ra vậy ?" Grace hỏi.

Amanda dừng lại ở hành lang lắng nghe tiếng Grace và Julian đang chuyện trò dưới lầu.

"Chắc là Kyrian để lại," Julian nói.

Amanda ngáp dài, đi xuống cầu thang và nhìn thấy hai người đang ngồi trong phòng khách vây quanh là cơ man nào những túi và hộp đựng đủ thứ đồ đạc ngổn ngang. Julian đã thay quần kaki và áo len đi làm. Grace vẫn còn đang vận một chiếc áo ngủ xanh trong khi Niklos kéo kéo, xé xé một chiếc túi giấy đặt bên cạnh mẹ mình.

"Cái đống này là gì thế ?" Amanda hỏi.

Julian nhún vai.

"Đoán đúng rồi," Grace nói khi nhìn thấy một tờ ghi chú đặt trong một cái túi. "Là của Kyrian đó." Cô đọc tờ mấy chữ viết trong giấy và cười to. "Anh ấy chỉ viết là "Cám ơn miếng băng cá nhân." Cô trao tờ giấy cho Julian.

Julian cường điệu hóa. “Đó là phong tục thời bọn anh, phải mang theo quà khi đến thăm nhà bạn bè. Nhưng mà, bố khỉ, cần gì phải nhiều thế này.” Anh đưa tay lên vuốt tóc khi chúi đầu lục lọi núi quà tặng. “Lúc nào Kyrian cũng quá là hào phóng, nhưng … bố khỉ,” anh lại nói lại lần nữa. “Chắc là tối qua cậu ta đã ghé ngang trong lúc chúng ta đang ngủ.”

Amanda há hốc miệng kinh ngạc. Cứ như là đang Giáng Sinh … ở Rockefellers vậy. Cô nhìn Grace lôi cả tá đồ chơi cho hai đứa trẻ sinh đôi. Búp bê cho Vanessa, mô hình nhà cho Niklos. Một cái xe lửa và một con ngựa đồ chơi.

Grace kéo một chiếc hộp nhỏ ra khỏi túi. “Cái này cho anh,” cô đưa cái hộp cho Julian.

Julian mở cái hộp ra và trở nên trắng bệch.

Grace nhìn ghé vào trong hộp và lập tức thở hổn hển. “Chiếc nhẫn thống soái của anh.”

Cả hai nhìn nhau choáng váng.

“Làm sao mà anh ta có nó?" Grace hỏi.

Amanda nhích lại gần nhìn chiếc nhẫn nằm trong hộp. Nó giống hệt như chiếc nhẫn của Kyrian, cũng có một thanh kiếm kết từ kim cương và những lá nguyệt quế bằng ngọc lục bảo đặt trên mặt đá hồng bảo ngọc. “Trông giống như chiếc nhẫn mà Kyrian thường đeo. Nhưng chiếc nhẫn của anh ấy còn có một cái vương miện.”

Julian gật đầu. “Cái của cậu ta được đóng triện hoàng gia trong khi cái của anh chỉ có huy hiệu quân đội.”

Amanda bối rối ngẩng đầu nhìn anh “Hoàng gia sao ?”

“Kyrian là hoàng tử,” anh nói ngắn gọn. “Cậu ấy là người thừa

kế duy nhất ngai vàng xứ Thrace.”

Amanda há hốc miệng kinh ngạc. “Người La Mã đóng đinh một người kế vị sao ? Em không nghĩ là họ dám làm thế.”

Jullian đanh mặt. “Nguyên tắc thì không, nhưng ngày Kyrian lấy Theone, cha cậu ấy đã ra lệnh tước quyền thừa kế.”

“Sao lại thế ?” Amanda hỏi.

“Vì cô ấy là một hetaira.” Nhìn thấy vẻ ngơ ngác của cô, anh nói thêm. “Đó là từ để chỉ những người phụ nữ thuộc tầng lớp thấp được huấn luyện để mua vui và làm trò giải trí cho những người giàu có.”

“Ah,” cô có thể tưởng tượng được gia đình anh ta đã tức giận với chuyện này đến thế nào. “Có phải là anh ấy đã gặp cô ta khi đến mua vui không ?”

Julian lắc đầu. “Cậu ấy gặp ả trong một bữa tiệc của một người bạn và ngay lập tức bị cô nàng thu hút. Cậu ấy nói đó là tình yêu sét đánh. Bọn anh đã cố giải thích cho cậu ấy hiểu là cô ả chỉ chạy theo tài sản của cậu ấy thôi, nhưng cậu ấy đâu có thèm nghe.”

Julian cay đắng cười to. “Lúc đó cậu ấy đã rất cố gắng. Cha cậu ấy rất hãnh diện về con trai, nhưng khi Alkis phát hiện ra cậu ấy hủy hôn ước với công chúa xứ Macedonia để kết hôn với Theone, ông ấy đã phát điên lên. Ông nói với Kyrian rằng một hoàng đế không được lấy một con điếm, đó là luật. Hai người đã cãi nhau rất gay gắt và ngay sau đó Kyrian đã chạy ra khỏi lâu đài, và ngay lập tức kết hôn với Theone. Khi Alkis phát hiện ra điều đó, ông nói với Kyrian rằng, với ông, cậu ấy đã chết rồi.”

Ngực cô thắt lại khi nghe những lời đó. Tim cô đau nhói vì thương cảm. “Vậy là anh ấy từ bỏ tất cả mọi thứ vì cô ta sao ?”

Julian gật đầu đằng đằng sát khí. “Tệ hại nhất là Kyrian chưa bao giờ bất trung với ả. Có thể hai người không hiểu được điều đó có ý nghĩa thế nào đâu. Nhưng vào thời bọn anh, thì không có chuyện một vợ một chồng như bây giờ đâu. Chuyện một người đàn ông suốt đời chung thủy với một người vợ duy nhất là điều không tưởng, nhất là đối với người kế vị như Kyrian.

Nhưng sau khi kết hôn với Theone, cậu ấy không hề để mắt đến bất kỳ ai khác. Thậm chí là không thèm nhìn bất kỳ một người phụ nữ nào.”

Mắt Julian hấp háy tia nhìn giận dữ. “Cậu ấy sống chết đều là vì ả.”

Ngực cô đau nhói. Nỗi đau mà anh phải chịu đựng chắc hẳn không thể nào xóa bỏ.

Grace chuyển cho Amanda ba cái túi giấy bên trong cơ man nào là hộp quà được bao gói cẩn thận. “Của em đây.”

Amanda mỞcái hộp lớn nhất, là một cái áo choàng dệt kim cao cấp hợp thời trang. Cô đưa tay sờ lớp vải silk màu xanh hải quân mềm mại. Chưa bao giờ cô thấy chất liệu nào tuyệt đến thế. Ngoài ra còn có một túi đựng giày và rất nhiều hộp có logo Victoria Secret đính trên mặt. Amanda đỏ mặt, làm sao cô dám mở mấy hộp quà đó trước mặt Julian và Grace. Trừ khi cô muốn chết trân vì xấu hổ.

“Làm sao mà anh ta biết kích cỡ của em nhỉ?” Cô hỏi khi kiểm tra cái nhãn đính trên áo khoác.

Julian nhún vai.

Amanda khựng lại vài giây khi cô bắt gặp một tờ giấy ghi lời nhắn. Nét chữ sắc sảo và thanh lịch.

“Xin lỗi vì lỡ làm hư áo len của cô. Cám ơn cả ngày hôm qua.

- Kẻ Săn Đêm”

Amanda mỉm cười, nhưng từ nơi sâu thẳm của trái tim cô vẫn thấy nhói lên một cảm giác khó chịu vì anh vẫn chưa chịu dùng tên thật khi đối diện với cô. Không nghi ngờ gì nữa, anh làm thế chỉ cốt kéo dài khoảng cách giữa hai người mà thôi.

Thế thôi. Anh có quyền lưu giữ tất cả những bí mật riêng tư. Có quyền sống một cuộc sống đầy những hiểm nguy rình rập mà không cần vướng víu vào bất kỳ mối quan hệ với bất kỳ người trần mắt thịt nào cả. Nếu anh muốn xưng là Kẻ Săn Đêm thì cứ việc, cô sẽ tôn trọng điều đó.

Nhưng mà, sau tất cả những gì xảy ra tối qua…

Trong trái tim cô, cho dù tên của anh có là gì thì cũng không quan trọng. Cô đã biết tất cả sự thật về anh.

Cô gom hết mấy món quà, mang lên lầu, chuẩn bị đi làm, nhưng điều mà cô muốn làm nhất là cám ơn lòng tốt của Kẻ Săn Đêm.

Sau khi tắm xong, Amanda mở tất cả các hộp quà. Có cả một kho báu tất cả những thứ đồ lót gợi cảm. Kẻ Săn Đêm còn mua cho cô mấy đôi vớ màu xanh tiệp với màu nịt bít tất. Trước giờ cô chưa từng mặc thứ nào như thế cả nên phải tốn mất vài phút để ăn vận cho hoàn chỉnh. Cái áo ngực bằng silk và dây da khiến cho bộ trang phục thêm hoàn hảo.

“Hmm…” Với một kẻ lúc nào cũng muốn giữ khoảng cách như anh mà nói thì mua đồ dùng cá nhân cho cô thế này đúng là chuyện lạ. Nhưng chẳng phải anh vốn là một bí ẩn rồi hay sao.

Amanda cắn môi dưới khi chạm vào chiếc áo khoác. Cô mặc thử bộ đồ lót mới, thật sự mềm mại và cảm giác ta chính là phụ nữ đúng nghĩa. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi nghĩ

đến việc Kẻ Săn Đêm đã từng chạm tay vào chúng.

Đúng là một sự khiêu gợi khi nghĩ đến việc bàn tay anh đã từng chạm tay vào dải đăng ten tinh tế may dọc theo sợi dây da đang nằm chễm chệ trên đùi cô. Hoặc tay anh đã từng chạm vào phần cúp áo đang áp chặt lên bầu ngực căng tròn.

Cô ước gì có anh ở cạnh, lột phăng tất cả quần áo đang mặc trên người. Đặt tay lên cơ thể cô ở những nơi mà bộ đồ lót này đang ngự trị.

Cô cố nén hơi thở giữa hai hàm răng khi nhớ đến ánh nhìn u uất cố tìm cách che đậy cảm xúc thật sự trong lòng trong khi tưởng tượng bàn tay rắn rỏi của anh ôm siết cô trong lòng và rồi làm tình với cô. Đầu vú cô cương cứng, căng ra với suy nghĩ đó.

Cô cầm chiếc áo khoác ướm thử. Cô như vẫn còn cảm thấy mùi hương gợi tình tỏa ra từ cơ thể Kẻ Săn Đêm còn vương vấn. Một sự ham muốn mãnh liệt trào dâng.

Cô khoác thử áo vào, làn vải mềm mại trượt dọc khỏa lên cơ thể cô, nó khiến cô nhớ lại giấc mơ lúc nãy. Cảm giác bàn tay Kẻ Săn Đêm đang khám phá cơ thể cô.

Oh, phải chi anh ở đó. Cô ước có thể nhìn thấy cảnh anh từ từ cởi bỏ từng chiếc nút áo, chầm chậm thưởng thức cơ thể phụ nữ được che phủ trong làn áo lụa. Nhưng điều đó không bao giờ có thể xảy ra. Kẻ Săn Đêm đã quay trở lại với cuộc sống đầy những thử thách trước kia. Vĩnh viễn.

Nghĩ đến đó, tất cả mọi ham muốn đều xì hơi như bong bóng xà phòng, và còn lại chỉ là cảm giác đau xé lòng. Cô không hiểu tại sao mình lại có thứ cảm giác đó nhưng một điều không thể chối cãi là có cái gì đó đang nảy mầm trong lòng cô. Đau đớn. Ao ước. Ham muốn.

Amanda thở dài mang thử giày rồi xuống lầu. Julian đang đợi cô cùng đi làm chung.

“Mới nghe nói chuyện của cô và Cliff – thật đáng tiếc.”

Amanda ngước mắt nhìn, thầm đếm đến mười. Thật chậm. Mỗi khi có ai đó nhắc đến chuyện này trước mặt cô, cô đều cảm thấy bối rối. Mỗi khi đi qua văn phòng của Cliff cô đều cúi đầu thật thấp, trong lòng cứ muốn băm nát Cliff ra thành trăm ngàn mảnh.

Gã đã nói với mọi người trong văn phòng là hai người đã chia tay, thậm chí còn ngạo mạn dựng lên một câu chuyện kể với mọi người rằng cô đã lồng lộn thế nào khi gã đề nghị chia tay.

Cô chỉ muốn giết chết gã đi.

“Tôi không sao, Tammy,” cô nói với trưởng phòng kèm theo nụ cười gượng gạo.

“Vậy thì tốt,” Tammy bảo. “Đừng buồn nữa nhé.”

Khi Tammy bỏ đi, Amamda bặm môi. Chí ít thì cũng gần đến giờ về. Giờ thì cô có thể về nhà và …

Và mơ về một người đàn ông cao to, hào phóng mà cô chắc là sẽ không bao giờ còn có thể gặp lại.

Tại làm sao cái ý nghĩ đó lại khiến cô có thể đau đớn hơn cái sự thật là cô và Cliff đã chia tay ?

Có điều gì ở Kẻ Săn Đêm lại khiến cô nhớ anh ta đến thế … ?

Tự trong lòng cô cũng thầm hiểu. Anh hào hoa, thông minh và quả cảm như một vị anh hùng. Anh đầy bí ẩn và mê hoặc. Một cuộc đời đầy chất phiêu lưu mạo hiểm. Nhưng hơn hết thảy mọi chuyện, đó là mỗi khi anh bàng bạc nhìn cô mỉm cười, thì trái tim

cô cứ không ngừng quẫy đạp.

Giờ thì anh đã vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời cô.

Tuy rằng thất vọng, nhưng cô cũng chỉ có thể buông tay.

Sau khi nhét tất cả hồ sơ giấy tờ vào trong cặp, Amanda bước nhanh ra khỏi văn phòng, nhấn nút thang máy xuống tầng trệt. Cô không muốn để Grace và hai đứa bé sinh đôi phải đứng đợi bên ngoài. Nhất là, cái văn phòng này khiến cô quá mệt mỏi rồi.

Hôm nay là ngày dài nhất trong đời cô. Nhưng sao cô lại cứ muốn trở thành một nhân viên kế toán thế nhỉ ? Selena nói đúng, cuộc sống của cô đúng là đã đạt đến buồn chán cực hạn rồi.

Cửa thang máy mở, đối diện cô là một sảnh lớn ốp kính, bước ra ngoài, cô đưa mắt nhìn quanh. Bên ngoài đã tối nhưng ánh đèn trong bãi xe vẫn sáng choang, Grace vẫn chưa đến. Chết tiệt, giờ cô chỉ muốn về nhà thật nhanh.

Amanda khó chịu đứng đợi ở cửa.

Khi cô chuyển chiếc cặp qua tay bên kia thì Cliff và một đám bạn bè từ trong thang máy bên cạnh bước ra.

Tuyệt, thật là quá tuyệt. Ngày hôm nay đúng là càng lúc càng chó chết.

Thấy cô đứng một mình, Cliff bước đến cạnh cô điệu đàng như một con công. “Có chuyện gì sao ?” gã dừng lại bên cạnh cô hỏi.

“Không, xe chưa đến.” Cô trả lời cộc lốc.

“Vậy thì, nếu em muốn quá giang…”

“Tôi chẳng cần gì ở anh cả, được rồi chứ ?” Cô bước ra khỏi tòa nhà, đứng đợi trong bóng đêm và bị vây bởi cái không khí lạnh lẽo bên ngoài. Thà lạnh chết còn hơn ở cạnh cái gã mà cô không

muốn gặp nhất trên đời thêm một giây phút nào nữa.

Cliff bước theo cô ra ngoài, kéo tay cô lại. Ngọn đèn đường lấp lánh lờ mờ soi mái tóc vàng sẫm màu của gã.

“Thôi nào, Mandy, chúng ta vẫn còn là bạn mà.”

“Vẫn còn dám vẻ tỏ ra cao thượng sau mấy cái trò đã làm hôm nay sao. Anh nghĩ anh là ai chứ, đi kể cho tất cả mọi người nghe về chuyện gia đình tôi sao ?”

“Oh, thôi đi nào, Mandy –“

“Đừng có gọi tôi là Mandy nếu anh đã biết tôi ghét bị gọi thế đến mức nào.”

Anh liếc nhìn qua vai, và cô nhìn thấy hơn nửa đám nhân viên trong văn phòng đang đứng đó, dỏng tai nghe ngóng. “Nghe này, anh đâu có phải là người phải nằm nhà suốt ngày hôm qua vì bị quẫn trí bởi những chuyện đã xảy ra tối thứ bảy.”

Sự tức giận của cô lên đến cực điểm. Quẫn trí sao ? Cô sao ? Vì gã sao ?

Amanda nhìn thẳng vào gã. Lần đầu tiên trong đời, cô thật sự nhận ra gã đúng là đồ tráo trở.

“Xin lỗi, nhưng hôm qua tôi cũng chẳng có ở nhà. Mà thật ra, anh có biết tôi ở đâu không ? Tôi đã ở cả ngày trong vòng tay một người hào hoa phong nhã. Hơn hẳn anh gấp mấy lần.”

Chương 6 (Phần 2)

Gã khịt mũi. “Thấy chưa, tôi biết đó chỉ là vấn đề thời gian, gia đình cô rồi sẽ chỉ làm hư hỏng cô mà thôi. Cô cũng điên như tất cả những người khác trong cái nhà đó. Dám cá là thế nào ngày mai cô cũng sẽ xuất hiện trong bộ đồ bằng da màu đen và nói về những thứ đại loại như ma cà rồng này kia kia nọ.”

Trong đời mình chưa bao giờ cô lại muốn tát ai như thế này. Vậy mà đã có lúc cô lại có thể nghĩ họ là của nhau. Gã là một thứ đê tiện, rẻ tiền và khiếm nhã. Tệ hơn nữa, lúc nào cũng thích ra vẻ, thích chỉ trích kẻ khác.

Có thể Tabitha là một người gàn bướng, nhưng nó là em gái của cô, và trừ khi là người thật sự hiểu rõ về gia đình cô, nếu không thì không ai được phép sỉ nhục em gái cô như thế.

Đột nhiên mọi khiếm khuyết của Cliff hiện lên rõ mồn một. Vậy mà cô đã ở bên cạnh cái tên khốn này cả năm trời. Cô thật đúng là một con ngốc. Đần độn, ngu xuẩn, ngớ ngẩn …

Amanda tự dưng cảm thấy tóc sau gáy dựng ngược khi cô nghe thấy tiếng động cơ ầm ì vọng đến từ xa.

Cliff quay đầu nhìn ra đường há hốc miệng.

Cô cũng quay người nhìn xem gã đang nhìn cái gì và lập tức đứng hình. Chiếc Lamborghini đen bóng lướt như bay trên đường, đỗ xịch ngay trước mặt bọn họ.

Mặt cô giãn ra thành một nụ cười.

Không phải là …

Tim cô như nhảy thốc lên một cái khi cửa xe mở to, Kẻ Săn Đêm từ tốn bước ra. Chỉ là chiếc quần jeans bạc màu, áo len đen cổ V, áo khoác da màu đen, nhưng đó lại chính là sự mê hoặc chết người.

Cái thái độ vênh vang của anh lại khiến gối cô muốn khụy xuống.

“Chúa ơi,” cô nghe tiếng Tammy thì thầm khi anh đi vòng quanh chiếc xe.

Kẻ Săn Đêm đứng trước mặt Amanda, nhìn cơ thể cô với đôi mắt háu hức đầy thèm muốn. “Chào cưng,” anh nói bằng một giọng nói trầm trầm thu hút. “Xin lỗi, anh đến trễ.”

Amanda chưa biết phải làm gì thì anh đã choàng tay qua vai cô và trao cho cô một nụ hôn nóng bỏng. (ND: yêu chết mất)

Cơ thể cơ như thiêu đốt khi chiếc lưỡi mềm mại không ngừng thưởng thức môi cô trong khi vòng tay rắn rỏi lại siết chặt lưng cô. Anh cúi người, bế thốc cô lên bằng đôi cánh tay mạnh mẽ.

“Kẻ Săn Đêm!” cô thì thầm trong hơi thở khi anh dễ dàng nhấc cô lên đặt vào xe.

Anh mím môi trao cho cô nụ cười quỷ quyệt. Giữa đêm đen, đôi mắt anh ánh lên tia nhìn ấm áp và sống động, vừa có chút dí dỏm lại vừa đầy ham muốn.

Anh dùng mũi chân đá nhẹ mở cửa xe, nhẹ nhàng đặt cô vào trong. Đoạn gom hết những túi xách, cặp táp mà cô trong cơn hoảng hốt đã đánh rơi xuống đất, trả lại cho chủ nhân vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Cuối cùng là quay người, nhìn Cliff mỉm cười. “Nếu có người phụ nữ nào nhìn thấy anh khỏa thân hoàn toàn thì tốt nhất là phải yêu cô ấy đi.”

Ánh mắt Cliff trống rỗng khi Kẻ Săn Đêm sập cửa ghế phụ,

trang nhã đi vòng sang ghế tài xế của chiếc Lamborghini. Anh nhẹ nhàng bước lên xe, chẳng mấy chốc, chiếc xe đã phóng vụt ra khỏi bãi đỗ.

Cả ngàn cảm giác lẫn lộn như muốn xé toác Amanda. Lòng biết ơn, khoái trá, nhưng hơn hết thảy là hạnh phúc khi được nhìn thấy anh lần nữa, nhất là sau khi Julian và cả lý trí của cô đều cho rằng họ sẽ chẳng bao giờ có thể còn có cơ hội gặp lại được nhau.

Thật không thể tin được anh lại làm thế vì cô.

“Anh làm gì ở đây ?” cô hỏi trong khi anh cho xe chạy ra khỏi bãi.

“Cả ngày nay em cứ như người mất hồn,” anh thở dài. “Anh có thể cảm thấy sự rối loạn và đau đớn của em, nhưng anh không biết tại sao. Nên anh gọi Grace và biết là chị ấy sẽ đến đón em.”

“Anh vẫn chưa nói là sao tự dưng lại đến đây.”

“Để đảm bảo là em không sao.”

“Sao vậy ?”

“Anh không biết, chỉ thấy nên làm thế thôi.”

Lời nói mới thật ấm áp làm sao, cô đưa tay nghịch nghịch seat belt. “Cám ơn quần áo anh đã tặng. Và cả chuyện hồi nãy với Cliff.”

“Vinh hạnh của anh”

Hiện giờ, tất cả những gì cô muốn chỉ là chồm sang bên cạnh, chạm vào người anh. Trao cho anh nụ hôn nồng cháy nhất.

Kẻ Săn Đêm nhấn ga, phóng ra con đường trung tâm. “Anh có một câu hỏi thôi, tại sao người như em lại muốn kết hôn với cái thứ như gã chứ ?”

Amanda nhướng mày. “Làm sao mà anh-“

“Anh có khả năng đọc tâm, không nhớ sao ? Cái cảm xúc thật sự của em đối với “cái tên xấu xa thiểu não” cứ không ngừng hiện lên trong đầu em.”

Cô co rúm người, ước gì có thể khóa chặt suy nghĩ của mình.

“Anh cũng nghe thấy chuyện đó đó,” Kẻ Săn Đêm đùa cợt, nó khiến cô thấy lo lắng không biết liệu anh có thật sự đọc được điều đó không.

“Có cách nào để anh không thể xâm nhập vào trong đầu em mỗi lần chúng ta gặp nhau không ? Nó khiến em không thoải mái chút nào.”

“Nếu em thích, anh có thể hóa giải quyền năng đó.”

“Thật sao ? Anh có thể không sử dụng quyền năng vào bất cứ lúc nào anh muốn sao ?”

Anh khịt mũi. “Không hẳn là thế. Khả năng duy nhất anh có thể loại trừ là đọc tâm.”

“Nhưng nếu loại trừ rồi thì có lấy lại được không ?”

“Được, nhưng không dễ dàng gì.”

“Vậy thì nhanh chóng trục xuất nó đi.”

Kyrian bật cười, cố tập trung vào con đường trước mặt nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy chỉ là cái khe nơi phần váy, ngay giữa cặp đùi trần mềm mại. Tệ hơn nữa là anh còn có thể biết bộ đồ lót cô mặt bên trong trông như thế nào. Suốt ngày hôm nay, cứ mỗi lần cố chợp mắt một chút là cứ y như rằng hình ảnh ấy lại hiện lên.

Anh cứ mãi nghĩ đến những đường cong gợi cảm được nâng

chỉ bằng hai sợi dây nịt mỏng manh … Thật kích thích. Tất cả những gì anh muốn chính là dùng đôi tay trần trườn xuống dưới làn áo lót cắt may khéo léo cho đến khi chạm được vào lớp vải lụa mềm mại che đậy vùng riêng tư kín kẽ của người phụ nữ. Và, anh còn mường tượng ra cảnh những ngón tay của anh không ngừng khám phá khu vực nhạy cảm đó cho đến khi hoàn toàn chiếm hữu được cô.

Hoặc là xé toạc làn vải lụa nhỏ xíu đó khỏi phần hông của cô và đưa người anh em của mình vào sâu trong cô. Đôi chân dài mềm mại của cô sẽ siết chặt lấy cơ thể anh.

Kẻ Săn Đêm cựa quậy trên ghế rồi chợt nhớ ra là lẽ ra anh nên mua một cái quần thụng, nhưng giờ thì đã trễ rồi. Chạm vào cô đúng là thiên đường. Nếu như trên đời này thực sự có thiên đường dành cho những tạo vật giống như anh.

Anh nắm chặt thắng tay như cố ngăn cái suy nghĩ đang gào thét trong cơ thể.

“Trên đời này phụ nữ đến với con chỉ vì tiền của con mà thôi. Hãy nhớ lấy, con trai. Những người như chúng ta không bao giờ có được cái nhu cầu tối thiểu đó. Điều duy nhất con có thể trông chờ là những đứa con của con sẽ yêu thương con.”

Ký ức xa xưa vẫn còn rõ nét. Và đau đớn nhất chính là những điều anh đã nói với cha mình khi đó.

“Làm sao con có thể yêu một người không có trái tim như cha ? Với con cha không là gì cả. Sau này vĩnh viễn sẽ vẫn là như thế.”

Nỗi đau đó khiến anh như không thở nổi. Những gì đã nói trong cơn giận dữ sẽ chẳng thể thu hồi.

Tại làm sao anh có thể thốt lên những lời đó với người đàn ông anh yêu kính nhất trên đời.

“Vậy, tối qua đã xảy ra chuyện gì với Desiderius ? Anh có tóm được gã không ?” cô cắt ngang mạch suy nghĩ của anh.

Anh lắc đầu, xua đi những suy nghĩ đó, tập trung vào con đường trước mặt. “Gã nhất định đã trốn vào hố đen sau trận đối đầu với chúng ta.”

“Trốn ở đâu chứ ?”

“Hố đen. Thánh địa của Daimon.” Anh giải thích, “Nơi đó chỉ được mở ra khi di chuyển các vì sao theo một trật tự nhất định. Bọn Daimons có thể sẽ biến mất vài ngày, nhưng khi cửa mở ra lần nữa, bọn chúng lại được giải phóng.”

Những điều anh vừa nói khiến Amanda trố mắt kinh ngạc. Làm sao lại có thể được chứ ? “Thật không thể tin nổi bọn Daimon lại được trao sức mạnh để tự phóng thích khỏi công lý.”

“Không phải đâu. Là bọn chúng tự mình khám phá ra hố đen thôi.” Anh lại mỉm môi cười. “Nhưng anh không có gì phải phàn nàn về điều đó. Chính nhờ vậy mà công việc của anh trở nên thú vị hơn nhiều.”

“À, không buồn chán là được,” cô mỉa mai. “Còn em thì thật sự rất ghét cái công việc ngớ ngẩn đó.”

Anh nhìn thẳng vào cô, ánh nhìn như thiêu đốt. “Chère, ở bên em thì buồn chán là chuyện bất khả thi.”

Những lời nói đó khiến cô cảm thấy đau đớn. “Chỉ anh mới cảm thấy thế thôi,” cô nhớ lại những gì Selena đã nói. “Có người nói em là một kẻ nằm ở tận đầu Thành phố Buồn Chán”

Anh dừng lại chờ tín hiệu đèn, nhìn cô chăm chú. “Anh không hiểu lời nhận xét đó. Bởi vì kể từ giây phút em đánh thức anh, và gọi anh là “Quý ngài áo da ngon lành”, thì đối với anh, em chính là điều ngạc nhiên khó cưỡng.

Mặt cô đỏ bừng, cô cười to khi nhớ lại hoàn cảnh đó.

“Với lại,” Kẻ Săn Đêm nói tiếp. “Em cũng không thể trách người đã nói những lời đó vì em cứ tự dựng lên một bức tường kín kẽ bảo vệ bản thân.”

“Sao chứ ?”

Anh nhấn ga, lao thẳng về phía trung tâm. “Đó là sự thật. Em tự chôn vùi cái phần vui vẻ phấn khích của bản thân bên dưới cái công việc buồn tẻ của mình. Em thích mặc những bộ quần áo màu sắc xám xịt và cứ rụt đầu rụt cổ che dấu mọi đam mê, hứng khởi.”

“Không đúng,” cô phẫn nộ phản đối. “Anh có biết gì về tôi đâu mà dám nói thế. Anh cũng mới chỉ nhìn thấy tôi mặc một bộ quần áo duy nhất.”

“Đúng là thế, nhưng anh biết phong cách của em.”

“Ờ… vậy sao.” Cô lầm bầm phản ứng.

“Anh đã được chứng kiến niềm đam mê của em.”

Mặt Amanda càng đỏ lựng. Cô không thể chối cãi sự thật đó. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là cô thích cái cách anh cứ thẳng thừng xông thẳng vào cảm xúc của cô mà phê phán.

“Anh nghĩ em đang lo sợ một nửa dòng máu kia của mình,” anh tiếp tục. “Em làm anh nhớ đến nữ thần Hy Lạp cổ đại Lyta. Trong cô ta tồn tại hai nửa khác nhau. Hai nửa đó không ngừng đối kháng nhau, nó khiến cho bản thân cô ấy và những người xung quanh đau khổ. Cho đến một ngày, một người lính Hy Lạp tìm được hai nửa đó, gắn kết chúng lại với nhau. Từ đó, cuộc sống của cô là một sự hài hòa, vui vẻ. Và những người bên cạnh cô cũng thế.”

“Sao, ý anh muốn bảo là tôi khiến cho anh đau khổ sao ?”

Anh bật cười. “Không đâu, anh thấy em thật thu hút, nhưng em nếu chấp nhận sự thật như bản thân nó vốn là thế, và thôi đừng tranh đấu nữa, em nhất định sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.”

“Đây là lời khuyên của một con ma cà rồng không hút máu người sao ? Nói cho biết, anh cũng không chiến đấu chống lại tự nhiên chứ ?”

Anh mỉm cười. “Có lẽ em đúng. Có lẽ anh cũng sẽ hạnh phúc hơn nếu anh thả cho cái phần hoang dã trong con người mình tự do.” Anh nhìn cô đầy ngụ ý. “Nhưng không biết em có chịu nổi cái phần đó hay không thôi.”

“Ý anh là sao ?”

Anh không trả lời. “Anh chở em về đâu đây ? Nhà Julian, nhà mẹ em hay nhà em ?”

“À, anh đang chạy về hướng nhà em, vậy thì về đó vậy. Em ở cách Tulane vài block nhà.”

Kyrian lại tập trung vào việc lái xe, nhưng thỉnh thoảng những hình ảnh trong mơ lại hiện lên như những đoạn phim chiếu chậm. Chết tiệt, không thể nhớ nổi lần cuối cùng anh nhìn thấy rõ ràng những giấc mơ của mình như thế này là khi nào. Sáng nay thức dậy, cái cảm giác đau đớn khi nhớ đến cô cứ ập về. Anh như vẫn còn ngửi thấy hương thơm của cô phảng phất trên gối. Trên da thịt.

Cả ngày hôm nay anh đã cố gắng chợp mắt, nhưng mắt vẫn là không thể nhắm lại được. Anh khao khát được có người phụ nữa này đến nỗi chỉ cần ở gần cô, cả người anh như muốn run lên.

Anh rất muốn làm như những gì cô nói; thả lỏng bản thân và ăn tươi nuốt sống cô. Suốt ngần ấy năm trời, chưa bao giờ anh lại khao khát làm điều gì đó hơn thế.

Chỉ là anh không dám.

Ngay khi mà đêm buông xuống, anh lại biến thành kẻ săn mồi.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời Kẻ Săn Đêm của mình, anh đuổi theo một con người.

“Anh biết không,” chất giọng mềm mại, du dương của cô như một luồng điện đánh thẳng vào lưng anh. “Anh không cần phải đến đó em đâu. Chỉ cần gọi đến văn phòng là được rồi.”

Kyrian hắng giọng che đậy cái cảm giác nóng bừng trên mặt. Chết tiệt. Cô ấy có thể làm anh đỏ mặt được sao ? Anh đã thôi không hề biết đỏ mặt kể từ cái thời tuổi trẻ nông nổi cách đây 2160 năm. “Không có số điện thoại của em.”

“Vậy thì chỉ cần tìm trong danh bạ điện thoại hay hỏi tổng đài là được thôi. Tất nhiên là Grace cũng có số của em mà.”

Anh cảm thấy cô đang nhìn mình mỉm cười. (ND: hehhehhe, anh bị nhìn thấu rồi nhé.)

“Hay là, chỉ cần đọc tâm là được.” Đôi mắt cô hấp háy tia nhìn quỷ quyệt. “Dám cá là anh làm thế để được gặp lại em, đúng không ?” (ND: thiệt là thẳng thắn mà, sao không chừa cho người ta chút sỉ diện nào hết vậy nàng ơi).

“Không phải,” anh nhanh nhẹn phản bác.

“Umm-hmmmm.” Giọng nói rõ mười mươi là ai mà tin nổi anh. “Sao em lại không thấy thế nhỉ ?”

“Chắc là vì anh là một kẻ nói dối dở tệ.”

Cả hai bật cười.

Amanda quay đầu nhìn anh lái xe. Trên mặt anh vẫn chễm chệ cặp kính mát, trông anh tuấn tú hơn bất cứ người đàn ông nào mà

cô từng biết.

“Nói em nghe đi.”

Anh nhướng mày chờ đợi, nhưng vẫn nhìn thẳng con đường trước mặt không nói gì.

“Anh có thích làm Kẻ Săn Đêm không ?”

Anh nhìn cô, mỉm cười, đưa chiếc răng nanh nhọn hoắc. “Em biết có bao nhiêu công việc vừa có thể được làm anh hùng vừa được lãnh lương không ? Nói cho em biết là lương anh cao ngất ngưỡng đó, có xài hoài cũng không hết. Công việc thế thì ai lại không thích ?”

“Nhưng không phải đây là một công việc cô độc sao ?” cô hỏi. “Anh vẫn cứ đứng giữa đám đông, nhưng vẫn cứ cô đơn.”

“Chắc thế. Nhưng mà…”

Anh nghiêng người nhìn cô. “Sao lại không hỏi anh chuyện mà em muốn biết ?”

“Nếu anh có thể đọc tâm thì sao không trả lời luôn đi ?”

Miệng anh mở rộng thành một nụ cười thích thú như một con sói đón vừa vồ được miếng mồi béo bở. “Đúng vậy đó, cưng à. Anh nghĩ là em cực kỳ hấp dẫn. Và anh chỉ muốn kéo em về thẳng chỗ của anh, khiến em sướng đến tận đầu ngón chân.”

Mặt cô đỏ bừng. “Thấy ghét. Anh còn tệ hơn cả Tabitha. Lạy chúa, bộ Kẻ Săn Đêm nào cũng có khả năng này hết hả ?”

“Không đâu, cưng à. Chỉ anh thôi.” Anh giải thích thêm. “Mỗi người bọn anh có một khả năng riêng.”

“Em phải nói là em ước gì anh có khả năng khác kia.”

“Được thôi, cưng. Vì em, giờ thì khả năng này sẽ biến mất. Không đọc tâm nữa.”

Amanda nhìn anh, cô nhận ra rằng bên trong dáng vẻ nam tính, lạnh lùng, anh còn có một trái tim ấp ám. “Anh là một người tốt, Kẻ Săn Đêm.”

“Ý em là anh là một con ma cà rồng tốt đúng không ?”

“Đúng thế, nhưng anh không có hút máu.”

Anh nhếch môi. “Vậy ra Julian đã nói với em thế sao ?”

“Đúng vậy. Anh ấy nói, không giống như Apollites, Kẻ Săn Đêm không bị khống chế bởi lời nguyền Apollo.”

“Nói rõ hơn là,” anh nói bằng một giọng đáng sợ “bọn anh không cần máu để sống, nhưng vẫn có một vài Kẻ Săn Đêm, mà bọn anh gọi là Feeder, thì lại uống máu.” Anh nhấn ga. “Chắc là em và Julian đã trò chuyện suốt đêm nhỉ.”

“Chắc vậy.” Nhưng sau đó thì đề tài chuyển sang nói về một Kẻ Săn Đêm duy nhất. Cô bắt Julian đáng thương phải thức đến hơn nửa đêm để kể cho cô nghe về Kyrian và những Kẻ Săn Đêm khác.”

“Có đúng là Daimon chỉ có thể sống được 27 năm thôi không ?”

Anh gật đầu. “Chính vì vậy mà bọn chúng mới trở nên nguy hiểm. Hầu hết Apollite sẽ làm tất cả mọi thứ chỉ để có thể sống thêm được một ngày nữa.”

Đó là lý do tại sao mà, theo lời Julian nói, Kẻ Săn Đêm là những người không có linh hồn. Có như vậy bọn Daimon mới không có cơ hội nắm giữa được những linh hồn mạnh mẽ nhất. Nếu Daimon chiếm giữ được linh hồn càng mạnh mẽ, thì thời gian

sống của bọn chúng càng dài.

“Những người như em,” Kyrian nói. “Là con mồi mà bất cứ Daimon nào cũng thèm khát. Khi bọn chúng có được linh hồn của em, chúng sẽ chiếm được quyền năng tối thượng.”

Amanda giễu cợt. “Em thì có quyền năng gì chứ.”

“Nếu nói dối có thể khiến em vui vẻ thì cứ việc.”

“Em không nói dối.” cô tự bào chữa. “Em không có bất cứ quyền năng nào cả. Ngoại trừ chuyện có liên quan đến những con số.”

“Đúng thế, những con số. Anh tin em.”

Lời nói ra thì thế, nhưng giọng nói thì trái ngược hoàn toàn. Cô nhíu mắt nhìn người đàn ông cứng đầu ngồi cạnh, đưa tay chỉ anh đường về nhà mình.

Về gần đến nhà, cô thấy trên trời vần vũ những đám khói xám xịt “Có phải là cháy nhà không ?”

“Đúng thế, có vẻ là một vụ lớn đó.”

“Ôi không,” cô hổn hển khi họ đến gần với đám cháy, và cô chứng kiến tận mắt cả ngôi nhà chìm trong biển lửa.

Nhưng Kẻ Săn Đêm không dừng xe lại, anh chạy thẳng tiếp đến nhà Tabitha, một đám cháy khác cũng đang bùng lên.

Nước mắt chan hòa trong mắt cô khi cô mò mẫm đưa tay mở cửa xe. “Tabitha !” Cô gào lên lo sợ em gái mình vẫn còn kẹt trong nhà.

Kẻ Săn Đêm nhanh như chớp, phóng vọt ra khỏi xe, chạy thẳng vào trong ngôi nhà đang bốc cháy dữ dội. Tim cô nặng trịch như bị đá đè, Amanda cố sức mở cửa xe.

Cô đá văng đôi giày cao gót, chạy vội đến hàng hiên nhưng không dám chạy vào nhà trên đôi chân trần.

“Kẻ Săn Đêm,” cô gọi to cố căng mắt nhìn xuyên qua màn lửa. “Tabitha!”

Làm ơn đừng có chuyện gì, Tabby. Làm ơn vẫn còn ở công ty !

Cô im lặng lắng nghe bất cứ tín hiệu nào của Kyrian thì một chiếc xe mô tô phóng thẳng vào sân nhà Tabitha, nghiến bánh trên con đường nhỏ bên cạnh.

Chương 6 (Phần 3)

Một người đàn ông cởi mũ bảo hiểm đem, cởi mũ bảo hiểm ném xuống đất, chạy thẳng về phía ngôi nhà nhanh đến nỗi cô không thể nhìn rõ hình dạng của anh ta. Ngay khi anh đến gần cô thì Kẻ Săn Đêm từ trong nhà bước ra, tay bế người bạn ở cùng nhà với Tabitha.

Amanda bước theo Kẻ Săn Đêm chạy về phía bãi cỏ, anh đặt Allison trên cỏ.

"Tabitha không có trong đó," anh nói. Anh nghiêng đầu cúi xuống Allison còn đang mê man bất tỉnh. "Cô ấy hít nhiều khói quá." Anh nhìn đường phố xung quanh, vài người hàng xóm đứng gần đó nhưng không ai chịu bước đến gần bọn họ. "Cái xe cứu thương chết tiệt đâu rồi chứ ?" anh gầm gừ.

Terminator chạy đến chỗ họ. Nó liếm liếm lên mặt Allison, rồi Amanda.

Vỗ vỗ lên người con chó bông, Amanda ngước mắt nhìn người đàn ông chạy mô tô.

Anh ta trông cũng đẹp trai y như Kẻ Săn Đêm, nhưng đó là một nét đẹp thanh tao, trang nhã. Và bí ẩn.

Mái tóc vàng cắt ngắn ngoại trừ hai bím tóc dài xỏa từ thái dương bên trái xuống đến ngực. Anh ta mặc một chiếc áo khoác có dây kéo dành cho người lái mô tô, chiếc áo được trang trí bằng những vạch kẻ đỏ và vàng, phần vải màu vàng nơi cổ đã bị rách.

Anh quỳ gối bên cạnh Kẻ Săn Đêm, đặt bàn tay có đeo găng lên

cách cơ thể Allison độ khoảng một inch.

“Phổi yếu lắm,” anh bình thản nói.

“Cậu giúp cô ta được chứ Talon ?” Kẻ Săn Đêm hỏi.

Talon gật đầu. Anh tháo găng tay ra, đặt đôi tay trần lên xương sườn của Allison.

Vài giây sao, hơi thở của Allison từ từ chậm lại nhưng điều hòa hơn.

Talon bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Amanda. Cô rùng mình khi nhận ra đôi mắt anh cũng y hệt như đôi mắt của Kyrian.

Có điều gì đó rất kỳ lạ và khuấy động từ Kẻ Săn Đêm mới xuất hiện.

Và rồi cô nhận ra, anh quá tĩnh lặng. Như một cái hố sâu không đáy. Anh quá bình thản, bình thản đến độ đáng sợ và phi thực tế.

Cô cảm thấy có điều gì đó rất tệ đang diễn ra. Tại sao lại có một Kẻ Săn Đêm khác nữa xuất hiện ở đây, vào chính lúc này ?

“Là Desiderius đã đốt đúng không ?” cô hỏi.

Cả hai người đàn ông đều lắc đầu không phải.

Kẻ Săn Đêm nhìn qua Talon. “Con mồi của cậu sao ?”

“Tớ đoán là bọn chúng đã hợp lại với nhau rồi. Con mồi của tớ dụ cậu ra khỏi chỗ nấp để con mồi của cậu có cơ hội ẩn nấp.”

Cuối cùng thì lính cứu hỏa cũng đến. Một nhóm EMT chạy đến chỗ Allison trong khi ba người còn lại đứng bên ngoài.

“Chết tiết, Talon, tình huống này mới đây,” KẺ Săn Đêm vừa

nói vừa lùa tai vào trong tóc. “Giờ thì chúng ta hoàn toàn lộ diện rồi.”

Talon nghiêng đầu về phía ngôi nhà cháy của Tabitha. “Ừ, tớ biết. Khốn khiếp nhất là bọn chúng có thể tập trung sức mạnh còn chúng ta thì không.”

“Sao lại không ?” Amanda hỏi.

Talon quay sang Kẻ Săn Đêm. “Cô ấy biết được những gì rồi ?”

“Nhiều hơn những gì nên biết.”

“Tin cô ấy được chứ ?”

Kẻ Săn Đêm nhìn cô, ánh mắt ngờ vực của anh khiến cô cảm thấy tổn thương. Cô tuyệt đối sẽ không bao giờ làm điều gì bất lợi cho người đàn ông đã cứu cuộc đời mình.

“Tối nay tớ mới nhận được voice mail từ Acheron bảo cung cấp cho cô ấy tất cả thông tin mà cô ấy cần.”

Talon nhướng mày. “Nghe không giống T-Rex chút nào.”

“Này, cậu cũng biết Acheron rất ghét bị gọi thế chứ.”

“Chính vì vậy nên tớ mới thích dùng từ đó. Nhưng cũng thật khó tin là T-Rex lại chấp nhận cho cô ta biết tất tần tật thế này.”

“Đúng thế, nhưng cậu cũng biết Acheron rồi. Chắc chắn là phải có lý do gì đó, đến lúc thích hợp, cậu ấy chắc sẽ cho chúng ta biết thôi.”

“Vậy giờ có thể làm ơn nói cho tôi biết tại làm sao mà hai người không thể tập hợp sức mạnh lại được không ?” cô giục.

“Để đảm bảo chúng tôi không dùng sức mạnh để chống lại loài người hay Thượng đế,” Kẻ Săn Đêm giải thích.

“Mỗi khi chúng tôi tập trung sức mạnh lại, thì một người sẽ hút cạn sức mạnh của những người khác. Càng ở gần nhau, chúng tôi sẽ càng yếu đi.”

Amanda há hốc mồm. “Thế là không công bằng.”

“Cuộc sống có bao giờ công bằng đâu,” Talon nói.

Kẻ Săn Đêm quay sang phía Talon. “Có biết con mồi của cậu đang ở đâu không ?”

“Tớ mất tín hiệu ngay chỗ này. Chắc là phải có một cái lỗ đen đâu đây.”

Talon đồng tình. “Tớ nghĩ chúng ta nên gọi Kattalakis để lôi hết bọn chúng ra.”

“Đừng,” Kẻ Săn Đêm vội phản bác. “Lần này không phải bọn Daimon bình thường đâu. Đưa một Were-Hunter đến cho Desiderius không khác gì ném một quả lựu đạn lên một thùng thuốc nổ. Để cho hắn chiếm được linh hồn của một người trong số họ là chuyện không nên nghĩ tới. Cậu có nghĩ chuyện đó nghiêm trọng đến thế nào không ?”

“Were Hunter ?” Amanda tò mò. “Giống như người sói sao ? (Were-wolf).

Talon hắng giọng. “Không hẳn thế.”

“Bọn anh bảo vệ đêm đen,” Kẻ Săn Đêm nói. “Nên được gọi là Kẻ Săn Đêm. Còn họ …” anh nhìn Talon dò hỏi.

Talon cố tìm cách giải thích. “Were Hunter là …” Anh lại nhìn Kẻ Săn Đêm cầu cứu.

Kẻ Săn Đêm nhún vai. “Phù thủy ?”

“Nghe được đó,” Talon tán đồng với cái định nghĩa mới.

À, nghe chẳng được đó chút nào với Amanda. Cô không hiểu nổi bọn họ đang nói về cái gì. “Phù thủy sao ? Giống như Merlin đúng không ?”

“Ôi trời,” Talon lầm bầm. Anh nhìn Kẻ Săn Đêm ngờ vực. “Có chắc là T-Rex bảo làm thế không ?”

Kẻ Săn Đêm lấy điện thoại ra, tìm kiếm trong hộp thư thoại, rồi mở nó cho Talon nghe. “Cậu tự nghe lấy.”

Talon im lặng lắng nghe. Một lúc sau, cậu đưa trả điện thoại cho Kẻ Săn Đêm, đứng đối diện Amanda. “Được rồi, thử giải thích thế này vậy. Có bốn loại Daimon hay thường gọi là ma cà rồng: loại uống máu, loại hút linh hồn, loại hút giấc mơ hay năng lượng và những kẻ hủy diệt.”

Amanda gật đầu. Cô đã hiểu ra một ít. “Vậy các anh là những kẻ hủy diệt.”

Kẻ Săn Đêm khịt mũi. “Gì vậy ? Bộ em sinh ra với cái remote trong tay sao ?” (ND: ý chỉ Amanda bị nghiện phim truyền hình, lúc nào cũng nhìn nhận vấn đề rất là … phim dài nhiều tập.)

“Không phải thế.” Talon chỉnh trong khi cô lờ đi những lời mỉa mai của Kẻ Săn Đêm. “Kẻ hủy diệt là những con ma cà rồng kinh tởm nhất, xấu xa nhất bởi vì bọn chúng không cần thứ gì từ nạn nhân. Chúng hủy diệt không nhằm đoạt cái gì cả. Chắc không cần giải thích thì cô cũng đoán ra bọn chúng là những con ma cà rồng mạnh nhất.”

Cô rùng mình ớn lạnh. “Có phải Desiderius là một trong số bọn chúng không ?”

Kẻ Săn Đêm lắc đầu trong khi Talon tiếp tục giải thích. “Để bảo vệ thế giới, có ba chủng tộc được tạo ra chỉ để đối đầu với Daimon, mà bọn tôi thường gọi là Hunter. Ba chủng tộc đó tạo

thành cái gọi là “Bảo vệ hình chóp”. Kẻ Săn Đêm tiêu diệt bọn hút máu và linh hồn. Kẻ Săn Giấc Mơ tiêu diệt bọn hút năng lượng và ăn những giấc mơ. Trong khi Were Hunter thì tiêu diệt những Kẻ hủy diệt.”

Amanda nhướn mày. “Không hiểu nổi là sao lại không tạo thành một nhóm tiêu diệt được hết thảy mọi thứ đó cùng một lúc.”

“Bởi vì chúng tôi không thể làm thế.” Kẻ Săn Đêm nói.”Nếu một người hay một nhóm người đủ mạnh để điều khiển tứ đại giới thì họ sẽ có khả năng thống lĩnh thế giới. Không có ai, hay không có điều gì có thể chặn họ lại. Vậy thì thượng đế sẽ thế nào đây ?”

“Tứ đại giới là gì ?”

“Thời gian, không gian, nhân gian và mộng giới.” Talon nói.

Amanda thì thầm phấn khích. “Được rồi, nghe đáng sợ đó. Vậy là các anh có thể đi xuyên qua thời gian sao ?”

“Cả không gian và những giấc mơ nữa.”

“Ah,” Amanda gật đầu. “Vậy Rod Serling là Were Hunter.”

Trông bọn họ hình như đã hết ngạc nhiên khi nghe cô nói thế.

“Được rồi,” cô nói. “Nói đùa không vui gì cả. Chỉ là tôi đang cố hiểu thôi mà.”

Talon cười to. “Đừng cố. Tôi đã phải học suốt năm trăm năm và đến giờ vẫn còn đang tìm hiểu đây.”

Kẻ Săn Đêm nhăn nhó. “Cậu sao ? Cứ mỗi lần mà tôi sắp đặt xong mọi thứ để bắt những kẻ như Desiderius thì cậu lại phá hỏng mọi thứ.”

“Đúng thế thật,” Talon vừa cười vừa nói. Anh vặn vai. “Nhân

tiện nói về chuyện đáng sợ, chắc tôi phải đi rồi. Trong khi chúng ta đang nói chuyện thì tín hiệu đang mờ dần rồi."

Kẻ Săn Đêm vờ rùng mình. "Cứ mỗi khi cậu nói chuyện bọn người chết là tôi thấy ớn lạnh."

Talon cười cười, pha trò. "Chẳng phải cậu chính là tên khốn đã tặng tớ cái áo thun "Tôi nhìn thấy người chết sao" ?"

Kẻ Săn Đêm bật cười. "Là Wulf đấy chứ. Cứ nghĩ cậu ta đùa."

"Không đâu. Tớ mới nhận được cái áo ba người trước. Tớ sẽ có quà cho thằng đó ngay thôi." Talon nhìn Amanda.

"Theo sát cô ấy."

Kẻ Săn Đêm gật đầu.

Talon liếc nhìn những người lính cứu hỏa. "Là do tớ cảm thấy thế hay thực sự là anh chàng lính cứu hỏa Apollite đằng kia cứ nhìn chằm chằm bọn mình thế hả ?"

"Tớ cũng thấy thế. Chắc phải nói chuyện với anh ta rồi."

"Không phải hôm nay đâu. Bảo vệ cô ấy trước đã. Tớ sẽ nói chuyện với Apollite."

Kẻ Săn Đêm nghiêng đầu ra vẻ. "Không tin tưởng tớ sao ?"

"Chết tiệt, tất nhiên không phải thế. Hiểu cậu quá mà." Talon bước đến chỗ chiếc Harley Davidson màu đen, đội nón bảo hộ lên. "Email báo kết quả cho cậu sau nhé."

"Email sao ?" Amanda hỏi. "Tôi hỏi một câu có được không ?"

Kẻ Săn Đêm nhún vai. "Bọn anh ở rất xa nhau. Trước đây bọn anh phải trả tiền cho các vận động viên điền kinh để đưa tin cho nhau đó."

“Ah,” cô nhìn sang bên đường, trong bóng râm, có một người đứng một mình. Thay vì nhìn đám cháy, hình như anh ta chú ý đến Kẻ Săn Đêm nhiều hơn.

Talon quay trở lại chỗ bọn họ.

“Hỏi một câu nữa nhé,” Amanda thì thầm trong khi mắt cứ dán chặt vào cái bóng tóc vàng bên kia đường. “Có phải Daimon nào cũng có tóc vàng không ?”

“Đúng thế,” Kẻ Săn Đêm nói. “Bởi vì tất cả bọn họ đều là Apollite mà.”

“Vậy làm sao phân biệt được đâu là Apollite, đâu là Daimon ?”

“Chỉ cần ở gần là bọn tôi cảm nhậnđược ngay.” Talon nói. “Nhưng đối với con người, thì cũng có một cách. Nếu một con người bước qua một Apollite thì giữa ngực anh ta sẽ hiện lên một hình xăm đen, cái đó là do tác động của linh hồn trong con người.”

“Ah,” cô nói, vẫn quan sát người đàn ông đang quan sát bọn họ. “Nói cho em biết, có khi nào con mồi của các anh cố tình dụ các anh đến gần nhau để hút cạn năng lượng của nhau trước khi bọn chúng ra tay không ? (ND: ôi Amanda, nàng thông minh ghê).

Hai người đàn ông nhìn cô vẻ khó hiểu.

“Sao cô lại hỏi thế ?” Talin hỏi.

“Tôi không phải chuyên gia, nhưng cái gã đứng đằng sau kia trông giống như một Daimon.”

Lời vừa dứt thì một ánh chớp lóe lên lao thẳng về phía Talon, đẩy anh té xuống đất.

Kẻ Săn Đêm nguyền rủa gì đó trong khi ấn cô vào trong xe. Anh nhảy chồm qua khỏi chiếc xe, lao thẳng đến chỗ tên Daimon

đang tấn công Talon. Cả hai khóa tay vào nhau, lao vào một cuộc chiếc khốc liệt.

Amanda chạy đến chỗ Talon. Anh đang nằm trong vũng máu. Tim cô đập thình thịch, cô định giúp anh thì một tên Daimon khác nhào đến tấn công họ.

Theo bản năng, cô nắm lấy con dao Celtic giắt trên thắt lưng của Talon đâm thẳng vào ngực tên Daimon. Gã rít lên, lùi về phía sau. Talon loạng choạng đứng lên. Cầm lấy con dao trong tay cô, phóng thẳng về phía gã Daimon. Gã lóe sáng một cái rồi biến mất.

Kẻ Săn Đêm xuất hiện từ trong màn đêm, anh thở hổn hển trong khi nhặt con dao của Talon lên, tra lại vào bao. “Cậu ổn chứ ?”

Talon nhăn nhó, vặn cánh tay. “Chảy máu nhiều lắm. Còn cậu ?”

“Tớ từng chảy máu nhiều hơn thế này nhiều.”

Talon gật đầu nhìn Amanda cảm kích. “Cám ơn đã cảnh bảo cho chúng tôi. Anh xoa xoa vai. “Bảo vệ người phụ nữ của cậu đó. Nói chuyện sau.”

“Được rồi.”

P.S : vì dịch đoạn này mà mình đã trễ hẹn ... hichichci ... chạy gấp đây

Amanda nhăn mặt nhìn Talon lê bước ra xe. Anh ta di chuyển chậm chạp hơn chứng tỏ vết thương không nhẹ. “Anh ấy sẽ không sao chứ ?”

“Chúng tôi hồi phục nhanh lắm. Hầu hết các vết thương sẽ tự

lành trong vòng hai mươi bốn giờ.”

Tiếng còi xe hụ đến tù xa. Kyrian nhìn ra phố nơi ánh đèn nhấp nháy. “Cảnh sát đến rồi. Chúng ta phải mau chuồn khỏi đây trước khi họ đến.”

“Allison thì sao ?”

“Tỉnh lại sẽ không sao đâu. Chỉ cần Talon chạm vào thì bệnh nặng mấy cũng sẽ khỏi, trừ khi nạn nhân đã chết rồi thôi.”

“Còn con Terminator ?”

Kẻ Săn Đêm huýt gió rồi mở cửa xe. Anh đặt con chó vào ghế ngồi của cô. “Có hơi chật chội chút, nhưng chúng ta sẽ lo liệu được thôi.”

Amanda cũng bước vào trong xe, loay hoay chỉnh lại chỗ ngồi để có thể nhét đủ cô và con chó. Khi Kẻ Săn Đêm bước vào xe và ngồi ngay cạnh bên cô, cô mới trông thấy vệt máu trên cánh tay và trên bàn tay anh. “Anh bị thương à ?”

“Trầy chút xíu trên cánh tay. Nhưng sẽ tự lành thôi.”

“Chúa ơi, Kẻ Săn Đêm. Làm sao mà anh có thể chịu đựng cách sống này được nhỉ ?”

Anh bật cười. “Anh đã sống thế này quá lâu rồi, thậm chí anh cũng không nhớ nổi cuộc sống trước đây là thế nào nữa.”

Những lời nói đó khiến cô thấy lạnh cả người. “Không phải là anh đã chết rồi chứ ? Em hơi mơ hồ rồi. Tim anh vẫn còn đập, anh cũng chảy máu, da anh vẫn ấm. Như vậy nghĩa là anh vẫn là người, đúng không ?”

Anh nổ máy và phóng ra đường theo hướng ngược chiều tiếng còi hụ xe cảnh sát. “Đúng và không đúng. Khi một người chết đi,

Artemis dùng sức mạnh của bà ta để cầm giữ linh hồn kẻ đó. Sau khi linh hồn bị giữ lại hoàn toàn, bọn anh sẽ phục sinh."

"Bằng cách nào ?"

"Bởi vì lúc đó anh đã chết nên không biết bà ta đã làm thế nào. Tất cả những gì anh biết là mọi thứ trở nên tối đen, và khi tỉnh lại, anh có sức mạnh và quyền năng mà anh chưa từng có trước đây."

Amanda vừa vuốt ve tai con Terminator vừa suy nghĩ về điều đó. Cô ôm con chó trong lòng, đặt đầu nó lên bụng để giữ cho nó thôi không sủa nữa. "Vậy có nghĩa là anh có thể sẽ chết lần nữa sao ?"

"Đúng thế."

"Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra."

Kẻ Săn Đêm hít vào một hơi thật sâu. "Nếu bọn anh chết đi mà không kịp lấy lại linh hồn thì bọn anh sẽ trở thành những kẻ bất tử nhưng không có chút sức mạnh nào. Bọn anh sẽ trở thành những cái bóng vật vờ trong chính cơ thể trần tục này, nhưng không phải là một thực thể thực sự, nghĩa là bọn anh không thể chạm vào bất cứ cái gì, hay nghe thấy bất kỳ ai ngoài những vị tu sĩ. Bọn anh sẽ phải nài xin thức ăn và nước uống nhưng sự đói khát của những cái bóng là một cái hố sâu không đáy. Đơn giản hơn, đó là sự biến chuyển từ một cuộc sống bị nguyền rủa một phần sang một cuộc sống hoàn toàn bị nguyền rủa."

Amanda há hốc mồm trước cái định mệnh khủng khiếp đó. Cô không thể chịu nỗi trước cái suy nghĩ lại có thể có những chuyện như vậy xảy ra với anh. "Vậy nếu một tên Daimon giết chết anh thì anh sẽ thành ra thế chứ ?"

Anh gật đầu.

"Vậy là không công bằng."

Anh nhìn cô. “Em sống trong thế giới nào thế, chỉ một chuyện nhỏ như thế, đâu phải lúc nào cũng là vấn đề công bằng hay không công bằng. Chỉ là sống và chết. Công bằng thì làm gì được chứ.”

Câu nói đó nghe sao chua chát quá.

Anh đã phải chịu đựng sự bất công như thế bao nhiêu lần trong đời rồi ?

Liền ngay sau đó, một suy nghĩ khác hiện lên trong đầu cô. “Julian nói là anh có thể lấy lại được linh hồn của mình.”

“Lý thuyết là thế.”

“Lý thuyết thôi sao ?” Cô hỏi trong khi con Terminator ngẩng đầu nhìn Kẻ Săn Đêm.

Kẻ Săn Đêm chồm người vỗ vỗ đầu con chó cho đến khi nó ngoan ngoãn nằm xuống.

“Bọn anh đều được ký một hiệp ước, nhưng suốt hai ngàn năm nay, chưa từng có ai thành công. Những ai cố làm chuyện đó, cuối cùng để trở thành những cái bóng.”

Amanda nhướng mày. Thật kinh khủng. Qua giọng nói, cô biết anh đã chấp nhận sự thật là sẽ không bao giờ thử lấy lại linh hồn. Nhưng sao lại thế ?

“Để lấy lại được linh hồn thì anh phải làm gì ?”

Anh nhún vai. “Không biết. Không ai trong bọn anh biết được điều đó vì đối với những Kẻ Săn Đêm khác nhau, cách thức sẽ khác nhau. Tất cả những gì anh biết là khi đến thời khắc đó, Kẻ Săn Đêm hoặc sẽ tự do, hoặc sẽ trở thành những kẻ bất tử bị nguyền rủa đời đời.”

Điều mà Kyrian không hề nói cho cô biết là để được tự do, Kẻ

Săn Đêm phải tìm được một người yêu mình và trao linh hồn cho người đó. Nhưng sau khi bị lừa dối bởi chính vợ mình, anh sẽ không bao giờ còn có thể tin tưởng vào bất cứ ai được nữa, anh sẽ không thể nào trao thân xác hay trái tim cho bất kỳ ai, nếu thế thì linh hồn này, anh lại càng không thể trao cho bất kỳ ai được nữa.

Anh đã nhìn thấy rất nhiều người anh em của mình phải vĩnh viễn trở thành cái bóng bởi vì người mà họ tin tưởng đều đã thất bại trong thử thách này.

Và từ đó anh tự rút ra một kết luận là không một người phụ nữ nào lại có thể yêu anh, cho dù chỉ là một chút thôi.

Tự yêu bản thân và chấp nhận với sự tự do hiện tại.

“Sao anh có thể chấp nhận được cuộc sống thế này chứ ?” cô hỏi.

Anh nhướng mày. “Anh đã nói với em rồi. Anh có một nguồn thu nhập vô hạn và anh bất tử. Sao lại không thể sống cuộc sống thế này được chứ ?”

Nhưng mà Amanda vẫn không hiểu nỗi. Như thế là quá tầm thường và anh đâu phải loại người thiển cận. “Vì trông anh không giống người tham lam dung tục như vậy.”

“Không sao ?”

“Không. Anh tinh tế hơn thế. Sảng khoái hơn thế. Những con người tham lam sẽ không bao giờ tặng cho Julian và gia đình anh ấy hàng núi quà như thế.” Cô thấy anh quai hàm anh đanh lại, cô hiểu, anh đã bị nhìn thấu rồi.

“Làm sao anh lấy lại được chiếc nhẫn của anh ấy ? Julian nói anh ấy đã bán nó mấy năm trước.”

Chương 6 (Phần 4)

Kẻ Săn Đêm im lặng rất lâu và cô nghĩ có lẽ anh không muốn trả lời câu hỏi đó. Cuối cùng anh nói. “Khoảng một năm trước, anh đã cứu một người đeo chiếc nhẫn đó khỏi tay bọn Daimon. Khi nhìn thấy nó anh không thể tin vào mắt mình. Cho nên anh đề nghị mua lại nó, nhưng anh ta đã tặng anh để trả ơn cứu mạng.”

Amanda nhíu mắt nhìn anh, thầm ước phải chi có thể đọc được suy nghĩ của anh như anh có thể đọc được suy nghĩ của cô.

“Sao anh lại muốn có nó.”

Mặt anh như có một màn sương che phủ và cô biết anh không muốn nhắc đến đề tài này chút nào.

“Sao vậy ?” Cô giục vì rõ ràng là anh không muốn trả lời câu hỏi này.

“Em muốn anh nói gì đây ?” anh hỏi ngược, giọng anh đanh lại và chất chứa u buồn. “Là anh đã có những phút giây yếu đuối khi nhìn thấy chiếc nhẫn đó ? Hay là anh cảm thấy nhớ nhà ? Đúng đó. Chính là thế đó. Vậy thì giờ em đã biết là một Kẻ Săn Đêm dù cho không có linh hồn thì vẫn còn trái tim. Hài lòng rồi chứ ?” (ND: ôi tội nghiệp Kyrian…)

“Từ lâu em đã sớm biết anh có trái tim.”

Đèn tín hiệu bật sang màu đỏ, anh dừng xe, quay sang nhìn cô. Một nụ cười lãnh khốc, trán anh nhăn lại như đang cố hiểu những gì cô vừa nói.

“Tin hay không cũng được,” cô tiếp tục, “từ anh luôn toát ra

điều đó.

Anh lắc đầu tỏ vẻ không làm sao tin tưởng cô được, rồi anh lại nhìn lên tín hiệu đèn. “Em chả biết gì về anh cả đâu.”

Đó là sự thật nhưng mà …

Cô đã bị anh thu hút. Say đắm. Quyến rũ. Anh không phải người chủ động cám dỗ cô. Trong đời mình, cô chỉ có một ước muốn duy nhất là được sống một cuộc sống bình thường. Một gia đình ấm ái, đầy tình yêu và những đứa trẻ đáng yêu. Một cuộc sống bình đạm.

Anh không thể cho cô bất cứ một điều gì trong cái cuộc sống mà cô mơ ước đó.

Nhưng mỗi khi nhìn Kyrian, mỗi khi nghĩ về anh, những chuyện kỳ lạ, những cảm giác kỳ lạ cứ không ngừng xảy ra. Đó không phải chỉ là sự thèm khát dâm dục.

Có điều gì hơn cả thế.

Có cái gì đó không thể định nghĩa khiến trái tim cô cảm thấy hạnh phúc hơn, đó không chỉ là một cảm xúc thoáng qua. Có điều gì đó khiến cô như đang lơ lửng trên thiên đường khi được ở cạnh anh.

Cô không biết anh có cảm giác như cô không.

Nếu có, thì anh thật đã giấu nó rất khéo bên trong lớp vỏ bọc lạnh lùng bên ngoài.

“Em hỏi anh một chuyện được không ?”

Anh cáu kỉnh hỏi. “Lại chuyện gì nữa ? Em đã hỏi anh đủ hết mọi chuyện rồi.”

Cô mặc kệ những lời nói lạnh lùng đó. “Tại sao anh lại muốn

trở thành Kẻ Săn Đêm ?”

“Anh muốn trả thù bằng mọi giá.”

“Trả thù Theone sao ?”

Lần này, nỗi đau hiện rõ trên mặt anh. Cánh mũi anh phập phồng. Tay anh nắm chặt đến nỗi cô có thể trông thấy các khớp ngón tay hằn rõ trên da anh.

Amanda thở thật sâu trong khi vuốt ve tai con Terminator. Trả thù một người đàn bà máu lạnh, đã đem giao nộp chồng mình cho kẻ thù không phải là tội lỗi. “Julian nói với em là các vị thần cho anh hai mươi bốn tiếng để trả thù. Anh đã làm gì cô ấy ?”

Anh trả lời qua hàm răng cắn chặt, giọng nói đầy căm phẫn. “Vì cô ta, anh đã quay lưng lại với gia đình. Anh đã từ bỏ cả vương quốc, gây tổn thương cho tất cả những người thực lòng yêu mến mình. Chỉ vì Theone. Những lời cuối cùng anh nói với ba mẹ là những lời đầy tổn thương và tàn nhẫn. Và khi người ta báo cho ông biết anh đã chết, nỗi đau đó khiến ông như mất trí. Ông đã lao người ra từ cử sổ căn phòng mà anh ở khi còn nhỏ, đâm đầu xuống mảnh sân đầy đá sỏi bên dưới. Ông đã chết với một thân thể gãy vụn nhưng miệng vẫn không ngừng gọi tên anh. Mẹ thì trở nên câm lặng, bà không nói một lời nào cho đến ngày nhắm mắt. Em gái út của anh đã cắt mái tóc dài của mình để cho cả thế giới biết nó đã đau lòng đến nhường nào.

Đội quân của anh không còn người lãnh đạo nữa. Bọn La Mã đã tràn sang và chiếm đóng quê hương anh. Thần dân của anh mất đi nhân phẩm, trở thành kẻ vong quốc, và phải chịu sự đàn áp, thống trị tàn nhẫn của bọn La Mã hàng thế kỷ.”

Kẻ Săn Đêm nhìn cô. “Nói cho anh biết, nếu là em, em sẽ làm gì ?”

Từng giọt, từng giọt nước mắt chầm chậm rơi xuống khi cô nghe những lời nói đó, nỗi đau của anh vẫn còn ngập tràn trong từng lời nói. Cô phải làm sao đây ? Thề có thánh thần, không một ai trên đời này lại đáng phải chịu đựng sự trừng phạt mà người đàn ông này đã gánh chịu, nhất là lỗi lầm mà anh ta gây ra chính là vì đã tha thiết yêu một người.

Nhưng điều khiến cô khó chịu nhất là anh vẫn chưa thể nói ra những đau đớn, những mất mát mà chính anh phải trải qua. Anh chỉ đang nói về những mất mát mà gia đình và thần dân anh đã phải gánh chịu.

Cô rất muốn chạm vào anh nhưng cô không chắc sau khi chạm vào cơ thể đó, liệu cô còn có thể tự kiềm chế được bản thân nữa hay không. Thay vào đó, cô hướng sự chú ý vào con Terminator. Cô bế con chó như thể nó đại diện cho anh.

ND: ôi Amanda, cứ nhào qua mà ôm lấy Kyrian, con chó này thiệt là quá vô duyên… mà cũng quá tội nghiệp, tự dưng lại thành kẻ thứ ba

“Em không biết,” cô thì thầm cảm thấy cổ họng buốt quá. “Em đoán là em cũng sẽ giết chết cô ấy.”

“Dù sao cũng có lúc anh nghĩ đến điều đó.”

Cô cảm thấy rùng mình ớn lạnh. “Nhưng anh không làm thế, đúng không ?”

“Không, anh đã không làm thế. Anh đã đưa tay lên, siết chặt lấy cổ cô ta, định kết liễu cuộc đời của người phụ nữ đó, nhưng khi cô ta nhìn anh với đôi mắt hoảng sợ đẫm nước mắt; mới chỉ phút trước, anh muốn giết chết cô ta, nhưng rồi ngay sau đó, anh thấy mình đưa tay lau nước mắt, rồi cúi xuống hôn lên môi cô ta,

và im lặng bỏ đi.”

Anh nghiến chặt răng. “Thế, em thấy rồi đó, em đang ngồi cạnh một bên ngốc nhất trên đời. Một người đàn ông sẵn sàng đánh đổi linh hồn để có thể trả thù nhưng khi cơ hội đến, anh ta lại bỏ qua.”

Sự kinh hãi của anh như phủ trùm lên cô. Sau tất cả những gì anh phải chịu đựng vì cô ta, sau tất cả những mất mát, anh vẫn là yêu cô. Mãnh liệt.

Không cần biết Theone đối xử với anh như thế nào, cuối cùng, anh vẫn là tha thứ cho cô ấy.

Làm sao có người lại có thể lừa dối một con người chân thành và yêu tha thiết đến thế này.

Amanda không thể hiểu nổi. “Em xin lỗi.”

“Không cần. Như người ta thường nói, anh là người đã tự đóng đinh lên chính giường mình. Anh là một kẻ đui mù ngu ngốc. Anh chưa bao giờ nhận ra là cô ta chưa từng nói yêu anh, đến khi anh nhận ra điều đó thì đã quá trễ rồi.”

Nỗi đau, sự ân hận chìm trong lời nói đó như xé toạc cô ra. “Đó không phải lỗi của anh,” cô nói khi hai người ra đến khu công viên. “Cô ta không có quyền lừa dối anh.”

“Theone không bao giờ lừa dối anh. Chỉ là anh đã tự gạt bản thân mà thôi.”

Chúa ơi, anh thật là con người mạnh mẽ. Cô chưa từng gặp ai lại sẵn sàng đưa vai gánh chịu cái trách nhiệm nặng nề vậy. Cô thầm ước phải chi mình có thể chạm được vào bức tường sắc lạnh lùng đang bao bọc xung quanh con người anh.

Trái tim cô thổn thức, Amanda nhìn sang bên đường, xe đang

chạy qua những khu nhà xây dựng từ thời trước nội chiến, những cây sồi, cây thông to lớn bị vây quanh bởi vô số rêu Tây Ban Nha.

Kẻ Săn Đêm rẽ vào một con đường nhỏ. Cô không thể nhìn rõ được căn nhà vì vô số những cành cây đủ loại vươn tỏa, rũ bóng che kín tầm nhìn. Hai bệ đá lớn bằng sắt cao hơn ba mét sáu đặt trước cửa làm vật trang trí. Bức tường gạch đỏ vây quanh khoảng sân như đã chễm chệ đứng ở đó từ lâu lắm.

Nơi này trông chẳng khác gì một pháo đài.

Anh lấy trong ngăn phụ một chiếc remote, nhấn nút, cánh cửa nặng nề rùng mình mở rộng.

Amanda như không thở nổi khi anh lái xe thẳng vào trên lối đi cong cong uốn lượn. Cuối cùng, cô đã tận mắt nhìn thấy nơi ở của anh.

Mồm cô há hốc kinh ngạc. Ngôi nhà của anh quá lớn ! Lối kiến trúc tân cổ điển của ngôi nhà là thiết kế hoàn hảo nhất mà cô từng được thấy.

Những hàng cột cao to chạy quanh ngôi nhà, những bao lơn ở trên cao điểm tô bằng những hoa văn bằng sắt uốn lượn.

Kẻ Săn Đêm lái xe vòng ra phía sau nhà, chạy thẳng vào garage sáu chỗ đã đậu sẵn một chiếc Mercedes, một chiếc Porches, một chiếc Jaguar kiểu cổ điển, một chiếc Buick đời mới trông có vẻ không hợp với khung cảnh chút nào.

Được thôi, chiếc Lamborghini đã đủ cho cô hiểu là anh có nhiều tiền đến thế nào, nhưng thế này thì có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến.

Cứ như là hoàng tộc.

Cô nhăn mặt trước suy nghĩ đó. Thì anh ta chính là xuất thân

từ hoàng gia còn gì. Anh ta là ai kia chứ ? Một hoàng tử. Một hoàng tử thật sự đến từ đất nước Hy Lạp cổ đại.

Khi cánh cửa garage đóng lại sau lưng họ, Kẻ Săn Đêm giúp cô ra khỏi xe. Anh thả cho con Terminator chạy rông trong vườn, rồi dẫn cô vào trong ngôi nhà đồ sộ. Cô cố gắng thu hết mọi thứ vào trong mắt khi họ đi dọc theo một hành lang nhỏ vào bếp. Trong bếp có một người phụ nữ già lai giữa người Tây Ban Nhà và người Bồ Đào Nha đang lấy một món gì đó trông có vẻ ngon lành ra khỏi tủ nướng.

Nhà bếp vừa to, vừa rộng, với vô số dụng cụ theo phong cách cổ điển bằng thép không rỉ treo khắp trên bức tường xanh lá cây thẫm màu. Trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch cũng đặt vô số dụng cụ nhà bếp với cùng kiểu thiết kế và chất liệu.

“Rosa,” Kẻ Săn Đêm vừa đặt chìa khóa lên cái bàn kê sát cửa ra vào vừa nói với vẻ khó chịu và đầy uy quyền . “Bà đang làm cái quái gì ở đây thế hả ?”

Rosa nhảy dựng lên, đưa tay ôm ngực. “Ôi trời đất thánh thần ơi, mười năm nay cậu cứ làm tôi sợ đứng tim.”

“Nếu bà mà không nghe lời bác sĩ khuyên thì tôi không chỉ dọa bà có thế thôi đâu. Chúng ta đã có thỏa thuận rồi mà. Có cần tôi phải gọi cho Miguel lần nữa không ?”

Bà nhíu nhíu đôi mắt nâu nhìn anh trong khi đặt chảo gà lên trên bếp. “Giờ thì lại còn dám đe dọa tôi nữa cơ đấy. Ta là người đẻ ra thằng nhóc đó đó, và ta không để cho nó lên mặt dạy đời bà già ny đâu. Và cả cậu cũng thế đó. Ta đã chăm sóc ngôi nhà này từ lâu, rất lâu, trước cả khi cậu ra đời. Rõ chứ ?”

“Vâng, thưa bà.”

Rosa hơi khựng lại khi nhìn thấy Amanda. Rồi tiếp theo là một

nụ cười thân thiện mở rộng trên mặt. “Hân hạnh được gặp cô, m’ijo”

Kẻ Săn Đêm ngượng ngùng nhìn Amanda. Anh bước đến bên kệ bếp nhìn vào chảo thức ăn đã được chuẩn bị. “Cái này thơm quá, Rosa, gracias.”

Rosa mỉm cười tự hào nhìn anh thưởng thức món ăn. “Ta biết, thế nên ta mới nấu. Cứ coi mấy chương trình nấu ăn trên TV và nhìn mấy gói đựng thức ăn nhanh vứt trong thùng rác là ta đã muốn bệnh rồi. Trước sau gì mấy món đó cũng giết chết cậu thôi.”

Kẻ Săn Đêm nhìn bà mỉm cười đôn hậu. “Tôi nghĩ là tôi vẫn sống được với mấy thứ đó thôi mà.”

Rosa gật đầu. “Tất cả chúng ta đều nghỉ thế cả. Cho nên giờ ta mói phải uống thuốc trợ tim liên tục đó thôi.”

“Nói về chuyện đó,” Kẻ Săn Đêm nhìn bà với vẻ khiển trách, “Không phải giờ này bà nên ở nhà sao. Bà đã hứa rồi cơ mà.”

“Đi ngay đây. Ta để salad trong tủ lạnh rồi đó. Chắc là đủ cho cả hai người.”

Kẻ Săn Đêm lấy chiếc áo choàng vắt trên lưng ghế giúp bà mặc vào. “Mai bà nghỉ ngơi đi nhé.”

“Nhưng mai người làm vườn sẽ đến đó.”

“Nick sẽ mở cửa cho ông ta.”

“Nhưng –“

“Nick có thể giải quyết ổn thỏa chuyện đó, Rosa.”

Bà trìu mến vỗ vỗ vào tay anh. “Cậu là một cậu bé tốt bụng, m’ijo. Hẹn gặp cậu thứ tư.”

“Nhưng đừng trước giữa trưa đó.”

Bà mỉm cười. “Không trước giữa trưa. Chúc ngủ ngon.”

“Adiós” (ND: tạm biệt)

Khi chỉ còn lại hai người bọn họ, Amanda bắt đầu trêu chọc anh. “Thì ra anh cũng biết đối xử tử tế với một ai đó.”

Cô nhìn thấy bờ mô anh hơi cong như cố nén nụ cười. “Chỉ khi nào có tâm trạng thôi.”

Anh lấy dao nĩa trong ngăn tủ ra bắt đầu xắt gà thành từng miếng nhỏ.

“Ngon thật,” anh nói. Anh cắt thêm miếng nữa. “Đây, em thử xem.”

Anh đưa miếng thịt lên miệng, bón cho cô ăn. Miệng cô ngập trong gia vị trong khi lòng cô lại ngập trong niềm xúc cảm ngọt ngào – bọn họ đang ở cùng nhau, đang cùng nhau chia sẻ những giây phút bên nhau.

Nhìn vào mắt anh, cô cũng thấy đong đầy cảm xúc mà cô đang hưởng thụ.

“Tuyệt thật,” cô nói, bước lùi một tí tránh xa anh.

Không nói thêm lời nào nữa, Kẻ Săn Đêm chỉ lo chuẩn bị bữa tối cho hai người. Quan sát anh, những hình ảnh kinh hoàng xảy ra từ đầu hôm đến giờ lại hiện về.

“Nhà tôi không còn nữa rồi,” cô thì thầm, “biến mất hoàn toàn rồi.”

Kyrian đặt đĩa sang một bên, anh có thể cảm nhận được nỗi đau mà cô đang gánh chịu. Anh cảm thấy như mê muội với những mất mát đó.

Cô ngước nhìn anh, đôi mắt nhòa lệ. “Tại sao anh ta lại đốt nhà tôi ? Tại sao ?”

“Ít nhất là cô đã không ở trong nhà.”

“Nhưng có thể là tôi đã ở trong đó. Ôi trời ơi, Kẻ Săn Đêm. Tabitha thường ở nhà vào giờ đó. Nếu anh không có mặt ở đó thì sao ? Allison thiếu chút nữa là chết mất rồi. Tabitha cũng mém chết.” Cô sụt sùi khi nghĩ đến viễn cảnh đó, cơn hoảng loạn như một đợt sóng thần tràn qua quấy phá. “Anh ta sẽ không chấm dứt cho đến khi bọn em bị giết chết hết, đúng không ?’

Không nghĩ ngợi nhiều, anh đưa tay vòng ra ôm lấy cô, siết chặt. “Không sao đâu, Amanda, anh đang ở đây.”

Khi anh nhận ra bản thân đang làm gì, cả người anh như hóa đá. Anh đã gọi cô bằng tên. Và khi làm điều đó, dường như có một rào cản nào đó bên trong anh đã bị phá vỡ ra muôn ngàn mảnh.

Nước mắt lăn nhẹ trên đôi má Amanda. “Em biết đó chỉ là một căn nhà, nhưng tất cả mọi thứ của em đều ở trong đó. Những cuốn sách em thích nhất, tấm chăn bà đã đan cho em trước khi qua đời. Mọi thứ của em đều ở trong đó.”

“Không phải mọi thứ. Em vẫn còn ở đây.”

Cô rúc vào ngực anh tấm tức. Kyrian nhắm mắt, tựa má lên đầu cô trong khi hai tay cô giữ rịt lấy anh. Đã hằng bao thể kỷ trôi qua kể từ lần cuối cùng anh an ủi một người phụ nữ. Có hàng thế kỷ anh chưa từng có cảm xúc này. Nó khiến anh thật sự chấn động.

“Có khi nào Desiderius bắt được Tabitha rồi không ?”

“Không đâu,” anh thì thầm trong làn tóc cô, cố không buông thả theo mùi hương hoa hồng dịu ngọt tỏa ra từ làn tóc đó. Nhưng mọi nỗ lực đều là vô ích, cơ thể đã tự phản ứng với mị lực tỏa ra

từ cô, phần dưới giữa vùng háng căng ra như muốn bùng cháy. “Chỉ cần cô ta kiếm được một chỗ kín đáo, chẳng hạn như nhà của một người trần tục, gã sẽ không cách nào tiếp cận được cô ta đâu. Đó là giới hạn mà Apollo đã buộc bọn chúng phải tuân theo khi ông ta đặt lời nguyền lên bọn chúng. Nhờ vậy, con người đã nhận được sự bảo vệ tối thiểu.”

Amanda thở phào nhẹ nhõm, bước ra xa anh ta. “Em xin lỗi”, cô nói, lau nước mắt. Anh nghiến răng khi nhìn thấy bàn tay đang lau nước mắt. Anh chỉ muốn giết tên Desiderius khốn khiếp vì đã khiến cô bị tổn thương đến nhường này.

“Thường thì em không hay khóc trước mặt người khác đâu.”

“Không cần xin lỗi,” anh thì thầm, tay anh khép chặt gương mặt cô. “Gặp trường hợp như thế này, em bình tĩnh hơn cả khối người.”

Cô ngước nhìn anh qua hàng mi dài, đẫm lệ. Tim anh như bị bổ xuống khi bắt gặp tia nhìn tổn thương của cô. Sự tổn thương đó đã đả kích mạnh mẽ tâm hồn anh, nó đã chạm vào nơi sâu thẳm nhất mà anh hoàn toàn không ngờ tới được.

Anh muốn cô. Muốn chết đi được.

Đã từ lâu lắm anh không có cái thứ cảm giác này, không đúng, phải nói là anh chưa từng có thứ cảm giác này đối với bất kỳ người phụ nữ nào, kể cả Theone. Đó không chỉ là vấn đề tình dục hay tình yêu, mà là anh muốn có một mối quan hệ ràng buộc. Như hai phần của một trái tim đơn côi.

Nhưng đó không thể là sự thật. Không thể nào. Anh đã không thể tin tưởng vào tình yêu. Hay còn có thể tin tưởng vào bất cứ điều gì.

Nhưng mà …

Cô khiến anh lại tin tưởng lần nữa. Khiến anh nhớ lại những thứ đã quên đi từ rất lâu rồi. Đó là cảm giác bàn tay dịu dàng vuốt lên m khi anh thức dậy. Đó là cảm giác một cơ thể nóng ấm bên cạnh khi anh chìm vào giấc ngủ.

Anh như trở nên bất lực trước cái thứ cảm giác đó.

Điện thoại reo. Kyrian lấy điện thoại giắt trong thắt lưng ra.

Là Talon.

“Cô ta vẫn ở cạnh cầu chứ?” Talon hỏi.

“Ừ, có gì không ?”

“Bởi vì cậu gặp vấn đề lớn rồi. Bọn Apollite cho tớ biết là ngọn lửa đó được cài hẹn giờ và được giấu trong nhà.”

Kẻ Săn Đêm nhíu mày, anh lạnh người khi nhớ lại những lời Amamda đã nói hôm qua.

“Amanda,” anh gọi cô. “Có phải em bảo là Desiderius bắt em khi em ở trong nhà của Tabitha không ?”

Cô gật đầu. “Ngay trong phòng khách.”

Bao tử anh quặn lên. “Cậu nghe thấy không ?” anh hỏi Talon.

Talon chửi thề. “Làm thế quái nào lại xảy ra chuyện đó được chứ.”

“Nhất định là đã có ai đó mời Desiderius vào nhà, nghĩa là có người nào đó sống gần đó đang làm việc cho gã. Dám cá là Tabitha không ngốc thế đâu.”

“Cũng không phải Allison đâu.” Amanda thêm vào. “Cô ấy biết đề phòng những kẻ khả nghi.”

Kyrian nghĩ đi nghĩ lại mọi chuyện. “Có ý kiến gì khác không ?” anh hỏi Talon.

“Không biết.”

“Người hướng dẫn nói gì ?”

“Ceara không biết gì cả. Thêm một vấn đề nhỏ nữa, vết thương trên lưng tớ chưa lành.”

Nếu bao tử anh còn có thể thắt chặt hơn nữa, anh chắc là có thể tạo ra một viên kim cương. “Không lành thế nào ?”

“Tớ bị tấn công bằng thiên thạch. Chính là vũ khí của thần thánh đó.”

Kyrian lạnh cả người. “Kẻ tớ hạ không phải là một vị thần. Hắn là một tên Daimon.”

“Tớ biết.”

Kyrian nghiến răng chửi thầm. “Chúng ta gặp cái quái gì thế không biết.”

“Trời biết, nhưng cho đến khi chúng ta biết rõ mọi chuyện, tốt nhất là đừng rời cô ta. Với khả năng tiềm ẩn của cô ấy, Desiderius sẽ cố bắt cô ta bằng mọi giá. Dám cá là bây giờ người gã muốn là cô ta chứ không phải cô em gái đâu.”

Kyrian chuyển điện thoại sang tai kia, chăm chú quan sát Amanda thong thả ngồi xuống ghế. Trời ạ, cái suy nghĩ cô có thể bị tổn thương khiến anh không chịu nổi. Suy nghĩ đó khiến anh cảm thấy đau đến tột cùng. “Có cần tớ làm gì giúp cái lưng của cậu không ?”

“Không đâu, chỉ đau muốn chết thôi.”

Kyrian biết cảm giác đó. Vai của anh vẫn còn đau nhói trước

đòn sấm sét của Aphrodite. “Giờ thì tớ đã hiểu làm cách nào mà Desiderius có thể giết chết tám kẻ săn đê mtrước đó.”

“Ừ,” Talon tán thành. “Tớ không muốn chúng ta trở thành tên thứ chín và mười đâu.”

“Tớ cũng không. Được rồi. Tớ sẽ bảo đảm an toàn cho Amanda, nhưng chúng ta cũng vẫn còn phải lo cho cô em gái của cô ấy.”

“Tớ sẽ nói Eric canh chừng Tabitha. Chỉ cần cậu đảm bảo an toàn cho Amanda là được, nếu không chúng ta sẽ mệt dài dài đó.”

“Biết rồi.” Kyrian gác máy, rồi đặt điện thoại lên bàn.

“Có gì không ổn sao ?” Amanda hỏi.

Anh bật cười tự trào. “Anh nghĩ, tốt hơn nên hỏi là “Có còn chuyện nào ổn không ?”

“Nghĩa là sao ?”

“Nghĩa là cuộc sống buồn tẻ của em đã chính thức chấm dứt rồi. Trong vài ngày tới, chắc là em sẽ biết ngay cuộc sống của anh nguy hiểm đến độ nào.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 7 (Phần 1)

"Oh, không," Amanda nói, cô nhón chân đứng đối diện với Kyrian. Cô cau mày, ánh mắt đầy vẻ đe dọa, từng từ từng từ bật ra gãy gọn và quả quyết. "Anh lầm rồi, em muốn quay lại cuộc sống trước đây. Em muốn một cuộc sống buồn chán mãi mãi."

Tinh thần đó khiến anh cảm thấy vô cùng hứng khởi, nhất là cái cách cô nhấn mạnh mấy chữ cuối. Khi nổi giận cô đặc biệt rất quyến rũ và anh không biết đôi má đó sẽ đỏ hồng vì tức giận đến khi nào. Đôi mắt xanh phóng ra tia lửa.

Không chỉ vậy, khi nói những lời đó, ngực cô phập phồng, đó là cảm xúc của niềm tin xác tín. Anh thầm tưởng tượng không biết còn điều gì khác có thể khiến đôi ngực đó phập phồng như thế.

Anh muốn thấy cô thở hổn hển, muốn hoàn toàn thưởng thức toàn bộ niềm đam mê của cô.

Đôi môi Kyrian khao khát nụ hôn, tay anh mong chờ cảm giác được chạm lấy cơ thể cô ve vuốt cho đến khi rên lên vì khoái cảm.

Chúa ơi, người phụ nữ này thực sự đã cám dỗ anh theo cái cách mà anh chưa bao giờ từng cảm thấy. Anh đã từng đắm chìm trong một tình yêu đầy đam mê bất chấp lý lẽ. Nhiều thế kỷ trước, anh hình như đã quên mất vết nhơ đó, nhưng giờ đây, mọi thứ đều đang trỗi dậy cùng với sự xuất hiện của cô. Trong đau đớn tột cùng, anh từ từ nhớ lại kiếp sống trần tục mà anh đã từng trải qua.

Chậm chạp, từng chút, từng chút một, anh có thể thấy cô đạp đổ tất cả mọi rào cản mà anh đã ngấm ngầm dựng xung quanh

trong ngần ấy năm. Anh đã tự ngăn chặn mọi xúc cảm suốt hàng thế kỷ. Bao năm qua, anh đã bảo vệ không biết bao nhiêu người, nhưng không ai mang đến cho anh cái cảm giác mà cô đang mang đến.

Thật lạ.

Sao lại là cô ?

Sao lại là bây giờ. Bây giờ cái anh cần là tập trung đối phó với Desiderius.

Định mệnh lại một lần nữa trêu đùa anh, mà anh thì lại không thích điều đó chút nào.

Anh có thể nghe thấy tiếng máu đang dồn trong mạch đập khi ánh mắt anh bắt gặp đôi môi căng mọng ướt át của cô. Tất cả những gì anh muốn là nhấm nháp đôi môi đó. Cảm thấy cô. Chúa ơi, đó là khát khao, là đam mê, là cuồng vọng.

Cô là người duy nhất đánh thức cơn đói của con dã thú trong anh. Một phần trong anh muốn tiến lên, nhấm nháp từng cm vuông trên cơ thể cô, từng chút, từng chút một cho đến tận sáng mai.

Nhưng Amanda là một con người, anh không thể cho cô gì cả. Linh hồn anh và cả sự trung thành đều đã trao cho Artemis.

Hơn nữa, Amanda muốn là một cuộc sống bình thường. Mơ ước của cô là một gia đình với một người đàn ông bình thường.

Sau khi giấc mơ của anh bị giẫm đạp một cách nghiệt ngã, trong anh chỉ còn ước vọng trả thù, anh không muốn cô cũng gặp điều mà anh đã phải đối diện.

Cô xứng đáng được hưởng một cuộc sống đầy đủ và buồn chán. Mọi người đều xứng đáng được có một cơ hội biến giấc mơ

thành sự thật.

Anh nuốt cục nghẹn xuống dạ dày, cổ họng đau nhói vì niềm đam mê vụt tắt. Anh biết, vào chính lúc đó, anh đã cố trục xuất cô khỏi suy nghĩ của bản thân.

Cô không bao giờ có thể thuộc về anh.

Số phận của cô là quay trở lại với gia đình, và những người thân thực tâm yêu mến cô, rồi cô sẽ tìm được một con người bình thường, một người có thể …

Suy nghĩ đó bị cắt đứt trong tâm tưởng. Quá bi thương, quá đau đớn để thành toàn dòng suy tưởng đó.

“Vì bản thân em,” anh thì thầm, cố chống lại thôi thúc được chạm tay vào làn tóc đó, “anh chúc điều đó sẽ thành sự thật, nhưng anh e rằng với quyền năng tiềm ẩn mà em đang nắm giữ, và với niềm đam mê điên cuồng săn ma cà rồng của Tabitha, trong mấy ngày tới, sống một cuộc đời buồn chán là điều không thể nào.

Cô tránh ánh mắt của anh. “Em không có năng lực gì cả.” Giọng cô đanh gọn, nhưng sự tự tin khi nãy đã không còn.

Anh chồm tới, chạm tay vào cằm cô, cố tìm cách an ủi những lo lắng hằn lên trên mặt cô, xoa dịu nỗi đau mà anh không thể hiểu. Sao cô lại không nhận ra món quà mà mình được nhận ?

“Em không thể chối cãi điều đó, Amanda, quyền năng đó đã tồn tại trong em. Em có linh cảm và cả thần giao cách cảm. Dự cảm và thấu cảm. Cũng gần giống như Tabitha, nhưng năng lực của em mạnh hơn cô ấy rất nhiều lần.

Tia sáng ngọc bích lại lấp lánh trong mắt cô. “Anh nói dối.”

Lời buộc tội khiến anh ngạc nhiên. “Sao anh phải nói dối ?”

“Cô nuốt nước miếng. “Em không biết, chỉ biết là em không có năng lực gì cả.”

“Sao em lại sợ chuyện đó ?”

“Bởi vì …”

Anh nghiêng đầu chờ đợi cô kết thúc câu nói.

“Bởi vì ?” anh thúc giục.

Cô ngước nhìn anh, nỗi đau trong đôi mắt ấy giữ chặt lấy hơi thở của anh. “Khi em mười lăm tuổi,” cô thì thầm. “Em có một giấc mơ,” nước mắt lăn dài trên má trong khi tay cô giữ chặt lấy cái bàn dài bên cạnh. “Những cơn mơ như thế thường xuất hiện. Tất cả đều trở thành sự thật. Bạn thân của em mất trong tai nạn xe hơi. Em đã trông thấy cô ấy. Cảm thấy nỗi đau của cô ấy, có thể nghe thấy từng suy nghĩ cuối cùng trước khi cô ấy từ giã cõi đời.”

Kyrian nghiến chặt răng như cô ngăn lại nỗi đau đang trỗi dậy trong giọng nói đó. Anh chồm tới, nắm chặt tay cô. Những ngón tay buốt giá run run.

“Khi gặp cô ấy trong trường, em đã cố làm mọi cách để cô ấy không về nhà cùng Bobby Thibideaux. Em kể cho cô ấy nghe về giấc mơ đó,” nước mắt lại rơi. “Nhưng cô ấy không chịu nghe. Cô ấy bảo rằng em thật ngu ngốc, thật ích kỷ và đầy ghen tị chỉ vì cậu ấy thích cô ấy chứ không phải em.”

Cô lắc lắc đầu, cố dịu đi ký ức đau buồn của ngày hôm đó. “Em không hề ghen tị, Kẻ Săn Đêm à, em chỉ không muốn cô ấy chết.”

Anh vuốt ve những ngón tay cô, cố dùng bàn tay mình làm ấm những ngón tay lạnh buốt đó. “Anh biết, Amanda.”

“Cô ấy chạy vào xe mặc kệ em không ngừng kêu la bảo cô ấy

ra. Mọi người trong trường đều nhìn em, nhưng em không quan tâm. Tabitha kéo em ra để bọn họ đi và mọi người bắt đầu cười to giễu cợt."

Cô liếm đôi môi khô khốc. "Sáng hôm sau họ không thể cười được nữa khi biết tin cả hai đã chết trên đường về nhà. Bọn họ coi em là thứ đồ lập dị. Ba năm sau đó, không ai muốn ở cạnh em. Trong mắt mọi người, em là một đứa con gái lập dị."

Mắt cô ánh lên tia lửa giận khi cô ngước lên nhìn anh. "Cho em biết, năng lực thì có gì tốt nếu như vì cái thứ năng lực đó mà mọi người xa lánh em ? Tại sao em chỉ có thể thấy mà không thể thay đổi điều gì ? Có gì tốt kia chứ ?"

Kyrian không thể trả lời. Tất cả những gì anh có thể cảm thấy là nỗi đau và sự bối rối trong lòng cô.

"Anh không hiểu sao ?" cô nói tiếp. "Em không cần biết chuyện tương lai nếu em không thể thay đổi nó. Em chỉ muốn một cuộc sống bình thường," cô khẳng định, giọng nói dứt khoát, đanh gọn. "Em không muốn giống như Talon hay bà em, có thể nghe được người chết nói chuyện. Em không muốn biết anh cảm thấy như thế nào. Em chỉ muốn sống một cuộc sống như hết thảy mọi người. Chẳng lẽ chưa bao giờ anh lại muốn như thế sao ?"

Anh nhắm nghiền mắt, cố chống chọi với cơn đau cứ chực trào lên mà bản thân cũng không hiểu vì sao, Kyrian buông tay, rời khỏi cơ thể mềm mịn đó, bước lùi về sau. "Quan tâm hay không thì đã sao chứ ?"

Amanda nhìn thẳng anh. Vô tình cô đã khiến anh tổn thương. "Em xin lỗi, Kẻ Săn Đêm, em không có ý –"

"Không sao," anh chậm rãi nói. Anh bước đến đứng bên cạnh ghế, cô vẫn dán mắt theo bàn tay anh đang giữ chặt mép ghế. Ngay cả khi anh đã rất cố gắng để che dấu, cô vẫn có thể cảm thấy

nỗi đau của anh.

“Em nói đúng,” cuối cùng anh lên tiếng. “Cũng có lúc anh nhớ cái cảm giác ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên mặt.”

“Anh nhớ rất rất nhiều thứ mà anh không thể liệt kê hết được. Anh đã cố gắng buộc bản thân xóa hết những ký ức đó.” Anh nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng như thiêu đốt. “Nhưng những người như chúng ta đã được ban tặng. Chúng ta không thể trở thành người bình thường.”

Amanda không muốn nghe nói điều đó. Trái tim cô không thể chấp nhận sự thật đó. “Có thể là anh không thể. Nhưng em có thể. Chỉ cần không cảm thấy quyền năng đó. Với em, chúng đã chết lâu rồi.”

Anh cay đắng bật cười. “Vậy mà em còn dám nói là anh là đồ cứng đầu cứng cổ.”

“Kẻ Săn Đêm, làm ơn đi mà,” cô ghét phải nghe thấy sự thống khổ trong giọng nói của mình. “Em ước gì hôm nay chỉ mới là ngày hôm kia. Em ước gì em có thể tỉnh giấc, và mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.”

Chính vào lúc đó cô cảm thấy sợ hãi. Cảm giác bức rức đó rõ ràng là do cái mà anh bảo là quyền năng mang đến. Cái cảm giác đó cứa mạnh lên cô khi cô đọc được suy nghĩ của anh. Ý em là em cũng ước chi chưa từng quen biết tôi.

Cô bước đến gần anh. “Kẻ Săn Đêm…”

Anh né tránh bất kỳ sự va chạm nào với cô, bước đến bàn để điện thoại di động. Anh mở điện thoại và trao nó cho cô. “Gọi Tabitha và bảo cô ta ở với mẹ cho đến thứ sáu. Ban ngày cô ta có thể thoải mái đi tới lui, nhưng đêm xuống, tuyệt đối phải ở trong nhà.”

“Nó sẽ không thích thế đâu.”

Một cơn giận tràn lên mắt anh. “Vậy thì nói mẹ cô trói cô ta lại. Lần này không phải loại ma cà rồng bình thường đâu. Bọn Daimon này sở hữu những quyền năng hủy diệt cực kỳ nguy hiểm, cho đến khi tôi và Talon tìm ra được cách để xử lý bọn chúng, cô ta phải ở yên trong nhà.”

“Được rồi. Em sẽ cố.”

Anh gật đầu. “Trong lúc em nói điện thoại, anh đi thay quần áo đây.”

Amanda nhìn anh bước ra khỏi nhà bếp, trái tim cô nặng trĩu. Cho dù chỉ là thời gian thay quần áo, cô cũng không muốn xa anh chút nào. Có một thôi thúc mãnh liệt bảo cô phải đi theo anh, giúp anh thay quần áo.

Nhưng thay vì làm theo tiếng thúc giục đó, cô bấm số gọi Tabitha.

“Oh, tạ ơn trời đất, chị không sao cả,” Tabitha vừa khóc vừa nói. “Cảnh sát mới thông báo với em về việc ngôi nhà, cũng may là chị không ở trong đó.

Nước mắt chực trào ra khỏi khóe mắt, nhưng Amanda cố kiềm lại. Khóc lóc thì cũng có giải quyết được việc gì đâu. Nhà xem như không còn nữa, nước mắt cũng có mang chúng trở về được với thể giới này đâu. Giờ điều mà cô cần làm là đảm bảo họ sẽ an toàn trước sự đe dọa của bọn Desiderius.

“Allison thế nào rồi ?”cô hỏi cố giữ bình tĩnh trước cơn hoảng loạn đang dâng lên.

“Cô ấy khỏe. Mẹ của cô ấy cũng đã tới bệnh viện rồi. Em cũng đang trên đường đến đó đây. Không ai biết con Terminator thế nào.”

“Chị đang giữ nó.”

Tabitha thở phào nhẹ nhõm. “Cám ơn chị, chị gái. Em nợ chị lần này. Giờ chị đang ở đâu ?”

Đó là câu hỏi mà Amanda không dám trả lời. Tabitha dám nhảy bắn lên nếu biết chỗ cô đang ở.

“Giờ thì không thể nói được,” cô thoái thác.

Im lặng.

Sự im lặng kéo dài trong vài phút, tất cả những thứ mà Amanda có thể nghe được từ đầu dây bên kia vọng lại chỉ là tiếng còi xe.

Tabitha đang cố đọc suy nghĩ của cô.

Khốn nạn !

Tabitha nói ra ngay những lời trong đầu Amanda đang nghĩ. “Chị lại đang ở cạnh tên ma cà rồng đó nữa sao ?”

Amanda co rúm người. Làm sao một người có thể nói cho cô em gái thích săn ma cà rồng rằng cô đã phải lòng một con ma cà rồng và tính sẽ qua đêm ở nhà anh ta ?

Chắc chắn là sẽ không dễ dàng chút nào đâu.

Cô thở dài, cố tìm cách giải thích mọi chuyện. “Anh ta không phải là một con ma cà rồng … Không hoàn toàn thế. Anh ấy cũng giống như em.”

“Uh – huh,” Tabitha nói. “Giống em thế nào ? Anh ta cũng có bầu ngực sao ? Anh ta có bạn trai à ? Hay anh ta chỉ thích đi giết chóc ?”

Amanda hiến răng. “Tabitha Lane Devereaux, đừng có xử sự

như một mụ xấu xa thô tục như thế. Chị biết là em không thích giết chóc, và chị cũng không thích chơi trò hỏi đáp 20 câu với em đâu. Cái gã tấn công chị ở nhà em là một tên rất đáng sợ, không phải cái loại đáng sợ mà em thường hay gặp đâu. Lần này là khác hẳn. Kẻ Săn Đêm muốn em tạm thời đừng đi đâu cả và chị hoàn toàn đồng ý với anh ta."

"Kẻ Săn Đêm sao ? Có phải là cái tên hút máu đã lấy chị ra đe dọa em không ?"

"Anh ta không định làm thế đâu."

"Oh, thế sao ? Vậy nên chị sẵn sàng mang mạng sống ra đánh cược vì gã đó sao ?"

"Chị sẵn sàng đánh cược mạng sống của cả hai chúng ta."

"Chị có biết là chị là một kẻ lập dị đáng sợ không ?"

"Nói năng cho cẩn thận đó, em gái. Chị không giống em, chị biết mình đang làm cái gì. Chị tin Kẻ Săn Đêm. Và gã Desiderius kia đúng là ác quỷ thật sự. Giống như Hannibal Lecter vậy đó.

Amanda có thể mường tượng cảnh Tabitha trợn tròn mắt trong khi không ngừng thở phì phò đầy giận dữ vào điện thoại. "Em chả sợ tên nào trong bọn chúng cả."

"Có lẽ em cũng nên học sợ hãi là gì. Chị thì sợ chết khiếp đi được."

"Vậy sao không về đây để em bảo vệ chị."

Bởi vì chị muốn ở lại với Kẻ Săn Đêm. Amanda không biết tại sao mình lại có suy nghĩ đó. Nhưng cô hoàn toàn không phản bác nó. Cô cảm thấy an toàn và được bảo vệ khi ở cạnh anh.

Anh chưa từng đề nghị sẽ dẫn cô đi đâu. Cô không biết liệu

rằng nếu cô hỏi anh sẽ để cho cô đi hay không, nhưng hơn hết thảy …

Cô không muốn đi.

Nhưng cô không dám nói cho Tabitha nghe điều đó. Hai người đang ở trong tình cảnh khá là căng thẳng, nên cô chỉ có thể giải thích đơn giản là. “Chị không thể đi được. Ít nhất là trong lúc cái thứ đó đang truy đuổi chị.”

Tabitha lại chửi tục lần nữa. “Làm sao mà em biết chắc được là gã Thợ Săn gì đấy không phải là người xấu hay bị thôi miên chẳng hạn ?”

Amanda bật cười khi cô nhớ lại những lời Kẻ Săn Đêm đã nói với cô trong nhà máy. “Bởi vì, cũng giống như em, chị cũng là một kẻ cứng đầu cứng cổ. Với lại, anh ta là bạn của Julian Alexander. Em tin Julian và Grace mà, đúng không ?”

“À, cái đó thì, tất nhiên rồi.”

“Vậy thì em cũng nên tin tưởng bạn bè của họ đi.”

“Được rồi,” Tabitha vô phương nói. “Nhưng lòng tin của em cũng có giới hạn thôi. Em muốn chị an toàn.”

“Chị cũng muốn em an toàn. Kẻ Săn Đêm nói khi trời sáng em sẽ an toàn, nhưng khi mặt trời lặn, em phải về nhà mẹ và ở yên trong đó. Mà thật ra là chị không nghĩ em nên đến bệnh viện. Giờ tốt nhất là về nhà đi.”

“Allison là bạn thân nhất của em. Em muốn nhìn thấy cô ấy.”

“Vậy nếu em dẫn dụ bọn chúng đến chỗ cô ấy thì sao ? Cho em biết là bọn chúng đang theo dõi em đó.”

Tabitha húng hắng ho. “Em chả thích chuyện này chút nào.

Nhưng được rồi. Chị nói đúng. Em không muốn dẫn dụ bọn chúng đến chỗ Allison đâu. Mẹ có thể giải quyết mọi chuyện. Em sẽ rẽ ngay khúc quanh đằng trước và về thẳng nhà mẹ. Có cần gì thì chị nhớ gọi em đó.”ọ

“Biết rồi.”

Amanda gác máy, cầm lấy đĩa thức ăn mà Kẻ Săn Đêm đã chuẩn bị sẵn trên bàn. Cô mang đĩa đến cái bàn nhỏ dùng để ăn điểm tâm đặt sát bên khung cửa lớn nhìn thẳng ra mảnh vườn xinh xắn, cổ điển phía sau nhà. Những lưới mắt cáo rung rinh những nụ hồng, bức tượng Hy Lạp, những bụi cây cắt tỉa tạo hình hoàn hảo. Những chiếc đèn dầu theo lối cổ soi rọi vùng phụ cận hắt lên một thứ ánh sáng rực rỡ đầy ma quái đối lập hoàn toàn với mảng tường trắng.

Amanda cứ ngồi đó một mình, mãi một lúc sau Kẻ Săn Đêm mới ra tới. Anh vận một chiếc áo thun đen tay dài ôm chặt bờ vai rộng. Tay áo xắn cao để lộ một vết cắt dài chạy dọc khuỷu tay.

“Là vết cắn của tên Daimon đó hay là vết dao ?”

Kẻ Săn Đêm liếc nhìn vết thương, ngồi xuống đối diện cô trả lời. “Vết cắn.”

Cả người cô như phát lãnh, “có cần băng bó không ?”

“Không, qua ngày mai sẽ tự động liền thôi.”

“Biết vậy, nhưng không phải vết cắn này sẽ biến anh trở thành ma cà rồng luôn sao ?”

Anh bật cười, nhìn cô giễu cợt. “Theo đúng ngữ nghĩa mà nói thì anh đã là một con ma cà rồng rồi. Cho dù là không phải đi nữa, em cũng không thể biến thành ma cà rồng trừ khi em là một tên Apollite.”

“Như vậy có nghĩa là họ không thể biến người ta trở thành ma cà rồng sau khi cắn một cái sao ?”

“Chuyện kể cho con nít thôi.”

Cô ngẫm nghĩ điều đó một hồi, “Như vậy tại sao lại có cái quan niệm sai lầm về ma cà rồng như vậy ?”

Anh nuốt thức ăn, uống một ngụm rượu. “Là do hầu hết những người dân làng đang hoảng loạn đặt ra. Kể từ khi Atlantis chìm xuống đáy đại dương Apollite và Daimon bắt đầu tạo nên truyền thuyết. Sau đó, tất cả dân cư sống trong các thành phố ở Hy Lạp đều biết về Kẻ Săn Đêm và chúng tôi bắt đầu được kính trọng. Nhưng thời gian trôi qua, Kẻ Săn Đêm càng lúc càng cô đơn, bọn anh dần chìm vào quên lãng, mọi người chỉ còn nhắc đến Kẻ Săn Đêm như những câu chuyện truyền thuyết hư cấu. Truyền thuyết về Acheron và những truyền thuyết khác cũng đều là như vậy. Tất cả những tài liệu viết tay nói về bọn anh của người Hy Lạp cổ xưa đều được Ash thu thập và cất giấu.

“Acheron ?” vừa xắn dao lên miếng thịt gà, cô vừa hỏi. “Anh cứ không ngừng nhắc về anh ta, thật ra anh ta là ai vậy ?”

“Là Kẻ Săn Đêm đầu tiên được Artemis chọn.”

“Anh ta vẫn còn sống chứ ?”

“Oh, tất nhiên rồi. Chắc tuần này anh ấy đang ở Cali.”

Cô nhăn trán nhìn anh.

Anh mỉm cười. “Cứ vài ngày là anh ấy lại đổi chỗ ở mới.”

“Bằng cách nào ? Mà tại sao ?”

Anh nhún vai. “Anh đoán khi một người sống đến mười một ngàn năm thì sẽ thấy mọi chuyện thật đáng chán. Còn chuyện bằng

cách nào thì anh ấy có một chiếc trực thăng riêng có thể phá được bức tường âm thanh."

Amanda cố tiêu hóa cái tin mới vừa nhận được và cố mường tượng một Kẻ Săn Đêm già nua thì nhìn như thế nào. Không hiểu tại sao, hình ảnh Yoda lại hiện lên trong đầu cô. Đó là những người cổ đại nhỏ xíu, làn da xanh xám, khom lưng chạy vòng quanh, phá hỏng sự thông minh của kẻ khác và khiến cho họ trở nên mê muội.

"Có bao giờ anh gặp Acheron chưa ?"

Kyrian gật đầu. "Tất cả bọn anh đều đã gặp anh ta. Anh ta phụ trách huấn luyện Kẻ Săn Đêm mới, nói cách khác anh ta là lãnh đạo không chính thức của bọn anh. Người ta cũng kháo với nhau là anh ta cũng chính là người được các vị thần ban cho quyền lực xử phạt bọn anh khi có ai vượt quá lằn ranh cho phép."

Chuyện này nghe có vẻ không hay chút nào.

"Vượt qua bằng cách nào ?"

Chẳng hạn như làm hại con người. Có một bộ Quy tắc ứng xử bọn anh buộc phải tuân thủ. Không được để lộ quyền năng trước đám đông, không được hợp tác với Apollite hay Daimon, vân vân và vân vân."

Đó là một sự an ủi kỳ lạ ki biết được rằng bọn họ còn có một quy định như thế, nhưng đồng thời cũng thật đáng sợ khi phát hiện ra là họ lại có khả năng dùng quyền năng của mình để đối phó với loài người. "Nếu Kẻ Săn Đêm bị nghiêm cấm sử dụng quyền năng gây tổn thương đến người khác, và khi ở gần nhau lại hút cạn năng lực của nhau, vậy thì làm sao Acheron có thể trừng phạt những người phạm luật.

"Anh ta không hút cạn năng lượng của bọn anh." Kẻ Săn Đêm

nhấp thêm một ngụm rượu. “Ash như một con chuột bạch trong thế hệ các Kẻ Săn Đêm. Bởi vì là Kẻ Săn Đêm đầu tiên được lựa chọn, nên các vị thần đã không phát hiện ra một số nhược điểm khả dĩ. Cho nên, anh ta có một số … cực kỳ hiếm hoi … phản ứng phụ, là cách mà bọn anh thường nói.”

Giờ thì các hình ảnh trong cô dần được định hình một cách rõ ràng. Một Kẻ Săn Đêm bé nhỏ gù lưng bị tật nói ngọng.

“Có hết thảy bao nhiêu Kẻ Săn Đêm ?” cô hỏi.

“Hàng ngàn.”

Amanda há hốc miệng kinh ngạc. “Thật không ?”

Chỉ nhìn ánh mắt của anh, cô đã biết được câu trả lời.

“Bao lâu thì xuất hiện một người mới ?”

“Không thường xuyên lắm.” anh trả lời. “Hầu hết bọn anh thường xuyên phải quẩn quanh khắp mọi nơi.”

“Wow,” cô thì thầm. “Vậy nếu Acheron là người già nhất, vậy thì ai là người trẻ nhất.”

Kyrian nhíu mày suy nghĩ. “Không chắc lắm, có thể là Tristan, Diana hay Sundown, nhưng anh phải hỏi lại Acheron cho chắc.”

“Sundown ?(ND: hoàng hôn). Đó là nick name của anh ta hay là do mẹ anh ta rất không thích con trai mình ?”

Anh bật cười. “Cậu ấy là một xạ thủ và đó là tên mà người ta ghi trên lệnh truy nã. Nhà chức trách tuyên bố anh ta là tên tội phạm rất nguy hiểm.”

“Ok.” Amanda chậm rãi nói. Giờ thì cô lại thấy hình ảnh của nhân vật Bill Hickok Hoang Dã với đôi chân vòng kiềng, hàm râu tua tủa, sợi thuốc lá dính trên má. “Vậy em cũng có thể đoán là Kẻ

Săn Đêm không thể có dáng dấp của một thương gia hay um…”

“Những kẻ tử tế lúc nào cũng tuân thủ pháp luật ?”

Cô mỉm cười. “Em không định nói các anh là những người không tử tế, nhưng đúng là cách diễn giải đó đúng là phù hợp trong hoàn cảnh này.”

Kyrian mỉm cười. “Không tử tế” chắc chắn là dùng để nhận xét về những suy nghĩ trong đầu anh lúc này. “Đó chính xác là thái độ và niềm đam mê cần phải có để trở thành Kẻ Săn Đêm. Artemis không muốn lãng phí thời gian của bà ta hay của bọn anh nếu như chọn phải một người không có khả năng truy đuổi. Anh đoán có thể em cho rằng bọn anh là những tên điên khùng, xấu xa và bất tử.”

Cô cười tươi tắn, để lộ lúm đồng tiền nhỏ xíu bên má phải. Thật lạ là lúc trước anh không để ý đến nó. “Xấu xa và bất tử thì đúng là em đã nghĩ thế, nhưng hoàn toàn điên khùng sao ?”

“Nếu mất trí cũng xem như một dạng điên điên thì em sẽ dùng từ gì để diễn tả ?”

Mắt cô lấp láy. “Nếu vậy thì các anh đúng là điên khùng. Nhưng anh biết không, đó lại là điều mà em thích ở anh. Có cái gì đó khó mà dự đoán trước.”

Kyrian không biết lời thú nhận nào của cô khiến anh ngạc nhiên hơn. Cô nhanh chóng nhìn sang nơi khác, đôi má đỏ bừng.

Cô thích anh … Những lời nói gợi lên trong anh những rung cảm của tuổi dậy thì. Anh chỉ muốn chạy bổ đi kể cho một người nào đó nghe rằng. “Cô ấy thích tôi, cô ấy thích tôi.”

Thánh thần ơi, điều đó có nghĩa là gì ?

Anh đã hai ngàn năm tuổi. Quá già cho những hành vi nông

nổi đó.

Nhưng sự hân hoan, thỏa mãn, hạnh phúc mà anh đang cảm nhận là điều không thể chối bỏ.

Có một sự im lặng ngượng nghịu vây quanh họ trong suốt bữa ăn.

Chương 7 (Phần 2)

Sau khi ăn xong, Amanda đã có thể cố tìm cách không nghĩ về ngôi nhà của mình. Và tất cả những thứ cô đã mất. Cô sẽ nghĩ đến chuyện này ngày mai. Giờ thì, tất cả những gì cô muốn chỉ là một giấc ngủ bình yên.

"Tabitha sẽ ở yên một chỗ." Cô nói khi nhìn theo Kyrian lấy đĩa đặt vào bồn rửa chén và xả nước.

"Tốt."

"Anh biết không," cô thì thầm, "cái đêm mà chúng ta gặp nhau, anh vẫn chưa cho em biết làm sao anh quen với em gái em."

Anh đặt chiếc đĩa và bộ đồ ăn bằng bạc vào trong máy rửa bát. "Talon và Tabitha có mấy người bạn chung".

Amanda mở to mắt kinh ngạc. Gián điệp nhị trùng sao … không thể tưởng tượng nỗi. "Đừng nói là một trong số những người bạn Sở thú xuất chuồng của Tabitha nha."

Anh gật đầu.

"Ai thế ?"

"Vì người này là nội gián của bọn anh nên anh sẽ không tiết lộ với em đâu."

Cô bật cười khi nghe câu nói đó, nheo mắt lại, cố phân tích. "Em đoán là Gary."

"Anh sẽ không nói gì đâu."

Đề tài này đúng là hấp dẫn đó nhưng không hấp dẫn bằng Kẻ Săn Đêm đang ở ngay trước mặt cô. Amanda thở dài, tiếp tục ăn và không ngừng đưa mắt quan sát gian bếp lộng lẫy trong khi Kẻ Săn Đêm dọn thức ăn sang một bên. Cái quầy dài dùng để chuẩn bị bữa sáng làm bằng đá cẩm thạch mờ như kiểu đá người ta hay dùng để xây dựng những ngôi đền kiểu Hy Lạp. Nó chia cắt gian bếp thành hai phần, một bên là cái bàn ăn sáng mà họ đang ngồi, và một bên là tất cả phần còn lại. Ba chiếc ghế cao dạng quầy bar đặt ngay phí trước.

Mọi thứ trông sạch sẽ, hơi cứng và to lớn.

“Ngôi nhà này quá to cho một người. Anh sống ở đây được bao lâu rồi ?”

“Hơn một trăm năm rồi.”

Cô suýt chút nữa thì mắc nghẹn. “Thật không ?”

“Anh đâu cần chuyển chỗ ở làm gì. Anh thích New Orleans.”

Cô đứng lên, đưa đĩa của mình cho anh. “Vậy ra anh đã chọn được nơi cắm rễ rồi đó. Trước khi ở đây, anh sống ở đâu.”

“Có một thời gian anh ở Pháp,” vừa nói, anh vừa đặt chiếc đĩa sang một bên. “Rồi Geneva, London, Barcelona, Hamburg, Athens. Trước đó thì chỉ đi lòng vòng chỗ này chỗ nọ.”

Cô quan sát gương mặt anh khi noi ra điều đó. Hoàn toàn không cảm xúc. Anh đã cố che đậy cảm xúc của mình và cô tự hỏi liệu rằng có cách nào để anh mở rộng bản thân với cô không. “Nghe có vẻ cô đơn nhỉ.”

“Không sao cả.” Vẫn là một gương mặt bình thản.

“Vậy anh có kết bạn khi sống ở mấy chỗ đó không ?”

“Không, không hẳn. Trong vài thế kỷ, anh cũng đã từng có một số cận vệ, nhưng đa phần anh thích một mình.”

“Cận vệ sao ?” cô hỏi, nghe có vẻ lạ thật. “Giống như thời trung cổ sao ?”

“Đại loại là thế.” Anh nhìn lướt qua cô. “Còn em thì sao ? Không phải từ nhỏ đến lớn đều sống ở đây chứ ?”

“Sinh ra và lớn lên ở đây. Cha mẹ của mẹ em đến từ Romania vào thời kỳ đại khủng hoảng còn bên nội thì đến từ vùng Cajuns xa xôi.”

Anh bật cười. “Anh biết rất nhiều chuyện về hai nơi đó.”

“Nếu đã sống cả trăm năm ở đây thì cũng chẳng có gì là lạ.”

Amanda thầm tưởng tượng cuộc sống của Kẻ Săn Đêm. Hàng thế kỷ trôi qua trong lặng lẽ và cô độc, chứng kiến cảnh những người mình quan tâm, lo lắng lần lượt ra đi vì tuổi già trong khi anh vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Một cuộc sống chẳng dễ dàng gì.

Nhưng bên cạnh đó, cuộc sống của anh cũng nhất định có những thời khắc phấn khích.

“Cuộc sống bất tử thì thế nào ?”

Anh nhún vai. “Thành thật mà nói thì anh đã lâu không còn nghĩ về nó nữa. Cũng như tất cả mọi người trên thế giới này, anh đều thức dậy, làm việc, rồi đi ngủ.”

Nói nghe mới đơn giản làm sao. Nhưng cô cảm thấy vẫn còn điều gì đó. Một nỗi buồn thầm kín ăn sâu tận trong lòng. Sống mà không có mơ ước chính là một kiểu hành hạ. Con người luôn cần có mục tiêu để phấn đấu, với cô mà nói, đuổi giết bọn Daimon không có cái gì giống như là một mục tiêu sống cả.

Cô cúi đầu nhìn xuống bàn, cố tưởng tượng nếu là một con người, Kẻ Săn Đêm sẽ thích làm gì. Julian đã kể cho cô nghe về việc bọn họ kéo nhau đi uống tới say bí tỉ sau mỗi trận đánh và việc Kẻ Săn Đêm muốn có một đứa con như thế nào.

Tệ thật, cô vẫn còn nhớ hình ảnh Kẻ Săn Đêm bế Vanessa trong lòng.

“Anh có con chứ ?”

Mắt ánh lóe lên sự đau đớn cùng cực rồi nhanh chóng chuyển sang vẻ cam chịu thường trực. “Không, Kẻ Săn Đêm là những người vô sinh.”

“Nghĩa là anh bất lực sao.”

Anh nhìn cô phẫn nộ. “Không hề. Anh có thể làm tình. Chỉ là anh không thể có con thôi.”

“Oh.” Cô khịt mũi, cố làm tình hình bớt căng thẳng. “Em xin lỗi, em hơi tò mò quá.”

“Được rồi.”

Kẻ Săn Đêm bật máy rửa bát đĩa. “Em có muốn đi một vòng quanh nhà không ?”

“Nhà sao ?” cô nhướng mày vẻ không thể tin nổi. ‘Nếu cái này là nhà thì nơi em sống chỉ đáng gọi là lán hai gian thôi.”

Hơi thở như nghẹn lại khi cô nhớ ra mình sẽ không còn có thể ở nơi đó được nữa. Cô hắng giọng, cố xua đi cái suy nghĩ đó. “Được thôi, em cũng muốn đi xem một vòng.”

đã bắt đầu chú ý đến mọi việc, cô thấy có rất nhiều thứ kỳ quái rẻ tiền thường xuất hiện chung với các truyền thuyết về ma cà rồng đặt khắp nơi trong phòng. Đó là những bức tượng thu nhỏ

của những thứ như cung nỏ, cỗ bài taro của ma cà rồng được đặt trên lò sưởi.

“Nick nghĩ là mấy món đó trông thật buồn cười.” Kẻ Săn Đêm nói khi thấy cô cầm bộ bài lên xem. “Cứ mỗi khi trông thấy món gì liên quan đến ma cà rồng là cậu ấy lại rinh nó tới đây.”

“Anh có thấy phiền không ?”

“Không đâu, cậu ấy là người tốt.”

Họ đi tham quan khắp nơi trong nhà, hết phòng này sang phòng khác, cô bắt đầu cảm thấy mất phương hướng. “Thật ra thì chỗ này lớn đến chừng nào vậy ?” Cô hỏi khi họ vào phòng game.

“Có mười hai phòng ngủ, chỉ hơn hai ngàn mét vuông.”

“Khỉ thật, trung tâm thương mại mà em đi mua sắm còn nhỏ hơn chỗ này.”

Anh bật cười.

Một bàn bi da đặt trong góc phòng chơi game, kế bên máy trò chơi điện tử loại hay đặt trong các trung tâm game, cạnh đó là một màn hình lớn mắc với vô số máy điều khiển nằm ngổn ngang trên cái bàn đặt ngay trước tivi.

Nhưng điều khiến cô thấy đặc biệt nhất là đôi găng tay bóng chày quả bóng nằm trên một cái bàn hình chiếc lá rơi đặt trong góc phòng. Amanda bước đến chỗ cái bàn.

“Đôi khi anh và Nick chơi ném bóng qua lại với nhau.”

“Sau vậy ?”

Anh nhún vai. “Để thư giãn đầu óc khi anh muốn suy nghĩ về chuyện gì đó hoặc sắp xếp lại đầu óc một chút.”

“Nick không để tâm sao ?”

Anh bật cười. “Nick để tâm đến hết thảy mọi chuyện. Hình như chuyện gì anh bảo cậu ấy làm cũng đều bị cằn nhằn hết cả.”

“Vậy sao anh còn giữ anh ta lại làm gì ?”

“Anh là người thích tự ngược đãi mà.”

Giờ thì lại đến lượt cô bật cười. “Em rất muốn gặp anh chàng Nick này.”

“Cá là mai em sẽ gặp thôi.”

“Thật sao ?”

Anh gật đầu. “Em cần cái gì thì cứ nói với cậu ấy, cậu ấy sẽ lo liệu được hết. Nếu cậu ta làm phiền em thì cứ bảo anh, anh sẽ giết chết cậu ta sau khi thức dậy.”

Giọng nói của anh như ngầm bảo·với cô rằng đó không chỉ là một lời đe dọa suông.

Kẻ Săn Đêm mở cánh cửa lớn kiểu Pháp, trước mặt cô là một gian phòng ốp kiếng có thể nhìn thấu bên ngoài. Trần nhà trong trẻo soi rõ hàng triệu ngôi sao lấp lánh trên đầu trong khi đôi chân như đang lơ lửng trên nền đất.

“Ở đây đẹp quá.”

“Cám ơn.”

Cô bước đến bức tượng lớn tạc hình ba người phụ nữ đặt ngay giữa phòng. Đúng là một tác phẩm tuyệt vời. Người phụ nữ trẻ nhất nằm nghiêng tay cầm một cuộn giấy da trong khi hai người còn lại ngồi đâu lưng vào nhau. Một trong hai người cầm cây đàn lia trong tay trong khi người còn lại dường như đang hát. Nhưng điều khiến cô khâm phục nhất chính là thần thái của bức

tượng. Họ trông rất thực, và có nét gì đó hao hao Kẻ Săn Đêm.

“Bức tượng này cũng là từ Hy Lạp sao ?” cô hỏi.

Anh gật đầu vẻ đau đớn. “Họ là chị em gái của anh.”

Tim cô thúc mạnh, cô bước đến gần nhìn bức tượng thật kỹ.

Kẻ Săn Đêm dịu dàng vuốt nhẹ lên tay người phụ nữ cầm cuộn giấy da. Chân mày anh nhíu lại khi anh ngước mắt nhìn bức tượng tạc cô gái trẻ khoảng độ hai mươi bằng đúng kích thước người thật. Chiếc áo thiên thanh cô khoác trên người càng tôn thêm màu mắt xanh như ngọc của cô.

“Althea là em út,” anh nói, anh nói bằng chất giọng thật trầm. “Nó là một người lặng lẽ và rụt rè, mỗi khi hồi hộp thì nó thường nói lắp. Thánh thần ơi, nó rất ghét cái tật đó, nhưng anh lại thấy đó lại là điểm đáng yêu. Diana” – anh chỉ người phụ nữ ôm đàn lia mặc áo đỏ - “lớn hơn anh hai tuổi, khá là đanh đá. Cha anh nói rằng bọn anh rất giống nhau, chính vì thế mà cả hai không cách nào hòa hợp với nhau được. Còn Phaedra thì nhỏ hơn anh một tuổi và có giọng nói như một thiên thần”.

Amanda nhìn người phụ nữ trẻ mặc áo màu vàng.

Các chị em gái của anh đều rất duyên dáng và tao nhã. Người thợ điêu khắc đã tạc rất sống động, cứ như thể bọn họ đang chuyển động. Những nếp gấp trên quần áo trông rất thực và mềm mại. Cô chưa bao giờ được trông thấy một tác phẩm nghệ thuật nào hoàn hảo đến như vậy. Nhìn họ, cứ tưởng như có thể chuyện trò với họ như những con người bình thường.

Thế cho nên anh mới đau lòng đến vậy.

“Chắc là anh yêu họ lắm.”

Anh gật đầu.

“Họ thế nào.”

Anh bước xa khỏi bức tượng. “Họ kết hôn và sống hạnh phúc mãi mãi. Diana đặt tên con đầu lòng theo tên anh.

Môi cô phớt một nụ cười gượng gạo, phải cố gắng lắm cô mới có thể nhếch môi được đến thế. Đó là vì mối quan hệ giữa hai người bọn họ. Cô có thể hiểu được cảm xúc của anh. Cô vẫn còn nhớ khi hai người còn trong xe, anh đã kể cho cô nghe về Althea. Althea đã cắt ngắn mái tóc dài, vàng óng của mình vì người anh trai đã mất. Chắc hẳn họ cũng yêu anh như anh yêu họ.

“Họ nghĩ sao về việc anh trở thành Kẻ Săn Đêm ?”

Anh hắng giọng. “Họ không bao giờ biết điều đó. Với họ, anh đã chết rồi.”

“Vậy thì sao anh lại biết nhiều chuyện về -“

“Khi họ còn sống, anh có thể nghe thấy họ nói chuyện. Cảm thấy họ, cũng giống như cảm giác của em mỗi khi Tabitha gặp chuyện.”

Một cảm giác rùng mình ớn lạnh. “Làm sao mà anh biết được chuyện đó.”

“Anh đã nói với em rồi, anh có thể cảm nhận được quyền năng của em.”

Lại một cơn rùng mình chạy dọc theo xương sống khi cô tự hỏi liệu mình có thể giấu anh được chuyện gì đây. “Anh đúng là một người đáng sợ.”

Mắt anh hấp háy tia nhìn ranh mãnh. “Anh không phải là người. Anh đã từ bỏ tư cách con người khi quyết định chuyển đổi.”

Anh chỉ nói thế, nhưng cô biết nhiều hơn. Có thể anh không có linh hồn nhưng anh có một trái tim thánh thiện và không có chút gì không phải con người tồn tại trong anh. “Sao anh lại muốn trở thành Kẻ Săn Đêm trong khi không hề muốn trả thù Theone ?”

“Bởi vì vào lúc đó, ý tưởng đó quả là tuyệt.”

Chỉ mấy từ đơn giản, nhưng tim cô như tan ra. Có lẽ là vị sự cô đơn trống trải trong giọng nói của anh, cũng có thể là vì trong mắt anh hiện ra sự bình thản chấp nhận định mệnh. Cô không biết rõ đó là vì sao, nhưng cô biết, cô đã không thể trở lại với cuộc sống trước đây và quên người đàn ông này đi.

Cô đã nhìn thấy lòng tốt của anh, đã đi quá sâu vào nỗi đau mà anh phải trải qua. Và càng biết nhiều về anh, cô lại càng muốn anh.

Muốn anh không vì lý do gì cả. Họ gần như chỉ vừa quen biết, nhưng dường như có cái gì đó đã cột hai người lại với nhau.

Amanda nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy ưu tư và thống khổ đang quan sát cô bằng cả nhiệt huyết và thèm muốn. Anh chính là người mà mẹ cô gọi là “nửa kia.” Đó là từ bà hay dùng khi nói về cha cô. Cũng là từ mà Selena hay dùng khi nói về Bill.

Lần đầu tiên trong đời, cô hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ đó. Và nếu vì anh cô mới có thể hiểu rõ điều đó thì cô lại càng không thể để anh đi.

Không thể nếu chưa từng lâm trận.

Kẻ Săn Đêm quay người dẫn cô vào nhà mà không hề nhận ra những suy nghĩ đang bùng nổ trong đầu cô. Anh đưa cô đến một phòng ngủ nằm dưới tầng hầm. “Em có thể ngủ ở đây. Anh sẽ mang quần áo đến cho em thay.”

Amanda đi tới đi lui khám phá căn phòng ngủ lộng lẫy. Chiếc

giường king size chỉ còn thấy trong những bộ phim cổ xưa. Bức tường xanh lá sẫm màu khiến cho căn phòng nhỏ trông càng nhỏ nhưng trong cái không gian rộng lớn này, sự nhỏ bé đó lại mang đến một cảm giác thân mật gần gũi như đang ở nhà.

Vài phút sau Kẻ Săn Đêm quay trở lại với một cái áo thun đen, quần thể thao rộng thùng thình như muốn nuốt chửng cô. “Cám ơn.” Cô nói trong khi nhận lấy bộ đồ anh đưa.

Anh bước đến trước mặt cô, tia mắt anh như rà soát khắp cơ thể cô. Anh đưa tay ra, dùng ngón tay vuốt nhẹ trên cằm cô. Đầu móng cắt sát dịu dàng siết chặt da thịt, kích thích ngọn lửa dục vọng trong lòng khiến cô khẽ rùng mình. Cô biết anh muốn hôn cô, và tự thâm tâm, cô cũng muốn được hưởng thụ nụ hôn đó.

Nhưng anh không hôn cô. Anh chỉ nhìn cô bằng đôi mắt đen nhung đầy ham muốn.

Sau đó, đầu ngón cái vuốt nhẹ lên môi cô, phải cố lắm cô mới ngăn được tiếng rên rỉ khát khao đang chực trào ra. Cảm giác này thật tuyệt. Mùi hương của anh cũng thật tuyệt. Không khí như căng ra vì đam mê và dục vọng. Sự đè nén khiến hơi thở cô trở nên loạn xạ, trong một lúc cô cảm thấy bản thân vừa yếu đuối lại cũng vừa mạnh mẽ.

Chính vào lúc cô đinh ninh anh sẽ hôn cô thì anh lại đẩy cô ra. “Chúc ngủ ngon, Amanda.”

Tim cô nhảy thốc trong lòng ngực trong khi mắt cô dõi theo bóng hình anh.

Lê từng bước chân trở lại phòng làm việc, Kyrian không ngừng tự nguyền rủa bản thân. Lẽ ra anh nên hôn cô. Lẽ ra anh nên…

Nhưng anh không làm gì cả. Sẽ vĩnh viễn không bao giờ có chuyện gì có thể xảy ra giữa hai người bọn họ. Kẻ Săn Đêm có thể

qua đêm với bất kỳ người phụ nữ nào anh ta muốn trong vòng vài ngày, nhưng dính líu hoặc nảy sinh tình cảm là điều tuyệt đối cấm kỵ. Đó chính là một hành động cực kỳ nguy hiểm.

Phụ nữ dễ dàng bị bọn Daimon làm cho tổn thương trong khi đó lại là điểm yếu của Kẻ Săn Đêm. Anh cần phải cẩn thận, đối với loại công việc thế này, không cẩn thận nghĩa là chết.

Từ trước tới giờ anh không để tâm đến vấn đề này.

Tối nay, nỗi đau như xé vụn anh ra.

Anh ghét cái thứ cảm giác đang nhen nhún trong lòng. Ghét cái ham muốn có được cô. Đã từ rất lâu, anh từ bỏ mọi xúc cảm và anh thích được sống theo cách đó, như một con tằm quấn chặt mình trong kén.

“Phải đẩy cô ta ra khỏi tâm trí.” Vừa về lại phòng làm việc, Kẻ Săn Đêm ngay lập tức đăng nhập vào trang web Dark-Hunter . Công nghệ quả là những phát kiến tuyệt vời. Có thể liên lạc với những người khác cũng giống như có thể trao đổi với thiên đế vậy. Nó khiến cho đêm dài đằng đẵng trôi qua nhẹ nhàng hơn và nhất là họ có thể cùng nhau chia sẻ những tin tức quan trọng.

Kyrian ngồi trong chiếc ghế da đen, nhấp hai lần vào biểu tượng nhấp nháy. Là tin nhắn của Acheron.

Nick có gọi, cậu ta nói Desiderius đã dần cậu một trận. Ổn chứ ?

Kyrian nghiến răng, đánh mấy chữ trả lời. “Sẽ có ngày em giết cậu ta vì chuyện này. Em ổn. Desiderius lại trốn trong hố đen nữa rồi. Anh có biết chuyện gì về gã không ?”

“Gã là kẻ đã hạ Cromley mấy năm trước. Cậu đang phải đối phó với một tên rất mạnh đó. Anh đã nói chuyện với cận vệ của Cromley, anh ta nói là gã đã chơi đùa đầy phấn khích với cái đầu

của Cromley. Chắc là cũng không cần nhắc đi nhắc lại với cậu việc gã đã hạ Cromley thế nào chứ. Cá nhân anh thì anh ước chi gã sẽ chọn anh, anh cần một bạn nhảy tốt. Cái tên Daimon mà anh đang bám lại là một thằng què.

Kyrian bật cười trước sự hóm hỉnh của Ash. Anh ta đúng là không có chút kiên nhẫn nào đối với bọn Daimon què quặt. “Talon nói là bọn chúng đang sử dụng sức mạnh thiên thạch. Có bao giờ anh đụng phải thứ đó chưa ?”

"Suốt mười một ngàn năm nay, anh chưa từng đụng phải cái trò đó. Đây là lần đầu tiên. Anh sẽ gọi cho các tu sĩ, bọn họ phải nói chuyện này cho ba vị thần mệnh thôi. Nhưng em cũng thừa biết bọn họ rồi, thế nào rồi họ cũng sẽ nói rằng thì là “Khi bầu trời chuyển thành màu lá, khi trái đất trở nên mịt mờ, bọn Daimon sẽ tràn cả trong mơ. Để tiêu diệt sự xấu xa khắc nghiệt , ngươi phải tìm được một điều thật đặc biệt”. Đúng là mấy thứ chẳng đâu vào đâu. Anh chúa ghét các tu sĩ. Nếu muốn chơi trò chơi trí tuệ, thì chẳng thà anh đi chơi Rubik còn hơn."

“Em không biết, Ash, anh là chuyên gia trong chuyện này. Mà có thật là anh không muốn thay thế vai trò của các tu sĩ chứ ?”

Thử tưởng tượng xem, đại tướng, nếu ngón tay giữa của anh dựng thẳng đứng, chỉ thẳng vào em sai phái em làm cái này cái nọ. Cho xin đi. Săn Daimon còn hơn, có cả đống Kẻ Săn Đêm lúc nào cũng nghĩ đủ trò, rồi còn vô số phụ nữ đầy quyến rũ. Nói chuyện với em sau.”

Kyrian cũng không còn tâm trạng để chuyện trò, anh thoát khỏi trang Dark-Hunter. Anh mở hộp mail, nhưng lại cũng không có tâm trạng đọc mail.

Điều anh muốn là điều anh không nên nghĩ tới.

Anh đi dọc theo hành lang, xuống tầng dưới trong vô thức.

Mơ mơ tỉnh tỉnh, anh nhận ra mình đang đứng ngay trước cửa phòng Amanda. Anh áp tay lên làn cửa gỗ, cạ cạ những ngón tay lên mặt gỗ. Anh nhắm mắt, nhưng vẫn có thể trông thấy cô đang ngồi trên giường, đôi chân dài trần trụi bên dưới chiếc áo thun của anh.

Máu nóng cuồn cuộn trào dâng. Anh có thể cảm nhận nỗi đau mất đi ngôi nhà của mình. Có thể cảm nhận được sự sợ hãi khi cô nghĩ đến việc Desiderius đang săn đuổi chị gái mình, và cả những lo lắng của cô dành cho người bạn ở cùng Tabitha.

Tệ hơn nữa, anh có thể cảm nhận được những giọt nước mắt đang cố nuốt ngược vào lòng. Cô quá mạnh mẽ, quá bản lĩnh. Trước tới giờ anh chưa từng gặp người phụ nữ nào như cô.

Những giấc mơ ban sáng trở về như muốn xé toạc con người anh. Anh như có thể cảm nhận được cô đang hoàn toàn nằm trong vòng tay mình.

“Em muốn anh.”

Anh sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ chỉ để nghe cô nói ba tiếng đó. Sẵn sàng bỏ đi hết thảy mọi thứ chỉ để đổi được tia nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống anh của cô.

Chính lúc này đây, chuyện duy nhất mà anh muốn làm là đá cửa xông vào và làm tình với cô. Để được cô vuốt ve. Ôm chặt vào lòng.

Hân hoan chào đón anh.

Nhưng đó chừng như là không thể.

Trái tim anh trĩu nặng khi buộc bản thân phải từ bỏ.

Anh vẫn còn có chuyện phải làm.

Amanda nhìn đồng hồ. Mười hai giờ rưỡi. Bình thường giờ này cô đã ngủ rồi. Nhưng bên cạnh Kẻ Săn Đêm thì nửa đêm vẫn còn là quá sớm.

Cô tử hỏi không biết anh đang làm gì. Chắc là không thể đêm nào cũng đi giết Daimon cả chứ ? Không thể nào lại có nhiều Daimon đến thế.

Vô thức, cô bước xuống giường, đi loanh quanh khắp ngôi nhà rộng lớn.

Bản năng mách bảo phòng anh ở trên lầu. Có lẽ là anh muốn ở càng xa cô càng tốt.

Cô mới lên được nửa cầu thang thì nghe thấy bên ngoài có âm thanh là lạ.

Cô bước trở xuống, đi về phía phòng game. Không có đèn nhưng ánh trăng và ánh sao bên ngoài hắt vào đủ để soi rọi một bóng người mờ mờ. Cô muốn hét toáng lên gọi Kẻ Săn Đêm nhưng rồi cô bình tĩnh lại.

Hình bóng đó rất quen thuộc. Cô bước đến gần chỗ cửa sổ kiểu Pháp, và nhận ra đó là Terminator và Kẻ Săn Đêm. Kẻ Săn Đêm đang mặc áo thun và quần thể thao. Anh đang ném bóng vào rổ.

Ngay khi anh vừa ném trái bóng đi, con Terminator ngay lập tức chạy phóng tới, bắt lấy quả bóng mang về cho anh.

Cô bật cười trước cảnh đó, Kẻ Săn Đêm vỗ vỗ đầu con Terminator rồi lại tiếp tục ném. Cô muốn bỏ đi nhưng không thể, thay vào đó, cô khẽ khàng mở cửa.

Kẻ Săn Đêm quay người lại quên mất cả chụp bóng. Cả trái bóng ném thẳng vào đầu. Anh xuýt xoa đầu trong khi con Terminator lại chạy đuổi theo quả bóng.

“Em cần gì sao ?” anh vội hỏi.

Em muốn anh hôn em.

Cô nuốt nước miếng. “Chỉ là không biết anh đang ở đâu thôi.”

“Giờ thì biết rồi đó.”

Giọng nói lại trở nên lạnh lẽo như cũ. Đây không phải là Kẻ Săn Đêm mới ở cạnh cô mấy tiếng trước, mà là Kẻ Săn Đêm đã vừa tỉnh dậy mà cô đã gặp trong phân xưởng. Đầy tính cảnh giác. Tự bảo vệ cao độ.

Tim cô đau nhói. Rõ ràng đâu phải anh cáu vì bị trái bóng đánh thẳng vào đầu, chẳng qua là bản năng phòng thủ đã trở lại. Anh đang muốn đẩy cô đi.

Cô không phải con ngốc mà không nhận ra điều đó, gật đầu nhẹ nhàng. “Đúng vậy, giờ thì, ngủ ngon.”

Kyrian nhìn cô bỏ đi. Anh đã khiến cô bị tổn thương. Anh có thể cảm nhận được điều đó và cũng đang rất tự hận bản thân mình. Gọi cô quay lại đi.

Nhưng để làm gì ?

Giữa họ vĩnh viễn không thể có bất cứ mối quan hệ nào. Bạn bè cũng không.

Anh nghiến răng, quay trở lại với trái bóng. Anh cố gắng tập trung mọi suy nghĩ vào Kẻ Săn Đêm. Cố gắng nghĩ về bọn Daimon.

Nhưng tất cả đều vô vọng.

Amanda vẫn quanh quẩn trong đầu anh. Chỉ cần nhắm mắt, hình ảnh cô lại hiện về khắp nơi. Mùi hương quen thuộc vấn vít mọi giác quan.

Nếu anh không thể xóa đi sự hiện diện của cô trong suy nghĩ, chẳng khác nào anh đang tự sát. Và nếu anh chết, Desiderius sẽ truy đuổi cô.

Anh gầm gừ, ném mạnh trái banh vào lưới. Anh xoay người đón trái bóng bật trở lại, nhưng trước khi tay anh chạm bóng, một tia sáng lóe lên trong đầu anh.

Kyrian chửi thầm. Anh đưa tay ôm lấy mắt phải, cố chặn cơn đau, đầu anh như bị xé toạc vì một cảnh tượng duy nhất.

Chính là Desiderius.

Hình ảnh càng lúc càng rõ dần, cả người anh như đóng băng. Hình ảnh càng lúc càng sắc nét, anh có thể nhìn thấy Desiderius đang giết mình. Và anh nghe thấy tiếng Amanda nức nở.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 8 (Phần 1)

Amanda chìm vào giấc ngủ, cô thấy như mình trôi dạt vào một khoảng không gian kỳ quái, những hình ảnh mờ ảo đầy màu sắc như trong một chiếc kính vạn hoa. Những hình ảnh xa lạ, những con người xa lạ, những nơi chốn xa lạ không ngừng xoay tròn trong tâm trí cô khiến cho cô cảm thấy như đang bơi giữa vùng xoáy dập dềnh.

Sau đó, mọi thứ dần trở nên rõ nét hơn. Những con người không quen biết chào đón khi cô lướt qua họ.

Mọi thứ đều trông quá thực, như thể đó là một ký ức nào đó bị lãng quên chứ không phải chỉ là một giấc mơ. Cho dù chưa từng gặp qua những con người này, nhưng hình như cô đều biết tên của họ. Biết được cả những điều mà chỉ bạn bè mới có thể biết.

Cô nghe giọng đàn ông cười đùa vui vẻ. Cái cảm giác vui buồn lẫn lộn quần đảo trong lòng khi cô trông thấy những chiếc lều màu đỏ nhạt đầy những chiến binh mình vận giáp cổ.

“Cậu thật tuyệt,” một người lính già vừa nói vừa vỗ vỗ vai cô. Cô nhận ra ông ta là phó chỉ huy của cô. Là người cô có thể nương tựa và tôn thờ. Dimitri luôn chăm sóc và bảo vệ cho cô. Phía bên trái gương mặt ông có một vết thương mới vẫn còn hở miệng, nhưng đôi mắt màu tro của ông lại hấp háy. Bộ giáp ông mặt vẫn còn vương đầy vết máu, nhưng có vẻ ông không bị thương gì nghiêm trọng lắm. “Tiếc là Julian không có mặt ở đây để chứng kiến chiến thắng này. Nhất định cậu ấy rất tự hào về cậu, ngài chỉ huy à. Ta cá là đêm nay tất cả bọn La Mã đều sẽ khóc ròng.”

Chính lúc đó, cô nhận ra, đó không phải là giấc mơ của cô.

Cô chính là Kyrian.

Khuôn mặt Kyrian mướt mồ hôi, nhớp nháp những máu, mái tóc dài rối bù. Ba bím tóc dài, và mỏng đổ dài từ thái dương xuống giữa ngực. Một con người tuyệt đẹp và hoàn mỹ.

Đôi mắt đậm màu lá ánh lên tia nhìn chiến thắng, từ anh toát ra cái vẻ bất khả chiến bại. Chiến binh vĩ đại.

Kyrian đưa cao cốc rượu trong tay chúc mừng mọi người có mặt trong lều. “Ta tuyên bố, chiến thắng này à dành cho Julian xứ Macedon. Ta biết, cho dù đang ở đâu anh cũng đang cười nhạo sự thất bại của Scipio.”

Những tiếng cổ vũ nổ ran khắp nơi.

Kyrian uống một hơi, rồi nhìn sang người chiến binh già đứng bên cạnh. “Tiếc là Valerius không ở cạnh Scipio. Ta cũng muốn được đối đầu với gã. Nhưng không sao,” anh nói to hơn để tất cả mọi người trong lều đều nghe rõ. “Ngày mai, chúng ta sẽ tiến quân đánh thẳng vào La Mã và bắt bọn chúng phải quỳ gối xin hàng.”

Những người đàn ông la to hưởng ứng.

“Trên trận đánh, chỉ cần có thanh gươm trong tay, cậu chính là người bất khả chiến bại,” ông già nói bằng giọng kinh ngạc. “Ngày mai, chính vào lúc này, cậu sẽ trở thành người thống trị thế giới.”

Kyrian lắc đầu. “Ngày mai người thống trị sẽ là Andrisus, không phải cháu.”

Ông ta nhìn anh kinh ngạc, rồi ông cúi người xuống, hạ thấp giọng nói thầm bên tai Kyrian chỉ để mình anh nghe thấy. “Có một số người nghĩ rằng anh ta là kẻ yếu đuối. Có rất nhiều người sẵn sàng giúp đỡ cậu chỉ cần cậu quyết –“

“Không, Dimitri,” Kyrian dịu dàng cắt ngang lời ông. “Ta cảm

ơn ý tốt đó nhưng ta đã thề là sẽ lãnh đạo đội quân này cho Andrius và ta sẽ vẫn làm thế cho đến khi chết. Ta sẽ không bao giờ phản bội anh ấy."

Dimitri nhìn anh bối rối. Ông không biết nên vỗ tay khen ngợi lòng trung thành của Kyrian hay nguyền rủa nó. "Cậu là người duy nhất trênđời chấp nhận từ bỏ quyền lực thống trị cả thế giới."

Kyrian cười to. "Vương quốc, đế vương không thể mang đến hạnh phúc Dimitri à. Chỉ tình yêu với người phụ nữ mình yêu và những đứa con của hai người mới mang đến hạnh phúc."

"Còn chinh phục," Dimitri nói thêm vào.

Kyrian mỉm cười tươi tắn. "Ít nhất, đêm nay, đúng là như thế."

"Chỉ huy ?"

Kyrian quay về sau, một người đàn ông đang chen trong đám đông chạy về phía anh.

Người chiến binh trong tay mang một phong thư được niêm kín. "Người đưa thư vừa mang đến. Sáng nay, người ta đã phát hiện nó trong thư của bọn La Mã."

Kyrian cầm lá thư, nhìn thấy mộc niêm của con trai út nhà Valerius. Anh tò mò mở tờ giấy da ra đọc. Từng lúc nỗi hoảng loạn càng tăng. Tim anh đập liên hồi. "Ngựa của ta đâu !" Anh la to, tiếng la vang dội cả lều. "Thắng cương."

"Chỉ huy ?"

Anh quay sang nhìn người phó chỉ huy đang chạy theo sau. Đôi mày chau lại khiến ông càng thêm nét mệt mỏi. "Dimitri, ông sẽ chịu trách nhiệm ở đây cho đến khi ta trở lại. Rút quân về lại khu đồi, tránh xa bọn La Mã cho đến khi nghe lệnh khác từ ta. Trong vòng một tuần nếu ta không trở lại, ông hãy dẫn quân đến Punjara,

hợp quân với Jason.”

“Cậu chắc chứ ?”

“Chắc.”

Một người trẻ tuổi bước về phía anh dẫn theo một con ngựa trắng. Trái tim Kyrian trĩu nặng, anh phóng người lên lưng ngựa.”

“Cậu định đi đâu ?” Dimitri hỏi.

“Valerius đang tiến đến biệt thự của ta. Ta sẽ về chém bay đầu gã.”

Dimitri kinh hoàng nắm chặt dây cương. “Cậu không thể đơn thân độc mã đến gặp gã.”

“Cháu không còn thời gian nữa. Vợ cháu đang gặp nguy hiểm. Không cần phải so đo gì cả.” Kyrian quay ngựa rồi phóng vọt đi khỏi doanh trại.

Amanda trằn trọc trên giường, cô có thể cảm thấy sự hoảng loạn trong lòng Kyrian càng lúc càng tăng. Anh cần phải bảo vệ vợ mình bằng bất cứ giá nào. Anh quất ngựa ngày này qua ngày khác trong điên cuồng giận dữ, đến làng nào cũng đều dừng lại thay ngựa. Trên đường, anh không hề dừng lại nghỉ ngơi. Anh như một con quỷ, trong suy nghĩ chỉ duy nhất tồn tại một bóng hình. Theone. Theone. Theone.

Anh về đến nhà vào lúc giữa đêm. Thân thể rã rời vì mệnh mỏi và hoảng loạn, anh nhảy xuống ngựa, đập mạnh cửa.

Một ông già mở cánh cửa gỗ nặng trịch. Nhìn thấy Kyrian, ông ta ngạc nhiên kêu to. “Điệnạ ?”

Kyrian đẩy ông già sang một bên, quét mắt nhìn vào sảnh lớn. Tia nhìn sợ hãi chỉ trông thấy trước mắt một quang cảnh bình

thường. Nhưng anh vẫn chưa thể an tâm. Vẫn chưa đâu. Anh chưa thể an tâm nếu chưa tận mắt nhìn thấy nàng. “Vợ ta đâu ?”

Người nô bộc già bối rối. Miệng ông ta không ngừng ngáp ngáp như miệng cá. Cuối cùng, ông đáp. “Trên giường, thưa điện hạ.”

Đói lả, mệt mỏi và hầu như kiệt sức, nhưng Kyrian vẫn chạy dọc theo hành lang dài, băng qua mấy cây cột to chạy thẳng vào phía trong.

“Theone ?” vừa chạy anh vừa kêu to, khao khát được nhìn thấy nàng.

Một cánh cửa cuối hành lang mở toang. Một người phụ nữ tóc vàng tuyệt đẹp đang đứng đó. Nàng đóng cánh cửa phía sau lưng lại, nhìn điệu bộ tả tơi của Kyrian bằng ánh mắt trách móc.

Nàng vẫn còn sống và không bị phương hại chút nào. Trong mắt anh, nàng vẫn là người phụ nữ quyến rũ nhất.

Mái tóc dài vàng óc hơi rối một tí, đôi má ửng hồng. Chiếc khăn trăn mỏng tang phủ lên cơ thể trần trụi hoàn toàn. “Kyrian ?” nàng kêu to.

Anh thở phào nhẹ nhõm, nước mắt từ từ lăn xuống. Nàng vẫn còn sống ! Ơn trời, nàng vẫn còn sống. Anh đưa tay lau nước mắt, nâng cô bằng đôi cánh tay rắn rỏi, giữa chặt cô trong lòng. Trong anh tràn ngập lòng biết ơn thần định mệnh.

“Kyrian,” nàng giận dữ đẩy anh ra. “Đặt em xuống. Mùi anh kinh quá, em không thể thở nổi. Anh có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?”

“Aye,” một tiếng kêu nhỏ bật ra từ cổ họng trong niềm hoan lạc vô bờ. Anh đặt nàng xuống, dùng đôi bàn tay nâng gương mặt xinh xắn. Anh đã quá mệt mỏi, không thể nghĩ được gì nữa cả,

nhưng anh sẽ không ngủ. Cho đến khi nàng an toàn. “Chúng ta phải đi thôi. Mau thay đồ đi.”

Nàng nhướng mày kinh ngạc. “Đi đâu ?”

“Đến Thrace.”

“Thrace ?” nàng ngờ vực hỏi. “Anh mất trí rồi à ?”

“Không. Ta nhận được tin bọn La Mã đang kéo tới đây. Ta sẽ đem nàng đến chỗ cha, như thế an toàn hơn. Giờ thì nhanh lên !”

Nhưng nàng không có vẻ gì là nhanh lên cả. Thay vào đó, gương mặt nàng tối sầm, cơn giận khiến đôi mắt nàng trở nên u ám. “Cha của anh sao ? Đã bảy năm nay anh không hề nói lời nào với ông cả. Sao anh lại nghĩ là ông ta sẽ bảo vệ em.”

“Chỉ cần ta lên tiếng, cha nhất định sẽ tha thứ cho ta.”

“Cha anh sẽ tống cả hai chúng ta ra ngoài đường thì có. Chẳng phải ông ta đã tuyên bố từ con rồi sao. Em đã bị sỉ nhục đủ rồi, em không muốn bị ông ta chửi thẳng vào mặt là một con điếm thêm lần nào nữa. Với lại, em không muốn rời bỏ biệt thự của em. Em thích ở đây.”

Kyrian mặc kệ lời nàng. “Cha rất yêu ta và ông sẽ làm tất cả những gì ta muốn. Rồi nàng sẽ thấy. Giờ thì thay đồ đi.”

Nàng nhìn ra phía sau anh. “Polydus ?” Nàng gọi người tớ già vẫn đang đứng đợi sau lưng Kyrian. “Chuẩn bị nước tắm cho chủ của ngươi, mang cho chàng thức ăn và rượu.”

“Theone-“

Nàng đưa tay lên môi anh, ngăn không cho anh nói tiếp. “Ngoan nào, chúa tể của thiếp. Giờ đang là giữa đêm. Chàng trông mệt gần chết và còn hôi kinh khủng. Tắm táp một tí, ăn chút gì

rồiò nghỉ ngơi một lát. Sáng mai chúng ta sẽ thảo luận xem nên làm thế nào để đảm bảo an toàn cho thiếp."

"Nhưng bọn La Mã –"

"Trên đường đến đây, chàng có gặp tên lính La Mã nào không ?"

"À… không."

"Vậy thì chưa có gì nguy hiểm cả đâu, thế được chứ ?"

Quá mệt mỏi để có thể tiếp tục tranh luận, anh chỉ còn cách chấp nhận. "Có thể là không."

"vậy thì đến đây," nàng nắm lấy tay anh, đưa vào một căn phòng nhỏ nằm cạnh hành lang.

Tiếp theo Amanda nhìn thấy một căn phòng được thắp sáng bằng những ngọn đèn cầy và ánh sáng tỏa ra từ lò sưởi. Kyrian thư tái nằm tựa người trong một bồn tắm mạ vàng trong khi Theone đang kỳ cọ cho anh.

Anh nắm lấy tay cô, áp nó lên má, chà nhẹ lên hàm râu mọc lởm chởm. "Nàng không biết là ta nhớ nàng đến thế nào đâu. Không có điều gì có thể khiến ta thư thái bằng sự vuốt ve của nàng."

Nàng mỉm cười nhưng trong mắt lại không có chút tia cười nào cả, nàng đưa ly rượu cho anh. "Thiếp nghe nói chàng đã đoạt được Thessaly từ tay bọn La Mã."

"Aye. Valerius chắc là đang điên tiết. Ta không thể đợi đến ngày tiến thẳng vào La Mã. Nhưng rồi ta sẽ chiếm được nơi đó, chắc chắn là thế."

Kyrian dốc cạn ly rượu, đặt nó sang một bên. Cả cơ thể anh

nóng bừng, anh chồm người sang, kéo vợ vào bồn tắm.

“Kyrian!” nàng hổn hển.

“Suỵt,” hơi thở của anh phả vào môi nàng. “Ta muốn hôn nàng.”

Nàng ưng thuận nhưng gương mặt nàng tỏa ra tia nhìn lạnh lẽo. Anh có thể cảm nhận được điều đó.

“Có chuyện gì vậy, tình yêu của ta ?” Anh kéo nàng ra. “Tối nay trông nàng rất xa cách. Cứ như là tâm trí đang ở đâu vậy.”

Gương mặt nàng dịu lại, nàng leo lên, choàng chân ngang eo anh, đưa anh đi thẳng vào trong mình. “Thiếp không xa cách đâu, chỉ là thiếp hơi mệt.”

Anh mỉm cười, rên rỉ khi cô bắt đầu chuyển động. “Tha thứ cho ta vì đã đánh thức nàng. Ta chỉ muốn biết nàng có an toàn không. Nếu có chuyện gì xảy ra với nàng, ta không thể sống nổi.” Anh vòng tay ôm trọn gương mặt nàng, dùng ngón tay cái xoa xoa lên má. “Ta vĩnh viễn sẽ yêu nàng, Theone. Nàng chính là hơi thở của ta.”

Anh hôn lên môi nàng, nhấp nháp mùi vị đôi môi.

Nàng buông lỏng toàn thân, chậm chạp chuyển động. Ánh mắt nàng vẫn dán chặt vào anh như chờ đợi điều gì đó…

Lên đến cực điểm, Kyrian nằm dựa lưng vào bồn tắm, nhìn nàng. Lúc này, anh yếu ớt như một con sói con. Nhưng anh đang ở nhà, và vợ anh chính là sức mạnh của anh. Thiên đường của anh.

Trong luồng tư tưởng mê đắm đó, trong đầu anh nhoáng lên một điều gì đó, một điều gì đó thật lạ lùng. Một cơn chóng mặt tràn đến.

Ngay lập tức anh nhận ra ả đã làm gì. “Độc dược sao ?” anh hổn hển.

P.S ahhhhhhhh..... Kyrian thật đáng thương quá đi. Theone là người đàn bà ngốc nhất mà ta từng biết, tức chết đi được. Ôi... Kyriannnnn.....

Theone trườn ra khỏi người anh, rồi ra khỏi bồn tắm. Ả vội vàng quấn khăn tắm quanh người“Không phải.”

Kyrian gắng rời khỏi bồn tắm nhưng một cơn chóng mặt khác lại ào đến siết chặt cơ thể. Anh rơi tõm lại vào trong bồn.

Anh không thể thở, mọi suy nghĩ đều như những thước phim rời rạc nhấp nháy trong trí não không còn minh mẫn.

Nhưng quan trọng nhất chính là hình ảnh phản bội của người phụ nữ mà anh hết lòng thương yêu. Người phụ nữ mà anh anh sẵn sàng dâng hiến cả thế giới này.

“Theone, nàng đã làm gì ta ?”

Ả ngẩng cao đầu nhìn anh lạnh lùng. “Ta làm điều mà chàng không thể làm. Bảo vệ chính ta. La Mã là tương lai, Kyrian. Không phải Andriscus. Anh ta sẽ không còn sống để đội lên đầu vương miệng Macedonia.”

Màn đêm buông xuống.

Amanda rên rỉ khi cô cảm thấy một ngọn giáo đang đâm thẳng vào hộp sọ. Khi ánh sáng bừng lên, cô nhìn thấy Kyrian khỏa thân nằm trên nền đá lạnh, nghiêng góc bốn mươi lăm độ. Tay và chân bị buộc chặt bằng những sợi dây thừng.

Anh nhìn quanh căn phòng kích thước vừa phải, một bộ bàn cũ

nằm ở góc phòng, trên đặt đầy những thứ dụng cụ tra tấn. Một người đàn ông cao lớn, tóc đen đứng đối diện với cái bàn, quay lưng về phía Kyrian.

Tâm trạng đầy cô đơn và bị phản bội. Hoàn toàn không còn chút khả năng tự vệ.

Đó là cảm giác đáng sợ đối với một người chưa từng bị tổn thương.

Ngọn lửa trong lò khiến căn phòng trở nên nóng bức đến ngột ngạc. Không biết tại làm sao, nhưng Amanda biết đó là vào đầu mùa hạ. Tất cả các cửa sổ đều được mở mang chút gió Địa Trung Hải vào phòng cùng với mùi của biển, của hoa và cả mùi oliu. Tiếng cười từ bên ngoài vọng vào khiến bao tử Kyrian se thắt lại.

Quả là một ngày quá đẹp cho một cái chết…

Người đàn ông đứng trước bàn nghiêng đầu. Bất thình lình, gã quay người nhìn anh trừng trừng đầy uy hiếp.

Dù cho gã tuyệt đối là một mỹ nam thì nụ cười khinh bỉ lạnh lùng nhếch trên khóe môi khiến anh khó có thể có cảm tình nổi. Gã có đôi mắt tàn nhẫn và độc ác của loài rắn. Đó là đôi mắt vô hồn, ích kỷ và không có chút biểu cảm thương xót nào.

“Kyrian xứ Thrace.” Gã mỉm cười âm hiểm. “Cuối cùng cũng gặp nhau. Cá là trong kế hoạch của mi hoàn toàn không có cảnh này.”

“Valerius,” anh gầm gừ ngay khi nhìn thấy biểu tưởng treo trên tường ngang tầm vai của gã. Hình một con đại bàng. Biểu tượng đó xuất hiện ở bất cứ nơi nào gã đến.

Gã La Mã cười xảo trá khi bước ngang qua căn phòng. Không có chút tôn trọng nào trên gương mặt Valerius. Chỉ toàn là tự mãn.

Valerius không nói một lời, cầm lấy cái tời đang giữ cuộn thừng thít chặt tay chân Kyrian kéo mạnh. Sợi dây thừng thít chặt hơn, kéo giãn toàn bộ các cơ thịt trên người Kyrian, tựa như muốn xé toạc toàn bộ dây chằng và các đốt xương trên người anh.

Kyrian nhắm chặt mắt, cắn răng cố chịu cơn đau đang chạy khắp cơ thể.

Sợi thừng càng lúc càng thít chặt trong tiếng cười của Valerius. “Tốt, thật là mạnh mẽ. Tao rất ghét tra tấn mấy thằng nhóc cứ hở ra là thút thít rên rỉ. Không vui thú chút nào.”

Kyrian không nói gì.

Valerius buộc chặt lại cuộn dây ở cái vị trí khiến cho cả cơ thể Kyrian bị kéo dãn tới tối đa, đoạn gã bước đến bên cạnh cái bàn đặt đầy hình cụ. Gã nhấc một cái vồ bằng sắt, thầm ước định trọng lượng. “Đây là lần đầu tiên mày đến đây, nên để tao ggới thiệu một chút để mày hiểu người La Mã tiếp đãi kẻ thù như thế nào…”

Gã thong dong quay lại chỗ Kyrian, điệu đàng mỉm cười. “Trước tiên, bọn tao nghiền nát xương đầu gối của mày. Chỉ để mày không thể từ chối lòng hiếu khách của bọn tao mà trốn đi nơi khác trước khi chúng tao cho phép.”

Valerius cầm cái vồ đập mạnh xuống đầu gối bên trái của Kyrian, khớp xương gối lập tức vỡ vụn. Một cơn đau cực hạn xé toạc cả cơ thể anh. Anh mím môi cố nén tiếng rên Kyrian cố nắm chặt sợi thừng đang buộc chặt đôi tay. Anh có thể cảm thấy một dòng máu nóng từ vết cắt chảy tràn xuống cánh tay.

Liền sau đó, Valerius đập vỡ luôn xương đầu gối chân còn lại, gã cầm một thanh sắt nóng đang đặt trên lò, chầm chậm tiến đến chỗ Kyrian. “Tao có một câu hỏi. Quân đội của mày đâu ?”

Kyrian nhíu mắt nhưng anh không nói lời nào.

Valerius đặt miếng sắt nung lên đùi trong của anh.

Tiếp theo đó là vô số những hình ảnh Kyrian bị tra tấn nhanh chóng lướt qua đầu Amanda, từng giờ từng khắc, ngày lại qua ngày với tần suất càng lúc càng tăng.

Không bao giờ cô có thể tưởng nổi một con người lại có thể bị hành hạ đến nhường ấy nhưng vẫn tiếp tục sống.

Cô thở hổn hển khi bọn chúng tạt nước vào mặt Kyrian.

“Đừng nghỉ là ngất xỉu thì có thể thoát khỏi tay tao. Nhịn ăn cũng không thể chết đói được đâu nếu tao chưa cho phép.”

Valerius nắm lấy tóc Kyrian kéo mạnh, đổ nước thịt vào miệng anh. Kyrian rít lên khi làn nước mặn chứa đầy muối sát lên những vết cắt trên mặt và môi anh. Cổ họng anh như nghẹn lại vì nước thịt nhưng Valerius vẫn tiếp tục đổ.”

“uống đi, đồ khốn khiếp,” Valerius gắt. “Uống !”

Kyrian lại ngất đi lần nữa, và một lần nữa, nước lạnh cóng khiến anh tỉnh lại.

Ngày và đêm giờ không còn khác biệt bởi vì Valerius cứ không ngừng hành hạ anh, hết lần này tới lần khác. Chỉ là cùng một câu hỏi. “Quân đội của mày đâu ?”

Kyrian dứt khoát không nói một lời. Cũng tuyệt đối không rên rỉ. Anh cắn chặt răng, nghiến hàm chặt đến nổi Valerius phải cho người cạy miệng anh để đổ thức ăn vào.

“Chỉ huy Valerius,” một người lính bước vào trong khi Valerius đang căng cả người anh ra lần nữa bằng những cuộn thừng. “Xin lỗi vì đã làm phiền ngài, nhưng có một đặc phái viên từ Thrace

muốn diện kiến ngài.”

Tim Kyrian như ngừng đập. Lần đầu tiên trong suốt mấy tuần này, một hy vọng mong manh lóe lên trong đầu, niềm vui sướng tràn ngập khắp châu thân.

Cha của anh…

Valerius nhướng mày hoài nghi nhìn tên thuộc hạ. “Đúng là trò vui. Mang hắn vào đây.”

Tên lính lập tức quay đi.

Vài phút sau, một người lính già, ăn vận chỉnh tế bước vào phòng, phía sau có hai gã La Mã áp giải.

Người đàn ông đó trông rất giống Kyrian, Amanda thầm đoán ông ta chính là cha anh ấy.

Bước đến gần hơn, ông ta lập tức nhận ra máu và những vết cắt sướt hằn trên khắp cơ thể Kyrian, ông thở gấp đầy xúc động.

Thái độ nghiêm trang chững chạc thốt nhiên biến mất, ông ta chạy đến bên cạnh kêu to, “Kyrian ?” ông thở hổn hển đầy hoài nghi, thận trọng chạm vào cánh tay đã bị gãy của anh. Đôi mắt xanh chứa đầy lo lắng và đau đớn. “Thần Dớt linh thiêng, bọn chúng đã làm gì con thế này ?”

Cô có thể cảm thấy sự tủi hổ cùng cực trong lòng Kyrian chen lẫn với đau đớn khi anh nhìn thấy sự lo lắng trong mắt ông. Cô có thể cảm nhận được khát vọng được giải phóng khỏi mặc cảm tội lỗi của Kyrian khi nhìn vào mắt Zetes, có thể cảm nhận được anh đang thầm khẩn cầu Zetes nói với cha anh, xin ông tha thứ.

Khi Kyrian mở miệng định nói, tất cả âm thanh phát ra chỉ là những tiếng kêu khàn khàn không rõ. Anh đã bị hành hạ quá dã man đến độ tất cả răng đều bị rớt hết ra ngoài.

Cổ họng anh cũng bị thương và khô khốc nhưng bằng tất cả nỗ lực cuối cùng anh cũng thốt lên được một từ. “Cậu”

“Xem xem, thì ra là mày có thể nói sao ?” Valerius xen ngang. “Suốt bốn tuần nay hắn không nói lời nào. Không một lời nào ngoài từ vừa rồi…

Valerius lại dí miếng sắt nung vào đùi trong của Kyrian.

Kyrian cắn chặt răng, rít lên.

“Dừng lại,” Zetes thổn thức, đẩy Valerius khỏi đứa cháu trai.

Ông dịu dàng chạm vào vết thương trên mặt Kyrian. Nước mắt từ từ lăn trên má Zetes khi ông cố lau sạch vế máu trên đôi môi sưng vếu.

Ông ngước đầu nhìn Valerius. “Ta mang theo mười xe vàng bạc và nữ trang. Cha của nó hứa sẽ cho ngươi càng nhiều hơn, chỉ cần ngươi ta cho nó. Ta đại diện Thrace chấp nhận đầu hàng. Công chúa Althea, em gái nó nguyện ý trở thành nô lệ của ngươi. Tất cả chuyện ngươi cần làm chỉ là cho ta mang nó trở về.”

Đừng ! Cô có thể nghe thấy tiếng thét gào trong tim Kyrian, nhưng lời nói không thể thoát ra khỏi cổ.

“Có lẽ … ta sẽ để ngươi mang hắn về nhà… Sau khi xử tử hắn.”

“Đừng !” Zetes nói. “Đó là hoàng tử và ngài –“

“Hắn đã không còn là một hoàng tử nữa. Mọi người đều biết hắn đã bị tước quyền thừa kế. Chẳng phải cha hắn đã công khai tuyên bố quyết định này sao ?”

“Và anh ấy vẫn có thể thu hồi quyết định đó,” Zetes thuyết phục. Ông lại nhìn Kyrian bằng ánh mắt dịu dàng nồng ấm. “Anh

ấy muốn ta nói với con anh ấy hoàn toàn không muốn nói ra những lời đó. Anh ấy cảm thấy bản thân thật ngu ngốc và mù quáng, lẽ ra anh ấy nên tin con, nên lắng nghe con. Cha con rất yêu con, Kyrian. Tất cả những gì anh ấy muốn chỉ là con bình an trở về, chúng ta sẽ mở rộng vòng tay chào đón con và cả Theone. Anh ấy van xin con hãy tha thứ cho anh ấy."

Những lời nói đó không khác gì ngọn lửa thiêu sống Kyrian, so với miếng sắt nung của Valerius, nó còn nóng hơn nhiều lần. Người xin lỗi không phải là cha anh. Người ngu ngốc hoàn toàn không phải là ông.

Chính Kyrian mới là kẻ đáng bị nguyền rủa vì đã dám ruồng bỏ tất cả chỉ vì những ham luyến ích kỷ của bản thân. Cơn đau lại một lần nữa giày xéo linh hồn anh.

Xin các thánh thần hãy khoan dung cho cả hai, từ đầu tới cuối, cha anh luôn luôn đúng.

Zetes nhìn Valerius. "Anh ấy sẵn sàng dâng lên tất cả mọi thứ chỉ để chuộc lại tính mạng của con trai. Tất cả mọi thứ !"

"Tất cả mọi thứ." Valerius lập lại. "Thật là cám dỗ, nhưng phóng thích cho một kẻ gần như có thể hạ gục được bọn ta không phải là một điều xuẩn ngốc lắm sao ?" Gã nhìn trừng trừng Zetes. "Không bao giờ."

Valerius rút con dao găm vắt ngang lưng. Gã cắt phăng ba bím tóc dài rủ xuống từ thái dương của Kyrian, đưa nó cho Zetes.

"Đây, đưa cái này cho cha hắn và nói cho ông ta biết đây là tất cả những gì của con trai mà ông ta có thể nhận được từ ta."

"Đừng !"

"Vệ binh, tiễn Hoàng thân."

Kyrian nhìn theo người cậu bị bọn chúng áp giải ra khỏi phòng.

“Kyrian !”

Chương 8 (Phần 2)

Kyrian cố vùng thoát khỏi sợi thừng đang thít chặt nhưng cơ thể của anh đau nhói, tất cả các đốt xương hầu như vụn vỡ và kết quả là anh chỉ càng đau đớn hơn thôi.

Anh muốn gọi Zetes quay trở lại. Muốn ông nói với cha anh rằng anh ân hận đến thế nào. Anh muốn xin lỗi cha mẹ vì tất cả những gì mình đã gây ra.

Mình không thể chết nếu không thể cho cha mẹ biết điều đó.

“Ngài không thể làm thế !” Zetes hét to, ngay lập tức cánh cửa đóng sập sau lưng ông.

Valerius quay sang tên đầy tớ. “Đưa tình nhân của ta tới đây.”

Ngay lập tức người đầy tớ quay người bỏ đi, Valerius quay sang Kyrian. Gã thở dài ra vẻ thất vọng. “Có vẻ như thời gian chúng ta ở cùng nhau cũng đã đến lúc kết thúc rồi. Nếu cha ngươi quá mong chờ sự trở lại của ngươi, thì trước sau gì ông ta cũng sẽ cho người tiến đánh bọn ta lần nữa. Ta chắc chắn là không thể cho lão cơ hội để giải thoát mi rồi, vậy ta nên làm gì đây ?”

Kyrian nhắm mắt quay mặt không muốn nghe cái giọng nói tự mãn của Valerius. Trong đầu anh chỉ toàn là những hình ảnh của cha vào cái ngày cuối cùng định mệnh đó, khi hai người họ đứng đối diện nhau ngay giữa phòng hội nghị hoàng gia.

Julian đã gọi hôm đó là ngày của các Titan. Cả anh và cha không ai chịu nghe ai, tất cả những gì họ làm là la hét vào mặt đối phương.

Nhưng anh vẫn nhớ những lời anh đã nói với cha trước khi bỏ đi. Đó là những lời mà không đứa con nào được phép nói trước mặt cha mẹ.

Sự thống khổ đó còn đau đớn hơn trò tra tấn của Valerius gấp mấy lần.

Trong khi còn đang gặm nhấm nỗi ân hận dày vò, cửa ra vào phòng tra tấn mở toang, Theone bước vào. Ả bước vào phòng, đầu ngẩng cao như một nữ hoàng. Ả bước đến đứng cạnh Valerius, nhìn hắn mỉm cười nồng ấm và quyến rũ.

Kyrian trừng mắt nhìn ả, sự phản bội của ả chính là đòn chí mạng giáng thẳng vào anh. Ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng. Thần Dớt vĩ đại, đừng để điều này là sự thật. Nó còn đau đớn hơn cả nỗi đau do các khớp xương gãy vụn, linh hồn anh thật không thể chịu đựng nỗi sự giày xéo này.

“Mày biết không, Kyrian,” Valerius vừa nói vừa choàng tay ôm Theone, nuzzle her neck. “Để tao cho mày biết ý kiến của tao về việc mày chọn vợ. Cô nàng quả là một vưu vật trên giường, phải không ?”

Đó là ngón đòn tra tấn độc ác nhất đối với anh. Theone bắt gặp tia nhìn của Kyrian, ả vẫn ngẩng đầu không chút xấu hổ trong khi Valerius vòng tay ra sau lưng ả, ôm trọn bầu ngực trong đôi bàn tay to lớn và bắt đầu nhào nắn. Trên mặt ả không có chút biểu cảm của tình yêu. Cũng không chút ăn năn hối hận. Không có gì cả. Ả chỉ đưa mắt nhìn anh trừng trừng như thể anh là một kẻ xa lạ. Linh hồn anh như bị xé vụn, tan nát rã rời.

“Đến đây, Theone. Hãy cho chồng em thấy hắn đã phá bĩnh điều gì khi tự nhiên lại chạy sộc về nhà vào giữa đêm giữa hôm như thế.”

Valerius cởi bỏ bộ áo váy ả đang mặc trên người vứt xuống

sàn. Gã kéo cái thân thể trần truồng sát lại gần mình và vồ vập hôn lên đôi môi cô nàng.

Trái tim Kyrian nhói lên uất nghẹn khi nhìn thấy Theone cởi bỏ bộ giáp trên người Valerius, cong người háo hức chào đón những đụng chạm xác thịt của gã.

Anh nhắm mắt, quay đầu đi không muốn chứng kiến hơn nữa cảnh tượng trước mặt. Nhưng anh vẫn có thể nghe thấy tiếng bọn họ. Nghe tiếng rên rỉ van xin của người vợ, xin gã hãy mau chóng tiến vào, hoàn toàn chiếm hữu ả. Anh vẫn còn có thể nghe rõ tiếng rên rỉ đầy khoái cảm của cô nàng. Và khi cô ta hoàn toàn thỏa mãn, gục trong vòng tay kẻ thù, anh cảm thấy trái tim dần khô héo và chết rụi.

Cũng may Valerius đã đánh gãy xương trong người anh.

Nỗi đau xác thịt có thể phần nào dịu đi đau đớn của trái tim. Hãy cứ để nỗi đau này quét trôi tất cả mọi thứ cho đến khi anh không còn cảm thấy gì nữa cả. Không còn gì ngoài tàn phá và hủy diệt hoàn toàn.

Sau khi xong việc, Valerius bước tới chỗ anh, đặt bàn tay ướt đẫm lên mặt Kyrian từ từ lau khô nó trong khi Kyrian thầm nguyền rủa mùi hương quen thuộc tỏa ra từ bàn tay ấy.

“Mày có biết tao thích mùi hương của vợ mày trên cơ thể tao đến thế nào không ?”

Kyrian nhổ nước bọt vào mặt gã.

Valerius tức giận rút một con dao găm nằm trên bàn, chọc thẳng vào bụng Kyrian. Kyrian thở hổn hển khi anh cảm nhận miếng kim loại lạnh lẽo xộc thẳng vào trong cơ thể. Valerius xoay cổ tay mạnh mẽ, khiến con dao xoắn chặt, đi thẳng vào sâu hơn trong khoang bụng anh.

“Nói cho ta biết, Theone,” Valerius nói, đôi mắt không rời Kyrian trong khi bàn tay nhanh chóng rút con dao ra, thích thú nhìn địch thủ thở hổn hển không ra hơi. “Ta có nên giết chết chồng nàng không ? Ta có nên chặt đầu gã như chặt đầu một vị hoàng tử không ?”

“Không,” cô ả vừa trả lời vừa quấn lại chiếc áo quanh người và cẩn thận cài lại bằng chiếc trâm Kyrian đã tặng ả trong ngày cưới. “Hắn là linh hồn và xương sống của quân phiến loạn Macedonian. Đừng cho hắn cái cơ hội được trở thành một kẻ tử vì đạo. Nếu thiếp là ngài, thiếp sẽ đóng đinh hắn như một tên kẻ trộm xấu xa thấp hèn. Hãy để cho tất cả kẻ thù của người La Mã lấy đó làm gương, để bọn chúng biết tấn công La Mã thì không có vinh quang cũng càng không chút danh dự gì cả.”

Valerius mỉm cười tàn độc. “Ta thích suy nghĩ của nàng,” gã hôn nhẹ lên má ả, rồi tự mình mặc lại giáp bào.

“Hãy nói tạm biệt với chồng nàng lần cuối trong khi ta sắp xếp mọi chuyện.” Gã bước đi để lại hai người bọn họ với nhau.

Kyrian phải cố vật lộn để có thể thở được trong nỗi đau đớn cùng cực. Theone cuối cùng cũng bước đến bên cạnh anh. Cơ thể anh trào lên cảm giác thịnh nộ và dày xéo. Nhưng ả vẫn nhìn anh bằng ánh mắt trống rỗng, vô hồn và lạnh lẽo.

“Tại sao ?” anh hỏi.

“Tại sao ư ? Ả lập lại. “Thế anh nghĩ là tại sao ? Ta chỉ là một đứa con gái không tên không tuổi của một ả gái điếm. Ta lớn lên trong đói khát và nghèo khổ, ta không được tự lựa chọn cuộc sống của mình, chỉ có thể phục vụ bất kỳ người đàn ông nào thấy ta hợp mắt.”

“Ta có thể che chở cho nàng.” Anh giận dữ rít lên giữa đôi môi đẫm máu. “Ta yêu nàng. Ta có thể đảm bảo an toàn cho nàng,

không ai có thể làm hại nàng được.”

Ả nhíu mày nhìn anh. “Ngươi cứ tung hoành ngoài kia đánh nhau với bọn La Mã trong khi ta cứ phải ru rú trong nhà lo lắng không biết khi nào bọn chúng sẽ kéo đến phá tan nhà ta để bắt ngươi đi. Ta không muốn có kết cục như vợ của Julian, chết ngay trên giường của chính mình hay bị bán đi làm nô lệ. Ta không muốn quay trở lại cuộc sống bần cùng đói khát trước kia, phải bán thân nuôi miệng. Ta muốn một sự bảo đảm và ta sẽ làm tất cả mọi thứ để bảo vệ những thứ mà ta có được.”

Đó là những lời đau đớn nhất, không gì có thể tổn thương anh hơn thế nữa. Ả chưa bao giờ nhìn thấy điều gì khác ở anh ngoại trừ việc anh là một anh chàng giàu có.

Không, anh không thể tin được điều đó. Anh không muốn tin. Chắc chắn phải có lúc nào đó, dù chỉ trong phút giây ngắn ngủi, nàng thực sự quan tâm cho anh. Chắc chắn là phải thế, anh đâu thể nào lại là một kẻ mù lòa không thể nhận biết được bất cứ điều gi.”

“Đã có bao giờ nàng yêu ta chưa ?”

Kyrian đau đớn mỉm cười nhưng trong lòng đầy thịnh nộ.

“Chết tiệt, Theone,” Valerius nói khi gã quay lại. “Lẽ ra ta nên để nàng tra khảo hắn. Ta không thể nào lại có thể khiến hắn đau đớn đến thế.

Mấy tên vệ binh bước vào tron tay khiêng một cây thánh giá lớn. Chúng đặt cây thánh giá lên sàn, ngay cạnh cái bàn rồi cắt dây thả Kyrian.

Tứ chi đều bị gãy, anh ngã bệt xuống sàn.

Bọn chúng thô lỗ kéo anh đứng thẳng dậy buộc chặt vào cây thánh giá.

Kyrian vẫn không rời mắt khỏi Theone. Ngay cả đôi hàng chân mày của ả cũng không mảy may xao động vì mặc cảm hay thương cảm. Yếu đuối không bao giờ là điểm quyến rũ của ả.

Một lần nữa, gương mặt tức giận và đau khổ của cha mẹ vào chính ngày đám cưới của anh hiện về. Bên tai anh văng vẳng lời nói của Zetes.

Kyrian đã phản bội hết tất cả mọi người. Vậy mà ả lại không hề có chút gì hối hận vì những gì mình đã làm. Không chút hối hận vì đã bán gia đình anh và cả đất nước anh cho kẻ thù.

Anh là hy vọng cuối cùng có thể ngăn ngừa sự tấn công và cai trị đầy chuyên chế của bọn La Mã. Anh là người duy nhất dám đứng lên chiến đấu cho con người và cả những người nô lệ.

Chỉ vì sự phản bội và dối trá của ả, mà tất cả giấc mơ tự do của bao người tan thành tro bụi.

Tất cả chỉ vì ả là một kẻ xuẩn ngốc phù phiến.

Những lời nói cuối cùng của cha vang lên bên tai anh. Đứa con gái đó không yêu con đâu, Kyrian. Trên đời sẽ chẳng có người phụ nữ nào yêu mày cả đâu, nếu mày cứ tin tưởng vào những thứ như thế thì mày chính là một thằng ngốc !

Vệ binh đặt một miếng kim loại trên cổ tay anh, giữ chặt nó trong khi một tên khác cầm một chiếc búa nặng trịch giơ cao.

Một tên lính La Mã gõ mạnh chiếc búa xuống một cái đinh.

Amanda giật mình tỉnh giấc, vẫn còn đang la hét kinh hoàng khi cô cảm nhận cơn đau chạy dọc suốt cánh tay. Cô ngồi dậy, nắm chặt tay để tin chắc tất cả chỉ là một giấc mơ.

Cô nắm chặt cổ tay, nhìn chằm chằm. Mọi thứ vẫn như cũ nhưng…

Giấc mơ quá thật. Không đó chính là sự thật, cô biết rõ điều đó.

Trong vô thức, cô rời khỏi phòng chạy đi tìm Kyrian. Cô chạy dọc khắp ngôi nhà tối tăm, bình minh đang dần ló dạng, cô chạy lên cái cầu thang bằng gỗ gụ, đi theo một hành lang dài. Theo bản năng, cô mở một cánh cửa nằm phía tây ngôi nhà.

Không chút do dự, cô mở lớp cửa thứ hai, bước thẳng vào một căn phòng ngủ to gấp đôi phòng cô. Một cây đèn cầy leo lét cháy bên cạnh một chiếc giường quây màn kiểu cổ điển, ánh sáng từ ngọn đèn cầy hắt lên bức tường phía bên kia phòng. Những bức màn màu nâu vàng đính chặt vào các góc giường được buộc lại trong khi một tấm vải mỏng màu kem buông lơi quây quanh chiếc giường. Dù vậy, cô vẫn có thể nhìn thấy Kẻ Săn Đêm đang quằn quại đau đớn trên chiếc giường phủ ga màu nâu đỏ nhàn nhạt, như thể anh cũng vừa trải qua cơn ác mộng giống hệt cô. Tim cô trĩu nặng, cô vội chạy đến bên chiếc giường.

Ngay khi Amanda dịu dàng đặt bàn tay mát lạnh lên ngực Kyrian, anh giật mình choàng tỉnh. Anh mở mắt, nhận ra cô đang ngồi trên giường, ngay cảnh mình. Đôi mắt cô nhìn anh thất thần, và lo sợ, hàng lông mày nhíu lại ngầm quan sát.

Anh cau mày nhận thấy bàn tay cô không ngừng lang thang vuốt ve bờ ngực mình, như thể cô không hề nhìn thấy anh, như thể cô đang trong trạng thái bị thôi miên hoàn toàn.

Anh nằm yên trên giường, im lặng tuyệt đối, choáng váng hoàn toàn trước sự hiện diện của cô.

Cô kéo tấm chăn bằng lụa, chạm vào vết sẹo ngay bên trái rốn.

“Gã thọc dao vào chính chỗ này,” cô thì thầm, vuốt ve vết sẹo mỏng tang.

Và rồi cô nắm cổ tay anh, dịu dàng xoa nhẹ những vết sẹo ngang dọc. “Bọn chúng đã đóng đinh lên đây, và cả đây nữa.”

Kế đó, tay cô tìm kiếm bàn tay anh, cọ sát ngón tay cái lên những ngón tay anh. “Bọn chúng còn rút móng tay của anh.”

Cô vươn người, khum tay trên những cọng râu lởm chởm vươn trên má. Ánh mắt cô chiếu ra muôn nghìn tia cảm xúc, đôi mắt xanh thẳm dịu dàng khiến anh như ngừng thở.

Chưa từng ai lại nhìn anh như thế.

“Kẻ Săn Đêm đáng thương,” cô thì thầm. Nước mắt lăn dài trên mặt, anh vẫn còn chưa hiểuddang xảy ra chuyện gì thì cô đã kéo hẳn tấm chăn sang một bên, cả cơ thể trần trụi của anh hiện ra trước mắt. Ngay lập tức, cả người anh khuấy động, cơ thể anh rộn ràng theo từng tia nhìn của cô.

Cô chạm vào đùi anh, chính nơi Valerius đã dí miếng sắt nóng đỏ để lại một vết sẹo không bao giờ lành.

“Ôi trời ơi,” cô thở hổn hển, những ngón tay lướt dọc trên làn da dúm dó. “Là sự thât. Bọn chúng thực sự đã làm thế…”

Cô ngước nhìn anh, mắt ầng ậc nước. “Em đã trông thấy anh. Em đã cảm nhận được anh.”

Kyrian nhíu mày. Có thể như thế hay sao ?

Anh đang nằm mơ, giấc mơ về những cảnh tra tấn trước đây thì cô đến, đánh thức anh. Chẳng lẽ năng lực của cả hai đã hợp thành một và anh có thể tiếp cận với cô ngay cả khi đang ngủ.

Đúng là một suy nghĩ đáng sợ. Nếu đó là sự thật, thì sự liên kết giữa họ còn cao hơn cả những nối kết thân thể.

Nghĩa là …

Anh không thể tiếp tục suy nghĩ đó. Không thể nào lại có thể là tâm linh tương thông, nhất là từ rất lâu anh đã là kẻ không có linh hồn. Không thể như thế được.

Amanda nhìn anh chăm chút, trái tim cô đau nhói, nỗi đau cho những gì mà người đàn ông đang ở trước mặt cô đã từng phải trải qua. Làm thế nào anh có thể chịu nổi sự tra tấn và phản bội đó ?

Anh đã phải mang nỗi đau đó suốt bên mình hằng bao nhiêu thế kỷ. Chỉ một mình cô độc. Luôn luôn chỉ có một mình. Lúc nào cũng đau đớn và đầy khiếm khuyết, không có bất cứ một sự giải thoát nào.

Cũng không có cả hy vọng.

“Quá nhiều đua đớn,” cô thì thầm.

Cô ước gì Theone phải trả giá cho những gì ả đã gây ra. Nhưng hơn hết thảy, cô muốn xoa dịu nỗi đau của anh. Muốn làm dịu đi những dày vò thống khổ trong tim anh, xóa sạch đi những đau đớn trong quá khứ.

Cô muốn mang đến anh chút gì đó để mà hy vọng.

Cô muốn cho anh những đứa trẻ mà anh luôn ao ước và một người phụ nữ một lòng một dạ yêu anh.

Thượng đế lòng lành, cô chính là muốn trở thành người phụ nữ đó.

Không nghĩ ngợi nhiều, cô cúi xuống, dùng môi mình chiếm trọn đôi môi anh. Anh rên rỉ khi đôi môi họ chạm vào nhau, rồi đưa tay giữ chặt đầu cô, mãnh liệt đáp trả.

Đó là cảm giác mà Amanda chưa từng nếm trải ở bất kỳ người đàn ông nào trước đây. Lưỡi họ như đang nhảy múa, cô có thể cảm nhận được anh từ trong sâu thẳm linh hồn. Cô không phải

dạng phụ nữ bạo liệt trên giường. Nhưng cô chưa từng có ham muốn với bất cứ người đàn ông nào như cảm giác mà cô đang có với anh.

Cô muốn hoàn toàn có được anh và cũng muốn toàn vẹn hiến dâng.

Nước mắt không ngừng rơi khi Amanda đặt nụ hôn lên xương đòn, miết nhẹ lên những vết thẹo mà chiếc nhẫn của Valerius đã để lại.

Quá mãnh liệt. Quá nồng nàn. Cô có thể làm tất cả để gặp được một người đàn ông yêu cô như cách mà anh yêu vợ mình.

Hơn hết thảy, cô muốn Kẻ Săn Đêm yêu cô. Cô muốn có trái tim của anh. Cô muốn có người đàn ông này, anh là người hiểu rõ thế nào là yêu, là người hiểu rõ lời thề gắn kết lâu bền và lòng trắc ẩn.

Cho dù anh có thừa nhận hay không, anh vẫn cần có cô.

Không ai có thể vĩnh viễn cô đơn. Không ai đáng phải chịu đựng nỗi đau anh đã từng chịu đựng. Nhất là khi tội lỗi duy nhất của anh chính là yêu thương một người hơn chính bản thân mình.

Hơi thở cả hai hòa quyện vào nhau khi cô trườn lên ngồi trên bụng anh.

Kyrian rên rỉ, anh nhận ra bên trong lớp áo thun, cô hoàn toàn không mặc gì cả. Đùi cô nóng bỏng và ẩm ướt khi cô trườn lên chạm vào vùng bụng trần trụi của anh, cơ thể anh như thổi bùng lên một ngọn lửa đam mê và ham muốn.

Đẩy cô đi.

Nhưng anh không thể. Đêm nay thì không. Không thể được, nhất là sau cơn ác mộng vẫn còn đang ngập tràn đau đớn.

Đúng sai cũng mặc, cái anh cần là nguồn an ủi. Anh muốn lại được cảm nhận tình yêu. Anh muốn cảm thấy bàn tay dịu dàng của phụ nữ vuốt ve trên da thịt. Anh muốn mùi hương của Amanda vương trên cơ thể.

Kyrian run rẩy khi cô cúi xuống, vòng tay ôm trọn anh. “Ôi trời,” hơi thở anh mơn man đôi môi cô. Suốt hai ngàn năm nay chưa từng ai chạm vào anh như thế.

Toàn bộ cơ thể anh rung lên rộn ràng đầy khao khát khi cô vuốt ve cái phần đang cương cứng muốn trồi lên.

Hôm nay anh sẽ có cô. Giờ thì không thể đẩy cô ra xa anh được nữa.

Người dịch cười thỏa mãn, dừng ở đây thôi, để mọi người tha hồ phát huy và tưởng tượng.

Ôi nóng hết cả mặt khi dịch mấy cảnh này

Hơi thở trở nên gấp rút hơn, cả người anh run lên theo từng cái vuốt ve của những ngón tay. Bàn tay cô không yên phận cứ mơn man dọc theo bộ phận nam tính của cơ thể anh, rồi dừng lại ở nơi nhạy cảm nhất, dịu dàng khép chặt. Những ngón tay lướt nhẹ đùa cợt khiến phần cơ thể vốn đã nảy sinh phản ứng càng căng cứng hơn, nóng bỏng cho đến khi anh chỉ muốn nổ tung.

Anh cũng chầm chậm đưa tay dọc theo thân thể cô, thưởng thức những đường cong gợi cảm. Cảm nhận làn da mềm mại bên dưới lớp áo thun nóng lên theo từng sự ve vuốt của những ngón tay. Anh rúc vào cổ cô và lần đầu tiên kể từ khi trở thành Kẻ Săn Đêm, anh cảm thấy một mong muốn mãnh liệt được ăn tươi nuốt sống một người.

Tiếng mạch máu trong cơ thể cô gõ nhịp dội vào tai anh. Năng

lượng nguyên thủy trong cơ thể cô quẫy đạp thúc giục mời gọi. Anh muốn hút cạn cuộc sống của cô.

Nhưng đó là điều cấm kỵ. Không Kẻ Săn Đêm nào được phép hút máu con người. Khi lưỡi anh tiến sâu vào trong cổ họng cô, sự ham muốn như thiêu đốt anh.

Khi những chiếc răng nanh của anh lướt qua cổ cô, anh phải cố kiềm chế bản thân không thử nhấm nháp dòng máu đang run lên bên dưới môi mình. Anh cảm nhận một cơn ớn lạnh chạy dọc khắp cơ thể cô, đầu vú bên dưới tay anh nảy lên phản ứng đáp trả.

Cố nén tiếng rên, anh chiếm giữ môi cô, cuồng nhiệt đặt lên đó một nụ hôn dài đầy bạo liệt trong khi bàn tay anh không ngừng dịch chuyển xuống rồi lại xuống, len lỏi vào cái vùng tam giác hỗn mang nằm giữa hai chân cô.

Anh rên lên, cảm nhận những sợi lông nhỏ đang trêu đùa những ngón tay không yên phận. Anh cẩn thận tách chúng ra, và lần đầu tiên, thực sự chạm vào vùng mời gọi đó.

Cô cong người ngạc nhiên, rồi rên lên chào đón. Cô nhanh chóng áp chặt cái vật nam tính đã cứng ngắt của anh.

Kyrian thật không tin nổi, bên dưới cô đã rất ẩm ướt. Thánh thần ơi, anh thật rất muốn có cô. Muốn được nhấm nháp từng phân vuông cơ thể đó. Muốn chìm sâu hoàn toàn trong ngọn lửa cuồng nhiệt tỏa ra từ cô.

Nhưng anh cố kìm lại, anh muốn kéo dài hơn nữa giây phút này. Anh muốn chậm chạp, từ từ, từng chút từng chút một tìm hiểu cô, khám phá cô.

Ước chi buổi sáng này có thể kéo dài mãi mãi.

“Em thật tuyệt,” anh thì thầm trong khi đôi tay nhanh chóng kéo chiếc áo thun qua khỏi đầu cô, ném lên sàn. Đôi môi anh từ cổ

trượt dần xuống ngực.

Amanda uốn lưng khi đầu vú cô cảm nhận sự quấy rối của chiếc lưỡi và những chiếc răng nanh nhọn hoắt. Cảm giác sắc nhọn của những chiếc răng ấn trên da thịt như có một dòng nham thạch chảy qua.

Lại một lần nữa, những ngón tay của anh tìm xuống bên dưới cơ thể, chạm vào cái vùng nhạy cảm của người phụ nữ. Những ngón tay xoa nhẹ xung quanh, đùa cợt, vuốt ve âu yếm khiến cô như cháy bùng lên. Mỗi khi tay anh chạm vào vùng nhạy cảm đó, cảm nhận được thân nhiệt từ cơ thể cô, sâu thẳm trong anh cũng muốn cùng cô bộc phát, tận hưởng ái tình dịu ngọt.

“Em muốn anh, Kẻ Săn Đêm,” cô thì thầm mơn man môi anh. “Em chưa bao giờ lại muốn ai như thế này trước đây.”

Anh mỉm cười, phô hàm răng nhọn hoắt, ôm lấy cô đặt bên dưới mình bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc.

Amanda rên lên cảm nhận cơ thể trần trụi căng cứng bên trên mình. Cả trọng lượng cơ thể đè lên người khiến cô như ngừng thở, cô đưa chân vòng quanh hông anh.

Bằng tất cả sự dẻo dai, anh không ngừng thúc ép chà sát cơ thể cô.

Mỗi động tác chuyển động của anh khiến những cơ bắp rắn rỏi hoàn hảo như nhảy múa xung quanh cô. Với sức mạnh không hạn định, anh như một con sư tử say mồi sẵn sàng tấn công đối thủ.

Nhưng cô vẫn không ngừng đòi hỏi. Cô muốn có cái cảm giác sưng thấu khi anh ở trong cô. Đó là cảm giác mà cô biết suốt hai ngàn năm nay chưa từng có người phụ nữ nào có được ở anh. Cô khát khao trái tim của người đàn ông này.

Thậm chí, cô muốn hoàn toàn có được anh theo cách mà chưa

từng người phụ nữ nào từng có được. Cô muốn được trở thành tất cả những gì anh khao khát. Hơi thở của anh, trái tim của anh, và hơn hết thảy là linh hồn đã bị đánh mất của anh.

Cô muốn mang nó trả lại cho anh. Muốn giải phóng anh khỏi đau khổ. Muốn anh tự do bước ra khỏi quá khứ đau buồn.

Amanda uốn lưng, hôn anh nồng nhiệt như một lời tự thú cho những suy nghĩ đang quẩn quanh trong tâm trí. Anh có nhận ra cảm xúc của cô lúc này không ? Cô không chút nghi ngờ rồi sẽ có lúc anh đẩy cô ra xa.

Nhưng đó là điều cuối cùng cô muốn thấy. Giờ thì tập trung toàn bộ sức lực cho sự tiếp nhận mới mẻ này. Đây chính là lần đầu tiên của anh suốt hơn một thập kỷ, cô phải đóng chặt tâm trí mình, không để cho anh đọc được chút gì phòng trường hợp năng lực của anh vẫn chưa được bài trừ.

Hôm nay cô sẽ là nguồn an ủi của anh.

Kyrian gầm lên khi cảm nhận cơ thể Amanda ngay bên dưới mình. Đã rất lâu rồi anh không để bản thân tin tưởng bất cứ người phụ nữ nào như thế này.

Mồ hôi túa ra khi anh rời khỏi ngực cô, tiến dần xuống xương sườn, rồi hông cô và sau đó tiến dần ngược lên trên.

Anh muốn cô, bạo liệt muốn chiếm giữ cô, sở hữu cô. Đó là những ham muốn không tên. Muốn cô hoàn toàn thuộc về anh, giữ cô bên cạnh, không phải chỉ là trong suy nghĩ mà là cả con người cô.

Và chính là lúc này đây.

Chương 8 (Phần 3)

Amanda đưa tay vuốt mái tóc anh. Cô giữ chặt đầu anh trong khi anh từ từ thưởng thức môi cô, rồi tiến dần xuống đến cổ, dừng lại nhấm nháp khuôn ngực đầy đặn. Đầu lưỡi quẩn quanh trêu đùa núm vú nhỏ xíu cho đến khi nó trở nên cứng lại. Anh mạnh mẽ ăn tươi nuốt sống cô như một người đói lâu ngày vô tình lọt vào một buổi đại tiệc.

Rồi chậm chạp, từ tốn anh tiến dần xuống sâu hơn bên dưới. Chiếc răng nanh dài nhọn hoắt vẽ một đường trên da thịt bằng một sự dịu dàng đáng kinh ngạc. Đôi tay lần tìm xuống hông cô khiến cả cơ thể cô bùng lên ham muốn. Chiếc lưỡi của anh lướt nhẹ khám phá vùng xương chậu, rồi kéo xuống tới phần đùi.

Anh tách chân cô rộng ra, chầm chậm tiến vào đùi trong của cô. Cô nín thở, chờ đợi sự liên kết cuối cùng.

Anh ngập ngừng dừng lại, cô cúi đầu nhìn xuống, bắt gặp ánh mắt anh. Ham muốn chiếm hữu bạo liệt trên gương mặt đó khiến cô ngừng thở.

Ánh mắt anh giữ chặt lấy cô trong khi những ngón tay dịu dàng từ từ tiến về phía dưới, chạm nhẹ vào khu vực trũng sâu, rồi lại rời ra. Cô rùng mình cảm nhận sự tiếp xúc giữa những ngón tay. Anh dùng miệng, tách nó ra nhưng đôi mắt vẫn giữ chặt lấy mắt cô.

Amanda rên lên cảm nhận khoái cảm lan khắp cơ thể. Chưa từng có người đàn ông nào làm thế này với cô.

Anh nhắm mắt lại, rên lên trong cơn cuồng say. Lưỡi anh

không ngừng đánh xung quanh rồi trượt vào trong khiến cả cơ thể cô giựt nảy lên rồi cong lại đáp trả sự rung động đang nhấn chìm mọi cảm giác.

Bàn tay cô trượt sâu vào vấn vít quanh những lọn tóc vàng, cô uốn người, mở rộng chân để anh có thể hoàn toàn tiến vào trong cô.

Kyrian run nhẹ khi đầu lưỡi không ngừng khám phá vùng nhạy cảm của người phụ nữ. Anh chưa từng có cảm giác ham muốn với bất kỳ người phụ nữ nào như cái cảm giác mà anh muốn với cô. Ở cô có điều gì đó khiến anh trở nên hoang dại.

Nhưng anh có thể cảm nhận được quyền năng của Kẻ Săn Đêm trong cơ thể cũng đang sôi lên căng thẳng. Anh cảm nhận được con thú trong cơ thể đang trỗi dậy.

Đó là sức mạnh anh chỉ sử dụng khi chiến đấu hoặc săn tìm con mồi. Sức mạnh giúp anh cảm nhận môi trường xung quanh ở mức độ cao hơn. Nó khiến anh cảm nhận được nhịp tim đang nhảy trong lồng ngực cô. Giúp anh cảm nhận được những rung động trong cơ thể cô phản ứng lại đôi môi và đầu lưỡi của mình. Anh cảm nhận được khoái cảm đang tung hứng bên trong cơ thể đó, nó kích thích anh, nhất là khi anh cảm nhận được âm thanh của những mạch máu đang nhảy múa nơi đùi cô khi đầu anh chìm giữa vùng nhạy cảm. Anh nhắm mắt lại lần nữa cố kìm nén cái ham muốn cắm phập những chiếc răng nanh vào đùi cô, nhấm nháp thưởng thức dòng máu tỏa ra từ cơ thể.

Amanda giữ chặt lấy anh, tận hưởng khoái cảm từ từ lan tỏa. Những chiếc răng nanh sắt bén chạm vào da thịt khiến cô rùng mình. Cô mở to mắt thấy anh đã sẵn sàng. Và rồi, anh vào thẳng trong cô.

Cô nhận ra anh tràn đầy gợi cảm. Tất cả sự tập trung của anh đều đang đặt lên cô, năng lượng cuồng nhiệt đó, cô biết chỉ được

dùng khi chống lại bọn Daimon và chính điều đó lại khiến cô thỏa mãn.

Lên tới đỉnh điểm của khoái cảm, cơ thể cô sục sôi ham muốn, cô rướn người ra sau, hét to phấn khích.

Điểm kết nối giữa cả hai vẫn được anh giữ chặt. Gầm lên kích động, anh vẫn tiếp tục dập mạnh xuống cái cơ thể đang dần mềm đi trong lạc thú. Càng lúc càng nhanh hơn, mạnh mẽ hơn như thể anh muốn nuốt trọng lấy cô, hoàn toàn chiếm hữu.

Cô rít lên trong khoái lạc.

Lần thứ hai cô lại lên đến đỉnh, chỉ khi đó anh mới từ từ chậm lại.Những chuyển động của cái cơ thể bên trên dừng lại cho đến khi những cơn co giật bên trong cô ngừng hẳn.

Từ từ ra khỏi cơ thể cô, nhưng anh vẫn vấn vương giữa hai đùi cô thật chậm rãi, thật cẩn thận như một con thú say mồi đang vờn quanh con mồi của mình.

Mắt anh lóe sáng, những chiếc răng nanh khoe ra trong hơi thở hổn hển không tự chủ.

“Nhìn anh đi, Amanda,” anh yêu cầu, trong khi đôi bàn tay cứ không ngừng khuấy đảo đùi cô. “Anh muốn em nhìn thẳng vào anh khi anh tiến vào trong em.”

Cô nuốt nước miếng ngập ngừng làm theo lời anh.

Ôm trọn mặt cô trong vòng tay, môi anh tìm lấy môi cô, đặt lên đó một nụ hôn thật dài, thật cuồng say. Bàn tay anh nắm lấy tay cô, dẫn xuống sâu bên dưới, chạm vào khu vực nhạy cảm sưng phồng.

Không cần nói lời nào nữa cả, cô hoàn toàn hiểu rõ anh muốn gì. Cô vặn người uốn hông, để anh tiến vào trong cô lần nữa, thật

chậm, từng chút từng chút một cho đến khi anh hoàn toàn vào thẳng trong cô. Cô rên lên khi cảm giác tất cả quyền năng của anh tràn vào trong cơ thể mình. Cô có thể nhìn thấy sự thèm khát khuấy động mắt anh. Khi cô lấy tay ra khỏi phần cơ thể đang chìm sâu vào trong mình, anh nắm chặt lấy đôi bàn tay đó, đặt lên nơi cả hai hòa quyện làm một.

Cơn đói trong đôi mắt đó càng mạnh mẽ hơn. “Anh muốn em cảm nhận được mối liên kết của chúng ta.” Anh nói trong hơi thở.

Amanda nuốt nước miếng, cảm nhận anh đang chìm sâu hơn vào trong cô, cái phần cơ thể đó bạo liệt lướt qua những ngón tay khép chặt. Vào rồi lại ra. Đó là hành động gợi tình nhất mà cô từng biết.

Cả hai không ngừng rên rỉ.

Amanda có thể nhìn thấy khoái cảm trên gương mặt anh khi anh không ngừng rung lắc trên hông cô. “Oh, Kẻ Săn Đêm,” cô thì thầm.

Anh khựng lại, nhìn cô. “Lúc này không phải Kẻ Săn Đêm đang ở trong em, Amanda, anh là Kyrian.”

Người ta nói cái gì cũng có cái giá của nó. Chúc mừng Kyrian, anh sắp sửa biết được Amanda đáng "giá" thế nào.

Phần 5 dù hơi tội Kyrian tí xíu nhưng mà có thế thì mới biết được Amanda đáng quý cỡ nào.

Vì nữ quyền, Amanda, cho Kyrian biết Dark Hunter cũng không là cái đinh gì ..... hhehehhehe .... hình như mình hơi quá khích.

Niềm vui sướng bùng lên mãnh liệt khi cô nhận ra ý nghĩa của ba từ đó. Anh đã chấp nhận cô cũng như cô đã chấp nhận anh.

Amanda vòng tay ôm mặt anh, thì thầm trong hơi thở, “Kyrian.”

Anh mỉm cười. “Em còn tuyệt hơn cả những gì anh tưởng tượng,” cô có thể cảm nhận được một cơn rùng mình chạy dọc cơ thể anh khi anh nói ra những điều đó.

Anh cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy như thể muốn cùng cô cảm nhận những khát khao cuồng nhiệt và đam mê đang không ngừng quẫy đạp.

Một nụ hôn thật sâu, mạnh mẽ và dài như bất diệt. Nó như muốn xé toang cơ thể cô, mang tất cả những hạnh phúc và sung sướng nhất loạt chìm ngập trong cô.

“Ôi, Kyrian,” cô rên rỉ giữa làn môi nồng nàn, cảm giác lại lần nữa lên đến cực đỉnh của khoái lạc.

Tên anh vẫn còn ngân vang trên môi thì một cảm giác khác lạ bắt đầu tràn đến. Cái gì đó xâm nhập vào sâu bên trong cô đánh thức những đam mê nhục dục.

“Ôi trời,” cô hổn hển.

Và cô có thể cảm nhận được anh, cũng cảm nhận được cảm nhận của anh với mình. Như thể cả hai đã hòa quyện thành một thể. Anh đang chìm sâu trong cô, và cô vây lấy anh bằng những co bóp thiết tha.

Kyrian cũng có cùng cảm giác đó, anh đang cố điều hòa hơi thở, quen dần với cái thứ cảm xúc mới lạ này. Cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau mê đắm. Amanda vuốt tay dọc theo tấm lưng trần. Đồng thời cảm nhận sự mơn man lan tỏa trên xương sống của chính mình. Cảm giác này cô chưa bao giờ từng được cảm thụ.

Anh nhấp mạnh hơn, càng lúc càng nhanh. Cô phải choàng tay bám chặt lấy cơ thể đang chuyển động không ngừng, tâm trí cả hai

như đang chu du ở một miền xa xôi nào đó, để mặt cho ham muốn thể xác tràn lên như núi lửa phun trào.

Cả hai cùng lúc lên đến cực điểm của cuồng nhiệt và lạc thú. Kyrian ngửa đầu về sau gầm to một tiếng khi thúc mạnh vào sâu bên trong cô, đưa cả bản thân khắc thẳng vào trong cô, hòa thành một thể. Amamda rên lên khi anh nắm chặt tay cô.

Cô ôm chặt lấy cơ thể đang nằm phục trên người mình, dịu dàng vuốt ve thân thể đó, tự thả lỏng bản thân tận hưởng niềm hoan lạc. Và rồi, một cảm giác hụt hẫng, thất vọng xâm chiếm khi cô cảm nhận được anh đang từ từ rời khỏi cô,

“Em thấy thế nào ?” anh thì thầm.

“Em không biết, nhưng thật tuyệt. Không thể tin được. Còn hơn cả những điều tuyệt vời nhất.”

Anh dịu dàng mỉm cười, nâng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô. Trong ánh nến nhảy múa nhập nhoạng, tia nhìn của anh khiến cô lo lắng. Đôi mắt đó không còn màu đen nhánh mà chuyển sang màu xanh dẻ kỳ lạ. “Kyrian ?”

Anh nhìn quanh phòng, nhăn nhó. “Sức mạnh của anh mất hết rồi,” anh thì thầm. Và ngay lập tức cô cảm nhận được cảm giác yếu ớt áp đảo cơ thể anh.

Thậm chí anh không thể nhúc nhích được một chút.

Tệ nhất là cô còn có thể cảm nhận được cảm giác đau đớn sữ dội đang đánh thẳng vào đầu anh khi anh đưa tay đặt lên trên mắt phải và rít lên.

“Ôi trời ơi,” cô hổn hển khi nhìn anh đau khổ tuyệt vọng nằm gục xuống cạnh mình. “Em phải làm gì đây ?”

“Gọi Talon,” anh nghiến chặt răng rít lên. “Nhấn số hai và dấu

hiệu đồng bảng trên điện thoại.”

Cô trườn người đến cạnh bàn để đầu giường, kéo điện thoại lại gần nhanh chóng quay số.

Sau tiếng chuông thứ hai, Talon trả lời máy.

Giọng nói anh đầy vẻ ngái ngủ “Có chuyện gì sao ?” anh bình tĩnh hỏi ngay sau khi cô tự giới thiệu mình.

“Tôi không biết. Chắc là tôi đã làm gì Kyrian rồi.”

“Cô nói vậy là ý gì ?” anh nói bằng cái vẻ là không sao tin được là cô lại có thể làm chuyện gì tổn thương đến người bạn của mình.

“Tôi không biết nữa. Mắt anh ấy chuyển sang màu khác, và anh ấy đang bị đau ghê lắm.”

“Chuyển sang màu gì ?”

"Xanh lá.”

Talon im lặng một hồi rồi nhanh chóng yêu cầu. “Cho tôi nói chuyện với anh ta.”

Cô đưa điện thoại cho Kyrian.

Chỉ mỗi việc đưa tay cầm điện thoại cũng khiến Kyrian đau không chịu nổi. Chưa bao giờ anh lại có cái thứ cảm giác này.

Cứ như thể phần con người và phần Kẻ Săn Đêm trong anh đang đấu tranh chống đối nhau.

“Talon,” anh thì thào.

“Hey, anh bạn,” Talon hỏi. “ổn chứ ?”

“Chết tiệt, không ổn. Có chuyện gì vậy ?”

“Chịu, nhưng hình như cậu vừa tìm được cách hút cạn quyền năng Kẻ Săn Đêm đó. Chúc mừng, anh bạn, cậu đã tìm được điều kiện để giải phóng rồi đó.”

“Đúng rồi, giờ thì đúng là thú vị đó.”

“Đừng có tỏ vẻ như thế chứ. Chỉ là tạm thời thôi, tớ nghĩ thế.” Cái giọng điệu nửa tin nửa ngờ của Talon khiến anh phát điên lên được. “Bao lâu ?”

“Biết chết liền. Có bao giờ tớ bị hút cạn năng lượng như cậu đâu mà biết”.

Kyrian rít lên khi một cơn đau khác ập đến.

“Đừng có cố chống,” Talon đanh giọng. “Cậu chỉ làm cho mọi chuyện tệ hơn thôi. Thư giãn đi.”

“Oh, thế à, nói cứ như là biết hết á.”

Talon khịt mũi. “Tin tớ đi, sẽ có lúc cậu phải chiến đấu với chuyện này nhưng không phải lúc này. Cứ tập cho quen với nó đi.”

“Quen cái đầu cậu. Chẳng dễ chút nào. Cứ như thể bị chém làm hai vậy.”

“Tớ biết,” Talon noi vẻ cảm thông. “Cậu làm cái gì mà lại bị mất năng lực thế ?”

Kyrian hắng giọng, bẽn lẽn nhìn Amanda. “Tớ … um…” Bối rối không biết phải giải thích thế nào, mà anh lại không muốn khiến cô xấu hổ.

Nhưng cũng không cần thiết phải thế.

“Tuyệt vời, Diarmuid Ua Duibhne,” Talon gầm lên, “Cậu ngủ

với cô ta và thế là cạn năng lượng, đúng không ?"

Kyrian hắng giọng lớn hơn, rồi bất lực nhận ra rằng tìm cách dấu giếm trước mặt một Kẻ Săn Đêm có khả năng tìm ra bất cứ điều gì mà anh ta muốn là một điều vô ích. "Không có chuyện gì xảy ra cho đến khi mọi thứ chấm dứt."

"Ahhhh, hiểu rồi," Talon dài giọng nói như thể đã hiểu rõ mọi chuyện. Rồi bằng cái giọng của Bác sĩ Ruth, anh ta bắt đầu hạch hỏi. "Có phải là chuyện xảy ra ngay sau khi lên tới đỉnh không ? Chắc là lúc đó cậu đã rã rời và hoàn toàn cạn kiệt đúng không ? Dám cá là vì thế mà năng lực của cậu cũng bị hút cạn theo."

Lời giải thích đó nghe khó mà thuyết phục nổi. "Cả đám các cậu đều qua đêm với cả đống phụ nữ mà có ai bị thế này đâu."

"Đúng thế, nhưng mỗi người chúng ta có điểm cực đỉnh các khau, cậu cũng thừa biết mà. Chắc là trong đầu cậu, cái điểm cực đỉnh đó và thời khắc biến cậu thành Kẻ Săn Đêm có cùng tần số với nhau. Hoặc là thế, hoặc là vì năng lực của cô ta. Có thể năng lực đó hòa hợp với năng lực của cậu và hút cạn hết."

"Thật là điên mà."

"Dù sao đi nữa thì cái trò điên rồ nào khiến cho đầu cậu bị đau đến thế cũng khiến tớ thấy khó chịu không kém. Giờ thì chuyển máy cho Amanda đi."

Kyrian làm theo. "Cậu ấy muốn nói chuyện với em." Amanda cầm máy.

"Nghe này," Talon cô. lạnh lùng bảo. "Chúng ta đang gặp một vấn đề nghiêm trọng. Kyrian phải nằm im tĩnh dưỡng cho đến khi nào phục hồi khả năng của cậu ấy."

"Bao lâu ?"

“Tôi không biết. Nhưng chắc sẽ không lâu đâu, nhưng cho đến lúc đó, cậu ta chỉ là một con người bình thường, mà cậu ta đã không còn là một người bình thường hơn hai ngàn năm rồi, cho nên bây giờ cậu ấy là một người bình thường yếu đuối. Dễ bị tổn thương.”

Cô quay đầu nhìn Kyrian hốt hoảng. Anh vẫn còn đang đặt một tay lên mắt. Chỉ cần nhìn những cơ bắp đang gồng lên, cô biết anh đau đến thế nào.

“Anh ấy sẽ trở lại bình thường trước khi mặt trời lặn chứ.”

“Hy vọng là thế. Nếu không thì bọn Daimon chắc chắn sẽ tìm ra cậu ấy.”

Cô họng cô đắng ghét vì lo lắng. Cô không hề muốn anh vì mình mà bị bất kỳ thương tổn nào. “Anh không giúp anh ấy được sao ?”

“Không, làm thế là trái luật. Chúng tôi phải đi săn một mình. Tôi không thể bám theo Desiderius trừ khi Kyrian chết.”

“Luật quái gì mà thế chứ ?” Cô rít lên.

“Quái gì thì cái luật đó cũng không làm thủng màng nhĩ của tôi,” Talon rít. “Chết tiệt, phổi của cô làm bằng gì thế, chuyển hướng sang hát opera coi bộ sẽ giúp cô thành công vang dội đó.”

“Chẳng vui chút nào.”

“Biết rồi. Mấy cái trò này không buồn cười chút nào. Giờ thì nghe tôi đây. Chuyện này sẽ có vẻ hơi xấu hổ đó, cô chịu được chứ ?”

Giọng điệu đáng sợ của anh khiến cô nghi ngại. Anh ta định nói gì thế nhỉ ? “Chắc là được.”

“Tốt. Giờ thì, tôi nghĩ vấn đề bắt đầu khi Kyrian lên tới đỉnh. Cho nên từ đây trở về sau không được để cậu ta làm thế nữa. Bởi vì có thể nó sẽ lại khiến cậu ta bị cạn năng lượng thêm lần nữa. Cô phải tránh xa cậu ta ra.”

Tim Amanda đau nhói khi nghe những lời đó. Cô nhích người sang bên và chạm phải Kyrian. “Được rồi,” cô thì thầm.

“Tốt. Mới hơn bảy giờ một chút. Cô có thể giúp tôi chăm sóc cậu ấy cho đến khi Nick tới chứ.”

“Tôi sẽ làm thế,”

Talon nói tạm biệt, cô gác máy và đặt nó trở lại trên bàn.

Kyrian ngước mắt nhìn cô, nỗi đau trong đôi mắt đó thật xé lòng. “Em chỉ muốn anh thấy tốt hơn. Em không hề muốn anh bị tổn thương thế này.”

Anh dịu dàng nắm chặt tay cô, “anh biết

Anh kéo cô, giữ chặt trong lòng mình, nhưng cô vẫn cảm nhận được anh cử động rất là không thoải mái.

“Em khiến anh thấy tốt hơn, Amanda,” anh thì thầm bên tai cô. “Đừng vì mặc cảm tội lỗi mà lại xóa sạch điều đó.”

“Em có thể làm gì nữa không ?”

“Chỉ cần để anh ôm em thêm chút nữa.”

Lời nói đó như đánh mạnh vào tim cô. Cô nằm gọn trong lòng anh, cảm nhận hơi thở ấm áp mơn man nơi cổ họng.

Kyrian dấu mặt trong tóc cô, tận hưởng hương thơm dịu ngọt tỏa ra từ cơ thể. Chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân yếu ớt thế này, nhưng sự có mặt của cô lại khiến anh cảm thấy mạnh mẽ hơn.

“Cậu đã tìm được giải pháp của chính mình,” tiếng nói của Talon vang vang trong đầu. Một khi Kẻ Săn Đêm tìm được cách tiêu trừ hoàn toàn năng lực bất tử, anh ta có thể lấy lại được linh hồn. Đó là điều mà từ trước đến giờ anh chưa hề nghĩ đến, thậm chí không dám mơ đến.

Sẽ có lúc anh được trở lạ thành người.

Vĩnh viễn.

Nhưng để làm gì ? Anh đang có thứ mà anh muốn. Một chiến binh vĩnh cửu. Anh yêu cuộc sống hiện tại. Anh yêu tự do và năng lực mà nó mang đến cho anh.

Nhưng mà, khi Amanda nằm đó, nép mình trong vòng tay anh, da thịt trần trụi của họ ép sát vào nhau, anh bắt đầu nghĩ đến những chuyện từ đâu đã trôi vào quên lãng. Những thứ anh đã chôn vùi vào tận nơi sâu thẳm nhất của trái tim.

Anh nhắm mắt lại, trước mắt là hình ảnh cô đang bế Niklos. Cô nhất định sẽ có thể trở thành một người mẹ tốt. Và khi dần chìm vào trong giấc ngủ, một phần nào đó trong anh biết rõ cô cũng sẽ là một người vợ tuyệt vời.

Amanda giật mình tỉnh giấc khi cảm thấy ai đó đang chậm chạp vẽ những đường tròn ốc xoắn lấy ngực cô. Cô mở to mắt nhìn xuống, đôi tay Kyrian dịu dàng nhào nặn khuôn ngực đầy đặn. Đùi anh chìm giữa hai đùi cô.

Tim cô đập rộn khi bàn tay anh hạ dần xuống, dần xuống, vuốt ve vòng bụng phẳng lì trong khi hàm răng dài nhọn tìm đến nơi cổ cô.

“Anh định cắn em sao ?” cô hỏi.

Anh cười rung rung trên cổ cô. “Không đâu, em yêu, anh chỉ muốn nuốt sống em thôi.”

Cô xoay người, nhìn lên, mắt anh càng xanh hơn lúc nãy. Đó là một thứ màu xanh lá nhạt màu rực rỡ. Cô ngồi dậy, đưa ngón tay vuốt ve bên mắt phải của anh. “Tại sao lại đổi màu rồi ?”

“Khi anh mất đi năng lực của Kẻ Săn Đêm, mắt anh sẽ chuyển sang màu mắt trước đây khi anh còn là con người.”

Cô lo lắng nhìn anh mơ hồ nhớ lại màu mắt cô đã nhìn thấy trong mơ. “Đây là màu mắt trước khi anh mất linh hồn sao ?”

Anh gật đầu, rồi cúi đầu xuống, nút mạnh cổ cô.

“Có nên làm thế này không ?” cô hỏi trong khi đưa tay mơn man xương sống anh. “Talon nói anh cần được nghỉ ngơi.”

“Thì anh đang nghỉ ngơi đây.”

Hơi thở cô trở nên dồn dập khi anh tách phần thịt mềm mại giữa hai đùi cô và thích thú vuốt ve vùng nhạy cảm đó bằng những ngón tay thon dài. “Anh đâu có nghỉ ngơi, anh đang chơi đùa.”

Mắt anh dò tìm khắp người cô. “Anh muốn chơi với em.”

“Nhưng như thế sẽ khiến anh yếu hơn.”

“Chưa hẳn.”

“Nhưng nếu như-“

Anh chặn lời cô bằng một nụ hôn nồng cháy. Tất cả tư tưởng của Amanda vụt bay biến.

Anh không ngừng nhấm nháp môi cô, đôi mắt xah của anh khiến cô thấy nao nao. “Anh không biết em đang nghĩ gì Amanda. Chỉ cần em nói không muốn, anh sẽ để em đi.”

“Em muốn anh, Kyrian.” Chỉ một lời nhưng thể hiện biết bao điều.

Anh mỉm cười nhìn cô, và rồi đưa mình vào sâu trong cô.

Amanda rên rỉ khi cảm nhận cả sức mạnh của anh đang ngập tràn trong cô.

Đầu Kyrian như bừng lên cảm nhận cô đang ở bên dưới mình. Dường như lúc này đây, cảm giác còn tuyệt vời hơn lúc nãy rất rất nhiều lần.

Anh say mê ngắm nhìn gương mặt cô và thỏa thích ngập lặn trong đôi mắt đầy mê dại. Đôi má ửng hồng quyến rũ. Cô quá là xinh đẹp.

Khát khao sở hữu cơ thể đó như một con sóng trào lên mạnh mẽ. Cái thứ cảm giác mãnh liệt đó anh đã từng một lần cảm thấy và đã nhấn chìm vào quên lãng.

Không thể hiểu từ đâu khát khao đó lại trở về, nhưng nó thực sự đã khiến anh rung động.

Nó như nhạo báng những cảm giác mà anh từng có với Theone.

Anh không hiểu nhưng sự thực là anh không dám tìm hiểu. Kinh nghiệm cho thấy cứ mỗi khi muốn tìm hiểu cảm giác của chính mình, đổi lại ngoài tổn thương cũng chỉ là tổn thương mà thôi.

Amanda vòng chân ôm chặt lấy anh trong khi thầm tận hưởng từng chút, từng chút một phần cơ thể anh chìm sâu trong cô. Chưa bao giờ cô lại nghĩ làm tình lại có thể có được cái thứ khoái cảm này. Chưa bao giờ cô dám mơ đến cái cảm giác thỏa mãn này.

Khi dòng khí trong cơ thể được giải phóng, cô hét to hạnh phúc.

Kyrian lập tức dùng môi chặn lại tiếng la đó và sau khi nhấn

mạnh thêm ba lần nữa, anh hòa vào tiếng hét đầy thỏa mãn.

Anh hào hển, mê đắm ngắm cô. “Anh nghĩ anh đã nghiện em mất rồi.”

Cô chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười đó đủ khiên tim anh rộn lên.

“Hey, Kyrian !”

Kyrian hầu như không có thời gian để kéo tấm khăn trải giường choàng lên cả hai người trước khi cửa phòng ngủ bật mở, một người đàn ông cao to, đẹp trai khoảng độ hai lăm đứng ngay trước cửa.

“Nick,” anh gầm lên, “cút ra ngay.”

“Được rồi, nhưng tôi có tin về Desiderius mà chắc chắn là ngài muốn nghe. Sao không mau mặc đồ vào đi, vài phút nữa vào văn phòng gặp tôi nha ?” Nick quét cái nhìn không chút nao núng và đầy châm chọc về phía chúng tôi rồi thong dong bước ra khỏi phòng.

“Nhớ nhắc anh, anh chắc chắn sẽ giết chết cậu ta.”

Amanda bật cười, nhưng kịp ngừng lại khi bắt gặp ánh mắt anh. “Khi mắt màu xanh lá trông anh khác hẳn,” cô thì thầm, đặt tay lên má anh.

Anh nhanh chóng trả lời cô bằng một nụ hôn thiêu đốt. Lưỡi anh trêu đùa,vấn vít lấy lưỡi cô đầy chiếm hữu khiến cô như ngừng thở. “Tại sao anh lại không thể cưỡng lại được em thế ?”

“Chắc là do sự hấp dẫn thuộc về bản chất đó ?” cô châm chọc.

Anh bật cười, hôn nhẹ lên mũi cô. Amanda nhìn anh bước ra khỏi giường. Ánh mắt cô không thể rời khỏi tấm lưng trần khi anh băng qua phòng, bước đến phòng tắm.

Trong khi anh tắm rửa, cô cuộn mình trên giường, nhớ lại cảm giác của anh trong vòng tay mình. Mùi hương của anh vẫn còn phảng phất đâu đây. Nó khiến cô cảm thấy bản thân thuộc về anh nhưng cô biết đó là điều không thể.

Anh là Kẻ Săn Đêm còn cô chỉ là một nhân viên kế toán. Bọn họ sinh ra đã định là thuộc về hai thế giới khác biệt hoàn toàn. Nhưng trái tim cô không biết nghe lời. Một phần nào đo trong cô muốn có anh theo cái cách mà chưa bao giờ cô từng cảm thấy.

Sâu thẳm trong tâm trí, cô tự hỏi làm thế nào mới có thể giải phóng anh khỏi lời tuyên thệ của một Kẻ Săn Đêm.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 9 (Phần 1)

Kyrian bước dọc theo hành lang, mở cửa vào phòng làm việc. Nick đang ngồi quay lưng về phía cửa cạnh chiếc bàn bằng gỗ gụ. Cái ghế dựa bằng da đen kêu rít lên mỗi khi Nick xoay xoay qua lại trong khi những ngón tay anh lướt như bay trên bàn phím.

Quả là một khung cảnh quen thuộc.

Nói về internet, Nick là một á thần, nói theo thuật ngữ hacker thì anh có thể xâm nhập vào bất cứ hệ thống nào cho dù nó có được bảo vệ kỹ lưỡng đến đâu đi chăng nữa. Chính vì vậy, Nick, Chris Eriksson và Daphane Adams đã bị giáng xuống làm công việc thiết kế, bảo trì và bảo vệ website Dark-Hunter . Đó là nơi mà Kẻ Săn Đêm và cận vệ lưu giữ tất cả những thông tin và cũng là kênh liên lạc của những người như họ. Cũng may là Nick lại chọn làm chuyện khác thay vì tò mò tọc mạch hoặc bắt đầu lên lớp về những vấn đề phụ nữ.

“Hồi nãy khi vào phòng cậu muốn nói gì thế ?”

Nick xảo quyệt nhìn qua vai anh “Trời ạ, xong rồi à. Chắc cũng đến lúc rồi.”

“Nói đại đi.”

Nick khịt mũi, quay lại chủ đề khi nãy. “Anh là người duy nhất mà tôi biết có thể hẹn hò với người phụ nữ xinh đẹp đến vậy, thế mà chỉ mười phút sau tâm trạng lại cáu bẩn thế này. Chết tiệt, chẳng lẽ anh không hề biết là tình dục có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn sao ?”

Kyrian trợn mắt nhìn tên cận vệ hỗn xược. Quy định và luật lệ rõ ràng là không thể nào áp dụng lên Nck Gautier.

Thằng nhóc này cũng chẳng bao giờ bị anh dọa cho chết khiếp. Thậm chí vào chính cái đêm biết được thân phận thật sự của Kyrian, cậu ta cũng chẳng mảy may run sợ.

“Nick …” anh cảnh báo.

Nick mở một cửa sổ nhỏ trên máy tính đọc tin nhắn. “Ok, Ok. Được rồi. Đây là tin nhắn của của các vị thần:

"Khởi nguồn từ Apollite , tái sinh làm Daimon, hắn là kẻ sẽ làm ngươi khốn khổ.

Cạn chén máu thần linh rồi tắm mình trong đó, hắn là hiện thân của toàn bộ cuồng nộ và chỉ có cuồng nộ.

Để đưa hắn về ngày tận, phải tìm cho bằng được một kẻ Săn đêm với trọn vẹn linh hồn.”

(credit: bạn chuột yume)

Kyrian nhăn mặt khi nghe lời đố, đúng là Các vị thần chỉ có thể đưa ra toàn những thứ rác rưởi. Trời ạ, một bọn đáng ghét. Chẳng lẽ họ không thể ít nhất một lần xuất hiện một cách đàng hoàng và đưa ra lời khuyến cáo đơn giản dễ hiểu một chút được sao ?

Câu trả lời chắc chắn là không, Zeus đã nghiêm cấm không một vị thần nào được phép giúp bọn họ bảo vệ con người.

“Cái trò này nghĩa là gì thế ?” anh hỏi Nick.

Nick xoay ghế một vòng, nhìn thẳng anh. “Acheron đã liên hệ với bọn họ, và nói rằng chỉ có duy nhất một Kẻ Săn Đêm có linh hồn mới có thể giết chết Desiderius. Chính vì vậy từ trước tới giờ

chưa từng có một ai có thể tiêu diệt gã. Đó là lời tiên tri, mà anh cũng biết là nó chính xác đến thế nào rồi."

"Làm gì trên đời này lại có Kẻ Săn Đêm có linh hồn. Muốn thành Kẻ Săn Đêm thì phải bị tước đi toàn bộ linh hồn."

"Nếu vậy thì theo lời tiên tri của các vị thần và Ash, Desiderius sẽ không bao giờ bị tiêu diệt."

Kyrian thở ra một cái. "Mới sáng ra thiệt không muốn nghe mấy chuyện thế này chút nào."

"Đúng rồi, thế nên mới nói là tôi thấy tuyệt thế nào khi không rơi vào hoàn cảnh hiện tại của anh." Nick nhướng mày, "mắt anh chuyển thành màu xanh lá rồi, xảy ra chuyện gì thế ?"

"Không có gì."

Nick nghiêng đầu nhìn anh ngờ vực. "Nhất định phải có chuyện gì," anh với tay lấy di động.

"Tôi có cần gọi cho Ash lần nữa không ?"

Kyrin giật phắt điện thoại trong tay anh, nhìn anh bằng đôi mắt hình viên đạn. "Đừng để Acheron biết chuyện này. Tôi có thể giải quyết mọi chuyện ổn thỏa."

"Ừ, tốt nhất là thế đi. Vì anh mà tôi sắp phát điên lên đây, nhưng tôi lại ghét phải đổi Kẻ Săn Đêm khác."

Kyrian khịt mũi. "Gì thế này ? Tỏ tình sao ? Hay là tuyên ngôn tình yêu ?"

"Chỉ là lòng trung thành thôi. Tôi không muốn thấy anh bị hạ gục như Streigar."

Lời nhắc nhở đó khiến Kyrian tỉnh táo hơn. Sreigar là một Kẻ Săn Đêm lâu năm và mạnh mẽ, ấy vậy mà anh ta lại bị một tên ma

cà rồng săn người đánh bẫy và cuối cùng là bị hủy diệt hoàn toàn bởi ánh mặt trời. Cái chết của anh khiến cả Kẻ Săn Đêm và các cận vệ cảm thấy đau khổ vô cùng.

“Đừng lo,” anh cam đoan với Nick, “Tôi là một kẻ lướt cùng bình minh. Tôi có thể tự lo cho mình.”

“Anh có biết là Strigar cũng từng nói thể không ?”

Kyrian gầm gừ, “Không phải hôm nay lại định lên lớp đó chứ ?”

Nick bật cười. “Trời ạ, tôi chỉ là một người Cajun quê mùa, đã có bao giờ tôi được đến lớp đâu.” Anh đằng hắng, nói tiếp bằng chất giọng Cajun. “Mà cũng không phải, hôm nay chỉ mới đăng ký nhập học thôi. Phải xem xem học kỳ tới học cái gì nữa chứ.”

“Được rồi, có vài việc tôi muốn cậu làm xong trong hôm nay.”

“Có gì khác những ngày khác sao ?”

Cái giọng lưỡi châm chọc này đúng là chính hiệu Nick Gautier.

“Tôi muốn cậu đưa Amanda đi shopping một vòng, mua sắm ít quần áo. Bọn Daimon đã đốt cháy nhà cô ấy và giờ thì cô ta không còn gì ngoài bộ quần áo đang mặc.”

Nick nhướng mày. “Còn theo như tôi thấy thì ngay cả một bộ quần áo để mặc cô ta cũng không có ấy chứ.”

Kyrian nhíu mày nhìn người cận vệ.

“Đừng có nhìn thế chứ.” Nick đưa hai tay lên đầu, ra dấu đầu hàng. “Tôi biết cô ta là của anh, tôi sẽ không bao giờ dám xâm phạm đâu, nhưng mà, tôi cũng có phải một thằng đui đâu.”

“Một ngày nào đó, làm mồi cho cá sấu…”

“à, đúng rồi. Lời đe dọa đó chắc chắn sẽ hiệu nghiệm lắm nếu như tôi không biết được một điều là anh sống chỉ để ra lệnh cho tôi này kia kia nọ. Một đêm mà không nhắn cho tôi vài lần chắc anh sẽ phát điên lên thôi.”

Kyrian không thể phủ nhận điều đó. Đêm trở nên dài lê thê và tẻ nhạt nếu không phải đi săn Daimon. Và làm phiền Nick chính là một trong số những trò tiêu khiến ưa thích của anh.”

Nick mở máy Palm Pilot, chuẩn bị viết ghi chú. “Được rồi, nhiệm vụ bí mật, đưa một phụ nữ đi shopping.” Anh ngước đầu nhìn Kyrian. “Nhân tiện, tôi muốn được phụ cấp, tôi cực ghét mấy cái trung tâm mua sắm.”

Kyrian bật cười. “Nhìn cách ăn vận của cậu thì cũng thừa hiểu chuyện đó rồi.”

Nick nhìn anh ra vẻ tổn thương. “Xin thứ lỗi, quý ngài Armani. Vì trông tôi như một thằng nhếch nhác.”

“Xin lỗi, tôi cứ quên là xu hướng thời trang của cậu không khác gì vừa chui ra từ thùng rác.”

Nick lắp bắp, vờ ra vẻ phẫn nộ. “Sao không lê mông về giường và giữ lại cái dáng vẻ duyên dáng đó cho người đàn bà của anh đó ? Nếu cứ tiếp tục màn này, tôi nhất định sẽ đóng cọc anh …trong khi anh đang ngủ.” Những lời cuối cùng anh chỉ thầm thì trong hơi thở.

Kyrian vòng tay trước ngực. “Được rồi, tôi sẽ tăng phụ cấp cho cậu, nhưng đối xử tử tế với cô ấy đó. Giữ cho bản tính ưa châm chọc của cậu ở mức tối thiểu.”

“Vâng ạ, thưa chủ nhân đáng kính.” Nick ghi thêm – “Tử tế với người phụ nữ, ngậm miệng lại” – anh ngước đầu lên hỏi. “Nhân tiện, có giới hạn số tiền mua sắm không ?”

“Không, cô ấy cần gì cứ việc mua.”

“Đến Needless Markup và Lord & Taylor. Được rồi, tiếp.”

“Đưa cô ấy về đây trước chạng vạng nếu không tôi sẽ đem mớ con cháu Cajun đang lẩn trốn của cậu cho con cá sấu của Talon.”

Một sự sợ hãi lóe lên trong mắt anh. Nick ghét cá sấu, nhưng Kyrian không thể hiểu nổi nguyên nhân. “Được rồi, cái này đúng là đáng sợ đó.”

“Tôi cũng muốn cậu đến chỗ Talon lấy asrad về đây. Chúng ta phải chuẩn bị một bất ngờ cho Desiderius.”

Nick hơi ngượng nghịu khi nghe nhắc đến con dao găm của Talon. Đó là một thứ vũ khí cổ xưa, so với nó, Ginsu chẳng khác nào một con dao cắt bơ. “Bộ anh biết sử dụng nó sao ?”

“Tất nhiên,” Kyrian hít thật sâu. “Giờ thì tôi muốn ngủ một chút. Việc chính của cậu hôm nay là chăm sóc Amanda cẩn thận đó.”

Nick đóng cái máy Palm Pilot lại, giắt lên sợi nịt quần. “Anh thích cô ta, đúng không ?”

Kyrian không trả lời. Anh không dám trả lời. Không ai trong bọn họ cần biết câu trả lời.

Thay vào đó, anh để mặt Nick ngồi lại với chiếc máy tính, trở lại phòng ngủ.

Sau khi tắm qua, Amanda im lặng quay lại phòng ngủ để thay quần áo trong khi Kyrian ngủ ngon lành trên chiếc giường rộng lớn.

Căn phòng thật tối, chỉ có mỗi ngọn đèn leo loét tỏa ra từ phòng tắm. Ở đây không thể biết được là ngày hay đêm, nhưng

hình như Kyrian đều biết rõ khi nào mặt trời ló dạng.

Cô bước qua khỏi giường, nhìn anh nằm im, chăn quấn quanh nửa thân người trần trụi. Ôi, người đàn ông này có một cơ thể …

Cô có thể cứ đứng đó mà ngắm anh cả ngày không biết mệt. Cô muốn dùng đôi môi và cả đôi bàn tay để tiếp tục tìm hiểu, khám phá làn da sạm nắng đó. Tại sao anh lại như một liều thuốc gây nghiện cứ cuốn lấy cô ?

Cô khát khao được hôn lên đôi môi đầy thi vị đó, tay cô khao khát được chạm vào những đường nét óng ả của mái tóc vàng rực, nhưng cô không muốn làm phiền giấc ngủ của anh. Anh cần phục hồi lại sức lực.

Nhón gót bước ra khỏi phòng, cô bước nhẹ xuống nhà bếp dưới lầu.

Ánh sáng ban ngày hắt lên căn phòng gạch trắng toác, hắt lên một thứ ánh sáng tươi mát và trẻ trung. Rosa đang chiên thịt xông khói trong khi Nick ngồi trên một chiếc ghế đẩu dài chăm chú đọc một quyển catalogue giới thiệu khóa học cao đẳng.

Nick trông gọn gàng và đẹp trai, có lẽ vẫn chưa quá hai mươi bốn tuổi. Mái tóc nâu dài buông xỏa ngang vai cần được cắt tỉa đàng hoàng, nhưng lại trông có vẻ phù hợp với ngoại hình của anh. Anh đang mặc trên người một cái áo len rộng thùng thình, một chiếc quần jeans bạc thếch với một lỗ rách ngay trên đầu gối.

“Hey, Roda,”anh nói, vẫn chúi mũi vào quyển catalogue. “Nếu khóa sau cháu học tiếng Tây Ban Nha, bà sẽ giúp cháu chứ ?”

“Si(tất nhiên rồi – tiếng TBN). Chắc là Kyrian cũng sẽ giúp cậu.”

“Tuyệt,” anh nói bằng cái giọng đầy châm biếm. “Giữa tiếng Tây Ban Nha và nền văn minh Hy Lạp cổ đại, cuộc sống của tôi

đúng là toàn thứ đồ ba trợn.”

“Nick !” Rosa lớn tiếng. “Cứ dùng cái thứ ngôn ngữ đó thì cậu không thể nào trở thành một quý ông được đâu.”

“Xin lỗi.”

Rosa đặt cái đĩa đựng đầy bánh mì, thịt xông khói và trứng ngay cạnh Nick, rồi quay nguoi2 lại, bắt gặp Amanda đang đứng ngay cửa. “Ah, đây rồi, señorita(thưa quý cô: tiếng TBN).Cô đói rồi chứ ?”

“Có một chút.”

“Đến đây,” bà vừa nói vừa chỉ vào chiếc ghế đẩu ngay cạnh Nick. “Ngồi đi, tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng cho cô.”

“Cám ơn, Rosa.”

Rosa mỉm cười.

Amanda ngồi xuống cạnh Nick. Anh rút tay ra khỏi quần, chìa trước mặt cô. “Nick Gautier,” vừa nói anh vừa nhoẻn miệng cười, chìa ra lúm đồng tiền quyến rũ. “Mọi người thường gọi tôi là Nick, xít mông đến gần đây, tôi muốn cô … điền vào chỗ trống.”

Cô bật cười, “Coi kênh kiệu chưa kìa”

“Cô không biết được đâu,” Nick lấy di động ra khỏi đai quần, đưa nó cho cô. “Sẵn tiện, ông chủ nói cô cần gọi đến chỗ làm.”

“Cám ơn”

Trong khi Rosa chuẩn bị bữa sáng, cô gọi cho ông chủ và giải thích về chuyện ngôi nhà. May mắn làm sao, ông giám đốc có vẻ hiểu chuyện và cho cô nghỉ hai tuần để giải quyết mọi chuyện. Khi gác máy, cảm giác khó chịu lại trở về khi cô nhớ ra mình đã mất những gì. “Không thể tin nổi bọn chúng lại đốt nhà tôi.”

“Nhà của cô sao ?” Rosa hỏi lại. “Ai đã đốt nó thế ?”

“Cảnh sát vẫn còn đang điều tra,” Kyrian nói vọng ra từ phòng khách.

Amanda quay người thấy anh đang đứng ngay cửa ra vào. Trông anh trắng bệch và không khỏe lắm.

Rosa mỉm cười. “Ông chủ, hôm nay ông cũng ra đây. Nick nói ông chuẩn bị đi.”

“Tôi thấy không khỏe lắm. Gương mặt đầy vẻ quan tâm nhưng đôi mắt anh nhìn Rosa vẫn nhíu lại. “Sáng nay bà lại đến đúng giờ sao ?”

Roda không trả lời câu hỏi của anh. “Đến đây và ngồi xuống nào. Để tôi chuẩn bị bữa sáng cho cậu.”

Kyrian cảnh giác nhìn những tia nắng mặt trời nhảy múa trong gian bếp hắt ra từ ô cửa sổ. Anh bước lùi lại phòng khách tối tăm. “Cám ơn Rosa, nhưng tôi không đói. Nick, tôi muốn gặp cậu một chút.”

Nick nhìn cô mỉm cười. “Ít nhất thì anh ấy không bảo tôi xê mông ra.”

“Nick,” Kyrian bảo, “Nhấc mông lên, đến đây ngay.”

Khi Nick đi đến chỗ Kyrian, Rosa đặt đĩa thức ăn xuống trước mặt cô. “Thật tội nghiệp. Không có nhà cô phải sống thế nào đây ?”

“Cháu không biết. Chắc là cháu phải gọi cho công ty bảo hiểm. Tìm một chỗ để ở…”

Giọng Amanda trở nên lạc đi khi cô nghĩ đến những việc phải làm. Cô phải chuẩn bị lại tất cả mọi thứ. Bàn chải đánh răng. Giày,

sách vở, đồ nội thất, điện thoại. Thậm chí cô còn không có cả đồ lót. Thế là, vị giác cũng mất theo luôn. Cô phải làm gì bây giờ ?

Nick quay trở lại ghế, cầm cuốn catalogue lên, rồi trở lại chỗ Kyrian đang đứng.

“Tôi muốn nhờ anh một chuyện. Tôi phải đăng ký lúc một giờ, cho nên, nếu chúng tôi chưa trở về, anh lên mạng đăng ký giúp tôi được không ? Tôi biết anh cần ngủ, nhưng học kỳ tới tôi muốn học tiếng Hy Lạp.”

“Sao vậy ?”

Giáo sư Alexander sẽ dạy môn này, nghe nói ông ta dạy tốt lắm.”

“Julian Alexander ?” Amanda hỏi.

“Đúng rồi,” Nick trả lời, quay người nhìn cô. “Cô biết ông ta sao ?”

Cô nhìn Kyrian châm chọc. “Không biết bằng nửa Kyrian.”

Nick nhún vai. “Ôi trời, không phải lại là một trong số bọn các anh đó chứ. Tuyệt. Giờ thì một phát hạ gục tôi đi, và giải phóng tôi khỏi sự đau khổ này.”

“Đừng có mà vờ vịt,” Kyrian cầm cuốn catalogue. “Một giờ chứ gì, còn gì nữa không ?”

“Có, làm cái gì với mắt anh đi, nó làm tôi khó chịu quá.”

Kyrian nhướng mày khó chịu với cái giọng điệu ra lệnh của Nick. “Hai người đi chơi vui vẻ đó.”

“Vui vẻ sao ?” Amanda hỏi khi Kyrian bỏ đi.

Nick quay trở lại chỗ ngồi. “Chúng ta sẽ đi mua sắm.” Anh

cong môi, khẽ rùng mình khi nói mấy từ đó.

“Để làm gì ?”

Anh uống một ngụm nước cam. “Cứ mua bất cứ thứ gì cô thích, đồ nội thất, kim cương, bất cứ thứ gì.

“Kim cương sao ?” Amanda bật cười trước lối suy nghĩ kỳ quặc đó.

“Kyrian trả toàn bộ. Nếu là tôi tôi sẽ mua sạch, theo đúng nghĩa đen.”

Cô mỉm cười. “Tôi không thể làm thế, tôi cũng có tiền mà.”

“Ừ, nhưng sao phải xài nó ? Cô không biết anh ta giàu đến thế nào đâu. Tôi đảm bảo là cô có mua cả một trung tâm thương mại thì anh ta cũng chả quan tâm đâu.”

Cô lắc đầu mặc kệ nụ cười quỷ quyệt trên môi anh.

Sau khi gọi thông báo với công ty bảo hiểm về vụ cháy, Amanda và Nick đimua sắm. Nhưng điều khiến cô khó chịu là Nick không để cô trả đồng nào hết.

“Tôi được lệnh rồi,” Nick nói đến lần thứ năm. “Cô mua, tôi trả.”

Cô hét lên trước cái vẻ hẳn nhiên là thế. “Có phải là lúc nào anh cũng làm theo lệnh hết không ?”

“Tất nhiên phải thế nhưng kèm theo càm ràm”

Cô bật cười nhưng một lần nữa khi cả hai bước ra khỏi tiệm và vào một trung tâm mua sắm khác, cô quay sang hỏi Nick đang khệ nệ cầm mấy túi đồ. “Anh làm việc cho Kyrian được bao lâu rồi ?” Cả hai bước đến thang máy.

“Tám năm rồi.”

Cô ngạc nhiên. “Thật sao, trông anh đâu già đến vậy.”

“Đúng đó, tôi bắt đầu làm việc với anh ta khi chưa tới mười sáu tuổi.”

“Ở tuổi đó cũng có thể làm cận vệ được sao ?”

Nick quay đầu, liếc mắt đưa tình với một cô gái trẻ đầy hấp dẫn đang đi lên cầu thang cuốn ngay bên cạnh họ. Cô nàng mặc một chiếc váy ngắn ôm sát thân hình. Sau đó, anh mỉm cười duyên dáng, chìa ra lúm đồng tiền với cô nàng rồi mới trả lời câu hỏi của Amanda. “Trong một thời gian dài, tôi không hề biết thân phận thật sự của anh ta.Tôi chỉ nghĩ anh ta là một gã nhà giàu huênh hoang dễ mủi lòng trước những đứa bé nghèo khổ đáng thương.”

Cô nhướng mày khi cả hai bước ra khỏi thang cuốn và đi bộ dọc theo mấy gian hàng. “Sao anh lại nghĩ thế ?”

Nick chỉnh lại mấy cái túi đang xách. “Quý cô của tôi ơi, ngay bên cạnh cô là con trai của một tên tội phạm. Cha tôi chết ở Angola bảy năm trước trong một cuộc bạo loạn trong tù.”

Amanda nhăn mặt khi nghĩ đến việc mất cha vì nguyên nhân như vậy. “Thế còn mẹ anh ?”

“Bà ấy là một vũ công xinh đẹp trên đường Bourbon. Tôi lên lớn trong phòng nghỉ của câu lạc bộ nơi bà làm việc, giúp mấy tay bảo kê chèo kéo khách hàng.”

Amanda co người tưởng tượng cuộc sống anh đang kể. “Tôi rất tiếc.”

Anh thờ ơ nhún vai. “Không cần phải thế. Có thể mẹ tôi cũng đã mắc phải sai lầm nào đó, nhưng bà là một người mẹ tốt, và cũng là một người phụ nữ tuyệt vời. Cha tôi dụ dỗ mẹ khi bà mới

mười lăm, ông ngoại đã ném bà ra khỏi nhà. Cho nên chỉ còn hai mẹ con chúng tôi nương tựa nhau trong khi ba cứ không ngừng vô ra trại giam. Chúng tôi không có gì cả, nhưng lúc nào bà cũng dành cho tôi tất cả yêu thương."

Amanda mỉm cười khi nghe thấy những tình cảm nồng nàn trong câu nói đó. Rõ ràng, anh tôn thờ mẹ mình. "Vậy làm sao anh gặp Kyrian ?"

Anh im lặng mấy giây như đang sắp xếp lại mọi chuyện. "Đến tuổi dậy thì, tôi gần như phát điên lên khi nhìn thấy mẹ tôi cứ phải nhục nhã cúi đầu. Bà không ăn gì cả nên tôi có thể ăn thêm một ít. Tôi vẫn còn nhớ, tôi thường cùng bà đến chỗ làm, thường nhìn thấy ánh mắt bà dán vào những ô cửa các cửa hàng." Anh thở dài. "Đó là một đôi mắt đầy khát khao và ham muốn."

Anh nhìn trừng trừng về phía trước, hồi ức lại những chuyện đã qua. "Mẹ tôi là người phụ nữ có trai tim thánh thiện nhất trên trái đất này. Và tôi không thể chịu được khi cứ nhìn thấy bà ngày càng héo mòn chỉ để nuôi tôi. Bọn đàn ông cứ không ngừng mò mẫm bà. Tôi cũng không chịu nổi khi nhìn thấy nét mặt bà khi bà nhìn thấy một cái gì đó rất muốn mua mà lại không đủ tiền để mua. Năm mười ba, tôi thật sự không thể chịu nổi những chuyện đó, nên tôi bắt đầu đi ăn cắp."

Cổ họng Amanda thắt lại. Đó là điều cô không thể chấp nhận nhưng cô cũng không thể phán xét con người anh vì chuyện đó.

"Một đêm, băng của bọn tôi định câu mấy người khách du lịch và tôi được lệnh vẽ đường. Việc này không giống như trộm vặt trong shop hay lẻn vào nhà bọn nhà giàu, bởi vì tôi không định làm ai bị thương cả."

Vậy ra, cho dù là một tên trộm thì anh ta cũng là một tên trộm danh giá.

“Chuyện gì xảy ra ?” cô hỏi dồn.

“Bọn chúng trở nên giận dữ và quyết định dần tôi một trận, dạy cho tôi biết thế nào là lễ độ. Tôi đang nằm bệt dưới chân bọn chúng, bị đánh bằng dùi cui dở sống dở chết, thì tự dưng có một bàn tay nắm lấy tay tôi và hỏi tôi có sao không ?”

“Là Kyrian sao ?”

Nick gật đầu. “Anh ta đưa tôi tới bệnh viện, trả tiền để người ta may mấy mũi trên đầu tôi và chữa mấy vết thương bị dao chém. Anh ta ở lại với tôi cho tới khi mẹ tôi tới. Trong khi đợi, anh ta hỏi tôi có muốn làm việc cho anh ta không, chỉ là mấy việc vặt sau giờ học.”

Cô ngầm tưởng tượng hình ảnh Nick lúc đó, một thằng nhóc miệng mồm lanh lẹ. Nhưng Kyrian đúng là một người tuyệt vời khi anh nhận ra bản tính thật sự ẩn chứa bên trong mỗi con người, và luôn tìm ra điểm tốt của họ. “Và anh đồng ý ?”

“Lúc đầu thì không. Tôi không biết là tôi có muốn ở cạnh một gã giàu nứt đố đổ vách như thế không. Hơn nữa, mẹ tôi thấy Kyrian rất đáng ngờ. Cho tới giờ vẫn thế. Bà không sao hiểu nổi trên đời lại có người tiêu hàng đống tiền cho mấy chuyện vô bổ.” Anh ta bật cười. “Bà thậm chí còn đang nghi ngờ tôi đang vận chuyện ma túy cho anh ấy.”

Amanda thấy suy nghĩ đó thật buồn cười. Người mẹ nghèo khổ của anh. “Thế anh nói với bà thế nào ?”

“Thì anh ta cũng giống như Howard Hughes, ra đời đã ngậm vàng.” Nhìn cô bằng ánh mắt vừa bình tĩnh vừa khắc nghiệt, anh nói thêm. “Tôi nợ Kyrian một mạng. Nếu tối đó anh ta không tìm thấy tôi, không biết được bây giờ tôi sẽ thành ra cái gì. Nhưng có một điều tôi có thể đoan chắc, là nếu không gặp Kyrian tôi sẽ không thể trở thành sinh viên dự luật dự bị trường đại học Loyola,

và cũng không thể lái xe Jag. Tôi biết anh ta không khác gì một thằng khốn nhưng bản chất lại là một người lương thiện."

Vừa ra khỏi khu trung tâm mua sắm, Amanda vừa nghĩ về những điều anh nói. Bọn họ tống hết mớ đồ cô vừa mua sắm được vào thùng chiếc Jag màu tro của Nick.

Cả hai bước vào xe, cài dây an toàn xong, cô hỏi tiếp. "Khi nào thì anh biết được thân phận thật sự của Kyrian ?"

Nick nổ máy, đưa xe ra khỏi bãi "Ngay khi tốt nghiệp trung học, anh ta đã đề nghị tôi làm việc chính thức cho anh ta với vai trò một cận vệ."

"Vậy chính xác thì cận vệ là làm những chuyện gì ?"

Anh lái xe hòa vào dòng xe cộ tấp nập, tăng ga phóng tới. Cô nhận thấy trên bàn tay phải có một hình xăm kỳ lạ như một cái mạng nhện. Hình xăm đó mang những nét phong cách của Hy Lạp cổ xưa, cô tự hỏi không biết có phải đó chính là dấu hiệu chung của các cận vệ không.

"Chúng tôi là những người bảo vệ Kẻ Săn Đêm vào ban ngày và cung cấp mọi thứ mà họ cần. Thức ăn, quần áo, xe cộ, sửa chữa nhà cửa, nói chung là bất cứ thứ gì. Cũng có lúc, chúng tôi phải bảo vệ theo đúng nghĩa đen nghĩa là đứng canh ngay trước quan tài khi họ ngủ, đó chính là lúc truyền thuyết về ma cà rồng ngủ trong quan tài bắt đầu xuất hiện. Bởi vì ánh mặt trời có thể hủy diệt bọn họ, nên họ thường hay ngủ trong những hang động, hay những căn phòng bị cô lập khỏi ánh nắng mặt trời. Đáp lại, họ cho chúng tôi tất cả những thứ của cải mà chúng tôi cần."

"Vậy là mỗi Kẻ Săn Đêm đều có một cận vệ riêng ?"

"Không. Có nhiều Kẻ Săn Đêm thích ở một mình. Suốt ba trăm năm nay, tôi là cận vệ đầu tiên của Kyrian đó."

Cứ nghĩ đến việc Kyrian phải sống cô độc suốt ngần ấy năm trời, lòng cô như chùng xuống. Cô có thể mường tượng trong đầu cảnh anh một mình lặng lẽ tới lui trong ngôi biệt thự rộng lớn như một linh hồn vất vưỡng cứ mãi tìm kiếm bình yên nhưng đổi lại không là gì cả.

“Vậy nếu anh không muốn làm nữa thì sao ?” cô hỏi Nick.

Anh rít lên giữa hai hàm răng. “Không đơn giản thế đâu. Cận vệ được tổ chức chi tiết đến tận răng như khách sạn California vậy đó – cô có thể từ bỏ nhưng không bao giờ có thể rời khỏi. Một khi bước ra khỏi nơi đó, người ta sẽ giám sát anh cho đến ngày anh chết. Nếu anh muốn phản bội lại Kẻ Săn Đêm, anh sẽ phải sống trong ân hận và hối tiếc.”

“Vậy thì có khác gì nô lệ đâu ?” cô hỏi.

“Không đâu, lúc nào thích tôi đều có thể đi, tùy vào bản thân mỗi người thôi, chỉ là không được phá vỡ lời thề cận vệ. Một khi lời tuyên thệ được lập, nó sẽ không thể bị phá vỡ và sẽ là vĩnh viễn. Nếu tôi lấy vợ, vợ tôi cũng không được quyền biết thân phận thật sự của Kyrian, trừ khi cô ấy cũng là một cận vệ như tôi. Khi con cái lớn lên, tôi có thể quyết định có cho nó tham gia vào công việc này hay không. Nếu tôi quyết định cho bọn chúng tham gia, tôi phải đưa chúng đến gặp Acheron và Artemis. Họ là những người sẽ xem xét và quyết định có chấp nhận đơn xin gia nhập của bọn chúng hay không.”

Chương 9 (Phần 2)

Giờ thì đúng là quá đáng sợ rồi. Sau khi nghe những gì anh nói, một cảm giác hãi hùng chạy dọc khắp cơ thể cô. “Vậy còn thôi thì sao ? Có khi nào bọn họ cho rằng tôi là một mối đe dọa không ?”

Gương mặt anh đanh hẳn lại, lạnh lùng như thể vừa gặp phải một tảng đá chắn ngang đường, anh quay sang phía cô, mặt đối mặt. “Nếu cô dám tiết lộ bí mật, một trong số các cận vệ sẽ tiêu diệt cô.”

Cô nuốt ực một cái. “Nghe không dễ chịu chút nào nhỉ.”

“Tất nhiên là không rồi. Công việc của chúng tôi rất nghiêm túc. Kẻ Săn Đêm là những người đứng giữa thế giới loài người và sự nô lệ hay tuyệt chủng. Nếu không có họ, bọn Apollites và Daimon có thể đã thống trị chúng ta từ lâu rồi.”

Kyrian nằm trên giường, cố ngủ nhưng Amanda cứ mãi vấn vương trong tâm trí anh. Cô đang đứng trước phần còn lại của ngôi nhà. Anh biết điều đó. Anh có thể cảm thấy nước mắt, nỗi tuyệt vọng và cơn giận dữ của cô gái.

Và anh cũng vì cô mà đau đớn.

Anh ước gì có thể ở ngay cạnh bên cô. An ủi cô. Chưa bao giờ việc không thể đối diện với ánh sáng ban ngày lại khiến anh cảm thấy khó chịu như thế này. Nếu anh không phải là một Kẻ Săn Đêm, anh đã có thể ở ngay bên cạnh cô, làm chỗ dựa cho cô, ủng hộ cô.

Anh nhắm mắt, hít thở thật sâu, cố tìm mọi cách để ngăn chặn cơn đau đang xâm chiếm. Trong cơn thịnh nộ, anh đã chọn con đường này. Giờ thì không có cách nào có thể thoát ra được nữa. Artemis đã thiết lập một sự phòng thủ quá kiên cố lên trên quân đội của mình, và xây một bức tường thành quá cao, cho đến giờ, Kyrian mới chỉ biết được có ba người có thể lấy lại được linh hồn đã mất.

Tất cả những người còn lại đều đã chết trong nỗ lực đoạt lại linhho62n.

“Mà mình cần có linh hồn để làm quái gì cơ chứ ?” anh mở mắt nhìn chằm chằm lên cái vòm màu nâu vàng của chiếc giường rộng lớn. “Linh hồn chỉ khiến con người trở nên yếu đuối mà thôi.”

Cuộc sống của anh còn nhiều việc phải làm. Anh vẫn còn có mục đích khác cho cuộc sống của mình.

Nhưng nếu vậy thì sao anh lại đau đớn trong tuyệt vọng vì muốn có được Amanda ?

Đó là cảm thụ mà anh không hề có trong suốt mấy trăm năm nay. Trong cuộc đời mình, chỉ duy nhất một lần anh có thứ cảm giác đó, và chính vì nó mà anh đã phản bội lại tất cả những người thật lòng yêu thương mình.

“Ta sẽ không trở nên yếu đuối lần nữa đâu,” anh thì thầm. Anh biết Amanda không hề có ý định làm tổn thương anh. Chỉ là anh đang tự sợ hãi, con tim một khi đã trao ra, anh sẽ không có cách nào có thể thu hồi nó được. Đó là bản chất thật sự con người anh. Anh tự mình lo sợ, cho nên, tránh cô ấy càng xa càng tốt.

Sau khi rời khỏi ngôi nhà bị thiêu hủy hoàn toàn, bọn họ ghé ngang qua nhà mẹ Amanda, sau đó, Nick lái xe đưa cô đến trái tim của French Quarter, anh đỗ xe gần đường Chartres. Cả hai đi bộ băng qua phố xá nhộn nhịp, băng qua khu trung tâm mua sắm, đến

một cửa hàng búp bê tên Dream Dolls and Accessories.

Amanda nhướng mày. Họ đang đến một cửa hiệu bán búp bê sao ? Cái này hơi lạ à nha.

“Chúng ta làm gì ở đây ?” cô hỏi khi anh mở cửa mời cô bước vào trong.

“Chúng ta đến gặp người làm búp bê.”

OK, đúng là một câu hỏi ngu ngốc…

Cô hoài nghi nhìn Nick. “Anh biết không, tôi không nghĩ là người ta có thể làm một con búp bê bằng đúng kích cỡ con người đâu.”

Chương này đặc biệt cám ơn bạn chuột yume đã dịch giúp bạn lav đoạn câu đố. Thiệt tình là đọc đoạn dịch đó xong thấy trình dịch của mình xứng đem đi ném đá.

Hy vọng tối nay có thể post luôn phần cuối chương 9, đúng là có ment là có động lực ngay

Anh khịt mũi nhìn, cô vội bước nhanh vào bên trong tiệm, còn anh đi sát ngay phía sau lưng. “Tôi đâu có tìm búp bê Barbie làm gì, mà chuyến này cũng không phải vì tôi mà đến đây đâu. Tôi đến làm chút việc choKyrian.”

Giờ thì cô thật sự lo lắng rồi đây. “Có chuyện gì sao ?”

Anh chưa kịp trả lời thì một người phụ nữ luống tuổi đang ngồi làm việc cạnh cửa nhìn lên, nhìn Amanda dò hỏi. Amanda lập tức chú ý vào người phụ nữ đó, trên tay bà là một con búp bê đang được sơn dở dang phần mặt.

Người phụ nữ đội một chiếc mũ sắt kỳ lạ trên đầu, có một cái

đèn gắn ngay phía trước, và một miếng kính chắn sáng nằm ngay trước mắt. Cái nón phủ kín mái tóc bạc trắng, được búi chặt thành một búi to sau gáy. Đôi mắt già nua, nâu nhạt sáng lấp lánh và rất thân thiện.

“Nicky bé nhỏ,” cô nói bằng giọng nói trìu mến của một người mẹ. Làn gió nào thổi con đến đây và còn có cả một vị khách xinh đẹp đế nhường này nữa chứ. Ta dám cá đây là lần đầu tiên thấy con đi với con gái đó.” Bà khoát tay về phía anh, trên tay vẫn còn cầm chắc cây cọ sơn. “Nhưng rất xứng đáng bỏ công chờ đợi. Cô bé trông mới đáng yêu làm sao, không phải ý ta nói về vẻ bề ngoài đâu, con hiểu ý ta chứ ?”

Nick đưa tay lên vò tóc, ngượng nghịu nhìn Amanda.

“Liza đáng yêu của cháu,” anh nói to, nhoẻn miệng cười đầy quyến rũ. “Chẳng lẽ cháu đến thăm cô cũng cần có lý do sao ?”

Bà bật cười. “Có thể ta đã già, Nicholas Gautier, nhưng ta chưa đế nỗi ngốc lắm đâu.” Bà vỗ vỗ trán, khiến cái mũ hơi trệch sang bên. “Cái mũi già cả của bà già này vẫn còn đánh hơi được đó, cả mấy năm nay cháu có thèm ghé thăm bà già này được lần nào đâu. Giờ thì lại đến đây nói cho ta biết cháu cần gì”

Nick đến bên, thì thầm vào tai bà, đến lúc đó cô mới nhận ra Liza gần như là điếc đặc. Nick đã nói xong mục đích anh đến đây, anh nói to đến nỗi Amanda nghe rõ ràng từng chữ một.

Thậm chí cô còn nghe rõ anh nói cần có thuốc nổ.

“Bác nhớ nha, Kyrian muốn nó giống hệt cái của Talon đó.”

“Ta nghe rồi, Nicky.” Liza nói. “Cháu tưởng ta điếc chắc ?” Bà nháy mắt nhìn Amanda.

“Khi nào cháu có thể đến lấy ?”

Liza mím môi. “Một hai ngày nữa, được chứ ?” Bà cầm con búp bê trên tay. “Barbie không thích Kẻ Săn Đêm chút nào.”

Nick bật cười. “Được thôi, Liza, cám ơn bác.”

Khi cả hai bước ra cửa, Liza kêu họ lại. “Cô biết không,” bà lảo đảo đi đến chỗ Amanda, người phụ nữa già cao chưa đến 5 feets. Bà vỗ vỗ lên tay Amanda. “Cháu có một cái nhìn thánh thiện, như một thiên thần nhỏ vậy.”

Amanda mỉm cười cảm kích. “Cám ơn bác.”

Liza buộc chặt lại búi tóc, bước đến bên chiếc kệ kê cạnh cửa ra vào. Bà kiễng chân với tay lấy con búp bê Barbie đặt trên kệ xuống. Làn da trắng muốt, mái tóc đen dài uốn cong mềm mại, đôi cánh thiên thần mỏng manh nổi bật trên chiếc áo choàng trắng tinh có đính những hạt cườm.

Chưa bao giờ Amanda nhìn thấy thứ gì xinh đẹp và tinh tế nhường ấy.

Liza đưa con búp bê cho cô. “Tên nó là Starla. Ta vẽ gương mặt của nó mô phỏng theo gương mặt của một người phụ nữ thường đến đây.” Bà kề con búp bê sát tai mình như thể lắng nghe tiếng nó thì thầm to nhỏ. Bà gật đầu, trao con búp bê cho Amanda. “Nó bảo nó muốn về nhà cùng với cháu.”

Amanda há hốc mồm ngạc nhiên. Nhất là khi cô nhìn thấy bảng giá bốn trăm đô đính trên con búp bê. “Cám ơn bác, Liza, nhưng cháu không thể nhận nó,” cô nói, cố trả lại con búp bê cho bà.

Liza vẫy vẫy tay từ chối. “Cứ nhận đi, là của cháu đó. Cháu có một thiên thần bảo hộ.”

“Nhưng-“

“Được rồi,” Nick bước ra phía cửa, hạ giọng nói. “Nếu cô cứ từ chối thì bác ấy sẽ thấy tổn thương lắm đó. Bác ấy rất thích tặng người khác quà.”

Amanda ôm chầm lấy người phụ nữ lớn tuổi. “Cám ơn, Liza. Cháu sẽ bảo quản nó cẩn thận.”

Họ bước ra gần đến cửa thì Liza đứng lại, bà lấy lại con búp bê nói.”Ta quên mất. Starla rất đặc biệt.” Liza kéo hai chân con búp bê sát lại gần nhau, rồi sửa cho cái đầu nó hơi cúi xuống.

Một mũi dao dài độ tám phân, mỏng như đầu bút chì bật ra khỏi chân nó.

“Để dành cho bọn Daimon,” Liza tuyên bố, chầm chậm kéo đầu con búp bê thẳng lên cho đến khi mũi dao hoàn toàn biến mất. “Vẻ đẹp chỉ có thể trở thành hoàn mỹ khi nó có tính sát thương.”

Được rồi, đầu óc Amanda chầm chậm xoay chuyển, cô không biết phải xử sự thế nào trong tình huống này.

Liza trả lại con búp bê cho cô, vỗ nhẹ vào cánh tay cô gái. “Hai người cẩn thận đó.”

“Chúng cháu sẽ cẩn thận,” Nick trả lời, lần này, cả hai thật sự đã bước ra khỏi tiệm.

Amanda nhìn chằm chằm con búp bê nằm trên tay, cảm thấy hoang mang.

Suốt quãng đường bước ra xe, Nick cứ cười suốt.

“Liza cũng là một cận vệ, đúng không ?” Amanda hỏi khi bước vào chiếc Jag, cẩn thận đặt con búp bê lên đùi.

“Đúng vậy nhưng bà ấy đã về hưu rồi. Bà ấy vừa là một cận vệ, vừa là một nữ tu trong suốt ba mươi lăm năm cho Xander,

nhưng giờ thì mọi quan tâm của bà đều dành cho Brynna.”

“Có phải Liza đã chế đôi giày của Kyrian không ?”

Anh nổ máy, lắc đầu bảo. “Có một Kẻ Săn Đêm chuyên tạo vũ khí. Kiếm, ủng và mấy thứ tương tự. Liza chỉ chế những thứ vũ khí nho nhỏ thôi. Bà ấy cũng như một nhà nghệ thuật thiết kế trang sức và các thứ vô thưởng vô phạt chết người.”

Amanda thở mạnh. “Các anh thật đáng sợ mà.”

Anh bật cười nghe lời nhận xét đó, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. “Ba giờ rồi. Còn phải đến chỗ Talon nữa, tôi phải đưa cô về trước khi trời tối. Vậy là chúng ta phải khẩn trương thôi.”

“Được rồi.”

Bọn họ lái xe thêm khoảng bốn mươi phút nữa, ra khỏi thành phố, đi về phía bờ sông.

Xe tiến vào một con đường đất quanh co, kéo dài, đến cuối đường, xe dừng trước một nhà kho hoặc ít nhất được thiết kế theo kiểu một cái nhà kho. Nếu không phải cái ổ khóa còn mới, chắc rằng cô sẽ không thể tin nổi lại có người sống ở nơi này cả mấy trăm năm nay. À, một dấu hiệu nữa của sự sống là hộp thư đứng ngay trước nhà. Thùng thư màu đen, chằng chịt những nhánh gai bằng bạc.

“Talon là một người kỳ quặc,” Nick nói khi bắt gặp ánh mắt cô đang dán lên cái thùng thư. “Anh ấy nghĩ cột chặt cái thùng thư như thế là một ý tưởng thú vị.”

Nick mở cửa garage bằng một cái remote đặt trên xe. Cô thở hổn hển khi Nick cho xe vào garage rồi đỗ lại.

Bên trong nhà kho có một cái cũi bằng gạch và thép nhốt một con rắn, một bộ sưu tập năm chiếc Harley Davidsons, một chiếc

thuyền nhỏ neo ở phía cuối ngay kế bên một cái đầm lầy.

"Wow," cô bị chấn động mạnh khi nhìn thấy một chiếc Harley nằm cách xa mấy chiếc xe còn lại. Thân xe đen tuyền, kiểu dáng thì khỏi chê, trông nó càng lung linh trong cái ánh sáng mờ mờ bên trong garaga. Đúng là một niềm tự hào của chủ nhân, cô nhớ hình như đêm đó Talon cũng đã lái chiếc xe này.

Nick không thèm để ý đến xe hơi hay motor gì cả, anh tiến thẳng đến chỗ chiếc thuyền.

"Talon ở tận đây sao ?" cô chạy theo anh đến chỗ chiếc thuyền, trên khoang trống rỗng và ngay lập tức cô nhận ra, ở đây rộng đến nỗi người ta có thể cho thêm một chiếc tàu ngay cạnh chiếc hiện tại.

Anh giúp cô bước lên thuyền rồi mở cửa garage, để chiếc thuyền tiến sâu vào vùng đầm lầy. "Đúng vậy, anh ấy là một người Celt cổ đại nên anh ấy rất thích thiên nhiên, cho dù đôi khi cái thiên nhiên đó thiệt là đáng sợ."

Amanda nhướng mày. "Anh ấy thật sự là một người Celt cổ đại sao ?"

"Đúng vậy, người của thế kỷ thứ năm hay sáu gì đó. Anh ấy từng là một thủ lĩnh của một bộ lạc. Cha anh ấy là một trong những tu sĩ đứng đầu bộ lạc đó, mẹ của anh ấy chính là thủ lĩnh tiền nhiệm trước khi anh ấy nhậm chức."

"Thật sao ?"

Anh gật đầu, tháo dây neo, nhảy vào trong thuyền. Sau khi thấy cô ngồi ngay ngắn, đàng hoàng, anh mới mở máy.

"Sao anh ấy lại trở thành Kẻ Săn Đêm ?" cô hét to trong tiếng động cơ gầm rú.

“Gia tộc của anh ấy đã phản bội,” Nick nói, bẻ bánh lái tiến thẳng vào vùng đầm lầy. “Bọn họ nói cần có máu của anh ấy để cứu ai đó. Hoặc là máu của anh ấy, hoặc là em gái anh ấy. Anh ấy đồng ý, nhưng ngay khi trói được anh, bọn chúng đã giết chết người em gái ngay trước mắt anh. Anh ấy như phát điên lên được, nhưng cơ thể đã bị bọn chúng trói lại nên anh chẳng thể làm gì để cứu em gái mình. Sau đó bọn chúng quay sang giết anh ấy và anh ấy đã lập một lời thề sẽ trả thù tất cả bọn họ.”

Trời ạ, chẳng lẽ không một ai trong số họ lại có một cuộc đời hạnh phúc sao ?

“Sau đó anh ấy có giết hết tất cả người trong gia tộc mình không ?” cô hỏi.

“Chắc là có.”

Amanda im lặng suy ngẫm về điều vừa nghe. Talon đáng thương. Cô không thể tưởng tượng được mình sẽ thế nào nếu phải chứng kiến một trong số các bà chị thương yêu của mình bị giết chết ngay trước mắt mình. Có thể đôi khi họ khiến cô thấy phiền chết được, nhưng với cô, họ chính là cả thế giới này, và nếu có ai dám làm tổn thương họ, cô sẽ giết chết kẻ đó.

Cảm giác khủng khiếp mà anh ta đã trải qua hẳn sẽ đeo đẳng theo anh suốt cả cuộc đời.

Nick tiến vào sâu hơn vùng đầm lầy cho đến khi họ trông thấy một cabi nhỏ xíu xiu. Cô đoán có lẽ nó chỉ khoản độ hai trăm mét vuông. Trông bên ngoài thì nó tàn tạ khủng khiếp, tình trạng thậm chí còn tệ hơn cả cái nhà kho lúc nãy. Những thanh gỗ thô ráp đã bị ánh mặt trời làm cho xỉn màu, chuyển dần sang xám, tưởng như chỉ một cơn gió nhẹ cũng đủ khiến nó đổ sụm.

Khi đến gần, cô nhìn thấy có một cầu cảng ngay cạnh cabin, ở đó đã neo sẵn một chiếc thuyền khác và hai cái máy phát điện cỡ

lớn.

“Nếu có bão thì phải làm sao ?”cô hỏi khi Nick tắt máy.

“Không bao giờ. Một trong những khả năng của Talon là điều khiển thời tiết, cho nên chuyện mưa bão cũng không phải vấn đề gì to tát. Nhưng cũng có thể nơi này sẽ bị nổ banh ta long nếu bão kéo đến vào ban ngày, khi mà anh ấy đang ngủ và không cảm nhận được sự biến đổi của thời tiết. Trong trường hợp đó thì anh ta chắc chắn sẽ thành bánh mì nướng.”

“Có phải bọn họ đều thích cảm giác nguy hiểm đúng không ?”

Anh bật cười. “Có lẽ là do bản chất là thế. Tán tỉnh với thảm họa là nhu cầu tối thiểu.”

Nick nhảy ra khỏi thuyền và yêu cầu cô cứ ngồi yên chỗ đó. Anh cẩn thận đi dọc theo lối đi hẹp, cũ kỹ nối giữa cầu cảnh và cửa cabin, rồi ra hiệu cô đi theo mình.

“Lùi lại, Beth,” anh quát lên khi một con cá sấu đang tiến về phía Amanda.

Amanda cũng nhảy trở lại thuyền.

“Ổn rồi,” Nick cam đoan. “Bọn chúng có trách nhiệm bảo vệ Talon vào ban ngày. Chỉ cần cô đi với tôi, bọn chúng sẽ trở thành vô hại hoàn toàn.”

“Anh chắc chứ ?”, cô nói, miễn cưỡng nhảy ra khỏi thuyền lần nữa.

Bốn con cá sấu khổng lồ hung tợn hằn học nhìn cô rồi chầm chạp bơi theo sau lưng cô cho tới tận cửa.

Cổ họng Amanda thắt lại trong nỗi sợ hãi khi con cá sấu lớn nhất trườn lên cầu cảng ngay sát bên cạnh họ, quất quất cái đuôi.

Nó rít lên.

“Im đi, Beth,” Nick quát. “Nếu không tao sẽ đóng gói mày đó.” Rồi Nick gõ gõ lên cánh cửa cũ kỹ.

“Chưa tới tối mà, Nick,” giọng nói khàn đặc của Talon vang lên từ bên trong, cô ngạc nhiên không biết làm sao anh ta lại biết được là bọn họ. “Cậu muốn gì ?”

“Tôi muốn mượn Srad của anh cho Kyrian trước khi trời tối.”

Amanda nghe thấy tiếng động phía bên kia cánh cửa. Vài giây sau, cô nghe tiếng ổ khóa lích kích và rồi cánh cửa hé mở. Nick mở rộng cửa, bước vào trong.

Cô căng mắt cố nhìn trong bóng tối nhưng không thể thấy được gì cho tới khi Nick bật cái đèn bàn lên.

Amanda như hóa đá khi trông thấy quang cảnh bên trong. Tường được sơn màu đen, và căn phòng trông không khác gì phòng điểu khiển trong quân đội. Khắp nơi toàn là máy vi tính và mấy thứ thiết bị điện. Rõ ràng vẻ bên ngoài cũng như hoàn cảnh xung quanh của nơi này đã lừa phỉnh hoàn toàn vị chủ nhân đích thực, anh ta chính là một con ma công nghệ.

Khi nhìn thấy Talon, cô há hốc mồm kinh ngạc tuyệt đối. Người đàn ông trước mặt trần như nhộng.

Cô nhìn chằm chằm vào cái cơ thể hoàn hảo được phủ kín bằng những hình xăm kỳ lạ đen đỏ lẫn lộn của người Celtic, phía trái, đằng trước, sau lưng, kéo dọc xuống tận cánh tay trái. Đó là hình một cái đầu rồng to lớn đang xé toạc cái thứ ánh sáng nhạt nhòa. Nhưng cho dù anh ta trông đúng là cực kỳ điển trai, cô lại không hề thấy rung động chút nào.

Cô chiêm ngưỡng hình xăm trên cơ thể hoàn mỹ đó, nhưng anh không thể khiến trái tim cô đập rộn ràng như khi cô nhìn thấy

Kyrian.

Thậm chí cũng không hề có chút ham muốn tình dục nào với anh.

Cái việc anh phô bày cơ thể hoàn toàn không ảnh hưởng tí ti nào đến cô.

Nick nhìn cố chế giễu. “Tôi phải cảnh báo cô một điều là những chiến binh cổ xưa hoàn toàn không có chút khái niệm nào về việc khỏa thân thế này đâu. Quần áo là một thứ vắt lên người mà bọn họ buộc phải mặc.” Anh nhìn Talon. “Celt, mặc đồ vào đi nếu không anh sẽ làm cô ta phát hoảng lên đó.”

Talon gầm gừ. “Tại sao ? Tôi chuẩn bị đi ngủ đây. Muốn lấy gì thì lấy rồi đóng cửa lại.” Anh bước về phía tấm nệm đặt ở góc phòng, nhìn Amanda thèm thuồng. “Tất nhiên, nếu cậu muốn để Amanda lại, tôi sẽ cố thức một lát và tỏ ra lịch sự.”

Nick giễu. “Chết tiệt, Talon, bộ không có một người phụ nữ trong một giờ anh cũng không thể chịu nổi sao ?”

“Một thì không sao. Hai hay ba người cũng được mà.” Talon nằm lại xuống cái đệm màu đen. Anh cuộn người nằm nghiêng, nhắm mắt lại.

Điện thoại réo vang. Talon chửi thể một tiếng, trở mình nghe điện thoại trong khi Nick đến kho vũ khí và chọn hai con dao găm mũi tròn trông đầy sát khí.

“Wulf, tớ vẫn chưa tỉnh ngủ mà,” Talon gầm gừ. “Và tớ cũng đếch thèm quan tâm, nhưng sao tự dưng lại hỏi về Hy Lạp cổ đại vậy ? Tớ có sống ở đó không hả ? Tất nhiên là không rồi … Không biết… không quan tâm…. Đợi chút.” Anh quay người nhìn Nick. “Nick, có bao giờ cậu nghe nói tới nghi lễ Pollux chưa ?”

Nick nhìn anh, “Cái đó thì anh phải hỏi Kyrian hay mấy người

Hy Lạp chứ."

"Nghe thấy chưa ?" Talon im lặng lắng nghe đầu dây bên kia, rồi đưa máy cho Nick. "Ash đang đi dạo, Brax, Jayce và Kyros thì MIA, còn Kyrian thì không nghe máy. Wulf nói chuyện này quan trọng lắm."

Tin này khiến cả hai chấn động.

Talon hỏi người bên kia đầu dây. "Cậu gọi Kyrian là khi nào ?"

Nick mở điện thoại bấm số.

"Có thể anh ấy đang tắm," Amanda gợi ý.

Nick lắc đầu. "Dù vậy thì Rosa cũng sẽ nghe máy."

Sau vài phút, Nick tắt điện thoại. "Có chuyện rồi."

Kyrian, đừng có chuyện gì nha....

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 10 (Phần 1)

Cửa phòng bật mở khiến Kyrian giật mình tỉnh giấc.

Tuy mơ mơ màng màng nhưng anh vẫn cảm nhận được người vừa vào phòng chính là Rosa, sao bà ấy lại đến vào giờ này. Trước giờ bà chưa từng làm thế.

Anh lăn người trên giường. “Có chuyện gì mà..”

Nói chưa hết câu thì một ánh sáng lóe lên, một chiếc lưới phóng ập xuống, giữ chặt anh, ghim chặt xuống giường. Một cơn sóng giận dữ trào lên khiến anh cứng đờ. Anh không muốn bị động thế này, nhất là giờ anh gần như đưa lưng cho người ta chém. Máu trong người anh dâng lên, cảm giác muốn giết người như khiến máu trong tim đông cứng lại.

Rồi anh trông thấy Rosa.

Bà đứng cạnh giường anh, trên mặt lấm tấm mồ hôi, trừng trừng nhìn anh bằng đôi mắt trống rỗng vô hồn, miệng cứ không ngừng lặp đi lặp lại câu nói bằng tiếng Tây Ban Nha "Debe matarle,debe matarle."

Phải giết chết hắn, phải giết chết hắn.

Bà vung con dao trong tay.

“Rosa,’ Kyrian cố nói một cách bình tĩnh. “Đặt con dao đó xuống đi.”

“Debe matarle..” Bà bước đến cạnh bên giường.

“Rosa, no haga esto. Đừng làm thế. Đỡ cháu dậy đi. Déjeme para arriba, por favor.”

Cả người bà rung lên, không ngừng co giật. Kyrian sợ rằng cứ tiếp tục thế thì bà sẽ bị đột quỵ hoặc bị nhồi máu cơ tim mất thôi. Cơ thể yếu đuối của bà sẽ không thể chịu nổi sự căng thẳng này.

“Desiderius nói rằng cậu là một người xấu, m’ijo. Cậu phải chết.” Kyrian cố tìm cách giải thoát bà khỏi mớ suy nghĩ điên rồ đó, đưa bà trở về với thực tại.

“Rosa, bà biết rõ cháu mà.”

Bà giơ cao con dao.

Bị vây trong tấm lưới Kyrian hoàn toàn tuyệt vọng, anh chỉ có thể nhìn chằm chằm vào lưỡi dao thép đang chờ đợi chẻ mình ra thành muôn ngàn mảnh. Anh muốn van xin bà, hoặc la to cho đến khi bà nghe được tiếng của anh, nhưng anh không dám, anh sợ rằng bà sẽ không thể chịu nổi sự căng thẳng này. Không cần có anh thì bà cũng đang phải chịu đựng đủ rồi. Thà anh chết còn hơn là tổn thương người phụ nữ này.

Điện thoại reo vang.

“Ta biết, Desiderius,” bà thì thầm bằng tiếng Tây Ban Nha. “Ta biết, hắn phải chết.” Bà đặt con dao trên ngực Kyrian, khống chế không cho anh cử động. Giờ thì đúng là không thể làm gì được cả. Cái lưới này đã trói chặt lấy anh. “Phải cắt hắn ra thành muôn ngàn mảnh.”

Kyrian căng thẳng chờ đợi lưỡi dao ấn xuống. Chỉ chệch có tí xíu.

“M’ijo,” bà thì thầm. Ánh mắt bà trở lại bình thường và rồi nó trợn tròn lại trong hốc mắt.

Bà ngã nhào xuống sàn.

Sợ rằng bà sẽ bị thương, anh hoảng loạn cố tìm cách thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, anh cố chống chọi với cái lưới đang thít chặt bằng tất cả sức mạnh của mình. Nhưng tất cả đều vô ích. Đây là một trong số mấy cái lưới của Artemis, một khi đã chụp lên ai, kẻ đó sẽ bị trói buộc tuyệt đối.

Làm thế quái nào mà Rosa lại có thể cầm được tấm lưới này thế không biết ? Ngay cả Desiderius cũng không thể đụng vào tấm lưới. Chỉ duy có các vị thần hay á thần mới có thể lấy thứ vũ khí bất tử này ra khỏi nơi an nghỉ thiêng liêng của nó, mà Artemis thì bảo vệ vũ khí của mình rất cẩn thận.

Và làm thế nào mà bọn Daimon có thể thoát ra được và kiểm soát được Rosa trong khi lẽ ra bây giờ bọn chúng còn đang ở trong hố đen. Trên đời này không có tên Daimon nào lại có được sức mạnh đó.

Cuối cùng thì chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây thế không biết.

Dù biết chỉ là vô ích Kyrian vẫn cố gắng chống lại cái lưới đang thít chặt. Mỗi phút trôi qua, quá khứ lại ùa về.

“Cảm thấy thế nào, chỉ huy ?” Giọng nói chế giễu của Valerius dội lên từ quá khứ. “Giờ thì mày hoàn toàn nằm trong sự khống chế của tao. Hoàn toàn vô dụng. Không có khả năng chống trả.” Anh như vẫn còn trông thấy nụ cười tà ác trên gương mặt bọn người La Mã, vẫn còn cảm thấy sự đau đớn từ những vết thương bị tra tấn. “Ta đang chờ xem ngươi giẫy giụa, van xin ta thương xót mà cứu rỗi ngươi.”

Khung cảnh trước mắt Kyrian như mờ đi. Anh thấy không thể thở nổi. Anh sẽ không để bị trói nữa. Không bao giờ.

Anh dùng tất cả năng lực cố chống lại chiếc lưới.

Sau khi màn đêm buông xuống được khoảng một giờ, Nick dẫn đầu lao thẳng vào nhà, theo sau là Amanda và Talon.

“Rosa ?” Nick la to, chạy vội vào bếp, kế đến là phòng khách, rồi cầu thang. “Kyrian ?”

Không ai hồi đáp. Sự im lặng kỳ lạ dội lên trong tai Amanda khi họ chạy nháo nhào lên lầu, về phía phòng Kyrian. Nick nhảy ào vào phòng, bật mạnh cánh cửa khiến chăn màn trên giường bị thổi tốc lên. Căn phòng trống trơn.

Amanda bối rối đứng ở cửa ra vào quan sát mọi thứ. Tất cả đều bình thường ngoại trừ tấm ra giường.

Nhưng mà …

Cô cảm thấy có điều gì đó không đúng. Một cái gì đó bên trong con người cô đang khuấy động những năng lực tiềm tàng, cho phép cô kết nối với Kyrian. Cô có thể cảm nhận được sự lo lắng của anh. Cả cơn giận dữ điên cuồng.

Talon bước đến bên giường, chửi thề khi nhấc tấm lưới bằng bạc lên. “Thật không thể tin được,” anh gầm gừ, nắm chặt nắm tay.

“Nó là cái gì vậy ?” Amanda hỏi.

“Adikyton. Một trong số những tấm lưới của Artemis.

Amanda hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc nó là cái gì nhưng nhìn nét mặt Talon, cô biết chuyện không có gì là tốt cả. Lẽ ra Kyrian phải nằm yên trên giường nhưng giờ thì anh hoàn toàn biến mất tắm. Càng lúc cô càng hoảng loạn. “Làm sao mà nó lại ở đây ?”

“Không biết, nhưng nếu Kyrian bị tấm lưới này phủ lên, thì chắc rằng kẻ bủa lưới đã bắt anh ta đi mất rồi.” Talon cúi người lượm con dao trên sàn.

Sự hoảng loạn của Amanda càng lúc càng tăng, không thể kiểm soát được nữa rồi, năng lực của cô dâng lên mãnh liệt, cô không ngừng tìm kiếm Kyrian. Cô ghét cái cảm giác khả năng siêu nhiên trỗi dậy, chiếm lấy tâm trí cô, nhưng cô biết anh đã nói đúng. Cô cần phải biết. Nhắm mát lại, cô có thể cảm nhận được anh đang ở trong một chỗ vô trùng. Anh đang lo lắng nhưng cô không cảm thấy nguy hiểm. “Thử gọi điện thoại cho anh ấy lần nữa đi,” cô nói với Talon.

Anh nhìn cô vẻ khó chịu. “Tôi đã gọi mười hai lần rồi.”

“Vậy thì thử gọi thêm lần thứ mười ba đi.”

Biểu hiện của anh cho thấy anh không thích cái kiểu ra lệnh của cô chút nào. “Được rồi,” miễn cưỡng đồng ý. Cái quái gì thế không biết. Vô ích nhưng gọi thì gọi.” Taon lấy điện thoại khỏi túi bấm nút gọi lần nữa.

“Không có dấu hiệu đánh nhau,” Nick nhìn quanh căn phòng.

“Kyrian,” Talon hét toáng lên, nhìn Amanda vẻ kỳ dị. “Cậu đang ở cái chỗ quỷ nào thế ?”

Amanda bước đến gần hơn, tim cô đập rộn trong lồng ngực khi cô nhận ra rằng mình đã đúng.

“Cứ ở yên đó cho khi bọn tôi đến,” Talon gác máy, nhìn sang Nick. “Anh ta ở trong bệnh viện. Rosa bị lên cơn đau tim.”

“Ôi trời ơi,” Nick thở hổn hển. “Bà ấy có làm sao không ?”

“Không nói, trong bệnh viện người ta không cho nói điện thoại. Anh ta nói sẽ gặp chúng ta ở đó.”

Kyrian lo lắng đi tới đi lui trong phòng chờ. Giận dữ và sợ hãi đang bủa vây trong lòng anh. Anh muốn chém bay đầu tên Desiderius vì những gì gã đã làm. Bằng bất cứ giá nào, anh cũng sẽ buộc bọn Daimon phải trả giá.

“Cầu cho Rosa bình an,” anh cứ không ngừng tự nói với mình điều đó hàng triệu lần.

“Kyrian ?”

Anh quay phắt người lại khi nghe tiếng Amanda. Một niềm vui không thể lý giải và cái cảm giác nhẹ nhõm dâng lên khi cô lao đến chỗ anh.

Anh tự nhiên kéo cô vào sát trong lòng, ôm chặt lấy cô mặc cho cô cố tìm cách thoát ra. Anh không thể tự khống chế được bản thân mình. Nhìn thấy cô còn sống khỏe mạnh và không bị chút tổn thương nào quả đúng là nhẹ nhõm như được giải thoát hoàn toàn. Giờ thì anh biết Desiderius có thể vào bất cứ nơi nào gã muốn, không còn nơi nào an toàn cho cô nữa. Desiderius có thể tiếp cận cô bất cứ lúc nào. Hoặc có thể lợi dụng bất cứ ai để giết chết cô.

Suy nghĩ đó khiến anh hoảng sợ, và đâu đó sâu thẳm trong đầu anh văng vẳng một giọng nói không ngừng cảnh báo, Desiderius cũng có thể lợi dụng cô chống lại anh.

Nếu có cơ hội…

Kyrian ôm trọn gương mặt cô trong tay, cúi đầu hôn cô thật lâu. Anh sẽ giết chết bọn Daimon, ngay khi Desiderius thoát ra khỏi lỗ đen bọn Daimon sẽ không có cơ hội sống sót. Đó là lần đầu tiên trong đời mình, anh thực sự cảm thấy sự hưng phấn muốn lấy đi mạng sống của một ai đó.

Anh ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt khiển trách của Talon, anh biết chuyện gì đang nhào nặn trong cái đầu của tên Celt đó. Kẻ Săn

Đêm không được có bất kỳ mối quan hệ tình cảm dây dưa nào. Đó là nguyên tắc đầu tiên và cũng là nguyên tắc tối quan trọng. Khi trái tim lên tiếng thì đầu óc sẽ trở nên mù mờ. Hơn ai hết, Kyrian là người hiểu rõ điều đó.

"Tớ muốn nhờ cậu đảm bảo an toàn cho Amanda," Kyrian nói với Talon.

Talon nhíu mày. "Đã xảy ra chuyện gì vậy ?"

"Desiderius dùng Rosa để bẫy tớ. Gã đã hoàn toàn khống chế bà ấy. Nếu gã có thể làm thế với Rosa, gã cũng có thể làm thế với bất kỳ người nào khác."

Talon thở mạnh. "Thế mà cậu cứ thắc mắc là sao tớ thích sống một mình."

Kyrian mặc kệ cái giọng nói đầy cảnh báo của anh ta và cả cái nhìn đầy ngụ ý của Talon đang hướng về Amanda.

Kyrian bắt gặp ánh mắt của Amanda, anh chỉ nhẹ nhàng vuốt lên đôi má cô. "Amanda, anh muốn em gọi cho chị gái em. Nói cô ấy phải dòm trước ngó sau, và tuyệt đối không được đi đâu một mình. Nhờ một trong các chị em nâng cao lưới bảo vệ cô ta khỏi Desiderius. Chúng ta không biết gã có thể làm được những gì nữa."

Anh có thể cảm nhận được sự lo lắng và sợ hãi của cô. Anh có thể nghe thấy tiếng tim cô đang đập trong lồng ngực.

"Nghĩa là không phải gã chỉ có những quyền năng thông thường của bọn Daimon ?" cô hỏi lại.

"Không. Bọn anh chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này." Anh nhìn sang Talon. "Tớ đã nói chuyện với D'Alerian và anh ta nói Desiderius đang làm rối tung tiềm thức của con người, khiến họ trở nên yếu đuối hơn để tăng năng lực của gã."

Lẽ ra D'Alerian có thể giúp đỡ, nhưng anh ta không dám đảm bảo an toàn tuyệt đối. Gọi Acheron và nói cho anh ta biết là tớ nghĩ chúng ta đang phải đối phó với một vị thần nào đó đó. Chắc rằng có một vị thần đang giúp đỡ Desiderius, nếu không thì không còn sự giải thích khả dĩ nào khác. Nếu chúng ta có thể khám phá ra đó là ai và tại sao lại làm thế thì mọi chuyện có thể sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Talon gật đầu. "Giờ cậu định làm gì ?"

"Chỉ cố gắng hết sức để giải quyết mọi việc trong tối nay. Nếu có thể tìm được lỗ đen, tớ sẽ xông vào."

Talon giận dữ nhìn anh. "Kyrian, cậu không phải là Were hunter, nếu vào đó, cậu sẽ không còn đường ra đâu. Cậu sẽ chết nếu làm chuyện đó, thậm chí tệ hơn nữa, có thể cậu sẽ bị hãm giữa hai thế giới vĩnh viễn. Để tớ gọi Kattalakis-"

"Đã nói với cậu là không được để cho một Were-Hunter đến gần gã. Càng lúc tớ càng tin đó là một quyết định sáng suốt đó. Nếu có được linh hồn của một Were Hunter thì cũng như đã có được sức mạnh của các vị thần. Chúng ta không thể mạo hiểm để chuyện đó xảy ra." Anh nhìn Amanda, nhận thấy vẻ lo lắng hiện trên mặt cô. Không cần biết xảy ra chuyện gì, anh sẽ luôn bảo vệ cô. "Nguyên tắc thứ hai, chuyện gì cần làm là phải làm. Nếu tôi chết, cậu sẽ thay vị trí của tôi. Nhớ là đừng để thất bại đó."

Talon gật đầu trong khi Amanda níu chặt tay Kyrian. "Kyrian," cô thì thầm, "Em không muốn anh ở ngoài đó một mình."

"Anh biết, Amanda. Nhưng gã quá mạnh và cũng nguy hiểm nữa, phải liều thôi. Gã gần như đã giết chết Rosa rồi."

Kyrian không nhắc đến việc bà ấy cũng gần như sắp giết chết anh. Họ không cần phải biết chuyện đó.

Tạ ơn trời, D'Alerian đã cảm nhận được sự bất ổn trong tiềm thức của Rosa và anh ta đã xuất hiện vừa kịp lúc. Nếu không có sự can thiệp của một Dream Hunter, chắc Kyrian sẽ bị bẫy trên chính cái giường của mình.

Và bị buộc chặt trên giường mà không có Amanda bên cạnh là chuyện anh không muốn chút nào.

"Nick," ánh mắt anh rời khỏi Amanda, chuyển sang người cận vệ. "Bác sĩ báo tin gì thì gọi ngay cho tôi." Anh định rời đi, nhưng Amanda đã kéo anh lại.

Không để anh kịp phản ứng, cô đã đặt lên môi anh một nụ hôn nồng cháy. Đôi môi cô mạnh mẽ phủ lấy môi anh trong khi chiếc lưỡi không ngừng khua khoắng trong khuôn miệng. Anh cảm nhận được bàn tay cô đang nắm chặt ve áo mình. Cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô, hạnh phúc như đốt cháy vết thương trên ngực. "Anh cẩn thận đó," cô nghiêm giọng nói.

Anh dịu dàng nâng cằm cô đáp lời. "Anh sẽ cẩn thận."

Amanda nhìn anh bước đi mà trong lòng nhốn nháo. "Talon, có chắc là anh không thể giúp anh ấy chứ ?"

"Tin tôi đi, tôi cũng ghét cái quy định "không được giúp đỡ nhau" y như cô vậy. Nhưng nếu tôi cứ cố tìm cách giúp đỡ thì chỉ làm anh ấy yếu đi mà thôi."

Nick đưa điện thoại của mình cho cô. "Gọi Tabitha đi, cảnh báo cô ấy."

Amanda mới bấm số đầu tiên thì trong đầu nảy lên câu hỏi khác. "D'Alerian là ai vậy và làm sao mà anh ta có thể đi vào tiềm thức của người khác ?"

"Anh ta là một Dream Hunter, chúng tôi đã từng kể cho cô nghe về bọn họ rồi nhớ không," Talon trả lời.

Cô nhướng mày. “Vậy là các anh có thể tự chọn lựa để trở thành cái gì sao ?”

Talon lắc đầu. “Dream Hunter khác hẳn. Đó là những vị thần thực sự, họ được sinh ra bởi những vị thần, không phải con người.”

“Thế còn Were Hunter ? Họ từ đâu mà có.”

“Nửa người, nửa Apollites. Đó là những Apollited không bị ràng buộc vào định mệnh ngắn ngủi của Apollite. Họ là những kẻ tự cao ngạo mạn.”

Cô cố nuốt ực cái nỗi lo sợ đang trào lên trong lòng. Chuyện này nghe không hay chút nào. “Tôi cứ tưởng họ là người tốt.”

“Chỉ một số thôi, cũng có một số là sát thủ.”

“Có phải họ có quyền năng của các phù thủy nên có thể xuyên qua thời không không,” bao tử cô lại đánh thốc lên một cái khi nói những lời này.

“Và xuyên cả vào trong giấc mơ nữa,” Nick bổ sung thêm.

Amanda cười to bối rối. “Anh biết không, nếu không biết về tất cả những chuyện này, có lẽ tôi sẽ thấy hạnh phúc hơn nhiều.”

“Chính vì thế nên chúng tôi luôn tìm cách giữ kín tất cả những chuyện này,” Talon nói. “Tin tôi đi, con người sẽ không cách nào ngủ được nữa nếu như họ biết cái gì đang đợi bọn họ ở phía trước.”

Amanda gật đầu, tự hỏi không biết mình còn có thể ngon giấc được nữa không.

Cô bấm tiếp dãy số gọi Tabitha trong cơn hoảng loạn cùng cực. Giờ thì cô đã biết bọn họ đang phải đối đầu với chuyện gì, cô cũng

muốn chị gái tránh xa khỏi mấy chuyện liên quan đến Chúa tể của những điều xấu xa, và giờ thì Kẻ Săn Đêm chính là hy vọng duy nhất.

Suốt đêm, Kyrian ngược xuôi khắp mọi ngả đường ở New Orleans nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu nào của bọn chúng. Desiderius vẫn còn đang ẩn nấp trong hố đen của gã và không có chút dấu vết nào của gã hay bất kỳ tên Daimon nào. Hoặc là năng lực của Kyrian vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, hoặc là bọn Daimon đã tìm được cách thoát khỏi sự truy lùng của anh. Cho dù là gì đi nữa, Kyrian cũng không thể tìm ra được bọn chúng. Ngay cả các thiết bị điện tử cũng không hiệu quả gì.

Chương 10 (Phần 2)

Anh thầm nguyền rủa vận mệnh đen đủi của bản thân.

Trong suốt ngần ấy năm làm Kẻ Săn Đêm, chưa bao giờ anh lại phải đối mặt với tình huống không rõ ràng như thế này.

Anh không thích cảm giác này chút nào. Nhất là khi cuộc sống của Amanda đang bị đe dọa, cách duy nhất là tìm ra con quỷ xấu xa đó và tiêu diệt hắn.

Anh quay trở về nhà mệt mỏi rã rời. Mọi thứ đều tối tăm và tĩnh mịch quá. Amanda đang ở trên lầu. Anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô, đó là một mối dây liên lạc vô hình, nó khiến anh cảm thấy thư thái.

Đó là một cảm giác của vô thức… Chỉ là biết cô đang ở đó…

Hạnh phúc dâng lên trong lòng.

Nhưng anh không định đi tìm cô. Có nhiều thứ đang nhào lộn trong đầu. Anh cần phải sắp xếp lại mọi chuyện. Phải suy nghĩ cho thật kỹ.

Anh bước vào phòng giải trí, cầm găng tay và quả bóng chày, ném mạnh vào rổ. Tập trung vào việc ném bóng có thể giải tỏa phần nào những suy nghĩ rối rắm trong lòng. Cứ để mặc tâm trí đi lang thang vô định là cách hay nhất để xoa dịu nỗi đau trong quá khứ vẫn còn mãi luẩn quất trong anh.

Tại sao vợ anh lại không yêu anh ?

Kể từ ngày bị Theone lừa dối, đối với tất cả mọi người bên

cạnh, anh đều tỏ thái độ nghi ngờ. Anh đã trao cho ả tất cả mọi thứ, nhưng vậy vẫn còn chưa đủ. Nếu không thể có được tình yêu của vợ mình, liệu anh còn có thể chiếm được tình yêu của ai khác nữa. Anh hiểu điều đó rất rõ ràng.

Hằng bao thế kỷ trôi qua, Kyrian không ngừng tự thuyết phục bản thân rằng chuyện đó không quan trọng. Anh không cần ai cả. Cho đến khi anh gặp Amanda. Cô đã chạm vào lớp bảo vệ của anh, anh cảm thấy bản thân như hoàn tòa bị phơi bày trước cô.

Chỉ có cô mới có thể tiến sâu vào bên trong anh, mở cửa con tim rỉ máu. Anh muốn có cô. Cả tâm trí. Cả cơ thể. Và cả linh hồn. Anh muốn trọn vẹn con người cô.

Có cái gì đó đang chuyển động phía bên trái anh.

Anh quay đầu và nhìn thấy Amanda đang bước vào, trên người chỉ mặc bộ áo len đơn giản. Thật không thể tin được là điều đó lại khiến anh cảm thấy cô thật gợi cảm. Hai bím tóc xỏa xuống bên mặt. Bộ quần áo đó khiến cô trông cô thật ngây thơ và thánh thiện như trẻ nhỏ. Nhưng nó cũng chẳng có chút nữ tính nào cả.

Vậy mà bản chất đàn ông trong anh lại bị cô làm thức tỉnh, trở về với nguyên thủy và sơ khai.

“Anh về nhà được bao lâu rồi ?” cô hỏi.

Kyrian chưa kịp trả lời thì cô đã lao đến, hôn lên má anh. Một cảm giác kỳ lạ chạy dọc khắp cơ thể anh. Hành động đó chính là tình cảm chân thật nhất.

“Em làm gì trên đó thế ?” anh hỏi. “Đã bốn giờ sáng rồi.”

“Em không ngủ được.”

Cô buông anh ra, bước về phía cuối phòng. Khi cô quay trở lại,anh thấy cô đang cầm găng tay của Nick. Như một cầu thủ

chuyên nghiệp, cô đeo găng làm động tác bắt bóng.

Anh dịu dàng ném bóng qua.

Cô nhanh chóng bắt được và ném trả ngay lập tức. Tay anh tê rần và như cháy lên bên dưới lớp găng. “Ow !” anh cười thầm, bàn tay vẫn tê rần. Cô ném tốt hơn Nick nhiều. “Ấn tượng đấy.”

Cô nháy mắt. “Em gần như là đứa con trai duy nhất của ba đó. Ông đã dạy em chơi bóng.”

Kyrian ném trả bóng cho cô. “Nếu vậy thì ông đã dạy em rất tốt đó.”

Cô cười tươi tắn. Hai người cứ thế im lặng chuyền bóng qua lại. Lạy chúa, anh không sao ngờ rằng sẽ có lúc tìm được một người phụ nữ chịu cùng anh làm những chuyện thế này vào những lúc như thế này. Ngay cả Nick cũng không ngừng làu bàu than vãn, nhưng Amanda dường như rất vui vẻ hòa nhập với anh.

“Thế nào rồi ?” cô hỏi. “Anh có tìm được gã không ?”

“Không,” anh thở dài. “Không dấu vết nào hết.”

“Rồi sẽ tìm được thôi.”

Anh hơi bối rối khi nghe thấy sự tự tin trong giọng nói của cô. “Em không nghi ngờ chút nào sao ?”

“Không. Em biết anh sẽ không để gã làm hại chúng ta.”

“Anh đã không thể giúp Rosa.”

“Em xin lỗi,” cô nói, chụp quả bón rồi ném trả lại. “Có lẽ rất khó để anh chấp nhận chuyện đó, nhưng đó đâu phải lỗi của anh. Anh đã làm mọi thứ có thể để bảo vệ bác ấy.”

Kyrian nghiến răng. “Chuyện này còn khiến anh đau khổ hơn

là anh nghĩ. Thật không tin được gã có thể kiểm soát được bác ấy."

Cô nhìn anh thông cảm, mỉm cười ấm áp. "Em nghĩ điều đó có thể giải thích được tại sao gã có thể đốt nhà của bọn em."

Anh gật đầu. "Có thể gã đã lợi dụng Allison. Anh thấy cô ấy nằm gục trong phòng, hệt như Rosa. Có lẽ tâm trí con người không thể chịu nổi sự căng thẳng đó."

"Có thể chuyện này sẽ khiến anh thấy khá hơn một chút, Tabitha nói Allison đã hồi phục và sẽ sớm về nhà, Rosa cũng sẽ thế, bà ấy sẽ sớm bình phục mà không có chút di chứng nào."

"Tốt quá." Kyrian quan sát cô cùng chơi bóng với mình. Càng chơi, anh cảm thấy mình càng lún sâu hơn. Anh biết anh đã yêu cô mất rồi và giờ thì không thể làm gì để cưỡng lại điều đó.

Thật ra, càng chơi, anh lại càng muốn có cô. Anh nhìn chiếc áo sơ mi bó sát khi cô quay người ném bóng. Anh thích cái cách cô hất mấy lọn tóc lòa xòa trên mặt. Cả đôi môi hé mở và hơi thở dồn dập.

Và anh nhận ra bản thân đang thử ném bóng thật cao rồi thích thú nhìn cô rướn người bắt lấy. Mỗi khi cô làm thế, chiếc áo sơ mi len lại nhếch lên, lộ ra vùng bụng trắng mịn mời gọi ánh mắt thèm muốn điên cuồng. Và mỗi khi đuổi theo quả bóng, bầu ngực cô rung rung, lắc lư trong khi chiếc hông thon thả như đang trôi bềnh bồng. Nhưng cảnh tượng tuyệt mỹ nhất chính là khi cô uốn gập thân hình cân đối để đón bóng. Một vòng ba tuyệt hảo…

Không thể chịu nổi thêm chút nào nữa, anh vứt chiếc găng xuống sàn.

Amanda đứng im như hóa đá nhìn Kyrian sải từng bước dài tiến về phía mình. Cô vẫn còn chưa kịp nhận ra anh định làm gì thì đã phát hiện ra bản thân nằm gọn trong vòng tay anh, đôi môi bị

môi anh ngấu nghiến.

Cơ bắp rắn rỏi, cuồn cuộn thít chặt lấy quanh người, nhấc bổng cô lên. Vóc người dong dỏng cao nên từ trước đến giờ chưa từng có người đàn ông nào có thể bế cô lên, ấy vậy mà Kyrian lại nhẹ nhàng làm cái công việc tưởng chừng không thể đó, tim cô đập rộn ràng trong lòng ngực. Cô thích cái cảm giác đó. Cô cảm thấy mình đúng là một nữ nhân chân chính. Và bé bỏng.

Cô uốn chân ôm trọn eo anh trong khi chiếc lưỡi anh không ngừng trêu đùa trong miệng cô. Cô cảm nhận được cái thiên đường rắn rỏi đang căng lên giữa hai đùi mình … Một người đàn ông hoàn hảo.

Anh gầm gừ, xoắn chặt đôi môi cô trong khi tay luồn xuống áp chặt phần bên dưới cơ thể.

Môi anh rời khỏi môi cô, tiến dần xuống cổ rồi vướng vít nơi cằm. Cơ thể cô như mềm nhũn cảm nhận hơi nóng từ anh tỏa ra trên da thịt. Đây đúng là cảm giác mà cô mong đợi suốt cả ngày hôm nay. Cảm nhận vòng tay anh ôm chặt lấy mình. Cảm nhận anh đang nằm gọn trong vòng tay mình, cảm nhận được tất cả tình yêu dành tặng cho anh.

Cô hồi hợp, mong đợi cảm giác anh một lần nữa lấp đầy trong cô.

Cả cơ thể anh rung lên. Anh vẫn còn nhớ cảm giác đưa bản thân vào sâu tận bên trong cô. Nhớ gương mặt cô đắm chìm trong vòng tay mình.

Anh như muốn cháy bùng lên cùng với cô nhưng anh không dám. Không phải lúc này. Giờ là lúc anh cần có sức mạnh để chống lại Desiderius.

Nhưng cơ thể anh không chút nghe lời. Tất cả những gì anh

muốn là chạm vào cô, cảm nhận làn da cô.

Lý trí chưa kịp lên tiếng thì anh đã nhận ra bản thân đang quỳ trên sàn, còn cô thì dịu dàng nằm trên sàn nhà lạnh lẽo.

Amanda hút lấy toàn bộ đam mê cuồng dại trên gương mặt anh. Bàn tay anh thoăn thoắt cởi phăng quần áo trên người cô trước khi cô kịp nhận ra những ngón tay vân vê trên da thịt. Đối diện với cơ thể khỏa thân trần trụi lại là một chuyện khác.

Động tác anh chậm dần.

Vẫn ăn vận đàng hoàng, nhưng ánh mắt anh lại dán chặt lên cái cơ thể đang phơi bày một cách trọng vẹn dưới ánh trăng, bàn tay không ngừng chu du khám phá khuôn ngực đầy đặn, nắn bóp, đùa giỡn với đầu vú đã cương cứng. “Em là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh từng gặp,” giọng nói anh vang lên trầm trầm.

Amanda biết còn nhiều hơn thế. Cô đã được nhìn thấy vẻ đẹp của vợ anh, nhưng cảm nhận đó của anh với cô lại khiến cô rùng mình. Anh rõ ràng chính là người đàn ông điển trai nhất mà cô từng gặp.

Khi anh cúi người, nồng nàn hôn cô, cô đưa tay lần mở từng chiếc cúc áo trên người anh.

Kyrian nắm chặt bàn tay không yên phận của cô, lắc đầu ra hiệu không được. Nếu anh để điều đó xảy ra, chỉ cần chạm vào làn da mềm mại đó, anh biết anh sẽ không cách nào kiềm nén được nữa.

Thay vào đó, anh hôn lên đôi tay cô, rồi hôn lên cổ, rồi chuyển dần xuống ngực. Anh nhấm nháp cơ thể cô bằng môi, bằng lưỡi và bằng cả những chiếc răng nanh bén nhọn.

Tận hưởng cơ thể tuyệt mỹ đó khiến anh cảm thấy như năng lực đang tăng lên nhanh chóng. Càng lúc càng nóng, và càng lúc

càng tuyệt vọng, miệng anh lướt nhẹ xuống vùng ngực diễm lệ, rồi chuyển dần xuống vùng bụng thon thả, rồi xuống đến phần đùi. Anh nghe tiếng cô thở hổn hển trong hoan lạc khi cô mở rộng chân chào đón.

Ham muốn có được cô mãnh liệt dâng lên trong anh. Đó là bản năng nguyên thủy và hoàn toàn chi phối tất cả mọi cảm giác khác. Tất cả những gì anh có thể nghĩ đến chỉ toàn là Amanda.

Anh có thể nghe tiếng đập của mạch máu dội lên bên tai.

Bằng tất cả nỗ lực bản thân, anh nhắm chặt mắt, ngấu nghiến tận hưởng cơ thể ngọt ngào mà anh luôn thèm khát.

Amanda rên lên khi cô cảm nhận đầu lưỡi của anh đang tiến sâu vào bên trong mình. Cô luồn tay vào tóc anh, nâng người lên cao phối hợp cùng anh. Anh đang trở về với con người nguyên thủy đầy hoang dã của mình. Hành động của anh đầy bạo ngược và chiếm hữu, nó khiến cô rên lên cảm nhận những rung động bên trong cơ thể khi đầu lưỡi không ngừng khuấy trộn. Anh đang làm tình với cô bằng miệng.

Anh vẫn gay gắt tiến sâu vào, và cô thực sự đã lên tới đỉnh. Cơ thể như muốn nổ tung, cô chỉ muốn hét toáng lên, cả cơ thể vặn vẹo hưởng thụ khoái lạc mới mẻ cô chưa từng cảm thấy.

Anh vẫn không buông tha cô. Cứ vần vũ trên cơ thể đó hết lần này đến lần khác. Miệng anh, lưỡi anh không ngừng khuấy đảo, xoắn xít quấn lấy ngon ngọt dụ dỗ cho đến khi cô lại một lần nữa bị nhấn chìm trong làn sóng của khoái lạc. Đầu cô quay mòng mòng, từng tế bào não gần như đều bị buộc chặt vào bên trong cơ thể đó.

Kyrian bỗng đẩy cô sang một bên, đứng bật dậy như thể cơ thể cô là một con mãnh thú. Mắt anh càng trở nên đen hơn khi anh rời khỏi cơ thể cô, đôi mắt thèm khát dán chặt vào chiếc cổ xinh xắn.

“Kyrian ?”

Đầu óc anh vẫn còn mơ màng, anh hầu như không nghe thấy cô đang gọi. Mũi anh vẫn vương vất mùi hương của cô. Cả cơ thể cô áp sát vào anh khiến anh cảm thấy vừa hồi hộp lại cũng vừa đau đớn.

Hãy tiến đến đi. Hưởng thụ cô. Tận hưởng đi.

Biến cô trở thành người phụ nữ của mày…

Anh nghiến răng nhìn tĩnh mạch nơi cổ cô phập phồng. Chỉ một cái thôi…

Một cái thôi.

Nhưng làm vậy là trái với ước nguyện của cô.

“Có chuyện gì sao ?” cô hỏi

Anh nhún vai không dám thừa nhận là anh muốn cô. Lửa tình hừng hực. Gần như không thể tự mình kiểm soát.

Mùi hương của cô như bủa vây khắp cơ thể. Tất cả chuyện anh có thể nghĩ đến đều chỉ có mình cô.

Chính vì thế tình cảnh của anh lại càng thêm nguy hiểm. Một nguy hiểm chết người.

Gầm gừ, anh cố đem hết toàn bộ ý chí buộc bản thân phải tránh xa cô ra. “Chạy đi, Amanda,” anh rống lên.

Amanda không hề do dự. Chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra với anh. Cô vội ôm hết quần áo, chạy ào về phòng.

Kyrian nghe thấy tiếng bước chân cô dồn dập càng lúc càng xa, anh gục người trên nền đất lạnh. Anh dùng tay ôm chặt cái bộ phân cương cứng đang muốn bùng cháy trong cơ thể, nhấn mình

trong cơn đau quằn quại.

Chưa bao giờ anh lại có cảm giác này. Thần Dớt thương xót, chỉ chút nữa thôi, anh đã cấm phập răng vào cổ cô rồi.

Anh nhắm mắt, lắc đầu cố chống lại con dã thú đang gầm rú bên trong cơ thể. Con thú đó điều khiển anh chiếm lấy cô, không cần biết hậu quả sẽ thế nào.

Amanda vẫn còn run rẩy cho đến khi về tới phòng. Cô sẽ không thể quên được gương mặt hoang dại của Kyrian khi anh kêu cô chạy đi.

Trước đây, chưa bao giờ cô cảm thấy sợ anh, nhưng ngay chính giờ phút đó, cô đã thực sự nhìn thấy Kẻ Săn Đêm bên trong anh trỗi dậy và cô biết, chứng kiến cảnh đó cũng sẽ khiến bọn Daimon sợ chết khiếp.

Cố hít thở thật sâu, tự giữ bình tĩnh, tất cả những gì cô muốn chỉ là một mối quan hệ bình thường. Nhưng hình như yêu cầu bình thường với một con ma cà rồng là một yêu cầu quá đáng.

Tim cô đập rộn lên, cô dừng lại, nhìn mình trong gương. Môi cô sưng phồng vì nụ hôn của anh, cổ hơi ửng đỏ lưu lại dấu vết của những sợi râu thô cứng.

“Amanda ?”

Cô khựng lại lắng nghe tiếng Kyrian vọng ra từ bên kia cửa. “Vâng ?” cô do dự lên tiếng.

Anh huých nhẹ mở cửa nhưng không bước vào trong. “Anh có làm em sợ không ?”

“Muốn em nói thật không ?”

Anh gật đầu.

“Có.”

Anh nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng như thiêu đốt. “Anh xin lỗi.”

Cô biết anh thật tâm nói lời đó. Cô có thể nhìn thấy sự ăn năn trong mắt anh.

“Sao em không bảo anh để em?” Kyrian hỏi, giọng nói trầm trầm phá tan không khí tĩnh lặng của căn phòng.

Câu hỏi đó khiến cô căng thẳng. “Anh muốn em đi sao ?”

Anh im lặng thật lâu đến nỗi cô tưởng rằng anh sẽ không trả lời câu hỏi đó. “Không, anh không muốn.”

Chỉ ba từ nhưng chứa đựng biết bao tâm sự và tình cảm, cô choáng váng nhận ra, đó cũng chính là lời tỏ tình của anh.

Cô đứng im nhìn chằm chằm vào anh trong khi anh bước lui về sau một bước. Cô nhận ra anh vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được bản thân. Nhưng dù là vậy, cô vẫn muốn anh.

“Vậy thì em sẽ không đi đâu hết cho đến khi nào anh đuổi em đi thì thôi.”

Kyrian đứng im bất động lắng nghe những lời đó. Anh biết chắc rằng chỉ khi nào trái đất không còn tồn tại nữa thì Amanda mới không còn được chào đón ở nơi này. Và tiếp theo đó, anh cũng nhận ra một điều, nếu quả có một ngày trái đất không còn tồn tại nữa thì anh cũng vẫn còn sống, nhưng còn Amanda thì…

Anh nhăn mặt nghĩ đến ý nghĩa của sự bất tử và đau đớn nhận ra cả hai sẽ không thể có được kết cuộc hạnh phúc mãi mãi.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 11 (Phần 1)

Cho đến tận tối hôm sau, Kyrian vẫn còn bị ám ảnh bởi những chuyện đã xảy ra với Amanda.

Anh gần như đã hoàn toàn mất kiểm soát. Gần như là thế…

Cố xua những suy nghĩ đang náo động trong đầu, nửa đêm, anh đi dọc trên những mái nhà trong khu khố Pháp. Từng cơn gió lạnh quất thẳng vào chiếc áo khoác da trong khi anh men theo mép mái nhà, nhìn xuống con hẻm bên dưới.

Như một con mèo, anh thường lảng vảng ở trên cao, nơi khó bị người ta nhìn thấy. Ít nhất là vào thời điểm đêm hôm khuya khoắt thế này.

Anh đứng lại, lắng nghe.

“Làm ơn tha cho tôi đi,” giọng nói sợ hãi hòa lẫn trong tiếng gió vọng lên từ tòa nhà đằng xa.

Nhanh gấp hai lần bình thường, anh lao đi như một con báo, lướt qua những mái nhà cho đến khi tìm được nơi phát ra tiếng nói. Mới đầu, nghe có vẻ giống như một người đàn ông nghèo đang bị cướp trong con hẻm tối tăm, nhưng khi đến gần, bốn tên Daimon hiện ra trong tầm mắt.

Anh nhíu mày nhìn khung cảnh quen thuộc. Vì một số lý do nào đó, bọn Daimon thường đi thành một nhóm bốn tới sáu người.

Bọn chúng dồn người đàn ông tội nghiệp vào một góc tòa nhà cũ kỹ gần như sắp sập.

Có điều gì đó ở người đàn ông quen thuộc một cách kỳ lạ.

Mùi hôi thối của rác thải tỏa ra từ ông khi ông cố đưa ví tiền cho bọn chúng. “Lấy đi,” ông nói bằng giọng run run. “Làm ơn đừng hại tôi.”

Tên Daimon cao nhất trong bọn bật cười. “Oh, bọn tao không định làm mày bị thương đâu, thằng người nhỏ bé. Bọn tao chỉ định giết mày thôi.”

Kyrian nhảy xuống từ mái nhà, dang rộng hai tay giữ thăng bằng. Chiếc áo khoác đen bọc gió nhẹ nhàng đưa anh xuống con hẻm bên dưới từ mái tòa nhà ba tầng.

Anh im lặng hạ cánh đứng ngay sau lưng bọn chúng.

“Mày có nghe thấy gì không ?” Một tên Daimon hỏi, nhìn quanh tìm kiếm.

“Chỉ nghe tiếng tim của một thằng người bé nhỏ.” Tên Daimon cao nhất tiến tới nắm lấy người đàn ông.

“Oh,” Kyrian đứng thẳng người, hắng giọng. Anh phất chiếc áo khoác về phía sau, bàn tay đặt lên cán cây srad của Talon. “Hay tiếng của bốn tên Daimon sắp chết.”

Bọn chúng vội buông con mồi, và lúc này anh nhận ra người đàn ông. Là Cliff.

Cliff cũng lập tức nhận ra anh.

“Mày !” gã gầm lên. “Mày làm cái quái gì ở đây thế hả ?”

Định mệnh khốn nạn, Kyrian nghĩ. Chuyện cuối cùng anh muốn làm là cứu một kẻ đã từng tổn thương Amanda.Cô đã kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện về vị cựu hôn phu này. Theo cái cách gã đã đối xử với gia đình cô, thì gã không xứng đáng nhận được

bất cứ sự giúp đỡ nào.

Nguyên tắc chết tiệt.

Kyrian lớn tiếng nói. “Có vẻ như ta đến để cứu rỗi mạng sống rẻ mạt của mi đó”.

“Tao không cần mày giúp.”

Bốn tên Daimon quay đầu nhìn Cliff rồi phá lên cười.

“Mày nghe thấy rồi đó, Kẻ Săn Đêm,” tên Daimon đứng đầu nói. “Gã không cần mày giúp. Vậy thì đi đi. Cút khỏi nơi này.”

Mong muốn sớm rời khỏi nơi đó thôi thúc mãnh liệt hơn là anh tưởng, Kyrian thở nhẹ. “Được thôi, nhưng mi cũng biết, đôi khi mi phải giúp đỡ một ai đó cho dù kẻ đó không muốn được giúp đỡ.”

Tên Daimon cao lớn nhào đến tấn công anh. Kyrian phóng cây srad ra, nhưng chưa kịp chạm vào tên Daimon thì Cliff đã chụp lấy gã đẩy sang một bên. “Giờ tao sẽ cho bọn mi thấy ai phải sợ ai.” Gã đấm mạnh vào cái tên Daimon đã cười nhạo lúc nãy.

Cây srad va mạnh vào tường, vỡ thành hai mảnh. Ôi trời đất ơi, nếu không phải vì cái trò anh hùng vớ vẩn của Cliff thì tên Daimon đó đã chết rồi.

Kyrian nhanh chóng lao vào giữa Cliff và tên Daimon trước khi gã kịp định thần. Nhưng dự định đó chưa được thực hiện thì tên Daimon đã nhào lên đá mạnh vào cái cơ thể béo ú của Cliff.

Cả hai ngã nhào xuống đất. Lăn tròn mấy vòng, Kyrian nhanh chóng đứng bật dậy trong khi Cliff vẫn còn đang chúi mũi trên đất.

Kyrian nhướng mắt nhìn con người yếu đuối trước mặt. “Giờ thì chạy biến đi được không ?”

Cliff thở hổn hển cố đứng lên. “Tao cũng có khả năng đánh

nhau y như mày đó.”

Kyrian khàn giọng gầm gừ trước cái con người ngu ngốc không thể tưởng tượng nổi này. Cliff cao khoảng 1.8m trong khi bọn Daimon cao xấp xỉ Kyrian, hoặc thậm chí còn cao hơn cả anh. Cơ thể của Cliff thì giống như những chiến binh trên ghế trong khi bọn Daimon lại rắn chắc, vạm vỡ và là những sát thủ thiên bẩm.

Oh, yeah. Cliff quả là một mối đe dọa lớn đó.

Kyrian chưa kịp di chuyển thì hai tên Daimon đã xông lên. Kyrian túm được một tên, đá mạnh hắn một cái, ngay lập tức hắn tan thành tro bụi. Tên thứ hai bật dao ra, lao thẳng vào anh.

Kyrian tung người, lộn ngược về sau, bám trên cầu thang thoát hiểm ngay phía trên đầu họ.

“Nè !” Cliff la to. “Làm sao mà làm được như vậy ?”

Anh không có thời gian trả lời, ba tên Daimon đã chạy lên cầu thang, đuổi theo anh. Kyrian nhảy xuống con hẻm.

Bọn Daimon lại chạy theo.

Kyrian chuẩn bị trực chiến. Ngay khi tên Daimon chỉ huy tiến đến gần, từ bên cạnh anh, Cliff xông lên, chuẩn bị cho một cuộc chiến hai chọi bốn. Gã xông tới tên Daimon gần như là cùng lúc tên Daimon nhào đến tấn công Kyrian.

Bị kẹt ngay chính giữa, Kyrian gần như không thể cử động được nữa. Kết quả là Cliff đập mạnh vào phía sau gáy anh.

Cú đập mạnh khiến anh loạng choạng. Kyrian lắc lắc đầu trấn tỉnh thì hai tên Daimon đã nhào đến, nắm chặt eo anh, quật mạnh xuống đất. Bọn chúng nắm chặt tay anh kéo mạnh. Ngay khi bọn chúng chạm vào tay anh, cơn đau của quá khứ lại tràn về khiến anh hoảng loạn.

“Ra là điểm yếu của gã là ở đây,” một trong mấy tên Daimon nói. “Báo với Desiderius đi, chỉ cần kéo cánh tay một cái là gã thành vô dụng thôi.”

Có thể bọn chúng đã phát hiện ra điểm yếu của anh nhưng chúng sẽ không còn sống để mà lộ ra chuyện này cho ai cả.

Kyrian gầm gừ giận dữ, đá chân lên cáo quá đầu, tung người lên cao. Anh nhe răng, đâm mạnh lên một tên Daimon rồi đâm tiếp tên còn lại.

Tên Daimon cuối cùng chạy vội về phía đường, Kyrian rút srad ra khỏi lưng tên Daimon phóng thẳng về phía gã. Gã nhanh chóng tan thành khói bụi.

Kyrian quay đầu thấy Cliff đang nhìn anh chằm chằm.

Khuôn mặt tái mét, mắt không ngừng đảo vòng và rồi Cliff ngã xuống ngất luôn.

Kyrian ghê tởm bước đến gần kiểm tra. Nhịp đập có hơi nhanh, nhưng ổn định. “Cô ấy thấy điều gì hấp dẫn ở mi thế hả ?”

Anh vừa hỏi vừa lấy điện thoại gọi xe cấp cứu.

Vài giờ sau – sau khi đã tin chắc Cliff vẫn còn sống – Kyrian quay về nhà.

Vẫn không tìm được Desiderius ở đâu hết.

Chết tiệt.

Anh đứng ở cửa bếp tò mò nhìn Amanda. Lúc này đã là năm giờ sáng, và có vẻ như cô đang chuẩn bị súp và bánh mì sandwich.

Có lạ không cơ chứ ?

Cô di chuyển khắp nhà bếp như một nữ thần duyên dáng,

hoàn toàn không hay biết sự xuất hiện của anh. Cô ngân nga nho nhỏ một giai điệu nhẹ nhàng, nếu anh không nhầm thì đó là bài "In the Hall of the Mountain King" của Grieg.

Chưa bao giờ anh gặp được người phụ nữ nào thú vị đến thế. Chiếc áo sơ mi lụa giản dị mơ hồ khắc họa những đường nét cơ thể nhưng, vẫn hoàn toàn kín đáo che giấu toàn bộ cơ thể. Màu xanh ngọc dìu dịu càng tôn thêm nước da hơi tái và mái tóc nâu vàng.

Chỉ cần nhìn thấy cô, cơ thể anh lập tức dội lên phản ứng, cả người anh như căng lên, nóng hừng hực.

Càng nhìn cô, anh lại càng muốn cô hơn. Cô đổ súp và cốc, rồi nhúng ngón tay vào để thử độ nóng ấm.

Kẻ bất tử không thể tiếp tục chứng kiến cảnh tượng đó thêm chút nào nữa. Như một chiếc bóng, anh lẻn đến bên cạnh, nắm lấy tay cô.

Cô hoảng hốt ngước nhìn và nhận ra là anh. Anh mỉm cười nhìn cô, đưa ngón tay dính nước súp lên miệng mình, dùng chiếc lưỡi liếm láp, nếm thử hương vị của nước súp và của cả chủ nhân của đôi tay đó.

"Ngon tuyệt,"

Má cô ửng hồng. "Chào, anh yêu, công việc thế nào ?"

Anh bật cười nhìn cô đóng giả Donna Reed. "Là cùng Nick xem Nite sao ?"

Cô nhún vai. "Em cứ nghĩ anh sẽ thích nếu khi về nhà có sẵn một bữa ăn nóng hổi đang đợi. Như thế tốt hơn nhiều so với việc chào đón anh chỉ là ngôi nhà tối tăm, trống trải."

Tốt hơn rất nhiều lần so với suy nghĩ của cô thì có. Anh nhìn

chằm chằm cô, nhìn đôi môi hé mở như mời gọi. Đã hàng trăm thế kỷ, chưa từng có ai chào đón anh về nhà. Hàng ngàn năm sống một cuộc sống ngoài cô độc cũng chỉ là cô độc.

Cơ đơn và tĩnh mịch đã sớm tiêu tán kể từ cái lần anh giật mình thức dậy trong khu nhà máy bỏ hoang, nhận thấy trước mắt là đôi mắt to linh lợi nhìn anh như thiêu cháy.

Amanda hoàn toàn không biết dự định kế tiếp của Kyrian. Anh điên cuồng chiếm hữu đôi môi cô. Cái lưỡi mạnh bạo tiến sâu vào trong khi bàn tay anh lang thang khắp vùng lưng cô và dừng lại ôm tròn vùng mông vung lên.

Thật ngạc nhiên là cô lại dễ dàng đồng ý để anh điều khiển bản thân mình như thế, hay nói đúng hơn là cô không hề để tâm đến chuyện đó. Cô chưa bao giờ nghĩ bản thân là một kẻ nghiện chuyện tình dục. Cho đến khi gặp được anh.

Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Kyrian, cô đều không thể tự khống chế. Cô muốn lúc nào anh cũng ở bên cạnh mình. Cô muốn ôm lấy anh, chạm vào anh và hoàn toàn thuộc về anh.

Nếu có thể, cô ước chi có thể trói anh vào chung với mình.

Vẫn ngấu nghiến môi cô không rời, bàn tay anh luồn xuống dưới làn áo sơ mi, tìm kiếm vùng ẩm ướt đang không ngừng run rẩy. Cô rên lên cảm nhận bàn tay anh chạm vào cơ thể, những ngón tay lướt nhanh không ngừng khuấy đảo.

Trời ơi, làm thế nào mà anh ta lại có thể khiến cô khao khát đến vậy. “Kyrian, súp của anh,” cô hổn hển trong hơi thở.

Anh rời môi cô ra, hơi thở vướng vít trêu ghẹo, môi anh căng phồng sau nụ hôn nồng cháy. “Nó có thể đợi.”

Tối nay, ở anh có cái gì đó khác lạ hơn bình thường. Điều gì đó hoang dại hơn và cũng độc ác hơn. Anh bế cô đến chỗ cái bàn, đặt

cô nằm xuống.

Mắt anh rực lửa đầy thèm khát, anh đứng, chôn chặt giữa hai chân cô, nhìn thẳng xuống cơ thể nằm bên dưới. “Giờ là dạ yến cho đức vua.”

Và rồi, anh phục lên người cô. Amanda thở hổn hển mãnh liệt đáp ứng đôi bàn tay đòi hỏi vuốt ve khắp cơ thể. Những va chạm như điện xẹt. Nó khiến cô thỏa mãn và càng thèm khác nhiều hơn.

Khi anh điên cuồng hôn cô, tay cô lần tìm xuống vùng bên dưới hai cơ thể áp sát vào nhau, mở khóa quần để có thể hoàn toàn cảm nhận được anh. Bộ phận nam tính đã hoàn toàn cứng như đá nguội và đang rung lên cô giữ chặt nó trong tay mình. Anh rên lên, vẫn không rời khỏi môi cô.

Thật đáng kinh ngạc. Một chiến binh bất tử bình thường không cần một ai lại đang phản ứng lại với bàn tay không yên phận của cô. Anh ta đang run rẩy khi cô cứ nắm chặt lấy vùng nhạy cảm dịu dàng ve vuốt.

Kyrian không thể nghĩ đến đôi bàn tay đang đặt trên vùng nam tính của mình. Tất cả những gì anh muốn là ngửi thấy mùi hương cô, nhấm nháp cô từng chút một.

Anh muốn hoàn toàn có được cô.

Để bản thân hướng theo mệnh lệnh của ham muốn và tạm rời xa lý trí, anh kéo tay cô ra và tự đưa bản thân tiến vào sâu trong cô.

Amanda rên lên cảm nhận được anh đang tiến sâu vào bên trong mình. Nó thật cứng và vĩ đại. Cô thấy bản thân đang được lấp đầy một cách triệt để. Cô uốn chân ôm trọn eo anh trong khi anh chậm rãi nhưng mạnh mẽ chuyển động vùng hông.

“Ôi, Kyrian,” cô rên rỉ, uốn cong lưng.

Bàn tay anh trượt dài trên cơ thể mềm mại như sương, rồi phủ chụp lấy bờ ngực đẫy đà trong khi vẫn không ngừng tiến sâu vào hơn nữa.

Cả hai chậm rãi hưởng thụ giây phút hai cơ thể hòa vào làm một. Amanda quằn người đau đớn mỗi khi anh đẩy mạnh xuống, cảm nhận anh đang thưởng thức vùng cổ, kích động theo sự chuyển động của những chiếc răng nanh lướt dọc trên da thịt. Cô nhắm mắt, một lần nữa cảm nhận sự liên kết tuyệt đối với anh. Cả hai hòa vào nhau tạo thành một thể.

Anh rung rẩy trong vòng tay cô, thì thầm tên cô, hơi thở vấn vít trên môi cô, khiến cô run lên đầy ham muốn.

Cả thế giới như hoàn toàn tan biến, nơi nơi đều ngập trong sắc màu.

Kyrian nhìn cô chăm chú, cảm nhận cơ thể cô đang ôm chặt lấy mình. Chúa ơi, anh thật sự muốn lên tới đỉnh nhưng anh không dám. Anh đã bắt đầu cảm nhận được năng lực đang sụt giảm. Anh cần có quyền năng để đảm báo cô được an toàn.

Anh nghiến chặt răng, miễn cưỡng rời khỏi cô.

Anh im lặng mặc lại quần áo, cõi lòng chìm trong đau khổ. Anh đưa khuỷu tay vào trong quần jeans, cố nới lỏng lớp vải đang thít chặt lấy phần cương cứng của cơ thể.

Nhưng mọi nỗ lực đều vô dụng.

Amanda cảm thấy xót xa khi nhìn thấy cử chỉ vụng về, cứng nhắc của anh. Làm sao mà anh có thể khiến cô hoàn toàn thỏa mãn trong khi bản thân lại không có được niềm hoan lạc đó ? Đó đúng là một sự tra tấn.

Nhưng anh không nói lời nào.

Sự im lặng của anh trong suốt bữa ăn khiến tim cô thổn thức. Người chiến binh tội nghiệp của cô.

Lời người dịch: Thương Kyrian ghê, cứ tới cao trào là phải lùi về cánh gà.

Lý trí không ngừng bảo vớ cô rằng, không cần biết cô có cần anh ta đến thế nào, cuối cùng hai người bọn họ vĩnh viễn vẫn là không thể nào.

Amanda tỉnh dậy vào khoảng ba giờ chiều. Cô thức dậy, tắm rửa, thay quần áo trong khi Kyrian vẫn còn đang ngủ.

Chúa ơi, anh trông mới đẹp trai làm sao. Anh nằm, một tay gác lên đầu, trông như một cậu bé chứ không phải một chiến binh bất tử của bóng đêm.

Cảm giác thôi thúc giục giã trong lòng, cô cúi người hôn lên đôi mơi hé mở. Anh chồm người lên, giữ chặt lấy cổ cô.

Bàn tay anh siết chặt đến độ cô hầu như không thở nổi.

“Kyrian,” cô thì thầm, cố thoát. “Anh yêu, em sắp chết ngạt rồi đây.”

Nhưng anh không để ý, vẫn giữ rịt lấy cô suốt ba phút rồi mới buông tay thả lỏng đầu cô.

“Được rồi,” cô nói trong hơi thở hổn hển, còn anh xoay người nằm nghiêng. “Nhớ nhắc em là sau này không được làm chuyện này nữa.”

Amanda kéo chăn trùm kín người anh rồi nhón gót bước ra khỏi phòng.

Cô thấy Nick đang đứng trong phòng khách dưới lầu, chân

mang giày trượt patin lướt như bay từ chỗ này sang chỗ kia, sắp xếp lại mớ giấy tờ.

“Anh đang làm gì thế ?” cô hỏi.

Anh ngừng lại nhún vai bảo. “Mỗi khi tôi đi ván trượt trong nhà là Kyrian nổi khùng lên.”

Amanda bật cười. “Được thôi, nhưng tôi đoán là anh ta cũng không thích anh dùng giày trượt đâu.”

“Chắc là không, nhưng kệ bà nó, chỗ này thì lớn quá mà tôi thì không muốn tháo khớp sau khi đi từ chỗ này tới chỗ kia.”

Cô lại bật cười lần nữa. Khi đã quen rồi, mọi người rất dễ bị Nick ảnh hưởng.

Chương 11 (Phần 2)

Anh quay một vòng rồi lướt vào bếp. Cô chưa băng qua hết nửa phòng khách thì anh đã quay trở lại với một cốc nước cam dành cho cô.

“Cám ơn,” cô nhận lấy cốc nước, hỏi thêm. “Có tin gì của Rosa không ?”

“Miguel nói bác ấy đã khá hơn rồi. Lúc tôi gọi bác ấy đã có thể ngồi xem vòng quay định mệnh.”

“Tốt quá.”

“Đúng đó, Kyrian nhất định là vui lắm.”

Bất thình lình một tiếng động lớn khủng khiếp vang lên ngay sau ưng cô. Hoảng sợ trước khả năng một cuộc tấn công của Desiderius, cô vội quay người nhìn xung quanh và nhận ra trên nền nhà là một đống ngổn ngang những vàng và kim cương nằm chỏng chơ ở cái nơi lẽ ra phải là một cái bàn từ thế kỷ thứ mười hai với những hoa văn chạm khắc tinh xảo.

“Ôi trời,” Nick kêu to vẻ khinh bỉ. “Kyrian rất thích cái bàn đó đó. Chắc là cậu ta sắp giận điên lên đây.”

“Cái gì thế ?” Amanda hỏi, bước đến gần nhìn đống kim cương và toàn bộ vàng nén, trông không khác gì gia tài của một ông vua.

Nick thở dài. “Ngày phát lương.”

“Sao ạ ?”

Anh nhún vai. “Artemis không bao giờ nghĩ tới việc đơn giản là chuyển tiền vào tài khoản của Kẻ Săn Đêm. Cho nên, cứ mỗi tháng một lần, bọn tôi lại phát hiện nào vàng, nào kim cương, toàn xuất hiện ở những chỗ kỳ quái. Cái lần mà nó rơi xuống hồ bơi mới thực là đại họa.”

“Không đùa đó chứ,” Amanda hỏi, kinh ngạc bởi số tài sản khổng lồ. “Lỡ có ai bị thương thì sao ?”

“Tất nhiên là không đùa rồi. Nó cũng là nguyên nhân giết chết người cận vệ thứ ba của Kyrian đó.”

Cô vội quay người lại nhìn và nhanh chóng nhận ra anh không hề nói chơi.

“Vậy giờ anh định làm gì ?” cô hỏi.

Anh mỉm cười. “Chuyển nó cho Saint Nick. Ông ấy là một cận vệ sống trong thành phố, chuyên trách chuyển cái đống này thành tiền. Hầu hết tiền sẽ được dùng làm từ thiện. Hai phần trăm được giữ lại trong quỹ riêng của cận vệ. Nó sẽ được dùng để chăm lo cho gia đình của những cận vệ đã chết trong khi làm nhiệm vụ hay lo cho cuộc sống của những người đã về hưu. Hai phần trăm khác dùng để chu cấp cho một trung tâm nghiên cứu chuyên chế tạo mấy món đồ chơi mới cho Kẻ Săn Đêm.”

“Kyrian giữ lại bao nhiêu cho bản thân ?”

“Không giữ gì cả. Anh ta chỉ sống bằng tiền lời từ khoản tiền mà anh ta có khi còn là một con người.”

“Thật sao ?”

Anh gật đầu.

Ôi trời, nếu còn là người bình thường thì anh ta đúng là một người giàu nứt đố đổ vách. “Được rồi, tôi có thể hỏi một câu hơi

tò mò chút được không ?"

Nick mỉm cười. "Cô muốn hỏi tôi kiếm được bao nhiêu đúng không ?"

"Đúng vậy."

"Đủ để tôi sống vui vẻ thoải mái."

Điện thoại reng.

Nick trượt đến chỗ điện thoại trong khi Amanda cầm cốc nước ép bước đến chỗ chiếc ghế dài, ngồi xuống đọc báo. Cô đặt cốc nước lên cái bàn café màu đen.

Vài phút sau, Nick vội vã quay lại, lông mày nhíu lại căng thẳng. Anh không nói với cô lời nào mà chỉ dịch cái tủ kê sát tường ra. Anh mở khóa cánh cửa ngầm, một kho vũ khí hiện ra trước mắt Amanda.

Sự sợ hãi xâm chiếm cô gái. "Có chuyện gì xảy ra vậy ? Là ai gọi thế ?"

"Acheron gọi, anh ta phát tín hiệu cảnh báo tối đa."

Cô nhướng mày. Theo các động tác chuyển động điên cuồng của anh, cô biết chuyện này không hay chút nào. "Nghĩa là sao ?"

Nét mặt anh khiến toàn thân cô lạnh băng. "Cô có hiểu thế nào kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu không ?"

"Có."

"Cái đó gọi là cảnh báo toàn diện đó. Không biết tại sao mà rất nhiều Daimon đang tập trung rời khỏi hố đen ở khu vực này, và nếu chuyện đó xảy ra, nghĩa là bọn Daimon đã có đủ sức mạnh và bắt đầu cuộc đi săn cho dù bọn chúng có cần tới linh hồn hay không. Mức độ cao hơn cảnh báo toàn diện là nhật thực. Tối nay,

mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ lắm đây."

Bảy giờ tối, Amanda đã tiếp nhận hoàn toàn những gì anh đã nói.

Cô dọn dẹp, lau rửa bữa "điểm tâm" của Kyrian trong khi Nick tóm tắt cho anh nghe những gì Acheron đã nói.

Kyrian chọn hai món vũ khí mà anh thường mang khi ra ngoài. Khi anh bước đến cửa thì chuông điện thoại vang, Amanda trả lời máy.

"Mẹ ?" cô lên tiếng khi nhận ra tiếng khóc nức nở đầu dây bên kia. Tim cô chùng lại. "Có chuyện gì vậy ?"

Kyrian đứng sững ở cửa, rồi chạy vội đến chỗ cô.

"Mandy," mẹ cô nói qua tiếng sụt sùi. "Là Tabby…"

Amanda không còn muốn nghe thêm gì nữa. Cô nghẹn giọng, đánh rơi điện thoại. Cô chỉ lờ mờ nhận ra Kyrian đang ôm chặt cô trong vòng tay trong khi Nick nói chuyện với mẹ cô.

Đôi mắt Kyrian trống rỗng khi anh lắng nghe mẹ cô kích động nói chuyện với Nick, Amanda run lên trong vòng tay anh. Nước mắt cô ướt đẫm áo anh và từ lúc cô ngã xuống trong lòng anh, anh đã thể sẽ giết chết Desiderius.

"Không sao cả," anh thì thầm với Amanda. "Cô ấy chỉ bị thương thôi."

Cô đẩy người, nhìn anh. "Sao ?"

Kyrian lau nước mắt nhòa trên má cô. 'Gã không giết cô ta, em yêu." Theo mẹ cô nói thì cho dù tình trạng có hơi xấu, nhưng Tabitha sẽ hồi phục thôi.

Còn Desiderius thì sẽ không đâu.

“Tabitha đang ở trong bệnh viện,”Nick gác máy thông báo. “May mắn là chỉ có hai tên Daimon và nhóm của cô ta có khả năng chống trả lại bọn chúng.” Anh nhìn Kyrian. “Nghe có vẻ như Desiderius chỉ đang định vờn cô ta thôi mục đích là để cậu phát điên mà tìm gã trả thù. Nếu không thì làm sao gã chỉ cử có mỗi hai gã Daimon đến.”

“Nick, thôi đi !” Kyrian át giọng. Anh không muốn khiến Amanda thêm lo lắng. Anh hôn nhẹ lên môi cô. “Nick sẽ đưa em đến bệnh viện.”

Anh lấy di động gọi cho Talon cũng đang trên đường vào thành phố. Anh bảo Celt ghé ngang nhà, hộ tống Amanda phòng trường hợp Desiderius đang đợi bọn họ.

“Kyrian,” Amanda nói khi anh gác máy. “Em không muốn anh ra khỏi nhà đêm nay. Em có dự cảm xấu lắm.”

Cả anh cũng thấy thế nhưng “Anh phải đi.”

“Làm ơn đi mà, nghe em đi –“

“Shh,” anh đưa ngón tay lên miệng cô ra hiệu. “Đây là công việc của anh, Amanda. Anh phải làm thôi.”

Kyrian đưa cô ra xe của Nick, Talon hộ tống theo phía sau, còn anh thì ngay lập tức vào trung tâm thành phố, truy tìm bọn hút máu, lũ lợn chuyên đánh cắp linh hồn để làm chuyện mà mình phải làm.

Kyrain đã tuần quanh khu phố Pháp hàng giờ đồng hồ, tìm kiếm Desiderius. Tối nay, trước sau gì bọn Daimon sẽ bổ sung sức mạnh của bọn chúng, anh biết, bọn chúng sẽ có màn trình diễn ngoạn mục đánh dấu lãnh địa săn mồi.

Desiderius, cũng như lũ còn lại, thích đi săn trong khu phố pháp, nơi thường xuất hiện các du khách không cẩn trọng, uống

đến say khướt.

Nhưng cho đến giờ thì chưa có chuyện gì xảy ra.

“Hey, anh yêu,” một ả gái điếm gọi khi anh bước qua. “Có muốn tìm người đồng hành không ?”

Kyrian quay sang nhìn ả, rồi móc tiền ra, khoảng năm trăm đô, anh đưa tất cả cho cô ả. “Sao không nghỉ một đêm đi kiếm gì ngon ngon mà ăn đi ?

Cô nàng nhìn anh choáng váng, cầm tiền nhanh chóng bỏ đi. Kyrian thở dài nhìn cô nàng chạy ngoắt ngoéo lẫn vào đám đông. Người phụ nữ đáng thương. Hy vọng cô ta sẽ dùng số tiền đó một cách đúng đắn. Cho dù là không, thì số tiền trong tay cô ta chắc cũng sẽ tốt hơn là trong tay anh.

Mắt anh lóe lên, một tia sáng bạc phát ra từ góc đường. Anh quay đầu, trông thấy hai người đàn ông trong đám đông. Là con người.

Đầu tiên anh nghĩ lại là bọn du côn trên đường giống Nick khi xưa, toàn mặc đồ đen, khắp người tua tủa những gai là gai. Nhưng rồi anh để ý thấy ánh mắt bọn chúng nhìn anh.

Như thể bọn chúng biết anh là ai.

Linh tính cảnh báo, Kyrian đáp trả cái nhìn của bọn chúng. Gã cao to, khoảng ngoài hai mươi, rút thuốc lá, băng ngang qua đường, mắt vẫn dán chặt vào Kyrian.

Cái nhìn của gã lạnh lẽo. “Mày là Kẻ Săn Đêm ?”

Kyrian nhíu mày. “Còn mày là cái lũ tôi tớ thích bợ đỡ.”

“Tao không ưa kiểu nói của mày.”

“Tao cũng có ưa kiểu của mày đâu. Giờ thì xong màn giới

thiệu và tuyên bố chán ghét lẫn nhau đi, sao không đưa tao tới chỗ ông chủ của mày đi ?"

Gã đàn ông nhíu mắt. "Ừ nhỉ sao tao không làm thế nhỉ ?"

Là một cái bẫy. Kyrian biết điều đó. Thì sao chứ. Anh muốn đối đầu với nó. Chỉ cần chuẩn bị kỹ lưỡng. Anh sẵn sàng bám sát theo bọn chúng.

Bọn chúng dẫn anh tới một khoảng sân nhỏ hẹp tối tăm. Những bụi cây dại mọc cao gần bằng tường, che phủ tầm nhìn bất kỳ ánh mắt nào trên đường hoặc vùng lân cận.

Kyrian không nhận ra nơi này, nhưng cũng không quan trọng.

Bọn họ băng qua một hàng rào lớn, và anh nhận ra ngay Desiderius đang đợi. Nụ cười của gã thật xảo quyệt, bọn Daimon đang giữ chặt một bà bầu hoảng loạn, dao kề sát cổ.

"Chào mừng, Kẻ Săn Đêm," gã nói, cánh tay không cầm dao vuốt ve cái bụng phình to của người phụ nữ. "Mày có thấy hôm nay quả là ngày may mắn của tao không ? Hai sinh mệnh mà chỉ phải tốn công một lần duy nhất." Gã nghiêng đầu, dụi dụi vào cổ cô ta. "Mmm, mùi vị này khỏe mạnh đây."

"Làm ơn đi," cô ta rên rỉ, giọng nói đầy hoảng loạn. "Làm ơn giúp tôi. Đừng để hắn làm hại con tôi."

Kyrian hít một hơi thật sâu cố kìm nén cơn giận dữ đang bùng lên, anh chỉ muốn tắm đôi tay mình bằng máu Desiderius. "Để tao đoán thử xem, mày muốn một mạng đổi một mạng."

"Chính xác."

Anh tìm cách đánh lạc hướng đối thủ. Kyrian làm bộ thở một cách khó nhọc khi đưa mắt liếc nhìn sáu tên Daimon và hai tên du côn đứng vây quanh mình. Nếu không có người phụ nữ này, anh

có thể hạ bọn chúng nhanh chóng. Nhưng giờ nếu anh làm thế chắc là lưỡi dao trên tay Desiderius sẽ lập tức cắt đứt cổ họng cô ta. Giá trị của bọn Daimon này không bằng một góc linh hồn của một thai phụ.

"Bộ mày không nghĩ ra được chuyện gì mới mẻ hơn sao ?" Kyrian châm chọc, biết thừa là Desiderius là một tên khóa khoe mẽ. "Ý tao là mày cũng chỉ có thế thôi. Thay vì là một tên bác học biến thái, mày lại chỉ có thể nghĩ ra mỗi cách này thôi sao ?"

"À, nếu mày không thấy ấn tượng với cách này thì để tao giết ả trước đã." Gã ấn sâu con dao vào cổ nạn nhân.

Người phụ nữ hoảng hốt la to.

"Đợi đã," Kyrian vội lên tiếng ngăn bọn Daimon nhào đến hút máu cô ta. "Mày biết là tao sẽ không để bọn mày làm tổn thương cô ta đâu."

Desiderius mỉm cười. "Vậy thì buông cây Srad của mày xuống đi, và đứng úp mặt vào tương."

Làm sao gã có thể biết Srad cơ chứ ?

"Được thôi," Kyrian chậm rãi nói. "Nhưng sao tao phải làm thế ?"

"Bởi vì tao đã nói thế."

Kyrian cố tìm hiểu mục đích của gã, anh lấy vũ khí của Talon ra khỏi áo khoát, chậm rãi tiếng về phía hàng rào. Khi anh đã đứng trước hàng rào, hai tên du đãng nắm lấy tay anh, trói lại.

Bất thình lình tay anh bị bẻ quặt về sau. Kyrian điên cuồng chống trả. Tim anh đập liên hồi khi anh giật sợi dây trói ra. Tất cả sự bình tĩnh của Kẻ Săn Đêm đều bay biến, bây giờ trong anh chỉ toàn là sợ hãi và hoảng loạn. Anh cố thoát khỏi sợi dây trói như

một con thú cố thoát ra khỏi bẫy.

Phải nhanh chóng thoát ra khỏi chuyện này. Anh sẽ không để bị trói chặt như một tên vô dụng thế này đâu. Không bao giờ.

Anh cứ cố gắng dứt khỏi sợi dây, nhưng làm thế chỉ khiến da thịt xung quanh vùng cổ tay bị cứa đứt mà thôi. Anh không quan tâm. Tất cả những gì anh muốn là tự do.

“Tao đã nói với mày là tao biết nhược điểm của mày ở đâu.” Desiderius nói. “Cũng như một chân lý là không bao giờ mày để tao làm tổn thương một bà bầu.” Gã cúi xuống, hôn lên má cô ta. “Melissa, hãy làm một cô gái ngoan nào, đến mà cám ơn sự hy sinh của Kẻ Săn Đêm.

Kyrian đờ người khi anh thấy cô ta rời khỏi vòng tay của Desiderius, bước đến đứng cạnh gã du đãng lớn tuổi hơn.

Cô ta cùng phe với bọn chúng.

Khốn nạn, đến khi nào thì anh mới học được bài học này đây.

“Giờ đã sẵn sàng chết chưa ?” Desiderius hỏi.

Kyrian nhe răng. “Tao không muốn tỏ vẻ kênh kiệu đâu. Nhưng mày vẫn chưa giết được tao kia mà.”

“Đúng thế, nhưng mới chỉ đầu hôm thôi mà, đúng không ? Tao còn vô khối thời gian để vui đùa với đám hạ thuộc của Artemis.”

Kyrian nắm chặt sợi thừng, kéo thật mạnh bằng tất cả sức lực và một cơn hoảng loạn khác kéo đến. Anh phải bình tĩnh. Anh biết, nhưng những ký ức xa xôi về cái lần anh bị tra tấn ở Rome cứ không ngừng quay trở về ám ảnh anh.

“Đi chết đi !” Kyrian khởi động con dao trong chiếc ủng rồi đá mạnh về phía Desiderius.

Desiderius lập tứ nhảy lùi về sau tránh đó. “Ồ đúng rồi, chút nữa thì tao quên đôi ủng này. “Sau khi giết mày xong, tao sẽ kiếm ông bạn già Kell, hắn sẽ là mục tiêu kế tiếp của tao đó. Nếu không có gã, bọn mi sẽ làm sao nếu khuyết đi chuyên gia chế tạo vũ khí hả ?” Gã nghiêng đầu nhìn cô gái. “Melissa, sao không đến giúp đỡ anh ta và tháo cái thứ kia ra khỏi ủng của hắn đi.”

Kyrian nhe răng khi cô gái bước đến gần gã. Luật của Kẻ Săn Đêm cho phép anh chống lại con người nếu anh ta bị đe dọa tính mạng, nhưng cá nhân anh lại không muốn xuống ta, nhất là khi cô ta đang bụng mang dạ chửa thế này. Mà cho dù không biết về chuyện đó thì cô ta cũng vẫnc òn là một cô gái nhỏ. “Sao lại dính vào với gã ?” anh hỏi khi cô cúi xuống cởi giày cho anh.

“Khi con tôi ra đời, ông ấy sẽ biến tôi thành người bất tử.”

“Gã làm gì có năng lực đó.”

“Anh nói láo. Mọi người đều biết ma cà rồng có thể tước đoạt hay ban tặng mạng sống. Tôi muốn là một trong số các người.”

Thì ra đó là cách mà Desiderius sai khiến được con người. “Cô sẽ không bao giờ có thể là một trong bọn ta. Gã sẽ giết cô ngay sau khi xong việc.”

Cô cười to nhạo báng.

Desiderius khùng khục trong cổ họng. “Vẫn còn muốn bảo vệ cô ta trong khi cô ta đang chuẩnb ị giết chết mày sao. Thật ngọt ngào làm sao. Nói cho tao nghe, mày có lo lắng gì cho các anh em La Mã của mày không ?”

Kyrian lao về phía Desiderius.

Một tên Daimon nhào ra từ trong bóng tối với một cây búa trong tay. Kyrian sững người khi anh nhận ra vật đó. Hơn hai ngàn năm nay, anh chưa từng trông thấy nó.

“Đúng đó,” Desiderius tiến đến gần Kyrian. “Mày biết nó là cái gì mà, đúng không ? Nói cho tao nghe, mày có nhớ cái cảm giác Valerius dùng nó để đánh gãy chân mày không ?” Desiderius nghiêng đầu. “Không sao. Để tao giúp mày nhớ lại.”

Kyrian nghiến răng khi Desiderius cầm cây búa, di chuyển đến gần đầu gối của anh, giáng mạnh xuống xương đầu gối.

Kyrian cố chịu toàn bộ trọng lượng cơ thể, nhưng cơn đau khiến chuyện đó trở thành chuyện không thể nào.

Desiderius mỉm cười, trao lại cây búa cho tên Daimon. Rồi gã lấy cái gì đó ra khỏi bóp.

Cơn thịnh nộ dâng trào, bủa lấy Kyrian khi anh nhận ra đó chính là đinh mà người La Mã cổ xưa thường dùng để đóng lên thập tự.

“Ni cho tao nghe, Kẻ Săn Đêm,” Desiderius vừa cười vừa nói. “Mày có muốn đêm nay tao treo mày lên không ?”

Chương 12 (Phần 1)

Amanda giật mình tỉnh giấc. Phải một lúc sau cô mới nhận ra mình đã ngủ quên trong phòng bệnh của Tabitha, tựa vào người Nick. Mẹ cô đang cuộn người trên chiếc võng trong khi cô và Nick chiếm dụng hai cái ghế kê sát cửa.

Tabitha vẫn còn mê mang trên giường bệnh, các bác sĩ vẫn thường xuyên ra vào theo dõi tình trạng cô cho đến sáng. Một gã Daimon đã cứa một đường dài ngay dưới má cô để lại một vết sẹo lồi xấu xí. Khắp người cô đầy những vết bầm tím và thương tích, nhưng bác sĩ đoan chắc cô sẽ mau chóng bình phục.

Sau khi mẹ thúc giục một hồi, các chị cô cũng đã trở về nhà nhưng Amanda kiên quyết ở lại phòng khi cần đến. Trái tim cô đập điên cuồng, ngước đầu nhìn lên, cô nhận ra cha đang trở về phòng cầm hai ly café trong tay. Ông đưa một ly cho Nick. “Con uống ly của ba nha, mèo con ?” ông hỏi Amanda, đưa ly café đang cầm trong tay cho cô.

Amanda mỉm cười đón nhận tình cảm nồng ấm của người cha và rồi cô cảm ứng thấy điều gì đó.

“Con không sao chứ ?” cha cô hỏi.

Cô nhìn Nick, trái tim điên loạn gào thét, “Kyrian có chuyện rồi.”

Nick cười to rồi nhận ly café. “Cô lại ngủ mơ nữa rồi.”

“Không phải đâu, Nick. Anh ấy gặp rắc rối. Tôi có thể nhìn thấy anh ấy.”

“Thoải mái đi, Amanda. Cô đã trải qua một ngày tồi tệ và cô đang quá lo lắng chuyện của Tabitha. Cũng dễ hiểu thôi, nhưng Kyrian không bao giờ có chuyện gì đâu. Anh ấy có thể tự lo liệu được. Tin tôi đi.”

“Không,” cô quả quyết. “Nghe tôi này. Tôi là người đầu tiên thừa nhận là mình rất ghét năng lực của bản thân, nhưng tôi biết năng lực đó không bao giờ sai đâu. Tôi có thể cảm nhận được sự hoảng loạn và đau đớn của anh ấy. Chúng ta phải đi tìm anh ấy.”

“Con không thể ra ngoài.” Cha cô nói. “Nếu như Desiderius đang đợi con ngoài đó thì sao ? Nếu như gã lại cử người đến làm hại con như Tabby thì sao ?”

Nhìn thấy mặt cha tái nhợt vì lo lắng, cô mỉm cười “Cha, con phải đi. Con không thể để anh ấy chết.”

Nick thở dài. “Thôi nào, Amanda. Anh ấy làm sao mà chết được.”

Cô lục lọi túi áo khoác của anh. “Đưa chìa khóa xe cho em, em tự đi.”

Nick tinh nghịch giữ chặt chìa khóa trong tay cô. “Nếu vậy thì Kyrian sẽ chặt đầu tôi mất.”

“Nếu bọn chúng giết chết anh ấy thì anh ấy sẽ không lấy đầu anh được đâu.”

Cô nhìn thấy sự do dực trên gương mặt anh. Nick đặt ly café lên sàn, nhấc điện thoại bấm số.

“Thấy chưa,” cô nói. “Anh ấy không trả lời máy.”

“Trong tình huống như tối nay thì chuyện đó cũng không có nghĩa gì cả. Có thể anh ấy đang đánh nhau.”

“Hoặc có thể anh ấy đang bị thương rất nặng.”

Nick lấy cái PDA ra khỏi túi, mở máy. Vài giây sau, gương mặt anh tái nhợt.

“Có chuyện gì thế.”

“Mất dấu anh ấy rồi.”

“Là sao ?”

“Không thể tìm thấy anh ấy. Không Kẻ Săn Đêm nào lại tắt tin hiệu cả. Đó là cứu tinh duy nhất nếu họ gặp rắc rối.” Nick đứng bật dậy, vội vàng khoác áo. “Được rồi, đi thôi.”

Cha cô đứng lên ngăn giữa họ và cửa ra vào. Ông cũng cao cỡ Nick và rõ ràng ông đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận so găng. “Cậu không được mang con gái tôi đi đâu cả. Cho dù có phải giết cậu tôi cũng không để con gái tôi bị thương đâu.”

Amanda đi vòng qua Nick, hôn nhẹ lên má cha mình. “Không sao đâu, ba. Con biết mình đang làm gì.”

Cô nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt ông.

“Cứ để nó đi đi, Tom.” Mẹ cô nói vọng ra từ chiếc võng. “Tối nay con bé sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Linh hồn nó rất thuần khiết.”

“Bà chắc chứ ?” ông hỏi.

Bà gật đầu đáp lời.

Cha cô thở dài, trong mắt vẫn còn ngờ vực. Ông nhìn trừng trừng vào Nick. “Đừng để cho con bé gặp nguy hiểm.”

“Tin cháu đi,” Nick nói. “Cháu sẽ không để cô ấy gặp chuyện gì đâu. Nếu cô ấy có chuyện cháu phải trả lời cho một người còn

đáng sợ hơn bác nữa kìa."

Cha cô bất đắc dĩ phải cho cả hai đi.

Amanda chạy vội ra khỏi bệnh việc đến bãi đổ xe, cô phóng như bay đến chỗ chiếc Jag của Nick.

Khi đã ngồi yên trong xe, Amanda cố nhớ lại cảnh tượng nơi Kyrian đã ở trong cảm ứng của mình. "Đó là một khoảng sân nhỏ và tối."

Nick khịt mũi. "Chỗ này là New Orleans, cô bạn thân mến. Tả thế cũng như không."

"Tôi biết. Tôi nghĩ nó ở khu dân cư. Nhưng tôi không chắc. Chết tiệt, không biết nữa." Mắt cô lướt dọc theo những con đường tối mờ. "Có Kẻ Săn Đêm nào có thể giúp chúng ta tìm anh ấy không ? Gọi cho Talon được không ?"

"Không, Talon có con mồi của anh ấy." Anh đưa cô di động của anh. "Bấm nút gọi lại đi, cố gọi cho được Kyrian."

Cô làm theo lời anh, cứ gọi đi gọi lại nhưng vẫn không có ai trả lời. Bình minh sắp ló dạng, Amanda gần như tuyệt vọng. Nếu họ không tìm được anh, anh sẽ chết mất thôi.

Một sự hoảng sợ vô hình lan tỏa, chưa bao giờ cô từng cảm thấy sợ hãi thế này. Cô ngồi dựa lưng vào ghế, cố đánh thức cái năng lực siêu nhiên đang chìm sâu ở một nơi nào đó trong cơ thể. Chưa bao giờ cô thử làm chuyện này, sợ hãi càng lúc càng tăng, giáng mạnh xuống cô, và rồi cô cảm thấy ấm áp, và hồi hộp.

Những hình ảnh bơi trong đầu cô, có những cảnh tượng đã xảy ra, có những thứ không rõ ràng gì mấy.

Trong khi cô đinh chắc năng lực của cô cũng không thể giúp cô thấy được cái gì thì một hình ảnh rõ ràng hơn bất chợt xuất hiện.

“Đường thánh Philip,” cô thì thầm. “Chúng ta sẽ tìm thấy anh ấy ở đó.”

Bọn họ dừng xe trên đường Thánh Philip rồi nhảy ra khỏi xe. Amanda không biết tại làm sao nhưng cô đang dẫn Nick chạy theo những con đường hẻm hẹp, chìm trong bóng tối, đến thẳng một khoảng sân tối tăm. Bọn họ đi vòng quanh tòa nhà nhưng không nhì thấy gì cả.

“Chết tiệt, Amanda, anh ấy không có ở đây.”

Cô gần như không nghe thấy anh nói gì cả. Theo bản năng, cô băng mình qua một bức tường cao, đứng sững lại.

Kyrian đang bị treo trên hàng rào. Cả người rũ xuống.

“Ôi trời ơi,” cô hổn hển chạy đến bên anh, dịu dàng nâng đầu anh lên, gần như chết lặng khi nhìn thấy gương mặt đầm đìa máu của anh. Bọn chúng đã đánh anh thậm tệ đến nỗi anh không thể mở mắt ra nổi.

“Amanda ?” Anh thì thầm. “Thật là em hay anh đang mơ vậy ?”

Mắt cô đẫm lệ. “Đúng vậy, là em, Kyrian.”

Nick nguyền rủa không ngớt khi chạy đến bên cô, tay chạm vào những cây đinh đóng chặt lên tay Kyrian. Anh vội rụt tay lại, tránh không để Kyrian bị thương hơn nữa. Cô có thể nhìn thấy sự giận dữ trong mắt Nick, “Chúa ơi, tôi sẽ đóng đinh bọn chúng.”

Amanda muốn ném suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Chỉ cần nhìn vết thương, cô biết chính xác Desiderius đã làm gì. Gã đã tái hiện cảnh tra tấn Kyrian lần nữa. “Bọn em sẽ đưa anh ra khỏi chỗ này,” cô nói.

Kyrian nghẹn giọng, rồi ho ra một bụm máu. “Không còn thời

gian nữa đâu.”

“Anh ấy nói đúng,” Nick đồng tình. “Năm mười phút nữa là trời sáng. Chúng ta làm sao có thể đưa anh ấy về nhà trước bình minh được chứ.”

“Vậy thì gọi Tate đi.”

“Anh ấy không đến kịp đâu.” Hàm Nick đanh lại khi anh chạm vào vết đinh đóng giữa lòng bàn tay Kyrian. “Mà cho dù Tate có đến kịp, tôi cũng không biết làm sao thả anh ấy xuống được.”

“Được rồi,” Kyrian gắng sức nói. Anh cố chịu đựng khi nhìn thấy sự dằn vặt trong mắt Nick. “Đưa Amanda tới chỗ Talon, nói cậu ấy bảo vệ cô ấy và cả Tabby.”

Nick vội bỏ chạy.

Amanda mặc kệ Nick, cô tập trung vào Kyrian. “Em sẽ không để anh chết đâu,” cô cương quyết nhấn mạnh bằng một âm vực hơi cao.

“Chết tiệt, Kyrian. Anh không thể cứ thế mà chết rồi trở thành một linh hồn vất vưỡng. Em không để anh làm thế đâu.”

Ánh mắt dịu dàng khiến cô như ngừng thở. “Anh xin lỗi đã khiến em thất vọng. Anh ước gì có thể làm một anh hùng để xứng đáng với em.”

Amanda giữ chặt mặt anh, buộc anh nhìn thẳng vào cô. Tay cô run run lau máu trên môi và mũi anh. “Anh dám bỏ cuộc sao ? Anh có nghe em nói gì không ? Nếu anh chết, ai dám đảm bảo Desiderius sẽ không làm hại Talon ? Hãy chiến đấu vì em đi, Kyrian. Làm ơn đi mà.”

Kyrian nhăn nhó. “Được rồi, Amanda. Anh rất vui vì em đã tìm được anh. Anh không muốn lại chết trong cô đơn lần nữa.”

Trái tim cô đau nhói khi nghe những lời nói đó, nước mắt như mưa cứ không ngừng tuôn. Không ! Từ nơi sâu thẳm trong linh hồn cô vang lên tiếng hét phản kháng mạnh mẽ.

Cô không thể để anh chết. Không thể chết như thế này. Sau tất cả những gì anh đã làm cho cô, bảo vệ cô, lo lắng chăm sóc cô. Với cô anh là tất cả.

Trong đầu cô cứ không ngừng nhắc đi nhắc lại hình ảnh Kẻ Săn Đêm mà cô yêu quý đang gầm thét, bị kẹt giữa hai thế giới. Vĩnh viễn đói khát. Vĩnh viễn cô độc. Cô không thể để chuyện đó xảy ra.

Nick quay trở lại với một cái xà beng.

“Anh định làm gì vậy ?”

Nick nhìn cô trừng trừng. “Tôi không thể để anh ấy chết như thế này được. Tôi phải thả anh ấy ra .” Anh cố cạy những chiếc đinh ra khỏi tay Kyrian.

Kyrian cứng người vì đau đớn.

“Đừng !” Amanda hét lên.

Nick nhảy dựng lên. “Chuyện quỷ gì thế ?”

Amanda không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là năng lực đang trỗi dậy mạnh mẽ đòi phát tác ra ngoài, như một luồng thác cuồn cuộn và cô không cách nào kiểm soát được.

Chính vào lúc đó, tất cả đinh bứt mạnh ra khỏi người Kyrian, anh ngã vào vòng tay cô. “Giúp tôi, Nick,” cô hổn hển cố đứng vững, giữ chặt lấy anh.

Nick đờ người vì kinh ngạc.

Cố xua đi sự ngạc nhiên, Nick đón lấy Kyrian. Anh lảo đảo vì

trọng lượng Kyrian dồn lên người, nhưng vẫn cố gắng nhanh chóng dìu Kyrian ra xe. “Chúng ta vẫn không có thời gian đưa anh ấy về nhà trước khi mặt trời mọc.” Anh lúng búng nói không thành tiếng.

“Chúng ta có thể đưa anh ấy tới chỗ chị em. Chị ấy sống cách đây năm tòa nhà thôi.”

“Bà chị nào ?”

“Esmeralda. Anh đã gặp chị ấy rồi, người có mái tóc dài màu đen đó.”

“Nữ tu có giọng the thé đó hả ?”

“Không, người trung niên kia.”

Không nói thêm lời nào nữa, Nick vội vàng đánh xe tới nhà Essie trong thời gian kỷ lục. Phái mất một lúc họ mới có thể đưa được Kyrian vào hiên nhà, vừa kịp lúc mặt trời chiếu những tiên nắng đầu tiên lên mái hiên nhà đối diện.

Amanda giọng rầm rầm lên cánh cửa Victoria nhỏ xíu của bà chị gái. “Esmeralda ? Nhanh lên. Mở cửa đi.”

Cô trông thấy bóng bà chị thấp thoáng sau tấm rèn đăng ten Victoria và ngay lập tức tay nắm cửa xoay một vòng. Amanda vội đẩy cửa để Nick dìu Kyrian phóng vào trong.

“Kéo rèm xuống,” Nick ra lệnh cho Esmeralda khi anh đặt Kyrian nằm xuống chiếc ghế sofa hiện đại màu xanh lá.

“Gì chứ ?” Esmeralda hỏi lại. “Cái gì thế này ?”

“Làm đi, Essie, Em sẽ giải thích sau.”

Essie bất đắc dĩ làm theo lệnh Nick.

Amanda chạm nhẹ vào mặt Kyrian. “Bọn chúng đánh đập anh dã man quá.”

“Tabitha thế nào rồi ?” Kyrian thều thào hỏi. Amanda thật quá là cảm động, bị thương đến thế này vậy mà anh vẫn còn lo lắng cho chị cô.

“Để chị gọi xe cứu thương,” Esmeralda nói, nhấc điện thoại phía cuối bàn.

Nick dằn lấy điện thoại trong tay cô. “Đừng.”

Lời người dịch : hơi ngắn vì ngay đoạn hấp dẫn, không để mọi người hồi hộp lâu, vừa dịch mà vừa run cho anh Kyrian dù biết rõ mười mươi là không thể có chuyện gì xảy ra cho Kyrian hết.

Giờ phải về nhà rồi, tối dịch tiếp, nếu kịp sẽ post bổ sung nhé, chương 12 tạm chia làm 3 phần.

Chỉ còn 6 chương nữa thôi.

Cố lên !!!

Ánh mắt Esmeralda có thể chế ngự bất cứ người đàn ông nào nhưng Nick chỉ nhìn trừng trừng cô không chút nao núng.

“Được rồi, Essie,” Amanda nài nỉ. “Chúng ta không thể đưa anh ấy đến bệnh viện được đâu.”

“Nếu không làm thế anh ta sẽ chết đó.”

“Không,” Nick nói, “anh ta sẽ không sao đâu.”

Esmeralda nghiêng đầu hoài nghi.

Amanda giải thích. “Anh ấy không phải là người.”

Esmeralda nhíu mày ngờ vực. “Vậy anh ta là cái gì ?”

“Ma cà rồng.”

Mặt cô bừng bừng giận dữ, suốt ngần ấy năm cô luôn tìm cách săn đuổi bọn ma cà rồng. “Em đem một con ma cà rồng đến nhà chị sao ? Sau tất cả những chuyện đã xảy ra cho Tabitha ? Chúa ơi, Amanda, em mất trí à ?”

“Anh ấy sẽ không làm tổn thương chị đâu,” Amanda khẳng định.

“Em điên rồi. Chị sẽ gọi –“

Nick đứng lên ngăn giữa Esmeralda và máy điện thoại. “Nếu cô còn gọi cho ai thì tôi sẽ kéo điện thoại ra khỏi tường đó.”

“Chàng trai,” Essie đe dọa, “đừng cho rằng chỉ trong hai giây là cậu –“

“Thôi đi !” Amanda la lên. “Kyrian cần sự giúp đỡ của chị, Esmeralda, và với tư cách là em gái chị, em van chị đấy.”

“Em có –“

“Essie, làm ơn đi mà.”

Cô thấy sự do dự trong mắt Essie và cô biết chị ấy đang nghĩ gì. Một mặt, Esmeralda hoàn toàn không muốn giúp những kẻ xấu xa, nhưng cô không thể nói không với em gái mình.”

“Làm ơn đi, Es, có bao giờ em xin chị điều gì đâu.”

“Không đúng. Em đã mượn cái áo len mà chị thích nhất hồi học trung học để đến xem trận bóng của Bobby Daniels.”

“Es !”

“Được rồi,” cô nhượng bộ, “Nhưng nếu hắn cắn ai trong nhà này, chị sẽ thiêu sống hắn đó.”

Kyrian nằm im trong khi Esmeralda và Amanda cởi bỏ bộ quần áo dính đầy máu của anh ra, anh bị thương nặng đến nỗi gần như không thở được. Anh cứ không ngừng thấy hình ảnh bọn Daimon tấn công mình. Anh muốn máu trả bằng máu.

“Để mặt trời giải quyết phần còn lại,” giọng nói giễu cợt của Desiderius vang lên bên tai anh.

Thằng khốn đó sẽ phải trả giá. Kyrian quyết tâm phải trả thù.

Trái tim Amanda giật thốc khi nhìn thấy những vết thương trên cơ thể Kyrian.

Cánh tay và bàn tay Kyrian lỗ chỗ những lỗ đinh ghim.

Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ cô căm ghét một ai, nhưng giờ thì cô căm ghét Desiderius đến độ, nếu hắn đứng trước mặt cô, cô sẽ xông lên, xé xác hắn bằng chính đôi tay mình.

Cô chỉ rời Kyrian một lúc để gọi điện thoại cho ba mẹ và hỏi thăm tình trạng Tabitha.

Trong khi Essie băng bó vết thương cho Kyrian, Nick cứ đi tới đi lui không ngừng.

“Anh muốn tôi giải quyết tên Desiderius đó thế nào ?” Nick hỏi Kyrian.

“Tránh xa hắn ra.”

“Nhưng nhìn anh mà xem”

“Tôi là kẻ bất tử. Tôi sẽ sống. Còn cậu thì không.”

“Vậy sao, nếu bọn tôi tới trễ chừng ba phút thôi, anh vẫn sống

được sao.”

“Nick,” Amanda cảnh cáo. “Anh không giúp gì cả. Anh ấy cần được nghỉ ngơi.”

“Tôi xin lỗi,” anh nói, chùi đôi tay lo lắng vào mớ tóc nau rối bù. “Khi lo lắng tôi thường hơi quá khích. Chỉ là một cơ chế tự vệ thôi.”

“Được rồi, Nick,” Kyrian nói. “Về nhà, ngủ chút đi.”

Quai hàm anh đanh lại nhưng Nick vẫn gật đầu. Anh nhìn Amanda. “Gọi tôi nếu có chuyện gì.”

“Được rồi.”

Ngay khi anh đi khỏi, Esmeralda đã băng bó cho Kyrian xong xuôi. “Anh bị thương nặng đó. Chuyện gì xảy ra vậy ?”

“Tôi là một thằng ngốc.”

“OK, thằng ngốc,” Esmeralda châm chọc. “Chân của anh cần được băng bó nhưng tôi không có nẹp chân.”

“Tôi mượn điện thoại được chứ ?” Kyrian hỏi.

Esmeralda nhướng mày đưa điện thoại cho anh.

Amanda cẩn thận lau sạch vết máu trên mặt trong khi anh bấm số. “Sao anh vẫn còn tỉnh táo vậy ? Mấy vết thương này nhất định là đau lắm.”

“Anh đã bị bọn La Mã tra tấn cả tháng trời, Amanda. Tin anh đi, mấy vết thương này không à gì cả.”

Dù vậy, nó vẫn khiến cô đau nhói. Làm sao anh có thể chịu đựng nỗi chứ ?

Cô lắng nghe anh nói trong điện thoại.

“Ok, biết rồi. Hẹn gặp lại.”

Amanda cầm lấy điện thoại trong tay anh.

Kyrian nhắm mắt nghỉ ngơi trong khi Esmeralda đi vào bếp.

“Giờ thì chị cần một lời giải thích. Tại làm sao lại có một con ma cà rồng thương tích đầy mình nằm trên ghế nhà chị ?”

“Anh ấy đã cứu mạng em, em chỉ trả ơn thôi.”

Esmerada nhìn cô chằm chằm. “Em có biết Tabitha sẽ phản ứng thế nào khi nó biết chuyện này không ?”

“Em biết nhưng em không thể để anh ta chết được. Anh ta là người tốt, Es.”

Má cô nhợt nhạt hẳn đi, nó khiến Esmeralda há hốc kinh ngạc. “Đừng, không phải gương mặt đó nữa chứ.”

“Gương mặt nào.”

“Chính là gương mặt muốn khóc của Brendan Fraser trên truyền hình đó.”

“Sao chứ ?” Amanda chống chế.

“Em đang mê tít anh ta.”

Amanda cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

“Mandy ! Em mất trí rồi hả ?”

Cô nhìn về phía chỗ Kyrian đang nằm, lẩn tránh ánh mắt bà chị gái. “Nghe này, Essie, em không phải một con ngốc, cũng không phải một đứa trẻ. Em biết giữa bọn em là không thể nào.”

“Nhưng ?”

“Nhưng gì chứ ?”

“Em nói cứ như sẽ có phần nhưng tiếp theo sau vậy.”

“Ay… không đâu,” Amanda dịu dàng đẩy bà chị gái lên lầu. “Giờ quay lại giường ngủ tiếp đi.”

“Được thôi. Nhưng canh chừng đừng để quý ngài ma cà rồng của em lấy bọn chị làm món ăn vặt trong lúc chị ngủ đó.”

“Anh ấy không hút máu.”

“Làm sao em biết ?”

“Anh ta đã nói thế mà.”

Essie vòng tay trước ngực giận dữ nhìn cô em gái. “À, ra là nó còn được tuyên bố công khai nữa cơ đấy”

“Chị có thôi đi không ?”

“Thôi nào, Mandy,” cô nói, huơ tay về phía cái ghế bành. “Người đàn ông này là một tên giết người.”

“Chị đâu biết gì về anh ấy đâu.”

“Chị cũng đâu có biết gì về bọn cá sấu, nhưng chị dám chắc là không bao giờ chị để cá sấu trong nhà mình. Em không thể thay đổi thú tính bẩm sinh đâu.”

“Anh ấy đâu phải là quái vật đâu.”

“Em chắc chứ ?”

“Chắc.”

Chương 12 (Phần 2)

Dù vậy, cô vẫn nhìn ra sự hoài nghi trong mắt chị gái. “Tốt nhất là em nên chắc, em gái bé bỏng ạ, nếu không chúng ta phải trả giá đắt đó.”

Trong khi Esmeralda thay đồ chuẩn bị đi làm, Amanda chuẩn bị điểm tâm nhanh cho Kyrian. “Anh cảm ơn nhưng anh không đói.” Anh dịu dàng nói.

Cô đặt đĩa thức ăn lên bàn. Dịu dàng chạm vào miếng vải băng vết thương trên tay anh, máu đã rịn cả ra ngoài. “Phải chi anh chịu nghe em mà ở nhà.”

“Anh không thể làm thế được, Amanda. Anh còn lời tuyên thệ, còn trách nhiệm phải hoàn thành.”

Công việc. Đó là tất cả với anh, cô tự hỏi không biết anh bảo vệ cô là vì lo lắng cho cô hay tất cả cũng chỉ là một phần công việc anh phải hoàn thành. “Nhưng mà, chẳng phải anh đã nói anh tin năng lực của em sao, vậy mà khi em nói với anh -“

“Amanda, làm ơn đi. Anh đâu có lựa chọn nào khác.”

Cô gật đầu. “Hy vọng là anh có thể giết chết gã.”

“Anh sẽ làm thế đó.”

Amanda bóp tay anh. “Giờ anh nói không còn chắc chắn như lúc trước.”

“Là vì anh đã bị đóng đinh cả đêm rồi, và sáng nay anh thấy rất là không khỏe.”

“Chẳng buồn cười gì cả.”

“Anh biết, điều khiến anh khó chịu nhất là có vẻ như gã biết làm thế nào thì sẽ gây ra thương tổn nặng nề nhất. Chính là ở -“

Cô im lặng lắng nghe nhưng anh không nói tiếp. “Ở đâu ?” cô giục.

“Không có gì.”

“Kyrian, nói cho em biết đi. Em muốn biết làm sao gã lại có thể khiến anh thành ra thế này.”

“Anh không muốn nhắc lại chuyện đó nữa.”

Cô chưa kịp ép anh phải nói ra thì có ai đó gõ cửa.

“Làm ơn,” anh lặng lẽ nói, “cho D’Alerian vào đi.”

“Dream Hunter sao ?”

Anh gật đầu.

Cô tò mò đứng lên mở cửa trước rồi bước lùi về sau. Người đàn ông đứng trước hiên nhà hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của cô. Cao hơn hẳn cô, Dream Hunter có mái tóc đen như màn đêm, đôi mắt không có màu sắc nào ngoài sự tái nhợt, trông như đang phát sáng. Cũng mặc toàn đồ đen như Kẻ Săn Đêm, người đàn ông đứng trước mặt cô lẽ ra sẽ trông rất uy quyền nếu như tia mắt cô cứ không muốn tránh xa hình bóng đó. Lạ. Rất kỳ lạ. Cô phải buộc bản thân nhìn người đàn ông mà bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ há hốc mồm nhìn theo trong sự kính ngưỡng và mê đắm.

Không nói một lời, anh bước qua cô, tiến về phía Kyrian. Cánh cửa bật khỏi tay cô, đóng mạnh, trả lại bóng tối cho căn phòng. D’Alerian phong nhã bước đến chỗ Kyrian. Anh giũ áo khoác ngoài,

rồi săn tay áo lên.

“Biết gõ cửa từ khi nào thế ?” Kyrian hỏi.

“Bởi vì tôi không muốn khiến loài người hoảng sợ thôi.” D’Alerian lướt nhìn thân thể Kyrian. “Trông cậu như một đống giẻ rách.”

“Ai cũng nói với tôi thế đó.”

Trên mặt D’Alerian không lộ chút nét cười nào cả. Trông anh ta còn có vẻ thản nhiên và bình tĩnh hơn cả Talon. Cứ như thể không hề có chút cảm xúc nào.

D’Alerian giơ tay ra, một cái ghế dịch đến ngay cạnh ghế bành Kyrian đang nằm.

Không thèm để ý đến cô, anh chạm vào vai Kyrian nói. “Ngủ đi, Kẻ Săn Đêm.” Anh chưa nói hết câu, Kyrian đã chìm vào giấc ngủ. Amanda nhìn Dream Hunter cứ để tay lên vai Kyrian và nhắm nghiền mắt lại. Chỉ khi đó cô mới nhìn thấy chút biểu cảm trên mặt D’Alerian. Trông anh đau đớn và thở hổn hển như gần hết hơi, cứ như thể người bị tra tấn là anh vậy. Đó chính là nỗi đau mà cô nghĩ sẽ nhìn thấy từ Kyrian.

Vài phút sau, D’Alerian nhấc tay khỏi vai Kyrian, ngồi dựa lưng vào ghế, khó nhọc thở. Anh đưa tay ôm mặt như cố xua đi một cơn ác mộng.

Khi anh ngước đầu nhìn cô, sự dữ dội trong ánh mắt anh khiến cô nhảy dựng lên.

“Trong suốt cuộc đời mình, chưa bao giờ tôi nhìn thấy cái gì như thế cả,” anh khàn giọng thì thầm.

“Như gì chứ ?”

Anh thở thật sâu. “Cô muốn biết làm sao Desiderius lại khiến cậu ấy thành ra thế này sao ?”

Cô gật đầu.

“Ký ức của cậu ấy. Chưa bao giờ tôi gặp một ai từng phải chịu đựng nỗi đau khổ đến thế này. Khi ký ức quay về, nó khiến cậu ấy trở nên yếu đi. Thời gian càng kéo dài, cậu ấy càng mất đi bình tĩnh.”

“Tôi có thể làm gì để giúp anh ấy không ?”

“Không, trừ khi cô có thể tìm được cách xóa sạch ký ức đó. Nếu nó cứ tiếp tục giày vò cậu ấy như thế này, cậu ấy sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.” D’Alerian nhìn Kyrian. “Cậu ấy sẽ ngủ cho đến tối. Đừng làm phiền cậu ấy. Khi tỉnh dậy, cậu ấy có thể đi lại nhưng vẫn còn yếu lắm. Trong mấy ngày tới, đừng để cậu ấy đuổi theo Desiderius. Tôi sẽ nói chuyện với Artemis và xem xem chúng ta có thể làm gì.”

“Cám ơn.”

Anh gật đầu và biến mất sau một tía chớp nháy. Hai giây sau, cái áo khoác của anh cũng tan biến.

Amanda ngồi xuống cái ghế bỏ trống, ngước nhìn trần nhà, lo lắng cười to. Điều duy nhất cô mong muốn có được trong đời là một cuộc sống bình thường. Nhưng giờ thì cô vừa là người yêu của một con ma cà rồng, vừa chứng kiến một Dream Hunter – mặc kệ anh ta thực sự là cái gì – xuất hiện rồi biến mất ngay trong nhà chị gái mình trong khi một con ma cà rồng khác lại đang tìm cách giết chết cô. Thiệt là biết trêu người mà.

Cô quay đầu nhìn Kyrian. Hơi thở anh đã ổn định hơn khi nãy, hàng lông mày cũng đã giãn ra. Dù đã hơi mờ đi nhưng những vết thương trên cơ thể anh trông cũng rất khủng khiếp.

Desiderius đã làm gì anh ?

Kyrian bừng tỉnh khi ánh trăng dịu dàng hắt xuống ô cửa sổ để mở. Ban đầu, anh không thể nhớ nổi mình đang ở đâu, cố động đậy thân mình, một cơn đau thấu xuyên suốt cơ thể.

Anh nghiến răng, chầm chậm ngồi dậy nhận ra Esmeralda đang đứng sừng sững, tay cầm cây thánh giá to tướng, quanh cổ đeo một xâu tỏi.

“Ở yên đó, anh bạn. Và đừng thử mấy trò thôi miên hay đại loại những thứ như thế.”

Cho dù đang ở trong tình trạng khá là tồi tệ, Kyrian cũng không nhịn được bật cười to. “Cô biết không, thánh giá không công hiệu đối với bọn tôi đâu, mà tỏi thì cũng thế.”

“Oh, vậy sao ?” cô nói, tiến đến gần anh. “Nếu tôi dùng mấy thứ này chạm vào người anh, anh cũng vẫn nói thế chứ ?”

Khi cô đến gần anh một khoản cách vừa phải, anh đưa tay rút cây thánh giá ra khỏi tay cô. “Ow, ow, ow” anh giả vờ đau đớn, ôm cây thánh giá trước ngực. “Thật đó,” anh nghiêm túc nói, trả cây thánh giá lại cho cô. “Không có tác dụng gì đâu. Còn với tỏi thì nó bốc mùi kinh quá, nhưng nếu cô chịu được thì tôi cũng chịu được thôi.”

Esmeralda cởi xâu tỏi xuống khỏi cổ. “Vậy anh sợ cái gì ?”

“Bộ cô nghĩ tôi sẽ nói cho cô nghe sao ?”

Cô tự gõ đầu mình. “Mandy nói đúng, anh đúng là khiến người khác tức điên lên được.”

“Lẽ ra cô phải nói chuyện đó với ba tôi trước khi tôi ăn ông ấy.”

Esmeralda tái mặt, lùi về sau hai bước.

“Anh ấy chọc chị đấy, Es. Anh ấy không bao giờ ăn cha mình đâu.”

Kyrian quay đầu, trông thấy Amanda đang đứng ngay cửa ra vào cạnh anh. “Em chắc chứ ?”

Cô mỉm cười. “Tất nhiên rồi. Còn anh nữa, nếu có chọc ghẹo mọi người như vậy nghĩa là anh đã khá hơn rồi.” Amanda bước đến gần, xem lại chỗ băng bó trên cánh tay anh. “Tạ ơn trời đất, vết thương hầu như biến mất hoàn toàn rồi.”

Anh gật đầu, cầm một cái áo sơ mi Nick đã mang đến lúc chiều trong khi anh còn ngủ, mặc vào. “Cũng nhờ D’Alerian. Chỉ sau vài giờ nữa là chúng sẽ biến mất hoàn toàn thôi.”

Amanda nhìn anh rời khỏi ghế bành. Động tác chậm chạp đã tố cáo thái độ anh đã hồi phục hoàn toàn rồi. “Anh đứng lên được không ?”

“Anh cần phải đi tới đi lui, Sẽ hồi phục nhanh hơn.” Khi anh bước qua, cô nghe thấy anh lầm bầm.

“Ít nhất là phần nào đó.”

Cô đỡ anh vào bếp. “Essie, còn spaghetti không ?”

“Anh ta ăn spaghetti sao ?”

Amanda ngước nhìn anh. “Ăn chứ ?”

Anh nhìn Esmeralda đe dọa. “Cũng không ngon như việc hút máu bọn người Ý, nhưng cũng không tệ.”

Amanda cười phá lên khi nhìn thấy vẻ kinh hoản trên gương mặt bà chị gái. “Tốt nhất là để chị ấy yên đi, nếu không chị ấy sẽ thiêu sống anh khi anh ngủ đó.”

Anh ngồi xuống một cái ghế trong bếp, nhìn cô đắm đuối. “Còn anh thì anh muốn thiêu sống em trong khi cả hai ta còn thức.”

Cô mỉm cười trước câu nói đầy ẩn ý, chuẩn bị spaghetti cho anh. “Rất vui là anh lại có thể mỉa mai em nữa rồi. Sáng nay khi tìm thấy anh, em sợ chết khiếp được, cứ tưởng sẽ mất anh rồi.”

“Tabitha sao rồi ?”

“Chị ấy khỏe rồi. Giờ này có lẽ đã xuất viện rồi.”

“Tốt”. Nhìn biểu cảm trên mặt anh, cô biết anh đang gặp vấn đề nghiêm trọng.

“Có chuyện gì sao ?” cô vừa hỏi vừa bấm giờ microwave.

“Desiderius vẫn còn ở ngoài kia, gã sẽ tiếp tục giết người. Anh không thể cứ nằm mãi ở đây và –“

Amanda đặt tay lên môi anh ngăn không cho anh nói tiếp. “Nếu anh bị bọn chúng giết chết thì sẽ có lợi cho ai chứ ?”

“Chắc là Nick rồi, cậu ấy sẽ thừa kế toàn bộ tài sản của anh.”

“Không buồn cười chút nào.”

“Em nói câu đó nhiều lần lắm rồi.”

Cô cười nhẹ. “Trước khi anh lại đuổi theo Desiderius lần nữa, chúng ta phải bàn đối sách đi. Hiện giờ, gã tin chắc rằng anh đã chết, thế nên chúng ta phải khiến gã bất ngờ.”

“Chúng ta sao ?”

“Em sẽ không để anh chiến đấu một mình đâu. Gã đã đe dọa em và cả gia đình em, cho nên em không thể cứ ngồi một bên đợi gã đến giết đâu.”

Kyrian chồm lên, ôm mặt cô trong tay. “Anh không muốn em bị thương đâu.”

“Vậy thì chỉ em cách đá đít gã đó đi.”

Anh mỉm cười khi nghe cô nói thế. “Suốt hai ngàn năm nay anh chưa hề chiến đấu với một người nào khác.”

“À, không bao giờ là quá già để mà học cái gì đó.”

Anh khịt mũi. “Em đâu thể dạy một con chó già làm được trò gì mới đâu.”

“Nhưng đây là cơ hội tốt đó.”

“Thời gian mới là vấn đề cốt lõi.”

“Nhân định thắng thiên.”

Anh bật cười. “Có vẻ em quyết không để anh thắng trong chuyện này nhỉ ?”

“Tất nhiên là không. Giờ thì để em lo thức ăn cho anh trước đã. Rồi em sẽ cho anh thấy em đã nghiên cứu được những gì trong lúc anh ngủ.”

Kyrian nhìn cô làm tan bơ trên món mỳ Ý. Trong đời mình, chưa bao giờ anh gặp một người phụ nữ nào giống như cô.

Sau khi Desiderius bỏ đi, còn anh bị treo ở đó chờ chết, anh đã nhắm mắt chờ đón giây phút cuối cùng của cuộc đời, trong đầu vẫn nhớ ánh mắt cô nhìn anh khi họ ở trên giường. Anh vẫn nhớ cảm giác ôm cô trong vòng tay.

Cảm xúc đó khiến anh thoải mái hơn chút ít.

Nếu như lần này anh cũng không thể giết chết Desiderius thì sao ?

Suy nghĩ đó khiến anh hoảng sợ. Amanda sẽ chỉ còn có một mình. Anh nhắm mắt tưởng tượng cảnh cô nằm dài trong bệnh viện giống như Tabitha. Hoặc thậm chí còn tệ hơn thế nữa.

Không, Amanda nói đúng, anh phải chỉ cô cách tự vệ. Desiderius là một kẻ rất nguy hiểm. Đầy mánh khóe. Tệ hơn cả, gã biết rõ lời thề của anh. Gã biết rõ nhược điểm của anh.

“Kyrian ?”

Anh ngước nhìn Amanda.

Cô đang bê đĩa mỳ Ý và salad đến chỗ anh, đặt lên bàn, rồi đưa tay vuốt hàng lông mày đang nhíu lại. “Đừng nghĩ về chuyện đó nữa.”

“Nghĩ chuyện gì cơ ?”

“Desiderius. Anh đã nghĩ quá nhiều rồi, em thề là em cũng có thể đọc được suy nghĩ của anh đó.”

Esmeralda thò đầu vào bếp nói. “Chị phải đi rước con của Cara đây. Em chắc là ở lại một mình với anh ta không sao chứ ?”

“Em ổn mà, Essie. Đi đi, shoo, biến đi.”

“Được rồi. Nhưng chị sẽ gọi về đó.”

Amanda càu nhàu bà chị rồi quay sang Kyrian. “Có bao giờ anh thử sống với chín bà mẹ không ?”

“Không, chưa bao giờ.”

Sau khi ăn xong, anh gọi Nick, Amanda đỡ anh lên lầu tắm rửa.

Kyrian đứng thẳng người khi cô cởi nút chiếc áo sơ mi và ném nó sang một bên. Rồi cô cũng cởi quần của anh ra. Những ngón tay

cô chạm vào đủ khiến cả cơ thể anh căng cứng. “Em biết không, cả mấy thập kỷ rồi anh chưa hề tắm bồn, chỉ toàn tắm vòi sen không thôi.”

“À, vậy thì lần này tận hưởng đi nhé.” Cô kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh. Kyrian để mặc cô dìu mình vào trong bồn tắm. Nước nóng mơn man da thịt khi cô bắt đầu xoa xà phòng và kỳ cọ khắp người. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên cằm cô.

Amanda cũng tự cởi quần áo của mình và bước vào bồn tắm.

Kyrian ôm chặt cô trong lòng, khi cô dựa vào người anh, kỷ niệm cũ lại ùa về.

Bất thình lình, anh như đang ở ngôi nhà cũ lúc trước, anh có thể cảm nhận Theone đang dựa vào lòng mình. Anh có thể trông thấy gương mặt lạnh lùng của cô.

Amanda thấy anh đột nhiên như hóa đá. “Đau sao ?”

“Để anh bước ra,” anh đẩy cô sang một bên.

Nhất định là có chuyện gì, phải có chuyện gì đó. “Kyrian ?”

Anh không dám nhìn vào mắt cô và bỗng nhiên cô chợt hiểu ra những gì D’Alerian đã nói lúc sáng.

Cô quyết định phải xóa sạch ký ức đau buồn khỏi Kyrian. Cô ôm trọn gương mặt anh, buộc anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Kyrian, em không phải Theone và em sẽ không bao giờ phản bội anh.”

“Để anh –“

“Nhìn em đi,” cô cương quyết. “Nhìn thẳng vào mắt em đi.”

Anh làm theo lời cô.

“Em chuẩn bị thức ăn cho anh, em không hề đầu độc anh. Em

sẽ không bao giờ khiến anh bị tổn thương. Không bao giờ."

Kyrian nhướng mày.

Cô trườn lên bụng anh, cả người cô dựa hẳn vào anh. "Hãy yêu em đi, Kyrian," cô nói, đặt tay anh lên ngực mình. "Hãy để em xóa tan đi mọi ký ức của anh."

Anh không biết liệu có thể làm thế hay không, nhưng khi anh cảm nhận làn da trần trụi của cô đang áp lên da thịt, cảm nhận hơi thở nóng rát phả vào cổ, anh biết anh không hề muốn đẩy cô ra. Đã lâu lắm anh không hề có bất cứ người phụ nữ nào bên cạnh. Cũng đã lâu lắm anh không hề cảm nhận được những cái vuốt ve âu yếm thế này.

Cô đang phản kháng lại, cố vô hiệu hóa mọi suy nghĩ của anh. "Tin em đi, Kyrian," cô thì thầm bên tai anh và ngay lập tức, chiếc lưỡi cơ cuộn tròn, thưởng thức vành tai anh.

Một cơn chấn động xuyên suốt cơ thể Kyrian. "Amanda," anh hổn hển gọi tên cô như đang thầm cầu khấn đấng tối cao cứu rỗi linh hồn mình. Anh đã cố tìm quên những chuyện trong quá khứ, cố xua đuổi mọi ký ức đi, nhưng nó vẫn ở đó. Chỉ là nó đang tạm thời lẩn trốn của dưới lớp vỏ bọc bên ngoài, chờ cơ hội đâm một nhát vào tim anh.

Nhưng không phải lúc này. Không thể lợi dụng cô để làm điều đó.

Amanda nhìn thấy mắt anh như phủ một màn đêm. Lần đầu tiên, cô nhìn thấy linh hồn của một kẻ không có linh hồn. Thậm chí cô còn cảm thấy cả sự nồng nhiệt và khát khao. Anh cần cô.

Cô mỉm cười, dịu dàng hôn lên môi anh, cẩn thận không để anh bị đau thêm nữa.

Trong sự ngạc nhiên của cô, anh hôn đáp trả, siết chặt cô trong

vòng tay. Bàn tay anh luồn sâu vào tóc cô, ôm thít cô vào lòng khiến cô muốn nghẹt thở. Cái lưỡi anh tiến sâu vào trong, thèm khát thiêu cháy cô.

Amanda đưa tay xuống, nắm chặt. Anh chầm chậm tiến vào trong cô, từng chút một, chậm chạp đưa cô đến thiên đường.

Cô cố gắng làm thật chậm, cẩn thận không để anh bị đau.

Kyrian ngả đầu về sau, nhìn vẻ thỏa mãn trên mặt cô khi anh tiến sâu vào hơn nữa. Anh ra trong cô, và rồi anh vòng tay ôm lấy má cô. “Em còn hơn cả những gì anh xứng đáng được có.”

Amanda ngậm chặt môi anh, bạo liệt hôn lên đôi môi đó, hai hàm răng chắc khỏe kéo mạnh bờ môi mềm mại. Chúa ơi, người đàn ông này đúng là bậc thầy hôn môi. Lưỡi cô trượt qua mấy cái răng nanh khi cô tiến sâu vào trong miệng anh. Tiếng rên rỉ của anh càng kích thích cô hơn.

Hai tay anh trân quý ôm lấy đầu cô trong khi môi anh mạnh mẽ hôn cô. Cô khựng người trước cái thứ cảm giác mới lạ này. Anh lại cuồng nhiệt hôn cô.

“Thế đó, Amanda,” anh thì thầm, đôi bàn tay đặt lên ngực cô, bắt đầu xoắn xuýt. “Vì cả hai chúng ta.”

Amanda mở to mắt và nhìn thấy vẻ ham muốn trong bóng đêm nhập nhoạng. “Nhưng như vậy là không công bằng với anh.”

Anh mỉm cười. “Anh không quan tâm đâu, chỉ cần được vào trong em là đủ.”

Cô không thể tin nổi những gì anh vừa nói. Sững người một lúc, Amanda giúp anh bước ra khỏi bồn tắm và bắt đầu lau người anh. Cô đỡ anh vào giường kê trong phòng khách, cẩn thận khóa chặt cửa lại, không để ánh mặt trời rọi đến tận chỗ này.

Cô nhìn Kyrian nằm thiêm thiếp, cơ thể đầy vết thương của anh đang hồi phục một cách nhanh chóng, những vết thương hầu như không còn thấy được gì nữa cả.

Phải chi vết thương lòng của anh cũng có thể dễ dàng bình phục như thế. Cô vợ trước của anh đáng bị ném vào hỏa ngục.

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa dưới lầu.

Giờ này thì chỉ có thể là một người duy nhất, cô rón rén ra khỏi phòng, xuống lầu, mở cửa và trông thấy Nick đang đứng trước hiên, trong tay anh cầm một chiếc cặp nhỏ.

“Tôi nghĩ anh ấy cần thêm quần áo và một vài thứ khác.”

Amanda mỉm cười, quả là một người chu đáo. Cô cho anh bước vào nhà. “Cám ơn, chắc chắn Kyrian sẽ cảm kích lắm.”

Anh đặt cái cặp lên trên ghế bành, “Anh ấy đâu ?”

“Trên lầu, đang ngủ, mong là thế.”

“Nghe này,” Nick nghiêm nghị nói. “Talon đang theo sát Tabitha để đưa cô ấy về nhà mẹ, anh ấy sẽ đảm bảo an toàn cho cô ta. Có mấy cận vệ cũng đang cảnh giới xung quanh Esmeralda và các thành viên còn lại trong nhà. Giờ thì Desiderius cho rằng Kyrian đã chết, không ai biết gã có thể sẽ làm gì, hoặc là ai trong nhà cô sẽ là mục tiêu kế tiếp của gã. Hãy dặn với mọi người trong nhà nhớ nhìn trước ngó sau.”

Kyrian đang nằm trên giường nhưng anh vẫn nghe rõ những gì họ nói. Anh có thể nghe thấy giọng nói của Amanda. Lo lắng, bất an. Anh biết phải làm thế nào mới xua tan tâm trạng đó.

Nếu Desiderius biết anh còn sống, gã sẽ mai phục một trong các bà chị của Amanda. Kyrian là mục tiêu chính của bọn Daimon, gia đình Amanda chỉ là mồi nhử.

Anh chậm chạp rời khỏi giường, đau đớn mặc quần áo.

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 13 (Phần 1)

“Kyrian, em không muốn làm phiền anh –“ Amanda lên tiếng ngay khi vừa mở cửa phòng ngủ nhưng lập tức nhận ra giường ngủ trống trơn.

“Anh ta đâu rồi ?” Nick vừa bước vào ngay sau cô lên tiếng hỏi.

“Không biết, anh ấy mới ở đây mà.”

Nick chửi thầm, mở điện thoại rồi đóng lại ngay. “Chết tiệt, anh ta không mang theo điện thoại.”

“Vậy chắc là không đi đâu đâu.” Í

Cô kiểm tra phòng tắm nhưng ánh mắt anh khiến cô ngừng lại.

“Chắc chắn là đi rồi.” Anh bước đến bên cửa sổ vừa kịp trông thấy Kyrian lái chiếc xe Jag của Nick phóng vọt đi.

Trước tiên Kyrian dừng trước tiệm búp bê. Anh định truy tìm bọn tay chân của Desiderius trước đã. Nhưng giáp mặt gã mà không trang bị vũ khí gì thì có là điên.

Hơn tám giờ anh đã giọng ầm ỉ vào cánh cửa tiệm và nghe tiếng chuông nhỏ leng keng phía trên đầu. Ngay lập tức Liza xuất hiện, gương mặt nhăn nheo đôn hậu và thân thiện, ngay lập tức bà nhận ra những vết bầm tím trên mặt anh.

“Tướng quân,” bà nói bằng giọng khiển trách. “Cậu không sao chứ ?”

“Tôi ổn, Liza, cám ơn. Tôi đến lấy đồ.”

Bà nhướng mày. “Hôm qua tôi đưa Nick rồi, cậu ấy không nói với cậu sao ?”

Kyrian thầm nguyền rủa. Chết tiệt. Chắc là trong khi Kyrian bảo chờ, Nick đã đến lấy luôn rồi.

Và rồi, Kyrian nghe thấy âm thanh sột soạt nho nhỏ ở đằng sau tiệm, ngay phía sau tấm màn đỏ tía. Một thứ cảm xúc kỳ lạ. Đã lâu lắm anh chưa từng cảm thấy thế này.

Ngay lập tức, cơn ớn lạnh chạy dọc khắp sống lưng khi tấm màn rẽ ra. Trong bóng tối, một hình bóng im lìm ngự trị một góc nhỏ của tiệm. Cao hơn hai mét, toàn thân là một bộ đồ đen, người đàn ông đó hoàn toàn có thể khiến kẻ khác cúi đầu vì run sợ hoặc đứng bật dậy vì tôn kính.

Còn Kyrian chỉ nhìn anh ta trừng trừng.

Một nụ cười mở rộng trên gương mặt gian xảo của Acheron. Cái kiếng Ray Ban Predator to đùng chễm chệ trên mặt, che kín đôi mắt nhưng vẫn đủ khiến phụ nữ chết ngất. Ngạo mạn và mạnh mẽ, không chút thương xót và đầy lạnh lùng.

Acheron là tạo vật với nhiều thuộc tính khác nhau, một trong những khả năng đó là có thể tùy ý thay đổi màu tóc. Và anh ta rất thích thú sử dụng khả năng này. Kẻ Săn Đêm thường đánh cá xem tuần tới anh ta sẽ đổi sang tóc màu gì. Tối nay, đó là một mái tóc dài màu rêu được cuộc gọn gàng sau gáy như đuôi ngựa, buông xuống ngực.

“Acheron,” Kyrian cáu kỉnh chào anh. “Đến kiểm tra sao ?”

“Không bao giờ, em trai. Anh chỉ đi dạo thôi. Em không thấy sao ?”

“Ừ. Trông anh giống như một du khách vậy. Xanh rêu sao ?”

Ash bật cười chế giễu. “À, Talon thì bảo vệ … tên cô ấy là gì ấy nhỉ… à Tabitha, còn em thì chạy theo cái tên Desi-đu-rông, anh đã biết là hai cậu ngầm giúp đỡ nhau mà.”

“Lần trước khi em đề nghị giúp một tay, Artemis đã gửi cho em một cái tay giả.”

Ash cười toe toét. “Cậu nên biết là khi thương lượng với các vị thần thì cần phải nói chuyện cho rõ ràng một chút. Với lại, anh có tin cho cậu đây.”

“Thì email là được rồi.”

Ash nhún vai. “Tôi có mặt ở đây hay không cũng thế thôi. Cậu cũng biết là tôi không thể can thiệp chuyện giữa cậu và Desiderius mà.”

Sao anh thấy không thể tin được thế nhỉ ?

À, chắc là vì Acheron Parthenopaneus thường không thèm quan tâm tới gì khác mỗi khi có chuyện liên quan tới bọn Daimon thối tha. “Hình như trước đây có nghe câu này rồi thì phải.”

“Được thôi,” anh nhún vai thờ ơ, “vậy thì tôi sẽ giữ lại cái tin tức này và –“

“Em đã nghe lời tiên tri của các tu sĩ rồi.”

“Nhưng cậu có nghe được phần sau đâu, “ Liza chen ngang.

Acheron nhướng mày.

“Phần sau nào nữa ?” Kyrian hỏi.

Acheron lấy một mẩu giấy ra khỏi túi áo khoác, mở nó ra. Anh cứ chậm rãi làm. “Cậu nói cậu không muốn biết sao.”

“Được rồi, vậy thì để em đuổi theo gã, chẳng cần mấy thứ đó làm gì.”

Khi Kyrian bước ra đến cửa, Ash lên tiếng. “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy kỳ lạ khi quyền năng của gã Desiderius đó vượt hơn hẳn bất cứ tên Daimon nào cậu từng gặp trước đây sao ?”

“Oh,” Kyrian quay đầu nhìn anh. “Để em nghĩ xem. Chắc là có đó.”

Liza cười thầm, và khi nhìn thấy cái liếc mắt của Acheron. Bà đứng thẳng người, rồi cười rũ. Bà chạy vội ra phía sau tiệm cứ khúc khích mãi.

Acheron nhìn bà khuất hẳn, rồi mới quay sang nhìn Kyrian, khịt mũi. “Được rồi. Sự việc là thế này. Có vẻ như ông già Bacchus tự dưng thích của lạ và đã qua lại với một cô nàng Apollite. Chín tháng sau, Desiderius ra đời.”

“Chó chết,”

“Đúng thế,” Acheron đồng tình, anh cầm một con búp bê của Liza lên, bà đã cho nó ăn vận như một Artemis. Anh giật mình cau mày, đặt lại con búp bê lên kệ. “Tin tốt là ông bố Bacchus không thể đứng ngoài vụ này bởi vì thằng khốn đó được tạo ra bởi ông ta. Tin xấu là bởi vì được thừa hưởng tí xíu lớp da của ông bố nên gã không bị giới hạn bởi hai mươi bảy năm dương mệnh. Và bởi vì là một á thần nên gã nghĩ gã xứng đáng được sống lâu hơn thế. Tỷ dụ như, bất tử chẳng hạn.”

“Cho nên gã biến thành một Daimon.”

Acheron gật đầu. “Với quyền năng á thần, gã cũng giống như chúng ta, sức mạnh, tốc độ và cả khả năng nữa. Nhưng không giống như chúng ta, gã không bị khống chế bởi các nguyên tắc.”

“Cũng lý giải được nhiều điều, đúng không ? Nếu không thể

chống lại các vị thần thì hãy chống lại những kẻ phục vụ họ, đúng không ?"

"Chính xác. Thế nên chúng ta chính là mục tiêu của Desi."

"Thêm một câu hỏi nữa."

"Trả lời."

Kyrian mặc kệ cái kiểu chế giễu của anh. "Tại sao cần phải có một Kẻ Săn Đêm có linh hồn mới có thể đánh bại gã ?"

"Bởi vì đó là lời tiên tri, mà cậu cũng biết lời tiên tri là thế nào rồi đó."

"Làm sao mà anh biết được tất cả những chuyện này ?"

Acheron nhìn lại con búp bê mà anh đã cầm lúc nãy. "Tối qua anh đã nói chuyện với Artemis. Chỉ một lát thôi nhưng cũng đủ moi ra chuyện này."

Kyrian thầm đánh giá, Acheron lúc nào cũng là một Kẻ Săn Đêm bé cưng của vị nữ thần. Lòng yêu mến của bà đối với Acheron từ lâu đã là cái gai trong tim nhiều Kẻ Săn Đêm. Nhưng Kyrian không quan tâm. Anh vui mừng vì anh chàng Atlantis này tìm được thông tin từ Artemis và cho anh biết tin đó.

"Anh biết không, một ngày nào đó anh phải giải thích cho em hiểu mối quan hệ giữa hai người đó và tại sao mà anh lại là Kẻ Săn Đêm duy nhất có thể ở cạnh một vị thần mà không bị thiêu cháy."

"Một ngày nào đó. Nhưng không phải tối nay." Acheron đưa cho anh một thanh kiếm có thể thu rút tùy ý và một cây phi tiêu. "Giờ thì quay trở lại giường đi. Cậu có việc phải làm và cậu cần có đủ sức mạnh."

Kyrian quay người bỏ đi.

“À còn nữa Kyrian.”

Anh quay đầu lại.

“Đừng về nhà một mình.”

“Sao chứ ?”

“Desiderius có địa chỉ nhà cậu. Ở đó không an toàn nữa đâu.”

“Làm như em thèm quan tâm á, chết tiệt, nếu như...”

“Nghe anh này, ông tướng,”Acheron nói, giọng nói đầy đe dọa. “Không ai nghi ngờ chuyện cậu có thể nướng chả Desi cho lên thực đơn kế tiếp trong buổi tiệc Giết nhau trên đường đâu, nhưng mà, vẫn có người cần được cậu bảo vệ, chẳng phải sao. Một thằng nhóc Cajun cứng đầu cứng cổ cứ nhất nhất làm theo những gì cậu nói và một phù thủy học nghệ chưa tinh. Cho nên, lần này, hãy làm theo những gì anh nói, không tranh luận nữa, được chứ ?”

Kyrian mím môi cười. “Chỉ lần này thôi đó, đừng cứ được nước làm tới đó.”

Acheron nhìn Kyrian rời khỏi tiệm, anh vừa đi hỏi thì Liza cũng bước ra.

“Sao cậu không nói cho cậu ấy biết là Artemis đã đưa linh hồn cậu ta cho cậu ?” bà hỏi.

Ash đưa tay vào túi, chạm vào chiếc huy hiệu. “Chưa phải lúc, Liza.”

“Vậy làm sao cậu biết khi nào là phải lúc ?”

“Tin tôi đi, tôi sẽ biết.”

Bà gật đầu, vén màn. “Giờ thì quay trở lại với kẻ cứ có xu hướng bị tổn thương, đến đây, để tôi giúp cậu. Thề có thánh thần,

chưa bao giờ tôi thấy lưng ai lại bị thương nghiêm trọng như cậu. Ngoài tôi ra, làm sao mà cậu lại dám để người ta đánh mình ra nông nổi này thế hả. Một Kẻ Săn Đêm với quyền năng như cậu có thể giải quyết chuyện này dễ dàng trừ khi cậu không muốn thế."

Ash không trả lời, nhưng anh hiểu rõ nguyên nhân. Artemis không bao giờ sẵn lòng từ bỏ bất kỳ Kẻ Săn Đêm nào của bà ta.

Cái giá của sự tự do là rất đắt.

Anh đã phải chấp nhận hy sinh một phần thân xác để Kyrian có cơ hội giết chết Desiderius. Hơn hết thảy, tấm lưng rách nát đầy vết bầm nhưng đổi lại, anh chàng đại tướng của anh có cơ hội tìm lại được hạnh phúc. Đó là một nghi lễ đẫm máu mà anh luôn sẵn lòng nếm trải để Kẻ Săn Đêm có được cơ hội lấy lại linh hồn mình.

Một nghi thức mà không ai trong bọn họ được biết.

Những gì xảy ra giữa anh và Artemis là chuyện cá nhân. Và anh luôn tuân thủ điều đó.

Kyrian hướng về phía đường Bourbon, nơi hôm qua anh đã bắt gặp bọn côn đồ. Những đau đớn do vết thương gây ra đã giảm bớt nhưng vẫn còn hành hạ cơ thể. Tìm kiếm suốt nửa giờ đồng hồ anh mới tìm thấy thứ mình cần.

Và vẻ mặt của bọn du thủ du thực đúng là bỏ công tìm kiếm.

"Chết tiệt,"

Kyrian nắm chặt không cho gã bỏ chạy. "Đi mà nói với Desiderius mọi chuyện vẫn còn chưa xong đâu."

Thằng nhóc gật đầu.

Kyrian thả nó ra, đứng nhìn theo nó chạy trối chết về phía cuối đường.

Anh biết trong chiến tranh, bất ngờ chính là một trong những điểm có thể tạo nên chiến thắng, và anh cũng biết, anh vừa thổi bay cơ hội bất ngờ lớn nhất mà anh từng có. Nhưng anh vẫn quyết định bỏ qua lợi thế này chỉ nhằm đảm bảo an toàn cho Amanda và gia đình cô. Desiderius sẽ không thể truy sát bọn họ nếu gã biết Kẻ Săn Đêm vẫn còn sống.

Anh khập khiễng quay lại xe của Nick và quay trở lại nơi bình yên của tâm hồn.

“Anh đã ở đâu vậy ?” Vừa trông thấy Kyrian Amanda đã hỏi ngay.

“Anh phải làm chút chuyện.”

Nick khó chịu. “Có phải anh lại chạy đi tìm Desiderius không ?” Anh lại rủa thêm lần nữa. “Anh báo cho gã biết là anh vẫn còn sống đúng không ?”

Kyrian mặc kệ Nick, anh bước tới chỗ cái ghế bành rồi ngồi xuống.

“Anh ổn chứ ?” Amdan hỏi.

Anh gật đầu, duỗi người.

Nick nhìn anh trừng trừng, cứ xoay tới xoay lui trên ghế, trong khi nắm tay đặt bên cạnh cứ không ngừng bóp chặt rồi thả ra. “Chết tiệt, Kyrian, làm sao mà anh –”

“Nick để cho tôi yên. Tôi không có tâm trạng tranh cãi với cậu đâu.”

Cánh mũi Nick phập phồng. “Được thôi, cứ đi mà chết đi. Tôi thì cần bận tâm cái quái gì chứ ? Tôi có nhà, có xe, có tất cả mọi thứ. Muốn đi thì cứ việc mà đi, rồi báo cho gã biết là anh bị thương tới dở sống sở chết. Hay tôi cứ để cửa mở không cần khóa

gì cả và mời gã vào đây nhỉ ?"

"Nick, bình tĩnh đi nào," Amanda dịu dàng nói. Cô nhìn thấy sự đau đớn trong mắt Nick. Với Kẻ Săn Đêm, anh như một đứa con trai vậy. "Cô biết gì chứ ?" anh rít qua kẽ răng. "Tôi đếch thèm quan tâm bởi vì tôi chả cần ai hết." Anh chỉ tay về phía Kyrian. "Tôi cũng không cần anh, không cần tiền của anh, không cần cái giống quái nào hết. Tôi chả cần ai hết, chỉ lo cho mình là đủ. Cho nên, muốn thì cứ đi chết đi, bởi vì, tôi đếch thèm quan tâm." Nick quay người bỏ đi.

Nhanh hơn cả một cơn gió, Kyrian đã đứng chặn ngay trước mặt Nick.

Vẻ mặt Kyrian thật bình tĩnh như nét mặt người cha trước đứa con mới lớn thích nổi loạn. "Nick, tôi sẽ không chết đâu."

"Vậy sao. Anh có biết Streigar đã nói thế với Sharon bao nhiêu lần trước khi anh ta bị biến thành món chiên tặng thêm không ?" Nick hất tay Kyrian khỏi tay mình, hùng hổ bước ra khỏi nhà.

Quai hàm Kyrian giật giật, anh lấy điện thoại ra bấm gọi.

"Acheron," anh nói vào máy, "cận vệ của em là một tên phản bội, hiện giờ nó đang đi về khu dân cư trong một chiếc Jag XKR không mui. Anh giúp em bắt nó lại trước khi nó lại bắt đầu làm chuyện gì đó ngu ngốc không ?"

Anh cau mày lo lắng, anh lắng nghe đầu dây bên kia, bắt gặp ánh mắt chăm chú của cô. "Được rồi, cám ơn."

Trông anh cực kỳ giận dữ khi nghe những lời Acheron nói. "Được rồi, chúa tể vĩ đại, ông chủ tôn kính. Em đi nghỉ ngay đây."

Rồi mặt anh thoáng chút kinh ngạc. "Làm sao anh biết được em đang đứng."

Im lặng một hồi, anh khịt mũi. “Chết tiệt, Ash. Chúc ah may mắn với Nick.” Anh cúp máy.

Cho dù không biết đích xác Acheron đã nói gì nhưng cô vẫn được ý chính. “Anh ấy nói đúng đó, anh nên nằm xuống nghỉ đi.”

Đôi mắt đen của Kyrian hấp háy. “Anh không muốn bị chiều hư đâu.”

“Được thôi, có phải anh cũng muốn em làm như Nick, nói với anh là em không cần gì cả, cũng không cần ai cả rồi phóng ra khỏi nhà không ?”

Kyrian nhìn cô cười ngượng ngùng. “Giờ thì em cũng đã biết tại sao anh lại khoan dung với cậu ta rồi đó. Vốn là cùng một giuộc mà.”

Amanda cười phá lên, cho dù trong lòng rất là cảm động tình cảm của cả hai. “Để em đoán xem, chắc khi bằng tuổi anh ấy, anh cũng thế phải không ?”

“Thật ra nó đã khoan dung hơn anh nhiều. Cũng không quá cứng đầu cứng cổ như anh.”

Amanda bước đến gần, vòng tay ôm lấy anh. “Thôi nào, chúng ta lên lầu thôi.”

Anh khiến cô há hốc vì kinh ngạc khi ngoan ngoãn theo cô trở lại phòng khách, leo lên giường nằm. Trong khi cởi quần áo cho anh, cô trông thấy vết thương ửng hồng đang dần lành. Cô nắm lấy tay anh, chạm nhẹ vào những vết thương tròn tròn do đinh gây ra. “Thật không thể tin nỗi là sao bao nhiêu chuyện anh lại bình phục nhanh đến thế.”

Anh thở dài. “Kẻ Săn Đêm không bị thương lâu đâu.”

Amanda hầu như không nghe anh nói gì hết cả. Cô đang chạm

vào vết thương, những hình ảnh cứ không ngừng chớp nháy trong đầu. Cô có thể cảm nhận sơn giận dữ của anh, nỗi đau của anh. Và rồi, cô nhìn thấy tương lai. Kyrian lại bị kéo ra, treo lên trong sự vui thích của Desiderius.

Kyrian sắp chết rồi.

Cô hoảng hốt, đứng bật dậy bước lui về sau.

Kyrian nhíu mày. “Có chuyện gì vậy ?”

Amanda vỗ vỗ ngực hoảng loạn vòng tay ôm lấy người. Cô cố chống lại nỗi lo đang tràn về nhưng từ sâu thẳm trong lòng cô chỉ muốn gào lên trước cảnh tượng vừa nhìn thấy.

Cô không thể để anh chết. Không thể được.

Tự nói bản thân phải bình tĩnh, cô nhìn trừng trừng Kyrian. “Anh phải quên quá khứ đi. Nếu cứ giữ mãi quá khứ, Desiderius sẽ có cơ hội hủy diệt anh đó.”

Anh tránh ánh nhìn của cô. “Anh biết.”

“Giờ anh tính làm gì đây ? Nếu anh không chấm dứt việc cứ nhớ mãi chuyện cũ, gã sẽ tóm được anh đó.”

“Anh có thể lo liệu được, Amanda.”

“Được sao ?” cô hỏi, cổ họng đắng ngắt khi cô thấy anh lại sắp chết lần nữa. Ôi trời đất ơi, làm ơn đừng mà. Cô không thể chịu đựng nỗi việc mất anh. Chỉ nghĩ đến chuyện một ngày không được anh ôm trong lòng, không được nghe thấy giọng nói của anh…

Tiếng cười của anh.

Thật không thể tưởng tượng nỗi. Đó sẽ là một cơn đau không thể chịu nỗi.

“Anh có thể tự kìm chế được mà,” anh dứt khoát đáp.

Nhưng cô biết rõ sự thật. Cô đã từng chứng kiến cảnh anh bị tra tấn. Tệ hơn, cô biết chưa bao giờ anh có thể quên được chuyện này. Chưa bao giờ. Anh ấy phải vứt chuyện này ra khỏi đầu thôi.

Bất thình lình cô nghĩ được một cách có thể thanh tẩy đầu óc của anh.

Ít nhất cô hy vọng cách này sẽ có hiệu quả.

“Em sẽ quay lại ngay.”

Kyrian nhìn cô bỏ đi, tâm tư anh hoàn toàn bị khuấy động. Hơn ai hết, anh biết rõ điểm yếu của mình. Tất cả t những gì Desiderius cần làm là kéo tay của anh thật mạnh và thế là anh trở nên bấn loạn. Ký ức mới đau đớn làm sao và anh hoàn toàn bất lực trước quá khứ.

Anh đưa tay lên che mắt. Phải có cách nào đó đẩy những ký ức đó ra khỏi tâm trí anh. Phải có cách nào đó giúp anh đối diện bọn Daimon với một tâm trí hoàn toàn bình tĩnh.

Thời gian cứ trôi trong khi anh đưa ra đủ mọi giải pháp.

Kyrian nhận ra có người đang quan sát mình. Anh xoay người, trông thấy Amanda đang đứng ngay cửa ra vào, tay cầm một cái khay, mình vận một chiếc đầm satin trắng, dài mềm mại. Cô mỉm cười nồng ấm bước vào phòng, đặt cái khay lên đầu tủ.

Kyrian nhướng mày.

Cô dịu dàng bước tới bên giường, khuỵu gối. Đầu gối nho nhỏ lộ ra từ khe hở của cái áo choàng. Cô gác chân lên giường, kéo anh nằm ngửa ra. Mắt anh vẫn dán vào phần chân mang vớ ẩn hiện một phần nịt nằm bên dưới chiếc áo choàng.

Cô cười tươi tắn mở túi lấy một chiếc khăn lụa dài.

Kyrian trố mắt nhìn cô quấn chiếc khăn vòng quanh cổ tay mình. “Em đang làm gì thế.”

“Khiến mọi chuyện tốt hơn.”

“Khiến cái gì tốt hơn ?”

“Quá khứ.”

“Amanda,” anh gầm lên khi cô cột tay anh lên cột giường. Ngay khi nhận ra cô định làm gì, anh hoảng sợ tránh xa cô ra. “Không !”

Cô nắm lấy tay anh, giữ chặt giữa ngực mình. “Có.”

Amanda nhìn đôi mắt hoảng loạn của anh. “Không, đừng.” anh dứt khoát.

Cô liếm môi, đưa tay anh đặt lên môi cô. Cô mở miệng, nút lấy đầu ngón tay anh. “Làm ơn đi, Kyrian. Anh có thể hứa với em là anh sẽ không quên chuyện này nha.”

Đam mê như quấn lấy dạ dày khi anh nhìn cô. Lưỡi cô quấn lấy da anh, liếm láp giữa những ngón tay. Và rồi cô bám chặt lấy phần cổ tay và cánh tay anh, bấu chặt những ngón tay khiến cả người anh rùng mình ớn lạnh.

Cô chầm chậm dẫn dắt tay anh từ môi xuống dần đến áo ngủ, đi thẳng vào trong khuôn ngực trần. “Làm ơn đi.” Hơi thở anh trở nên gấp gáp hơn, anh co tay ôm chặt lấy cô. Đó là tất cả những gì anh có thể làm để ghi nhớ những lời cô đã nói.

Cô nói muốn anh hoàn toàn tin tưởng cô. Và đó là điều mà anh đã không thể trao cho bất kỳ một ai trong suốt hơn hai ngàn năm qua.

Anh đã quá sợ hãi với những sai lầm trong quá khứ. Bắt gặp ánh mắt cô, anh cảm thấy như mình sắp vỡ vụn. Liệu rằng một ngày nào đó cô có lại phản bội anh không ?

Anh có can đảm đánh cược thêm lần nữa không ?

Lần này, cô kéo tay anh về phía cột giường bằng gỗ có chạm khắc, anh nghiến răng nhưng vẫn không buông tay. Nhưng, trái tim anh quẫy đạp liên hồi.

Chương 13 (Phần 2)

Amanda biết cô vừa giành được chút chiến thắng nho nhỏ. Cô mỉm cười, buộc nhẹ chiếc khăn. “Anh có thể cởi trói lúc nào anh muốn. Chỉ cần nói một tiếng em sẽ thả anh ra. Nhưng như thế cũng có nghĩa là mọi chuyện sẽ chấm dứt.”

“Cái gì sẽ chấm dứt ?”

“Rồi anh sẽ thấy.”

Amanda cầm tay còn lại của anh, cột mảnh khăn lụa vào cổ tay. Kyrian nhìn cô, hơi thở trở nên dồn dập hơn và phập phồng hơn. Nhưng anh không nói lời nào trong khi cô cột anh vào cái cột đầu giường. Mồ hôi đầm đìa trên trán. Anh kéo mạnh chiếc khăn, cơ bắp khắp người căng lên. “Anh không thích trò này.” Anh dịch chuyển lấy lại tự do.

Amanda trèo ra khỏi người anh, giữ chặt cổ tay anh, nắm rịt lấy. Cô cúi đầu xuống, quấn lấy môi anh bằng môi mình.

Kyrian căng ra cảm nhận lưỡi cô xông thẳng vào giữa hai môi, đòi hỏi tiến vào sâu hơn nữa. Anh hé miệng, chào đón. Cái cách lưỡi cô xông vào giành quyền kiểm soát khiến anh rên lên rạo rực, cảm giác như đang nhấm nháp cô từng chút một. Mùi vị như trên thiên đàng đến ngay cả một kẻ không linh hồn như anh cũng cảm nhận được rõ ràng. Mùi hương hoa hồng dìu dịu cứ quấn quýt trong đầu khiến anh choáng váng và nóng bừng lên. Gần như không thở nổi nữa rồi. Và rồi đôi bàn tay cô áp lên ngực anh, tiếp theo, anh cảm nhận được bầu ngực căng tròn mềm mại tựa thẳng vào ngực mình.

Anh muốn ôm choàng lấy cô trong vòng tay nhưng đôi tay anh đã bị cô cột chặt.

Gầm gừ khó chịu, anh giật mạnh miếng lụa.

Nghe thấy tiếng vải bị xé rách, Amanda lùi người tránh khỏi môi anh. “Anh nhớ nhé,” cô khàn giọng, “nếu anh thả tay ra, anh sẽ không có gì ngoài nước lạnh thôi.”

Ngay lập tức anh khựng lại.

Nhận thấy thay đổi của anh, Amanda quay lại với chuyện còn dang dở. Tay cô chầm chậm luồn xuống bên dưới chiếc áo dài, lòn qua ngực, cho đến khi chạm được vào sợi dây lưng. Cô chầm chậm mở nút buộc, cởi áo ra, phô bày bộ ngực trần đầy nữ tính.

Cơ thể anh như bùng lên khi vô vứt chiếc áo ngủ xuống dưới chân.

Trước mắt anh, cô không hẳn khỏa thân hoàn toàn. Trên người cô vẫn còn cái nịt bít tất mà anh đã mua hôm trước.

Chậm chạp, nhưng đầy quyến rũ, cô tiến từng bước về phía giường, trườn lên người anh như một con mèo, bộ ngực cô áp sát cơ thể anh, lướt từ bụng lên đến ngực. Kyrian rít lên cảm nhận sức nóng từ cơ thể cô lan tỏa, truyền sang anh, cảm nhận bầu vú no tròn di chuyển.

“Anh thấy thế nào, tướng quân ?”

Anh chỉ muốn nuốt chửng cô thôi. “Tốt.”

Cô mỉm cười, môi và lưỡi lần tìm đến xương hàm của anh.

“Nhưng làm thế này thì lại càng tốt hơn,” anh thì thầm, cả cơ thể như muốn bùng lên.

Cô ngả người về sau, cười to. “Thế nếu em mang anh đến

thiên đường thì sao ?”

Anh kéo căng chiếc khăn trói nơi cổ tay. “Nếu thế thì anh hoàn toàn thuộc về em, em yêu à.”

Cô ước chi đó đúng là sự thật. Amanda rời khỏi giường đến chỗ cái khay. Khi cầm lấy lọ mật ong nóng trong khay, cô nhớ đến cảnh bọn La Mã đã chế dầu nóng lên người Kyrian.

Cô nhớ gương mặt anh khi bọn chúng đổ dòng chất lỏng đó lên da thịt anh, bỏng rát.

Tim cô như thắt lại, quay trở lại giường, cô cầm cái lọ đưa lên trước ngực anh, đau đớn cảm nhận bóng đen quá khứ tràn lên trong mắt khi anh nhớ lại chuyện đã qua.

Kyrian co rúm lại khi dòng mật ong nóng ấm chảy tràn xuống làn da trần. Nhưng không hề có nỗi đau bỏng rát. Những đau đớn do da bị phồng rộp hay cháy nám không hề tồn tại. Thậm chí anh còn cảm thấy dễ chịu.

Anh thoải mái ngắm Amanda vẽ mật ong thành những vòng tròn nho nhỏ, đầu ngón tay nguệch ngoạc nơi đầu vú khiến toàn thân anh cứng đờ. Rồi dòng mật ong ấm áp từ từ lan tỏa xuống vùng bụng phẳng lì.

Cô đặt bình mật ong sang một bên, chậm chạp liếm láp từng chút từng chút một trên làn da trần. Anh hạnh phúc tận hưởng cảm giác được cô phục vụ. Lưỡi cô dần tìm xuống nơi rốn, cả cơ thể anh như căng ra.

Tiếng cười nén lại nơi cổ họng khi cô ngước nhìn anh từ cái vùng nhạy cảm ngay sát phần bụng dưới. Rồi cô lướt lên ngực, chiếc lưỡi vẽ thành một đường dài chạm vào trái cổ - thánh địa của Adam. Anh rít lên, cong người, đầu ngửa hẳn về sau để cô dễ dàng tiến sâu hơn lên cổ mình, cảm nhận răng cô trên da thịt khiến

anh rùng mình.

“Amanda,” anh hổn hển gọi tên cô trong hơi thở.

Cô mỉm cười rời khỏi giường, cầm lấy cái chén nhỏ.

Amanda không biết từ đâu lại có được cái thứ dũng khí đó. Chưa bao giờ cô lại hành xử như thế, nhưng cô muốn cứu Kyrian bằng bất cứ giá nào. Nhất là, khi làm thế, có điều gì đó đang thay đổi trong cô. Cứ như một phần cơ thể cô đang vùng lên tìm kiếm tự do.

Cố dẹp đi những suy nghĩ kỳ quái đó, cô thọc sâu vào lớp kem trong cái chén, thoa lên môi anh. Dùng ngón cái lau sạch lớp kem dính quanh miệng.

Kyrian liếm lớp kem trên môi trong khi Amanda chuyển sang ngồi hẳn trên bụng anh theo tư thế cưỡi ngựa. Anh cảm nhận được bên dưới cô hoàn toàn ẩm ướt. Nó khiến anh càng thêm cuồng nhiệt. Khi cô di chuyển, cọ sát vào cái phần cơ thể căng phình cương cứng, anh tưởng như có thể vỡ vụn ra vì khoái cảm.

“Để em chuẩn bị bữa ăn cho anh, tướng quân,” cô thì thầm, chầm chậm dùng ngón tay, đưa thứ kem mịn vào miệng anh, Kyrian nhấm nháp bữa ăn của cô trong dòng cảm xúc cuồn cuộn như sóng trào. Cô đang lập lại sự tra tấn của Valerius. Nhưng lần này, với cô, không có chút đau đớn nào cả. Anh cảm thấy như đã lên đến thiên đường mà bản thân chưa từng dám mơ tới.

Không rời mắt khỏi cô, anh mỉm cười ngập ngừng.

“Sao em lại làm thế ?”

“Bởi vì em lo lắng cho anh.”

“Tại sao ?”

“Vì anh là người đàn ông tuyệt vời nhất mà em từng biết. Hiển nhiên, anh là một người bướng bỉnh đến phát ghét nhưng anh cũng là một người mạnh mẽ, với trái tim ấm áp. Anh khiến em cảm thấy…”

Anh nhướng mày.

Amanda ngồi thẳng lên, nhìn vào mắt anh. “Anh nhìn thế nghĩa là sao ?”

“Sao chứ ?” Anh ngây thơ hỏi.

“Ánh mắt đó.”

Kyrian cau mày. “Ánh mắt nào cơ ?” Anh cố chồm lên và rồi nhớ ra mình đang bị trói vào giường. Thật lạ là làm sao anh lại có thể quên chuyện đó chứ.

Amanda cúi đầu hôn anh cuồng nhiệt.

Kyrian rên lên, cảm nhận môi cô quấn lấy môi anh, còn lưỡi cô không ngừng quét mạnh trong miệng anh tìm kiếm hương vị của phần kem lúc nãy.

Cô ngồi thẳng lại hỏi. “Anh thích chứ ?”

“Có.”

“Vậy thì anh sẽ thích chuyện này hơn.”

Anh nhìn theo cô chùi người xuống bên dưới cơ thể anh, đổ lớp kem lên phần cơ thể bên dưới theo hình dạng một chiếc khố. Những ngón tay cô lướt qua cái phần đang dựng đứng để lại lớp kem mát lạnh.

Kyrian rên lên, cảm nhận hương vị đó đang phủ lấy toàn bộ cơ thể mình.

Amadan dùng khuỷu tay đẩy hai chân anh mở rộng ra, đưa cả cơ thể chìm vào giữa hai chân anh, dùng miệng dịu dàng sục thẳng vào phần cơ thể đã sớm không thể kìm nén hơn được nữa.

Anh gầm gừ cảm nhận chiếc lưỡi cô liếm láp bộ phận nhạy cảm nhất trong cơ thể. Miệng cô khép chặt lấy anh trong khi lưỡi không ngừng quấn lấy, mút thật mạnh, đánh quanh vùng hõm giữa cơ thể. Và rồi, cô chuyển sang thưởng thức phần bên kia cơ thể, chiếc lưỡi cuộn tròn quanh vùng mời gọi.

Kyrian nắm chặt nút thắt trong lòng bàn tay thả lỏng bản thân tận hưởng niềm hoan lạc. Chưa khi nào anh lại cảm nhận được điều gì như thế này, miệng cô, lưỡi cô đang vấn vít trên cơ thể anh, mạnh mẽ lưu lại dấu vết trên da thịt.

Khi đã nhấm nháp xong phần kem dính trên hai quả đào, cô bắt đầu tấn công phần cương cứng nhất trên cơ thể. Kyrian kéo mạnh sợi dây trói khi miệng cô ngậm chặt lấy bộ phận phình to, mắt cô dán lấy đôi mắt đam mê đang dán vào phần dưới cơ thể.

Cô cúi hẳn đầu xuống, chiếc lưỡi ngỗ nghịch trêu đùa vướng vít. Anh như ngừng thở khi miệng cô dần tiến đến gần, nuốt trọn cả chiều dài nam tính. Đầu anh vẩn vơ chìm trong hoan lạc, đam mê khi tay cô thít chặt vùng bên dưới.

Anh rít lên co giật, cả cơ thể như bùng phát, với anh, cô còn hơn cả tuyệt vời. Theo bản năng, anh uốn người, đưa cơ thể chìm sâu vào hơn trong miệng cô. Cô không chút phản đối tiếp nhận trong khi anh rên lên, cảm giác con thú lẩn quất trong cơ thể đang bừng tỉnh giấc. Anh khát khao cô đến ám ảnh. “Amanda,” giọng anh khàn đặc, hoang dại. “Anh muốn nếm thử em.”

Cô phát nhẹ lên người anh, ngẩng đầu. “Nếm thử em thế nào ?”

Anh thở hổn hển khi cô bắt đầu đổi tư thế. Cô trèo lên bụng

anh, ngồi như cưỡi ngựa, chống tay lên xương sườn, nhìn thẳng vào anh. “Cho em biết, anh muốn em làm gì,” cô hỏi, má ửng hồng.

Anh nhìn cô, cảm nhận được cảm xúc của cô lúc này. Cô đang sợ hãi và thiếu tự tin, nhưng vẫn muốn giúp anh bằng mọi giá. Chính điều đó khiến anh càng rung động hơn, Kyrian liếm môi. “Anh muốn được cảm nhận ngực em,” giọng anh như vỡ vụn ra.

“Giống thế này sao ?” cô vừa hỏi vừa tự đưa hai tay lên khép chặt hai bầu ngực đầy đặn. Anh rên lên nhìn cô nhịp nhàng không ngừng tự nắn bóp lên ngực.

“Đúng,” anh hổn hển trong hơi thở. “Và anh cũng muốn nếm nó.”

Cô mỉm cười, đưa bầu ngực lại gần môi anh.

Kyrian chồm người, kéo căng nút thắt, rướn tới hưởng thụ đầu ngực căng cứng đang được dâng lên trước mặt. Âm thanh rên tỉ thì thầm đầy khoái lạc vướng vít bên tai anh, khiến anh thêm kích động.

Anh rướn người cao hơn, những nút thắt từ từ nới lỏng. Cô bật cười yêu mị. “Nếu anh cởi những nút thắt đó, Kyrian, em sẽ thay quần áo và chuyện này sẽ chấm dứt ở đây thôi. Anh muốn thế chứ ?”

Anh lắc đầu, thả lỏng cánh tay.

“Vậy anh muốn gì nào ?”

“Em.” Đó là tiếng nói của trái tim, nó tự nhảy ra khỏi miệng trước khi anh kịp nhận ra.

“Em sao ?” cô hy vọng.

Không thể để chuyện này tiếp diễn, vì giữa họ không thể có

tương lai, anh vội nói thêm vào. “Anh muốn được ở trong."

Anh cảm nhận được sự thất vọng trong lòng cô, nó khiến anh đau nhói. “Amanda -”

“Shh”, cô đặt tay lên môi anh ra hiệu. “Em là của anh,” cô thì thầm, buông người, để anh đi thẳng vào trong.

Kyrian nhắm mắt tận hưởng phần cơ thể ẩm ướt đang nuốt trọn lấy mình.

Amanda cúi người về phía trước, ôm trọn lấy môi anh ngấu nghiến, đưa bản thân hòa quyện với anh triệt để. Cô rút đầu vào phần hõm nơi cô anh, lắng nghe anh không ngừng rên rỉ theo từng chuyển động của chiếc lưỡi.

Cô có thể cảm nhận anh không ngừng co thắt và đau đớn quằn quại cùng với sự chuyển động của phần hông mình.

Anh ngửa đầu về sau, gầm lên như một con thú bị nhốt trong lồng. Chân anh chống lên nệm, chịu đựng toàn bộ cơ thể, để cho phần hông giựt mạnh lên, chìm sâu vào trong cô.

Amanda lên đến cực đỉnh, cô hét lên thỏa mãn. Cảm nhận phần nam tính của anh dựng thẳng đứng.

“Đừng di chuyển,” anh rít lên.

Cô im lặng làm theo trong khi anh nhắm chặt mắt lại, nghiến răng. Cả cơ thể anh đang run lên bên dưới cô, cô thậm chí có thể nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán.

Đến một lúc sau anh mới có thể thở phào. Anh mở mắt nhìn cô. “Giờ anh có thể cởi trói được chứ ?”

Cô gật đầu nhận ra anh vẫn chưa lên đến cực đỉnh của khoái lạc. Anh đã dùng tất cả sức lực để ngăn chặn điều đó.

Cho dù rất rõ ràng, nhưng cô vẫn cảm thấy rất đau, điều đó có nghĩa anh vẫn chưa thực sự hoàn toàn tin tưởng cô.

Thôi đi, cô tự quát bản thân. Làm sao lại có thể ích kỷ một cách ngu ngốc như thế ? Đây là lúc anh cần có năng lực hơn lúc nào hết.

Amanda ngạc nhiên thấy Kyrian dễ dàng xé đứt phần nút thắt và tự cởi trói. Ngay lập tức, anh vòng tay ôm chặt lấy cô. “Cám ơn, em yêu,” anh dịu dàng hôn cô.

Cô mỉm cười đáp trả. “Là vinh hạnh của em.”

Anh bật cười khi nghe cô nói thế, dịu dàng đặt cô nằm xuống bên cạnh, choàng tay ôm lấy cô không muốn rời xa.

Và chẳng mấy chốc anh chìm vào giấc ngủ. Hơi thở nóng ấm của anh quấn quýt trên đôi vai trần của cô.

Amanda cũng ôm chặt lấy anh hy vọng rằng sau những gì cô làm tối nay, lần sau khi đối mặt với Desiderius, anh có thể tiếp tục sống còn.

Amanda giật mình tỉnh giấc khi cô nghe tiếng chuông điện thoại. Nhận ra cả hai đang quấn lấy nhau, cô nhẹ nhàng rón rén rời khỏi giường. Mặt cô đỏ bừng khi nhớ lại chuyện lúc nãy. Chưa bao giờ cô lại làm thế nhưng nếu đó là anh thì cô không quan tâm.

Cô trườn khỏi vòng tay anh, nhấc điện thoại trong phòng Esmeralda. “Alo ?”

Là Esmeralda. “Mandy, tạ ơn trời, em vẫn còn đó. Xe chị bị hư rồi. Giờ chị đang trên đường, đến đây đón chị được không ?”

“Tất nhiên rồi.”

Cô ghi lại địa chỉ, tắm vội rồi quay lại phòng khác để thay

quần áo. Cúi người hôn nhẹ lên má Kyrian. Khi cô bỏ đi, anh kéo tay cô lại. “Em định đi đâu ?”

“Đón Essie.”

“Không an toàn đâu.”

“Đang là ban ngày mà, em không sao đâu.”

Cô thấy sự miễn cưỡng trong mắt anh. “Còn bao lâu nữa thì mặt trời lặn.”

“Mấy tiếng nữa lận.”

“Được rồi,, nhưng về liền nha.”

“Yes, sir. Nhận lệnh, sir.”

“Không vui gì cả.”

Cô hôn lên môi anh rồi rời đi.

Một chốc sau Kyrian tỉnh giấc. Anh ngồi dậy, thấy vết thương trên người gần như lành hẳn.

Anh tự tháo băng, ném nó vào cái giỏ rác đặt cạnh cửa.

“Amada ?” anh gọi vọng ra.

Không có ai trả lời. Im lặng lắng nghe, căn nhà vẫn chìm trong im lặng.

Cô ấy vẫn chưa về. Anh lấy quần áo, bước vào phòng tắm.

Anh nhanh chóng tắm rửa, cạo râu rồi thay quần áo. Khi đã sạch sẽ và thẳng thóm, anh chậm rãi quay trở lại phòng.

Anh đứng khựng ở cửa khi trông thấy bóng Amanda. Cô đang mặt một chiếc quần jeans bó sát, áo len quá khổ che kín hẳn những

đường cong mà anh yêu thích.

Mái tóc buông lơi, trông cô mới hấp dẫn làm sao.

Anh lẳng lặng bước đến sau lưng trong khi cô đang nhìn vào trong thùng rác.

Không nói một lời, anh cúi đầu, chìm xuống vùng hõm sâu nơi cổ cô. Ngay khi môi anh lướt trên vùng da trần, anh nhận ra mùi hương tỏa ra từ cơ thể cô. Không phải Amanda.

Là Tabitha.

Ayda, giờ mới phát hiện ngồi coffee bean mà dịch hot scenen đúng là có nhiều cảm hứng kỳ lạ. Nếu được ngắm giai đẹp nữa thì sẽ thế nào ta ???

Chương 14

Tabitha xoay người đứng đối diện với Kyrian đang hốt hoảng bước lùi về sau một bước. Khuôn mặt cô vẫn còn sưng tím sau trận đụng độ với Desiderius, trên má vẫn còn bị dán miếng băng vải che đi vết chỉ khâu. Chắc hẳn đó là một cuộc chiến khốc liệt không khoan nhượng.

Cảm giác thất bại vì không bảo vệ được những người mà Amanda yêu quý nhất trên đời tạo thành một sự thống khổ siết chặt lấy anh.

Anh thề sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra lần nữa.

“Anh là ai ?” Cô lên giọng kẻ cả. “Esmeralda đâu ?”

Kyrian nhìn vào gương, nhận ra mình không hề có nhân ảnh, anh vội lùi về sau một bước tránh không để Tabitha nhận ra điều đó. “Xe của cô ta bị hỏng dọc đường, Amanda đã đến đón cô ấy rồi.”

Rồi anh muộn màng nhận ra rằng lẽ ra mình nên ngậm miệng lại thì hơn, bởi vì đôi mắt bừng bừng của cô đã chứng tỏ cô hoàn toàn nhận ra sự khác biệt của anh.

“Mày !” cô la to. “Mày đã làm gì với chị và em gái tao rồi ?”

“Họ vẫn an toàn.”

“Có quỷ mới tin !” Cô lao vào anh.

Kyrian không muốn làm cô bị thương, anh quay người, bỏ chạy.

“Ma cà rồng !” cô la hét điên cuồng.

Anh chạy vội xuống nhà và nhận ra cô không đến một mình.

“Kéo màn lên.” Ngay khi lớn tiếng ra lệnh, Tabitha kéo cái màn trong hành lang lớn trên lầu che bít mấy cánh cửa sổ.

Kyrian rít lên khi ánh mặt trời chạm vào da thịt. Anh nhảy qua lan can, lao xuống phòng khách bên dưới.

Hai cặp mắt mở to nhìn anh trân trối. Người đàn ông tóc sẫm tái mặt nhưng. người phụ nữ tóc vàng thì hành động cực nhanh, cô chạy vội đến phía cửa sổ, mở toang mấy cái màn.

Tabitha nhào đến chỗ Kyrian, không để anh kịp dịch chuyển. Cô đuổi theo, nắm lấy chỗ bị thương bên hông phải.

“Chết đi, đồ ma cà rồng cặn bã.”

Kyrian rít lên, chìa hàm răng nhọn hoắc, lộn người về sau tránh xa cô, lao vào trong bếp. Chưa đến cửa bếp thì anh nhận ra ánh nắng đang chan hòa khắp phòng. Anh không thể đi đâu được nữa, anh sắp bị giết đến nơi rồi.

Có cái gì đó vừa cứng, lại vừa sắc nhọn đâm vào vai anh. Kyrian gầm gừ quay đầu, đối diện với Tabitha và một con dao găm dài. Cô rút dao ra, định đâm anh thêm lần nữa.

Kyrian nắm chặt cổ tay cô, cùng lúc đó, hai người bạn của cô cũng lao đến chỗ anh. Bốn người túm tụm lấy nhau quay vòng.

Kyrian hất tung một người ra, và anh tự do. Anh cố quay trở về phòng khách nhưng Tabitha đã đứng chắn trước mặt anh.

Ngọn lửa căm ghét bùng lên trong mắt Tabitha khi cô vung dao đâm thẳng vào bụng anh.

Kyrian nhảy vào vùng sáng. Anh cảm thấy một cơn đau như xé

toạc lưng mình. Rít lên lần nữa, anh ẩn mình, chạy trở lại phòng khách, cố tránh trong bóng tối.

Bọn họ đuổi theo anh đến cửa, đóng sầm cửa lại. Những lời nói của Desiderius vang lên bên tai khi họ kéo vật anh xuống sàn.

“Bọn chúng sẽ hạ mày như một con chó ghẻ.”

Tabitha ngồi lên ngực anh, tay cô giữ chặt cổ anh trong khi hai người bạn của cô giữa chặt hai cánh tay còn lại.

Nếu hôm qua họ làm thế với anh, anh sẽ hoảng loạn mà sợ chết khiếp. Nhưng hôm nay, một cảm giác thấu suốt kỳ lạ khi anh nhớ lại những chuyện đã trải qua với Amanda hôm trước.

“Mày đã làm gì chị và em gái tao ?” Tabitha rống lên.

“Không làm gì cả.”

“Mày dám nói láo trước mặt tao sao ? Tao đã nhìn thấy máu trong thùng rác.”

Kyrian cố không làm cô bị thương, anh cong chân, uốn quanh người Tabitha, ném cô ra xa, con dao trên tay cô chém xuống, chỉ chút nữa là đã chém đứt cuống họng anh.

Anh giữ chặt người đàn ông đang ngồi trên bụng mình, ném người đàn bà văng phịch lên ghế. Anh nghiến răng khi Tabitha cúi người, cắm phập răng lên đùi anh.

Kyrian giựt con dao ra khỏi tay Tabitha, cắm phập nó vào sàn gỗ cứng. “Nghe này.”

“Không !” cô rít lên, loay hoay rút con dao cắm trên sàn. Theo bản năng, anh định đánh cô bất tỉnh nhưng gương mặt cô trông giống hệt như Amanda và anh nhận ra mình không thể làm cô bị thương.

Sự do dự đó đã tạo cơ hội cho các bạn cô nhào đến túm chặt anh lần nữa. Kyrian cuộn người, giơ cao chân, cửa phòng lại một lần nữa mở ra, kéo thêm ánh sáng vào phòng.

Anh chửi thầm, cuộn mình vào trong góc.

Và anh nghe tiếng Amanda vang lên lanh lảnh. “Dừng lại.”

Ba người khựng lại khi nghe thấy tiếng Amanda, trong khi Kyrian cố lấy lại hơi thở. Vết thương mới bật máu, rỉ hẳn xuống sàn nhà. Amanda chạy vội đến chỗ anh, đưa tay giữ chặt miệng vết thương.

Tabitha rút dao ra khỏi sàn. Cô quả quyết tiến về phía anh, mắt lóe lên tia nhìn giận dữ. “Tránh ra, Mandy. Để chị giết con ma cà rồng này.”

“Sai rồi,” Amanda lên tiếng. Cô đóng sập cánh cửa sau, chạy đến đứng giữa Tabitha và anh ta. “Em sém chút là giết chết bạn trai của cô em song sinh đó.”

Tabitha há hốc miệng đứng khựng lại. Cô hết nhìn Kyrian lại nhìn Amanda. “Sao chứ ?”

Amanda không thèm quan tâm đến bà chị. “Anh không sao chứ ?”

Anh đưa tay giữ chặt miệng vết thương trên cánh tay. “Chưa bao giờ tốt hơn thế này.”

“Anh ta sao ?” Tabitha không tin nổi. “Còn chị và các bạn chị thì sao ? Sao em không hỏi thăm bọn chị. Anh ta chút nữa đã xé đầu bọn chị làm hai rồi.”

Amanda liếc nhìn bà chị song sinh. “Vậy mà em không thấy ai trong số các người bị thương chỗ nào cả. Tin em đi, nếu anh ấy muốn làm chị bị thương, thì không ai trong các người còn đứng ở

đây được đâu.”

Tabitha nhìn cả hai với vẻ mặt kinh tởm. “Em đang bảo vệ cho một con ma cà rồng sao ?”

“Em đang bảo vệ Kyrian,” cô nói rành rẽ.

Tabitha cắn chặt môi, không ngừng nhìn hết người này sang người khác. “Em bị làm sao vậy ? Mất trí rồi sao ? Em muốn có một người bạn trai thích uống máu, bất tử, giết người để mua vui và không thể ra ngoài vào ban ngày sao ? Tại sao vậy Mandy ? Có vẻ như cuối cùng em cũng đã tìm ra được ông hoàng tồi bại. Vậy mà chị cứ nghĩ là không còn ai có thể giành được vị trí đó của Cliff cơ đấy.”

Đó là những lời lăng mạ nặng nề nhất.

“Tồi bại sao ? Em không muốn nghe những lời nói đó từ miệng một người phụ nữ hẹn hò với một gã mà suốt ba năm qua không sao giữ nổi một công việc ổn định trong chỉ hai tuần.”

“Ít nhất thì Eric cũng có linh hồn.”

“Còn Kyrian thì có trái tim.”

“Ôi trời, làm ơn đi. Em lại tin vào điều bịa đặc đó sao ? Nói cho chị nghe, Mandy, bộ em định từ bỏ tất cả mọi thứ vì cái gã này sao ? Cuộc sống của em, tương lai của em. Một con ma cà rồng thì có thể cho em được cái gì chứ ? Em muốn có con cái. Gã làm được chứ ?”

Trái tim Kyrian thắt lại khi nghe những lời nói đó. Mỗi một từ thốt ra từ miệng Tabitha khiến anh hiểu rõ tất cả những gì cô nói đều đúng.

Anh nhìn ánh nắng tràn ngập căn nhà.

Ánh nắng là kẻ tử thù của anh nhưng lại rất quan trọng với Amanda. Con người cần ánh mặt trời như không khí để thở vậy. Nếu còn ở cạnh bên anh, Amanda sẽ không thể nào có được bình yên. Tất cả những giấc mơ, mộng ước của cô rồi sẽ phải hy sinh vì anh.

Đó là điều anh không thể chấp nhận được.

Với con tim đau nhói, anh bước đi trong vùng tối, leo trở lại lên lầu.

“Hai đứa có thôi ngay không.” Esmeralda hét lên.

Kyrian không để ý gì tới bọn họ nữa, anh bước lên cầu thang.

Phải một lúc sau, khi đã trấn tĩnh khỏi cơn nhục mạ điên cuồng của bà chị, Amanda mới nhận ra Kyrian đã bỏ đi. “Kyrian ?”

“Cậu ấy lên lầu rồi.” Esmeralda bảo.

Amanda chạy vội lên cầu thang nhưng Tabitha cản cô lại. “Em không thể làm thế được.”

“Chị thì biết cái gì về anh ấy chứ Tabby. Anh ấy là Kẻ Săn Đêm, không phải ma cà rồng.”

“Ừ, và Julian Alexander nói là cũng chẳng có gì khác nhau giữa bọn chúng cả. Cả hai đều có bản tính của loài thú và đều là kẻ giết người.

“Em không tin Julian nói những câu đó.”

“Chị không quan tâm em tin hay không, đó là sự thật. Và trong khi em đang phân vân, chị cho em biết một điều nữa mà Julian đã nói. Artemis sẽ giết chết gã bạn trai em chứ không để hắn được tự do đâu.”

Trái tim cô nhói lên, Aman đẩy bà chị gái sang một bên, bước

lên lầu. Cô thấy Kyrian đang thu dọn đồ trong phòng ngủ.

“Anh định làm gì vậy ?”

“Đi”

“Anh không thể ra ngoài, giờ đang là buổi chiều.”

Gương mặt anh trống rỗng, lạnh lùng. “Anh gọi Tate.”

“Kyrian…” cô chồm tới giữ chặt anh.

“Đừng chạm vào anh,” anh gầm gừ, nhe hàm răng nhọn hoắc. “Em đã nghe Tabitha nói rồi đó. Anh là một con thú, anh không phải con người.”

“Tối qua người ngủ cạnh em không phải một con thú.”

“Không sao ?”

“Không phải.” cô đặt tay lên má anh.

Gương mặt anh dịu lại một giây rồi ngay lập tức trở nên cứng đờ. Anh lấy tay cô khỏi má. “Đó là do em nói thôi, Amanda, em có biết đã bao nhiêu lần anh muốn cắn mạnh vào cổ em không ? Em có biết bao nhiêu lần anh cảm nhận mạch máu em đang rung lên dưới lưỡi và anh muốn được nếm thử dòng máu đó đến thế nào không ?”

Cô nuốt nước miếng vì sợ hãi. Nhưng cô không muốn khuất phục. Anh chỉ đang cố làm cô hoảng sợ mà thôi. “Anh sẽ không bao giờ khiến em bị tổn thương và em biết anh sẵn sàng chết vì điều đó.”

Anh không nói lời nào, chỉ cầm lấy vali rồi bước đi.

Cô chạy theo anh ra hành lang, cả hai đứng ngay đầu cầu thang. “Em không muốn anh rời khỏi em.”

Kyrian đứng sựng lại khi nghe những lời nói đó. Những lời nói có thể xé anh ra thành muôn ngàn mảnh. Anh cũng không muốn rời khỏi cô. Anh muốn kiệu cô lên vai, quay trở về phòng và làm tình với cô cho đến hết quãng đời còn lại.

Anh muốn có được cô. Muốn cô là của mình.

Nhưng anh không có cái quyền đó. Anh chỉ là một kẻ tôi tớ của các vị thần. Cuộc sống của anh không hề thuộc về anh.

“Trở lại với thế giới của em đi, Amanda. Đó mới là nơi an toàn dành cho em.”

Cô vòng tay ôm lấy mặt anh. Đôi mắt xanh trong sáng của cô nhìn anh tìm kiếm, tia nhìn vô vọng đó càng khiến anh đau đớn hơn. “Em không muốn an toàn, Kyrian. Em muốn anh.”

Anh đẩy cô ra xa, đi xuống cầu thang. “Đừng nói thế.”

“Sao lại không ?” cô chạy theo anh. “Đó là sự thật.”

“Em không thể có được anh,” anh rít qua kẽ răng, quay người lại, nhìn cô. “Anh đã có chủ nhân rồi.”

“Vậy thì chỉ để em yêu anh thôi.” Giọng nói khẩn thiết khiến anh như nhũn ra. Thánh thần ơi, đối diện với cô, anh hầu như có thể bị nhìn thấu hoàn toàn. Anh muốn ôm cô trong vòng tay…

Nhưng nhìn cô trở nên già đi trong khi bản thân không thay đổi. Ôm cô trong lòng, chứng kiến thời khắc cô lìa đời vì tuổi tác, còn anh phải sống một cuộc đời vĩnh cửu. Và cô độc.

Nỗi đau đó cuộn lấy tâm trí anh. Một cuộc sống không có cô là điều không thể nào chịu đựng được. Chỉ mới có mấy ngày, nỗi đau đã giày vò anh đến thế thì liệu sau mấy mươi năm nữa, nỗi đau đó sẽ day dứt đến thế nào.

Trái tim anh không thể chịu đựng nổi sự hành hạ đó.

“Không thể nào.”

“Tại sao ?” cô hỏi.

“Có một số chuyện chỉ là không thể.”

Cô chạm vào cánh tay anh, mắt cô nhìn anh van vỉ, cô van anh hãy nhìn cô. Nhưng anh không thể. Anh không dám.

“Có thể chuyện này vốn là có thể.”

“Em sai rồi.”

Amanda trông thấy Esmeralda ở cửa. Chiếc xe của Tate đậu ngay trước sân.

Đôi mắt Kyrian đầy đau đớn và cam chịu khi nhìn vào chiếc túi đựng tử thi khiến tim cô quặn thắt.

“Đừng đi mà Kyrian,” cô khẩn cầu anh lần cuối, mong anh sẽ nghe cô dù chỉ một lần này thôi.

“Anh không còn cách nào khác.”

“Anh có. Chết tiệt, anh là cái đồ cứng đầu cứng cổ. Anh vẫn còn lựa chọn khác. Đừng đi mà.”

Anh dùng tay bịt chặt mắt như thể đầu anh đang nhức buốt. “Tại sao lại muốn anh ở lại ?”

“Bởi vì em yêu anh.”

Tiếng chửi rủa giận dữ điên cuồng của Tabitha vẳng ra từ trong bếp càng trở nên vang dội hơn trong sự im lặng chết người.

Kyrian nhắm mắt như chịu đựng nỗi đau đang trào lên cắn xé.

Anh đã đợi suốt cả một đời để được nghe một người phụ nữ nói ra những lời nói đó bằng tình cảm chân thật nhất.

Nhưng giờ thì đã quá trễ.

“Lần cuối cùng khi anh tin một người phụ nữ thật sự yêu mình, anh đã bỏ rơi cả đất nước vì cô ta, đổi lại, anh chỉ nhìn thấy nụ cười của cô ta khi anh bị đóng đinh. Đừng ngu ngốc thế, Amanda. Tình yêu không có thật. Đó chỉ là ảo ảnh mà thôi. Em không yêu anh. Em không thể yêu anh.”

Không để cho cô phản bác, anh chui người vào túi, kéo khóa lại.

“Đừng rời xa em mà !” Cô la to, níu tay anh qua lần vải nhựa.

“Đưa tôi về nhà đi Tate.”

Tate nhìn cô mỉm cười khi anh đẩy chiếc băng ca về phía cửa.

Amanda đau đớn dằn vặt. “Khốn khiếp, Kyrian, đồ thợ săn khốn khiếp.”

Kyrian nghe cô cứ không ngừng lập đi lập lại những từ đó. Cơ thể anh như bị xé vụn. Anh đúng là một kẻ đần độn ngu ngốc.

Trái tim anh không ngừng van vỉ, đừng rời xa cô ấy.

Nhưng anh không còn chọn lựa nào khác.

Đó là con đường mà anh đã chọn. Anh đã chọn lối đi này và hoàn toàn hiểu rõ hậu quả, anh biết mình phải hy sinh cái gì vì điều đó.

Amanda thuộc về ánh sáng, còn anh thuộc về đêm đen. Rồi anh sẽ tìm được cách lấy lại linh hồn mình nhưng cuộc sống sẽ không còn cô nữa, và một khi anh làm được điều đó, anh sẽ giết Desiderius.

Amanda và Tabitha sẽ có thể vĩnh viễn được tự do quay trở lại với cuộc sống trước kia. Còn anh cũng sẽ trở lại với cuộc sống của mình.

Nhưng tự trong sâu thẳm của trái tim, anh biết chắc một điều. Anh cũng yêu cô. Nhiều hơn tình yêu anh đã từng dành cho bất kỳ một ai khác.

Và anh phải để cô đi.

Chương 15

Chỉ mới hơn năm giờ mà bóng chiều đã chập choạng Amanda dừng trước nhà Kyrian. Cô đỗ chiếc xe Taurus xanh đậm ngay trước cửa nhà, bước đến cửa lớn, gõ mạnh.

Cô hy vọng Nick sẽ ra mở cửa, nhưng đáp lại, cánh cửa tự động mở ra, để lộ một không gian trống trải hoàn toàn.

Cô cau mày bước vào trong.

Ngay lập tức cánh cửa đóng dập lại sau lưng, cô giật mình đánh thót. Giờ nghĩ lại, lúc nãy tình trạng cánh cổng trước hình như cũng giống hệt. Chỉ là lúc đó cô nghĩ Kyrian trông thấy xe cô trên màn hình camera nên đã mở cửa để cô khỏi tốn công đột nhập.

Nhưng giờ thì cô không còn dám chắc điều đó nữa.

Tim cô như bị ai dùng búa giáng mạnh xuống, xung quanh vẫn không một bóng người. Căn nhà lặng lẽ hoàng toàn trống rỗng.

“Xin chào?” Cô lên tiếng gọi, bước vào trong sảnh. “Nick ? Kyrian ?”

“Ra mi là Amanda Devereaux.”

Cô sững người nghe thấy tiếng nói vọng ra từ phòng khách. Đó là một giọng nói đầy thâm hiểm và khiêu khích, bằng một thứ ngữ âm kỳ lạ cô chưa từng nghe thấy. Giọng nói sang sảng khiến cô nhớ đến tiếng sét vang rền.

Ngay lập tức, trong lòng cô dấy lên nỗi khiếp sợ có thể là bọn

Daimon nhưng khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối, cô nhận ra tiếng nói phát ra từ một người đàn ông tuyệt đẹp đang ngồi trên sofa. Anh thoải mái dựa lưng trên ghế, chân gác lên thành, tay đặt sau đầu, ngửa mặt quan sát cô trong bóng đêm.

Cởi trần và chân trần, cái quần da bó sát khiến anh càng thêm gợi cảm. Mái tóc dài, xanh rêu, và một hình xăm cách điệu tựa như một con chim chễm chệ trên vai trái, với chiếc đuôi cong rũ xuống bắp tay. Da anh cũng vàng óng như da Kyrian, sợi dây chuyền nhỏ bằng vàng quấn quanh cổ như càng nổi bật hơn trên làn da tuyệt đẹp đó.

“Còn anh là ?” cô hỏi dò.

“Acheron Parthenopaeus,” anh nói bằng giọng dứt khoát, trầm ổn. “Rất hân hạnh được gặp cô.” Trong lời nói không có chút ấm áp cũng không có chút cảm xúc nào.

Được rồi, anh ta không phải Yola. Nhưng cả hai đều đầu tóc xanh rờn.

Người đàn ông trên ghế tuy vẻ ngoài chỉ hơn hai mươi nhưng từ anh ta tỏa ra cái cảm giác già dặn hơn thế. Như thể anh ta trở về từ địa ngục và bắt đầu cuộc hành trình bất tử một cách khôn ngoan hơn.

Ngay cả khi đang nằm ườn trên ghế, từ anh vẫn toát ra khí thế áp đảo khiến cô rùng mình ớn lạnh. Có điều gì đó từ Acheron thật sự rất đáng sợ, nhưng cô không thể chỉ rõ đó là điều gì. Chỉ là anh khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Vậy ra anh là Acheron nổi tiếng đó sao.”

Nụ cười nở rộng trên khuôn mặt điển trai. “Là chúa tể và ông chủ của những kẻ đáng sợ thích lang thang trong đêm.”

“Thật vậy chứ ?”

Anh thờ ơ nhún vai. “Cũng không hẳn. Chỉ là tôi có hơi chút may mắn hơn mà thôi.”

Cô bật cười lo âu.

Anh đứng thẳng người, tiến về phía cô, như một con thú săn mồi. Khi anh bước đến gần, sự tồn tại của anh, kích thước tuyệt đối của anh khiến cô choáng ngợp.

Với chiều cao tối thiểu hai mét mốt, áp lực anh tạo cực kỳ mạnh mẽ.

“Ôi trời,” cô đưa tay lên ôm cổ nhìn anh hoảng sợ. “Bộ có luật bất thành văn là các anh nhất định đều phải là người khổng lồ mới được sao ?”

Anh bật cười, để lộ mấy chiếc răng nanh. “Phải nói thế nào nhỉ ? Artemis thích Kẻ Săn Đêm phải là những người cao to. Những gã thấp bé sẽ bị loại từ vòng gửi xe.”

Khi anh đứng trước mặt, cô mới nhìn rõ được đôi mắt anh.

Cô há hốc miệng kinh ngạc. Không giống mắt Kyrian, mắt anh lấp lánh. Đó là từ chính xác để miêu tả đôi mắt đó. Cô thấy mắt anh liên tục chuyển từ màu xanh quang phổ sang màu bạc sáng choang. Như những cái bóng đèn huỳnh quang chuyển màu liên tục, những sắc màu cứ không ngừng thay đổi và gần như trộn lẫn vào nhau. Nó gợi lên hình ảnh mặt biển gợn sóng.

“Kinh khủng nhỉ ?” anh hỏi khi nhận thấy ánh mắt cô dán chặt vào mắt mình.

“Bộ mắt anh lúc nào cũng phải thế à ?”

Anh mím môi cười không trả lời mà chỉ lấy một cái kính mát màu xám tro từ trong túi ra đeo lên mặt. Bây giờ mắt anh đã bị che phủ hoàn toàn, cô mới để ý tới mấy vết sẹo trên cổ anh.

Nó trông giống như dấu một ngón tay cháy xém áp chặt lên cổ. Lạ, rất là kỳ lạ.

“Tại sao cô lại tới đây, con người bé nhỏ ?” Acheron hỏi.

“Tôi muốn gặp Kyrian.”

“Cậu ấy không muốn gặp ai hết.”

“Nếu vậy,” cô đứng thẳng, hiên ngang đối diện với Kẻ Săn Đêm khổng lồ có thể dễ dàng hạ gục cô chỉ trong vòng một cái búng tay. “Chúng ta thường không biết được cái gì mới là tốt cho bản thân.”

Anh bật cười. ‘Rất đúng. Vậy ra cô nghĩ cô có thể cứu cậu ấy sao ?”

“Anh nghi ngờ tôi sao ?”

Anh nghiêng người như thầm đoán định dũng khí của cô, rồi bước vòng quanh cô dò xét. Khi anh bước ngang qua, cô thấy vết thương đang lành trên lưng anh. Nó chồng chéo và chằng chịt như một tấm bản đồ đường thủy. Nhưng điểm đặc biệt nhất là trông nó như một mô hình phức tạp nào đó, cho nên vết thương đó trông vừa có vẻ đẹp cuốn hút lại vừa có nét gì đó rất đáng sợ.

Chỉ nhìn vết thương đó, tim cô đã như thắt lại. Chắc hẳn anh ta đã phải đau đớn đến hàng giờ liền với vết thương như thế.

Cái nhìn của cô lướt về phía dưới, dừng lại ở những cơ bắp cuồn cuộn trên lưng, cô bắt gặp dấu hiệu của Artemis hệt như dấu hiệu trên vai Kyrian. Chỉ khác là dấu hiệu của Acheron nằm trên xương hông bên phải.

“Cô biết không,” anh nói bằng một giọng trầm thấp đến bất ngờ, “Tôi đã sống trên thế gian này hơn mười một ngàn năm rồi, quý nương.” Anh dừng lại, chồm tới thì thầm vào tai cô. “Tôi đã

nhìn thấy rất nhiều chuyện cô không sao tưởng tượng nổi, vậy mà cô lại hỏi tôi có nghi ngờ cô không sao ?"

Anh lui về sau một bước, quan sát biểu hiện trên mặt cô trước khi nói hết câu. "Quý nương, thậm chí tôi còn nghi ngờ đến cả không khí mà cô đang thở nữa kia."

"Tôi không hiểu."

Anh lờ đi sự bối rối của cô. "Cô muốn linh hồn của cậu ấy."

"Sao chứ ?" một cơn chấn động giáng mạnh xuống cô.

"Tôi có thể cảm nhận được cô, quý nương à. Trí não cô tràn ngập cảm xúc và sợ hãi: Cô có thể có cậu ấy chứ ? Cậu ấy yêu cô không ? Có thể vĩnh viễn yêu cô không ? Cô có thật lòng yêu cậu ta không ? Có cơ hội nào, cho dù là nhỏ nhất để hai người có thể ở bên nhau không ? Hay cô chỉ đang tự lừa dối bản thân thôi ?"

Cô rùng mình khi nghe anh lật trần những lo âu, nghi ngờ trong tim mình.

Anh dừng lại trước mặt cô, nâng cằm cô cho đến khi cô nhìn anh. Cô có thể cảm nhận anh đang thăm dò cô chỉ bằng cách nhìn vào mắt cô, nhưng cô không thể nhìn thấy đôi mắt đó. Tất cả những gì cô nhìn thấy chỉ là gương mặt của bản thân phản chiếu trên mặt kính.

Khi anh lên tiếng, giọng nói cứ như vang lên từ chính trái tim cô. "Câu hỏi khiến cô lo lắng nhất là làm sao có thể cứu được tính mạng anh mà không cần phải giết chết chị gài mình."

"Làm sao anh biết được điều đó ?"

Anh cười nhếch môi. "Quyền hạn của tôi là điều mà cô không bao giờ có thể tưởng tượng nổi đâu."

“Vậy sao anh không giết chết Desiderius trước khi hắn làm hại Kyrian lần nữa ?”

Anh buông tay khỏi cằm cô. “Tôi không thể.”

“Sao lại không ?”

“Cũng như Kyrian không thể vậy. Tôi cũng không có linh hồn nên không thể chống lại hắn ta. Gã sẽ giết chết tôi, dùng chính nhược điểm trong quá khứ của tôi. Chỉ nghĩ đến việc gã có thể lợi dụng chuyện đó tôi đã thấy phát run.”

Cô ngẫm nghĩ lại những gì anh nói. Desiderius đã cố giết chết Kyrian theo đúng cái cách mà anh đã từng bị giết khi là một con người, nghĩa là, Acheron cũng đả phải chịu đựng một nổi đau nào đó kinh khủng hơn việc bị đóng đinh trên thánh giá.

Nhưng điều gì đã giết chết Kẻ Săn Đêm đáng sợ này ?

Suy nghĩ lại tiếp nối suy nghĩ. “Làm thế nào mà Kẻ Săn Đêm có thể lấy lại được linh hồn ?”

Anh dồn cô vào góc tường như một con sư tử dồn con mồi. Không khí xung quanh như đặc quánh vì sức mạnh của năng lượng huyền bí và năng lực siêu nhiên. “Linh hồn là những thứ kỳ lạ, quý nương à. Linh hồn chỉ có thể lấy lại bằng sự tự nguyện. Chỉ khi nào người chiếm giữ linh hồn nguyện ý giải phóng thì linh hồn mới được tự do.”

“Nghĩa là tôi cần phải triệu tập Artemis vì bà ta đang nắm giữ linh hồn của Kyrian ?”

Anh bật cười trước suy nghĩ đó. “Bà ta sẽ ăn sống cô đó, cô gái nhỏ à.”

Cách anh nói khiến cô giận dữ. Có thể anh ta là Quý ngài khốn nạn nhưng cô tuyệt đối không phải là một đứa con nít. “Đừng có

ra vẻ kẻ cả với tôi.”

“Oh, tôi không hề tỏ vẻ kẻ cả đâu. Tôi chỉ đang cảnh báo cô thôi. Cô không có khả năng chống lại các vị thần đâu. Bà ta là gió. Là nhân tình của vận mệnh của tất cả chúng tôi, và cả cô nữa, cô gái nhỏ à. Cô không là gì cả, cô chẳng qua cũng chỉ là một miếng thịt bé xíu mà bà ta chỉ nuốt một cái là tiêu ngay.”

“Cám ơn vì đã mô tả sống động thế,” cô đáp lời, bao tử quặn thắt khi nghĩ đến hình ảnh đó.

Anh nhếch môi. Nét khắc bạc trên mặt anh dịu lại. “Cô muốn cứu cậu ấy, đúng không ?”

Một lần nữa, cô lại có cảm giác anh đang nghe trộm suy nghĩ của mình. “Tất nhiên rồi. Anh ấy là tất cả đối với tôi.”

Anh gật đầu. “Cô có một trái tim thánh thiện. Nên chắc là sẽ được thôi.”

Giờ thì quả thật là đáng sợ nha, nó còn đáng sợ hơn những chuyện anh vừa nói hoặc vừa làm. Có điều gì đó trong giọng nói của anh cho cô biết, cái ý tưởng mà anh sắp chia sẻ cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng đáng để thử một lần. “Cái gì có thể được ?”

Acheron đi đến chỗ cái ba lô màu đen đặt trên bàn uống café hình cỗ quan tài. Anh cho tay vào trong, kéo ra một cái hộp gỗ màu đen chạm khắc tinh xảo. Phía trên có khắc chữ Hy Lạp cổ và những biểu tượng bằng bạc. “Cái cô đang tìm kiếm nằm ở trong này.”

Anh mở hộp, trên làn vải nhung đen là một chiếc huy chương màu đỏ rực. Cũng như màu mắt của Acheron, vật đó cũng sáng lấp lánh. Nhưng nó chỉ chuyển từ đỏ sang vàng rồi cam. Màu sắc cứ tủa ra từ ngay trung tâm của chiếc huy chương như thể một cơn gió xoáy.

“Đẹp quá,” cô hít thật sâu, ngập ngừng chạm vào nó.

Acheron vội ngăn cô lại. “Chạm vào nó là cô sẽ bị thiêu cháy như chạm vào hỏa ngục đó.”

Ngay lập tức cô buông tay. “Cái gì thế ?”

“Linh hồn của Kyrian.”

Trái tim cô nhảy thốc một cái khi cô nghe giọng nói đều đều vô cảm đó. Cô nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào cái huy chương.

Có thể nào vật này lại chính là linh hồn của anh ?

Không đâu, không thể nào. “Anh gạt tôi thôi đúng không ?”.

“Tôi không bao giờ nói dối.” Acheron trả lời ngắn gọn. “Không cần phải làm thế.”

Dù vậy, cô vẫn không tin được anh lại đang có thứ mà cô muốn nhất “Anh định làm gì với nó ?”

“Tôi muốn nhờ cô trả nó cho Kyrian để cậu ấy có thể giết chết Desiderius.”

“Làm sao trả lại ?”

Acheron cầm miếng huy chương lên, đặt nó trong lòng bàn tay và đóng hộp lại.

“Nó không đốt cháy anh sao ?” cô hỏi.

Anh mỉm cười ranh mãnh. “Tôi đã nói rồi, quyền năng của tôi vượt xa tất cả những gì cô có thể tưởng tượng.”

“Vậy sao anh không tự mình trả lại cho Kyrian.”

“Bởi vì cậu ta không tin tôi, và, khác với cô, tôi cũng không có một trái tim thánh thiện hay đại loại thế.” Anh xoay chiếc huy chương trong tay, chú mục quan sát. “Chỉ có một cách duy nhất mới có thể trả lại linh hồn cho Kẻ Săn Đêm, Một trái tim thánh thiện và tràn đầy tình yêu, người đó phải nắm chặt cái huy chương trong tay trong khi Kẻ Săn Đêm tự tận tất cả sức mạnh siêu nhiên của anh ta. Chỉ khi phần con người quay trở lại, Kẻ Săn Đêm mới có thể có một cái chết bình thường.”

“Sao chứ ?”

Anh nhìn cô, cho dù không thể thấy rõ đôi mắt anh, cô vẫn biết anh đang nhìn cô. “Cách duy nhất để trả lại linh hồn cho cậu ấy là buộc trái tim con người ngừng đập. Khi tim cậu ấy phát ra nhịp đập cuối cùng, chiếc huy chương này phải được đặt trở lại vào nơi linh hồn đã bị đánh mất. Khi đó linh hồn sẽ từ bỏ chiếc huy chương để nhập vào cơ thể.”

Đầu cô quay cuồng khi cô cố sắp xếp lại những lời anh nói. “Tôi không hiểu. Làm sao có thể khiến tim anh ấy ngừng đập được ?”

“Cô có thể hút cạn năng lượng Kẻ Săn Đêm và rồi đâm thẳng vào tim cậu ta.”

Cô bước lùi về sau, tâm trí quay cuồng. “Không ! Làm thế anh ấy sẽ bốc hơi như bọn Daimon. Anh đang muốn dụ tôi giết anh ấy, đúng không ?”

“Không,” anh nghiêm túc nói. “Kẻ Săn Đêm cũng như con cái của tôi vậy và tôi chẳng thà trở thành một Chiếc bóng còn hơn là để bất cứ ai trong số họ bị tổn thương. Cô hỏi tôi làm thế nào để trả lại linh hồn cho cậu ấy và tôi đã trả lời. Nếu muốn cậu ấy tự do, cô phải hút cạn năng lượng và giết chết cậu ấy.”

Không để cô có thể nói thêm lời nào nữa, Acheron nắm lấy tay

cô, đặt chiếc huy chương trong tay mình áp sát vào tay cô. Sức nóng tỏa ra quá mãnh liệt. Tay cô như thể đang nhúng vào trong một ngọn đuốc.

"Giờ thì tưởng tượng như cô đang chạm vào nó," anh thì thầm. "Và hãy nghĩ làm thế nào để giữ được nó. Cô phải giữ chặt chiếc huy chương trong tay khi giết chết cậu ấy, cho đến khi tim cậu ấy ngừng đập, hãy trả lại chiếc huy chương cho thân thể đó."

Những ngón tay anh siết chặt lấy cổ tay cô. "Cô có yêu cậu ấy đủ không ?"

"Tôi.." Amanda bối rối. "Tôi phải giữ thế này trong bao lâu ?"

"Cho đến khi mọi chuyện xong hết, tôi không thể nói rõ, với mỗi Kẻ Săn Đêm khác nhau, chuyện này sẽ khác nhau."

"Nếu tôi bỏ nó ra trước khi linh hồn anh ấy được tự do thì sao ?"

"Vậy thì ngày tàn của Kyrian đã đến, cậu ấy sẽ không còn có thể trở thành một Kẻ Săn Đêm cũng không thể trở thành con người. Cậu ấy sẽ bị kẹt giữa hai thế giới và kết cục sẽ là Chiếc bóng. Cậu ấy sẽ kêu gào đòi thức ăn nhưng không thể ăn. Cậu ấy sẽ khát khô cổ nhưng không thể uống. Đó là hình phạt đời đời kiếp kiếp."

Amanda khiếp sợ nhìn xuống cái huy chương. "Tôi không thể."

Acheron buông tay cô, trả cái huy chương vào trong hộp. "Vậy thì cậu ta cũng sẽ chết khi đối mặt với Desiderius."

"Nhất định phải còn cách nào khác," cô thì thầm.

"Không có cách nào khác cả."

Tim cô thắt lại, tưởng tượng cảnh mình sẽ hút hết năng lực

của Kyrian, biến anh thành một người không còn năng lực tự bảo vệ. Cô có thể làm thế với anh không ?

Acheron đặt cái hộp vào ba lô.

“Đợi đã,” cô ngăn anh. “Anh nói chiếc huy chương phải được đặt trở lại đúng nơi linh hồn đã bị lấy đi?”

“Đúng vậy.”

“Làm sao tôi biết đó là chỗ nào ?”

Anh chỉ vào ký hiệu trên hông mình. “Luôn luôn có ký hiệu chỉ rõ nơi mà Artemis đã chạm vào chúng tôi khi bà ta lấy đi linh hồn.”

Amanda định nói nhưng một tiếng nói khác vang lên như thổi bùng mọi điều cô định nói.

“Em làm gì ở đây ?”

Amanda quay người đối diện Kyrian.

Anh quay sang nhìn Acheron. “Sạo lại để cô ấy vào đây ?”

Acheron nhìn cô dịu dàng. Đừng nói gì cả, giọng anh vang lên trong đầu cô. “Thì tôi thích thế mà.” Anh nói to.

Gương mặt Kyrian đanh hẳn lại. “Em đã nói không được để cô ấy vào đây.”

Acheron mỉm cười, chiếc răng nanh nhấp nháy. “Từ khi nào mà tôi phải nghe lời cậu vậy ?”

Kyrian trừng mắt nhìn anh.

Amanda nhìn xuống cơ thể Kyrian, cô nhận ra anh lại mặc lại cái quần jeans đen, sơ mi đen và cả đôi ủng giống lần trước.

“Không phải tối nay anh lại định truy lùng hắn chứ ?”

“Không còn cách nào khác.”

Cô nhìn liếc về phía sau. “Acheron..”

Acheron thờ ơ nhún vai. “Là lựa chọn của cấu ấy.”

“Anh ấy đang bị thương.” Cô nhấn mạnh.

“Cậu ấy là Kẻ Săn Đêm. Cậu ấy hiểu rõ điểm mạnh và điểm yếu của bản thân. Tất cả là do cậu ấy tư mình quyết định.”

Một sự thất vọng nặng nề xâm chiếm cơ thể, cô chỉ muốn giết chết cả hai người bọn họ. “Bộ anh định để anh ấy đi chết như vậy sao ?”

“Chuyện này không liên quan gì tới Acheron cả,” Kyrian ngắt lời cô. “Như anh ấy nói, là do anh tự quyết định.”

“À, đúng đó, nhưng quyết định của anh đúng là ngu ngốc hết biết.”

“Đúng thế đó, hình như Tabitha cũng nói với em như thế nhỉ.”

Cô trừng mắt nhìn anh.

Anh nhìn lại, mắt đối mắt và cuối cùng cô không thể chịu nổi cái nhìn đó. Anh quay sang Acheron. “Bảo vệ cô ấy giúp em.”

“Đó là mệnh lệnh sao ?” Acheron hỏi vẻ không thể tin nổi.

“Đúng là đầu đất mà.”

Anh nghiêng đầu trêu ghẹo. “Anh là tro không phải là đầu đất”. (Chú thích: ở đây tác giả chơi chữ Ash – tên Acheron và ass).

Hàm Kyrian đanh lại. “Em có một cuộc hẹn phải đi đây. Gặp

lại sau nhé.” Anh quay người bước ra khỏi phòng.

Amanda đứng chết lặng trong phòng khách.

Tim cô như vỡ vụn khi nghe tiếng cửa garage mở ra, rồi tiếng động cơ xe Kyrian dội đến. Đúng là đồ cứng đầu cứng cổ.

“Anh ta nói sai rồi, Acheron. Anh không phải là đồ đầu đất, anh ta mới đúng.”

Acheron cười ngất.

Amanda đưa tay bưng mắt cố nghĩ xem mình nên làm cái gì. Nhưng tự trong tim mình, cô hiểu rõ mình nên làm thế nào. Kyrian sắp chết, không cách này thì cũng cách khác.

Ít nhất, nếu cô giết anh, anh vẫn còn một cơ hội. “Đưa cho tôi cái huy hiệu đi.”

Acheron đưa cho cô cái hộp. “Cô chắc chứ ?”

“Cực kỳ không.”

Cô cố cầm lấy cái hộp nhưng anh vẫn giữ chặt lấy nó. “Dù cô muốn làm gì, cũng tuyệt đối đừng đổi ý một khi cô đã giữ vật này trong tay. Đó là điều tàn nhẫn nhất đối với cậu ấy. Chẳng thà chết trong tay Desiderius còn hơn chết trong tay người phụ nữ mà cậu ấy yêu quý. Một lần nữa.”

Tay cô run rẩy. “Tôi sẽ không bao giờ làm phương hại đến anh ấy.”

“Không phải muốn chỉ trích gì đâu, nhưng tôi nghe nói, người phụ nữ lần trước đã đánh rơi chiếc huy chương chỉ sau mười giây. Đừng phạm sai lầm đó lần nữa.”

“Không đâu.”

Anh gật đầu dứt khoát, đưa cô cái hộp đựng huy chương. “Nhớ đó, cô phải nắm chặt nó trong tay khi cô đâm chết cậu ấy. Giữ nó cho đến khi cậu ấy chết, và đặt cái huy chương lên trên dấu hiệu.”

“Làm sao tôi biết khi nào thì chuyện đó được làm xong ?”

“Tin tôi đi, rồi cô sẽ biết thôi.”

Amanda đặt chiếc huy chương trong túi xách, bên cạnh hộp búp bê Barbie mà Liza đã tặng cô. Kể từ khi Tabithe bị tấn công đến giờ lúc nào cô cũng mang theo con búp bê. Nghe có vẻ ngu ngốc, nhưng sự hiện diện của con búp bê khiến cô thấy thoải mái hơn. Vả lại, mang nó theo còn tốt hơn mang theo súng, và cô chắc là nó cũng an toàn hơn.

Khi đóng balo lại, di động cô réo vang. Lục tìm trong túi bên hông, cô trả lời máy.

“Mandy, là em phải không ?”

Cô chun mũi khi nghe giọng Cliff đầu dây bên kia. “Tôi cứ nghĩ là -“

“Nghe này,” anh cắt lời cô. “Có chuyện khủng khiếp vừa xảy ra...”

Giọng gã như thể đang khóc vậy. Cho dù mối quan hệ giữa hai người đã kết thúc nhưng cô cũng không thể ngăn nổi bản thân không lo lắng cho gã. Có thể gã là một tên khốn nạn nhưng cho đến trước đó vài tuần, cô vẫn từng nghĩ sẽ kết hôn với gã.

“Chuyện gì ?”

“Là mẹ anh,” gã nói, sụt sùi. “Nghe này, anh biết quan hệ giữa chúng ta hiện nay không nên nói chuyện này, nhưng anh không biết phải gọi cho ai nữa. Em làm ơn đến đây có được không ? Anh

không muốn ở một mình.”

Cô do dự. Một cảm giác kỳ lạ, khó chịu quặn thắt trong dạ dày. Cho dù cô không thể chịu đựng được ý nghĩ đối diện với Cliff lần nữa, đối diện với cái sự ích kỷ của gã. Nhưng gã đang cần cô. Chỉ đến đó vài phút rồi trở lại đây đợi Kyrian. “Được rồi, tôi sẽ đến.”

“Cám ơn.”

Acheron nhướng mày nhìn cô. “Có chuyện gì sao ?”

“Bạn tôi có việc nhờ giúp đỡ.”

Anh gật đầu. “Đi đi. Tôi sẽ tìm chị cô và bảo vệ cô ta.” Acheron mặc chiếc áo thun vào.

“Với lại, cẩn thận đó.”

“Cẩn thận cái gì ?”

“Đêm xuống rồi, bọn quái vật vẫn đang gầm gừ ở bên ngoài đó.”

Amanda rùng mình để cơn sợ hãi tràn qua. “Tôi có nên sợ không ?”

“Cứ làm theo linh tính của cô, cô gái bé nhỏ ạ. Cứ làm những gì muốn làm.”

Cô ghét nhất là lúc nào cũng bị gọi là “cô gái bé nhỏ”, nhưng có vẻ như cô không thể bực dọc vì điều đó. “Anh có vẻ là người cảm tính nhỉ ?”

“Có thể chọn lựa để trở thành một Kẻ Săn Đêm hay một nhà tiên tri. Cá nhân tôi mà nói thì tôi thích mấy chuyện đại loại như giết người như thế hơn là cứ quỳ lạy, cầu nguyện hoặc ngồi xếp bằng.”

Acheron Parthenopaeus đúng là một người kỳ quạc.

Amanda lấy chìa khóa đi ra xe. Khi đưa xe ra đường chính hướng về phía đường cao tốc, cô cứ có cảm giác là dường như Acheron muốn cô ra ngoài một mình.

Làm sao anh ta lại có thể làm thế khi Kyrian đã nhờ anh ấy bảo vệ cô ?

Hay là vì việc Tabitha nghênh ngang trên đường còn nguy hiểm hơn việc cô đến gặp Cliff.

Ồ, đúng rồi. Dám thế lắm. Nguy hiểm duy nhất mà Cliff có thể tạo ra là khiến cô chán chết.

Nhưng cô cũng chẳng ở đó lâu.

Amanda leo lên tầng một, đến căn hộ của Cliff, cô gõ cửa, đợi gã trả lời.

Gã bước ra mở cửa, trên người vận một cái quần Levi và một cái sơ mi xổ nút màu vàng. “Sao vậy ?” gã hỏi, nhìn qua vai cô. “Lần này không ai chở em đến đây sao ?”

Cô trừng mắt nhìn khi nghe thấy giọng nói ghen tị ti tiện. Làm sao gã dám nói thế kia chứ. “Nói vậy là ý gì ?”

Gã nhún vai, mở rộng cửa. “Không có gì, chỉ là hơi buồn chán thôi. Cám ơn vì đã đến nhanh như vậy.”

Một lần nữa, trong đầu cô vang lên tiếng nói bảo cô nên đi đi. Như một con ngốc, cô lờ đi tiếng nói đó, bước vào trong nhà.

Gã đóng sập cửa sau lưng cô.

“Chà chà,” một giọng nói quen thuộc vang lên từ trong bếp. “Chúng ta có gì ở đây nào ?”

Amanda đứng sững khi nhìn thấy Desiderius bước ra khỏi bóng tối.

Chương 16

“Ngươi !” Amanda hét lên chạy bổ về phía cửa. Nhưng Cliff đã bắt được cô. “Không nhanh thế đâu.”

“Làm sao mà anh dám ?” cô hỏi Cliff. Rồi quay người trừng mắt nhìn Desiderius. “Ta không hiểu làm sao mi lại ở đây. Làm thế nào mà ?’

Desiderius thở dài. “Đừng biến chuyện này thành ra lố bịch hơn nữa. Nội chuyện bày ra một cái bẫy ấu trĩ thế này để dụ Kyrian cũng đủ khiến ta thấy tệ lắm rồi. Chẳng lẽ mi còn nghĩ ta sẽ cho mi biết toàn bộ kế hoạch để mi có thể trốn thoát và giết chết ta sao ?” Gã lắc lắc đầu. “Mi cũng biết đó, ta cũng thích xem phim về bọn người xấu mà.”

Bất thình lình, cô cảm thấy Desiderius đang xâm nhập vào suy nghĩ của mình. Cô cảm giác gã đang mò tìm kí ức của cô. Đầu cô nhói đau, những hình ảnh kỳ lạ cứ không ngừng trôi lềnh bềnh. Hình ảnh Desiderius đang ôm cô, vuốt ve cô. Hơi thở của gã mơn man nơi cổ cô.

Tệ hơn hết, Amanda thậm chí còn cảm thấy những rào chắn trong tâm trí đang dần đổ rạp trước sự công kích mạnh mẽ.

“Đúng thật là giống như những gì mi đã nói, Cliff.” Giọng gã nghe mơ hồ như thoảng bên tai. Như thể tiếng thì thầm của gió. “Năng lượng của cô tả rất thuần khiết, gần như chưa bị ảnh hưởng.”

“Tôi biết. Chính vì vậy tôi mới bị ả thu hút khi lần đầu tiên trông thấy ả.” Cliff mỉm cười. “Và theo thông tin mà chúng ta thu

thập được từ trận đụng độ với Kyrian tối hôm đó trong hẻm, đánh bại gã cũng không khó khăn gì lắm."

Desiderius khựng lại, nhìn vào con dã thú nhỏ bé. Đối với gã con người còn thấp kém hơn cả sự thấp kém. Đến cuối cùng, bọn chúng cũng chỉ là bữa ăn cho các vị thần.

Nhưng tệ hơn cả là bọn người lai, như Cliff vậy. Nửa Apollite, nửa con người, một lũ hèn nhát chỉ biết phục tùng.

Hơn hết thảy, điều khiến gã thấy an tâm nhất chính là người cha Apollite của Cliff đã chết trước khi có thể truyền lại vận mệnh cho đứa con trai bé bỏng.

Còn mẹ của Cliff…

Đúng là một miếng mồi lai ngon lành.

Desiderius biết rõ, bọn thú lai chỉ có giá trị nhất thời. Nhưng giờ đây, nghĩ đến việc tốn chừng ấy năm để nuôi dưỡng những sinh vật thấp hèn cũng không hẳn là vô ích.

Và khi Cliff nhận ra trong văn phòng có một con phù thủy bé nhỏ, Desiderius đã kiên nhẫn chờ đợi Cliff tìm cách khơi thông nguồn năng lực hoàn hảo của ả, để gã có thể cướp lấy linh hồn và cả nguồn năng lực đó.

Nhưng sự kháng cự quá mãnh liệt.

Ai lại có thể ngờ chuyện sẽ thành ra thế này. Sau khi Cliff trở nên hoảng loạn và chia tay với Amanda vì thái độ của bà chị gái, Desiderius biết gã phải nhanh bắt lấy năng lực của con phù thủy trước khi ả thoát khỏi nanh vuốt của bọn chúng.

Ngay khi Cliff cho gã biết mối quan hệ khắng khít giữa cặp song sinh và chuyện Cliff thường đến thăm nhà Tabitha, một kế hoạch đã được hình thành trong đầu Desiderius.

Ngay khi còng tay Amanda và Kẻ Săn Đêm lại với nhau, gã làm ra vẻ như nhầm lẫn giữa cô và bà chị gái, gã hy vọng có thể vì hoảng loạn mà cô sẽ sử dụng năng lực của mình để giết chết Desiderius, cứu Tabitha. Nhưng gã không sao ngờ cô lại dùng năng lực để bảo vệ Kẻ Săn Đêm.

Nhưng giờ thì chuyện đó cũng không có gì quan trọng.

Sức mạnh của cô đã được khai thông, giờ cô đúng là miếng mồi béo bở.

“Bây giờ ngài có thể mang tôi theo được rồi chứ ?” Cliff hỏi. “Biến tôi trở thành kẻ bất tử.”

“Tất nhiên rồi.”

Khung cảnh trở nên mờ nhạt hơn, Amanda chừng như thấy hình bóng Desiderius tiến tới chỗ Cliff, cầm lấy tay gã. Cô trông thấy chiếc răng nanh lóe sáng trước khi Desiderius cắm phập răng vào cổ họng mời gọi của Cliff.

Đầu óc cô quay cuồng, cô thấy như mình đang trôi trên sàn nhà. Đã trễ mất rồi, cô nhận ra giờ tâm trí mình không còn thuộc về mình nữa.

Kyrian dừng ngay trung tâm của khu phố Pháp, nhìn quanh quất trong khi chiếc áo choàng da đen dài phấp phới quanh chân. Khách du lịch rồng rắn trên đường Bourbon, ra đường vào giờ phút này rõ ràng là nguy hiểm. Vài người dừng lại nhìn anh khi nhìn thấy bộ đồ đen anh đang mặc trên người. Chiếc kính mát nằm chễm chệ trên mặt tránh cho anh không bị thương do ánh sáng sặc sỡ trên đường.

Anh có thể nghe thấy đủ thứ tạp âm từ nhạc jazz, rock cho đến những tràng cười khoái trả hòa quện trong làn gió đông lạnh buốt.

Tâm trí anh vẫn còn mơ hồ, dù đã thử đủ mọi cách, từ khoa

học đến khả năng siêu nhiên, anh vẫn không cách nào lần tìm ra được dấu vết của Desiderius.

“Chết tiệt,” anh gầm gừ.

Anh xoa vai chỗ vết thương bị Tabitha tấn công.

Trong khi xoa vai, hình ảnh Amanda hiện lên xóa sạch gương mặt bà chị gái. Anh trông thấy gương mặt tươi cười của cô vào cái đêm cô trói anh lại và cùng anh nồng nhiệt. Chưa từng có ai lại khiến anh cảm động đến thế.

“Bởi vì em yêu anh.”

Lời nói có thể đốt cháy trái tim. Nhất là khi anh có thể nghe thấy tình cảm trong giọng nói đó. Lời nói từ tận đáy lòng, cô rất thật tâm khi nói thế. Chưa từng có người phụ nữ nào lại nói với anh những lời nói chân thành đến thế.

Cô yêu anh.

Và anh cũng yêu cô. Anh yêu cô đến nỗi anh cảm thấy bản thân như muốn chết đi được khi biết rằng mình không thể có cô. Định mệnh là một thứ tàn độc đáng nguyền rủa. Anh đã học được điều đó từ mấy trăm năm trước. Nhưng trong một đêm đông giá lạnh như lúc này, sự thật đó như thiêu đốt anh.

Đến với anh đi, Amanda, anh cần có em.

Suy nghĩ đó khiến anh nao núng.

“Đừng nghĩ về nó nữa,” anh thì thầm, biết rõ mọi chuyện chỉ là vô ích.

Nếu có một điều ước duy nhất…

Anh buộc bản thân phải nghĩ về chuyện khác. Anh vẫn còn nhiệm vụ phải hoàn thành. Phải tiêu diệt Desiderius.

Điện thoại reo vang, anh lấy điện thoại ra khỏi túi trả lời máy.

Là Talon. “Ash muốn tôi báo cho anh biết có chuyện kỳ lạ đang xảy ra. Đêm nay có vẻ như bọn Daimon đang ồ ạt tấn công. Tôi đã hạ được chục tên rồi, còn anh ấy thì đang truy sát bốn gã khác. Anh ấy muốn tôi nói anh cẩn thận.”

“Nói Gramps không phải lo gì cả. Bên khu này rất yên tĩnh.”

“Được rồi, chỉ cần đừng lơ là đó.”

“Đừng lo. Tôi có thể tự lo liệu được.”

“Nhân tiện,” Talon nói. “Eric đang ở chỗ Tabitha. Cậu ta nói Tabitha cũng đang quần bên khu đó, truy tìm Desiderius.”

“Đừng đùa chứ.”

“Phải chi là đùa. Ash đã theo dấu cô ta từ vườn hoa trung tâm nhưng mất dấu khi diệt một lũ Daimon bám theo một đám du khách.”

Kyrian gác máy, cùng lúc máy phát tín hiệu của anh cũng kêu vo ve. Có nghĩa là có Daimon ở gần đây.

Kyrian lấy chiếc máy phát tín hiệu trong túi áo khoác, lần mò theo tín hiệu phát ra, Kyrian bước vào một con hẻm nhỏ cách đó một dãy nhà.

Khi bước vào bóng đêm, anh nhận ra sáu tên Daimon đang tấn công một con người.

“Này !” Kyrian gọi, phân tán sự chú ý của bọn chúng khỏi nạn nhân. Anh vuốt lại mép áo khoác, rút thanh kiếm có thể thu giãn tùy ý, nhấn vào viên đá ở cán kiếm, lưỡi kiếm dài hơn thước rưỡi bật ra khỏi chui.

“Cho ta biết,” Kyrian vừa xoay người vừa nói với bọn Daimon,

“Có bao giờ các ngươi được diện kiến một tướng quân Hy Lạp đang nổi giận chưa ?”

Bọn Daimon nhìn nhau cảnh giác. Kích thước của thanh kiếm và của bản thân Kyrian cũng đủ khiến kẻ khác phải hoảng sợ cúi đầu. “Không phải là một cảnh tượng đẹp đẽ gì đâu. Thật đấy.”

“Bắt hắn !” tên trưởng nhóm la to và cả bọn nhảy bổ vào anh. Chỉ bằng một động tác gạt nhẹ nhàng, Kyrian khiến tên thứ nhất tan thành tro bụi. Anh cứ không ngừng vờn quanh như một con mèo duyên dáng, và tên thứ hai nhanh chóng được tặng một nhát ngang người. Hắn thở hắt lên một cái rồi bốc hơi.

Kyrian chưa kịp quay về tư thế phòng thủ thì một tên Daimon đã nhào đến chụp cánh tay anh, cố tước thanh kiếm khỏi tầm kiểm soát. Kyrian xoắn tay, dùng mũi dao trong giày đâm thẳng vào người gã. Lại thêm một tên tan thành tro bụi.

Một tên khác nắm lấy thắt lưng, đẩy cả người anh đâm vào tường. Hai tên khác cũng đồng thời nhào tới.

Anh đá mạnh vào tên đang giữ chặt thắt lưng mình, gã bay thốc đến chỗ hai tên đang nhào tới. Cả ba lập tức biến mất tăm.

Anh thấy Tabitha đang đứng lảo đảo. “Cho hắn chết đi, đồ ma cà rồng rác rưởi,” vừa nói cô vừa phóng mảnh thiên thạch về phía Kyrian.

Anh choáng váng vì bất ngờ nhận ra cô đang phóng vũ khí để bảo vệ chứ không phải để giết mình. Anh chụp lấy mảnh thiên thạch, dùng nó giết chết tên Daimon cuối cùng.

Khi anh chạy đến bên cạnh, Tabitha gần như đã khuỵu hẳn xuống đất. Máu trên cổ đang tuôn xối xả, mặt cô cũng trở nên trắng bệch. Kyrian xé một mảnh áo sơ mi, giữ rịt lấy miệng vết thương rồi nhấn số gọi cấp cứu.

“Eric ?” cô căng thẳng gọi trong khi đảo mắt tìm kiếm trong bóng đêm, có vài nạn nhân đang nằm gục ở đó. “Anh ấy chết rồi sao ?”

“Anh ở ngay đây, em yêu.”

Eric lảo đảo đến chỗ họ. Anh ngã nhào xuống bên cạnh Tabitha, nắm lấy tay cô. “Cô ấy sẽ không chết đâu,” Kyrian cam đoan.

Eric gật đầu. “Tôi đã cố khuyên cô ấy đừng ra ngoài đêm nay. Tôi biết sẽ có chuyện xảy ra mà. Nhưng cô ấy không chịu nghe.”

“Đúng là cùng huyết thống mà.”

Tabitha chạm vào tay Kyrian trong khi anh đang bấm gọi 911. Sau khi anh gọi xong, cô vẫn nhìn anh trừng trừng, trán cô tối lại đầy hoài nghi. “Sao lại cứu tôi ?”

“Đó là việc mà Kyrian phải làm, Tabby à.” Eric thì thầm.

Trong khi Eric ôm chặt lấy cô, Kyrian kiểm tra hai người còn lại đang nằm trên đất. Chính là hai người đã tấn công anh ở nhà Esmeralda. Đáng tiếc, họ không may mắn như Eric và Tabitha.

“Eric,” anh trở về chỗ hai người. “Chuyện gì xảy ra vậy ?” Eric nhún vai. “Mới phút trước, bọn tôi đã tóm được chúng, nhưng ngay lập tức tình thế đảo ngược.”

“Bọn chúng có nói gì không ?”

Eric trông như sắp khuỵu đến nơi nhưng vẫn ôm chặt Tabitha. “Bọn tao sẽ hút cạn linh hồn mày.”

Kyrian nhìn anh, tim đập liên hồi, anh nghiến răng, rồi vặn vẹo thành một nụ cười méo mó. “Bọn Daimon này đúng là xem quá nhiều phim loại B rồi.”

Tabitha chồm người tới, chạm vào tay Kyrian. “Cám ơn.”

Anh gật đầu. “Không cần cám ơn đâu.”

“Trời ạ, Kyrian,” Eric nói trong hơi thở. “Anh đã nói đúng về bọn chúng. Chưa bao giờ tôi thấy Daimon lại hành xử như thế này. Lẽ ra tôi nên nghe lời anh.”

Tabitha nhướng mày nhìn cả hai. “Hai người biết nhau sao ?”

“Cha của anh đã từng làm việc cho bạn của Kyrian, Talon.” Eric nhận ra cái nhìn đầy ngụ ý của Kyrian. “Anh đã biết Kyrian từ rất lâu rồi, Tabby. Tin anh đi, anh ấy là người tốt.”

Cô chưa kịp nói gì thì xe cứu thương đến.

Kyrian đợi đến khi cả hai vào trong xe, và được nhân viên y tế chăm sóc, anh lấy điện thoại gọi Amanda để cho cô biết chuyện vừa xảy ra.

Cô không trả lời điện thoại.

Anh gọi cho mẹ cô, chị gái cô, rồi lại gọi về nhà mình. Không ai nghe máy.

Bao tử quặn lên vì sợ hãi, anh chạy vội ra xe. Có thể Amanda vẫn còn đang ở nhà đợi anh.

Hoặc là Desiderius đã bắt được cô.

Anh tưởng tượng thấy cô đang bị tấn công như Tabitha. Anh thấy cô đang nằm trong vũng máu và chết như mấy người bạn của Tabitha. Sợ hãi và đau đớn công kích mạnh mẽ.

Amanda phải không được xảy ra chuyện gì. Anh không thể sống nổi nếu có chuyện gì xảy ra cho cô ấy.

Con quỷ trong cơ thể anh trỗi dậy, chiếc Lamborghini phóng

nhanh hết mức có thể.

Cả người anh run lên vì sợ hãi, anh phóng ào và garage, chạy sộc vào thẳng trong căn nhà tối tăm, im lặng lắng nghe.

Làm ơn đi, các vị thần hoặc bất cứ thánh thần trời phật nào cũng được. Đừng để cô ấy bị tổn thương. Anh nghe thấy tiếng Amanda trên lầu, giai điệu Greig vang lên trong phòng ngủ của anh. Anh cảm thấy thật nhẹ nhõm và cảm kích, anh gần như loạng choạng. Anh phải nhìn thấy cô để biết chắc là cô vẫn mạnh khỏe an toàn. Hít một hơi thật sâu, Kyrian chạy vội lên lầu, mở cửa.

Anh như chết đứng tại chỗ.

Amanda đang thắp hết nến trong phòng. Cô mặt một chiếc áo ngủ màu trắng bó sát, gần như là trong suốt. Đôi chân dài mang tất, với phần đai eo trắng muốt. Cô nằm trên giường, quay lưng về phía anh. Anh ngửi thấy mùi tinh dầu hoa hồng từ cơ thể cô đang thấm xuống tận tấm ga giường.

Cả cơ thể anh như bừng lên khi thấy cảnh tượng đó. Choáng ngợp với muôn vàn cảm xúc, anh bước đến bên giường, ôm lấy cô từ phía sau. Anh giữ cô thật chặt trong vòng tay, đầu tựa vào đầu cô, cả cơ thể anh vẫn còn hơi run vì nhẹ nhõm.

Amanda vẫn còn sống và không bị tổn thương gì.

Cô rên lên trong lạc thú và khoái cảm. Âm thanh đó dội thẳng vào anh, khiến dục vọng trong anh dâng trào mãnh liệt.

“Chạm vào em đi, Kyrian,” cô hổn hển, nắm lấy đôi tay đang đặt lên eo mình, kéo nó áp lên bầu ngực vung tròn. “Tối nay em cần anh.”

Anh cũng cần cô. Sau khi hoảng sợ cùng cực với cái ý nghĩ sẽ phải mất cô, anh muốn được cảm nhận cô như cách cô đã làm đảo lộn tâm trí của anh.

Anh gầm gừ khi cảm thấy ngực cô bắt đầu căng lên, bàn tay anh đang áp vào phần vải mỏng như lụa che hờ trước ngực, anh gục đầu, tận hưởng mùi hương tỏa ra từ cổ cô.

Cô quay người, tháo bỏ kính mát ra khỏi mặt anh, dùng môi mình ôm trọn lấy môi anh.

“Amanda,” anh hổn hển, mùi hương hoa hồng vướng vít trong đầu khiến anh mê muội. “Em muốn làm gì anh ?”

Cô trả lời bằng cách đưa lưỡi trượt trên xương hàm anh, rồi dần xuống dưới cằm và chu du xuống vùng cổ. Cả người anh run lên khi cô cởi áo khoác của anh vứt xuống sàn.

Cô tiếp tục cởi áo sơ mi, tay cô lòn vào dưới áo, vuốt ve da thịt trần trụi.

Trong đầu anh van lên tiếng nói bảo anh nên tránh xa cô ra. Nhưng anh không thể. Đúng vậy, anh không cách nào làm thế được.

Anh yêu người phụ nữ này. Đó là tất cả. Cô đúng là một nửa của anh. Anh không bao giờ có thể phủ nhận điều đó.

Trong giây phút ngắn ngủi này, anh muốn chìm đắm hoàn toàn trong tình yêu với cô. Chìm đắm trong cảm giác khao khát này.

Mắt anh nhìn cô điên dại, cô cởi khóa quần, lòn tay vào trong, nắm chặt cái vật nam tính đang cứng ngắt. “Em thích cảm giác anh trong tay em,” cô thì thầm. “Nói cho em nghe, Kyrian, anh có thể đọc được suy nghĩ của em không ?”

Kyrian nhắm mắt, tận hưởng từng cái vuốt ve. Anh rùng mình, cảm nhận bàn tay cô. “Không,” anh hổn hển. “Anh đã phá bỏ quyền năng đó khi em bảo anh làm thế.”

Anh nhấc cô ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường, đặt bản

thân vào giữa hai chân cô. Cô mỉm cười, nụ cười khiến tim anh bừng sáng. Cô kéo phần trước của chiếc áo ngủ trễ xuống, để lộ bầu ngực trần trụi.

Cơ thể anh bùng cháy. Kyrian dùng khuỷu tay kéo hai đùi cô ra để anh có thể thỏa thích ngắm nhìn. Thánh thần ơi, anh thích được ngắm cô biết bao. Anh quỳ gối, ngấu nghiến cô.

Cô rên lên khi anh hoàn toàn chiếm hữu cô. Kyrian nhắm mắt, lưỡi anh không ngừng chuyển động. Đùi cô căng cứng ôm trọn lấy mặt anh trong khi anh đưa cô lên đến cực điểm.

Tay cô lòn vào tóc anh, đu đưa hông áp sát mặt anh.

“Ôi trời,” cô rên lên.

Kyrian đợi cho đến khi cô hoàn toàn thỏa mãn. Lúc đó anh mới đứng dậy.

Mắt cô như bùng lên khi cô nhìn vào anh. Cô rướn người, hoàn thành công việc còn lại – lột trần anh, và rồi nhẹ nhàng trượt người nằm sấp xuống giường.

Không cần phải nói gì, anh cũng hiểu cô đang muốn gì. Anh gầm gừ trong cổ, nhấn mạnh bản thân khắc vào bên trong cô.

Cô rên lên trong khoái cảm, rướn người lên, rồi lại hạ xuống để anh có thể hoàn toàn tiến sâu vào trong cô.

Cả cơ thể Kyrian run lên, anh lèn tay ôm chặt chiếc eo mềm mại, rồi lần tìm đến vùng bên dưới, chạm vào phần thịt hơi nhô ra. Tay anh không ngừng chuyển động thật dịu dàng trong khi phần hông vẫn giữ nguyên.

Anh để mặt cô giành quyền chủ động.

Amanda vắt cạn dòng sữa trong cơ thể anh cho đến khi cô lên

đến khoái cảm lần nữa, cô gào to tên anh.

Cảm nhận được niềm hoan lạc khi cả hai cơ thể hòa làm một, và sức mạnh cơ thể tuôn ra mãnh liệt, anh rời khỏi cô. Hơi thở anh trở nên gấp gáp hơn, dục vọng khiến anh đau đớn.

Lần này, Amanda không hề tỏ ra lo lắng, Thay vào đó, cô quay người ngấu nghiến môi anh.

“Amanda,” anh kêu, cố đẩy cô ra xa.

“Shh, Kyrian,” cô thì thầm trên môi anh. “Tin em đi.”

Một lần nữa, theo bản năng, anh tin cô. Cô đặt anh nằm xuống giường, leo lên người anh. Kyrian run lên khi cô đưa anh khắc vào trong cô lần nữa.

Cô cảm thấy thật tuyệt khi anh có thể cảm thấy cô bên trong anh. Cô lại một lần nữa giành quyền chủ động.

Cái phần phình lên giữ hai chân anh bắt đầu dựng đứng, hai người ôm chặt lấy nhau, lăn tròn cho đến khi anh nằm trên cô, chìm hẳn vào giữa hai đùi cô. Cảm giác đã khá hơn một chút, anh đẩy nhanh hơn và mạnh hơn.

Lần này, khi anh định lùi ra, cô đã vòng chân, giữ anh thật chặt.

Kyrian nhướng mày khi thấy cô cuộn chặt lấy mình, đưa bản thân mình vào sâu hơn nữa. Cô rên lên, cả cơ thể cô không ngừng bóp chặt lấy anh.

“Amanda, dừng lại đi,” anh thở không ra hơi. Nếu cô cứ tiếp tục thế này, anh sẽ không chịu nổi nữa.

Nhưng anh càng muốn lùi ra xa, cô lại càng giữ anh chặt hơn nữa, trườn cả cơ thể dựa sát vào anh. Kyrian nghiến răng, cố

không đạt đến khoái cảm.

Nó thật sự cũng có hiệu quả đôi chút cho đến khi cô lại lên đến đỉnh lần nữa. Nhưng tiếng rên thỏa mãn cùng với cảm giác cô đang bóp chặt lấy anh khiến anh không thể chịu đựng nổi. Và, một lần nữa, anh giải phóng bản thân.

Kyrian ngửa đầu về sau, hét to đầy hung bạo trong cơn khoái cảm. Trên đời này không gì tuyệt bằng vòng tay của Amanda. Cơ thể của Amanda.

Lần đầu tiên trong suốt hai ngàn năm, anh cảm thấy như đang ở nhà.

Khi cảm giác đó quét qua cơ thể, anh cảm thấy như năng lực Kẻ Săn Đêm lại bị hút cạn lần nữa.

Không !

Amanda hôn nhẹ lên môi anh, quấn lấy người anh, lăn một vòng. Anh quá yếu để có thể chống đối. Tất cả những gì anh có thể làm là nhìn cô.

Cô bước ra khỏi giường, mặt áo vào.

“Amanda,” anh gọi

Lát sau, cô quay lại với một ly rượu.

“Mọi thứ đều ổn cả. Em đang ở đây, anh yêu,” cô nói.

Cô đưa ly rượu lên miệng anh. Hoàn toàn tin tưởng cô, anh uống cạn.

Vài phút sau, căn phòng trở nên chòng chành. “Em đã làm gì vậy ?” anh hỏi, cảm giác sợ hãi gặm nhấm toàn thân.

Nhưng anh đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Cũng như Theone hàng trăm thế kỷ trước, cô đã đầu độc anh.

Hình ảnh cuối cùng anh nhìn thấy là cô mở cửa để Desiderius bước vào phòng.

Chương 17

Kyrian tỉnh giấc, anh nhận ra hai tay đang bị trói lên đầu. Anh bị đặt dựa vào một mảng tường tối tăm, ẩm ướt trong một ngôi nhà xa lạ. Gian phòng cũ kỹ được thắp sáng bằng mấy ngọn nến nhỏ, bóng lửa nhảy múa xung quanh anh lẫn trong tiếng thì thầm. Chỉ nhìn qua, anh cũng biết ngay đây nhất định là một ngôi nhà cũ nằm không xa nhà mình ở khu Vườn Hoa trung tâm.

Nhìn quanh một lượt căn phòng, anh thấy Amanda và Desiderius đứng cách đó không xa. Desiderius đang choàng tay lên vai cô. Cảm giác hoài nghi áp đảo anh.

Không phải lại một lần nữa chứ. Thánh thần ơi, làm ơn không phải chuyện này lại lặp lại nữa chứ.

Làm sao anh lại có thể ngu ngốc đến thế.

Lý trí đã mách bảo có điều gì đó không đúng. Lẽ ra anh phải biết Desiderius có thể sai khiến được Amanda. Nhưng anh không chịu lắng nghe. Anh cứ để cái cảm giác anh yêu cô, cần có cô bịt mắt.

Kyrian nhắm chặt mắt lại.

Điều đau đớn nhất chính là anh biết Desiderius sẽ làm gì cô ấy sau khi giết chết anh. Không có anh bảo vệ, Desiderius sẽ chẳng chút xót thương cô đâu.

Chuyện của Theone sẽ lặp lại lần nữa. Lúc trước, sau khi Velrius giết chết anh, bọn La Mã đã ném Theone ra ngoài, chúng bảo Valerius không cần có trên giường một con điếm sẵn sàng giao

nộp chồng mình cho kẻ thù.

Và bởi vì Theone đã phản bội lại người lãnh đạo quân đoàn Macedonia, khiến họ bị đánh bại, nên ả cũng không thể trở về nhà. Căn biệt thự mà ả yêu thích bị đốt thành tro. Mọi thứ mà ả yêu quý đều bị tịch biên.

Bị đồng hương xua đuổi, ả phải rời khỏi Hy Lạp đến La Mã, trở thành gái điếm trong một nhà thổ rẻ tiền.

Ả chết vì bệnh chỉ hai năm sau khi anh chết.

Cuối cùng lại, chính ả đã đẩy bản thân đến gần hơn với cái định mệnh mà ả cố thoát khỏi.

Kyrian mở mắt, thấy Amanda vẫn đứng ở phía xa. Cô đang mặc một cái quần jeans và một chiếc áo cao cổ màu đen. Mái tóc được cột lên cao, trông cô thật hoàn hảo với con búp bê giữ chặt trong tay.

Làm sao cô lại có thể làm thể với anh.

Nhưng rồi anh hiểu ra. Năng lực của Desiderius mạnh hơn cô nhiều. Có lẽ, cũng giống như cách D'Alerian đã làm, bọn Daimon đã xâm nhập vào giấc mơ của cô và tẩy não cô.

Giận dữ khiến mắt anh như mờ đi. Anh không thể để cô chết. Không thể như thế được. Mặc kệ cơ thể yếu ớt, anh nắm lấy sợi dây thừng cố dứt ra.

“Tỉnh rồi sao.”

Desiderius và Amanda tiến tới đứng cạnh anh. Đôi mắt gã nhìn anh trêu chọc trong khi tay gã đặt lên vai Amanda. “Đau lắm, đúng không ? Biết rằng tao sắp lên giường cùng ả trước khi tao giết chết ả, và mày không thể làm gì để cản tao.”

“Đi chết đi.”

Desiderius bật cười. “Mày phải chết trước đi đã, Đại tướng. Mày đi trước đi.” Gã đưa ngón tay dài ngoẵng chạm vào hàm Amanda. Cô không có chút phản ứng nào. Cứ như thể cô bị thôi miên. “Tao có thể làm chuyện đó trước mặt mày, nhưng tao không thích có khán giả. Tao không phải là một tên tâm thần đến thế đâu.” Gã lại bật cười với câu nói đùa của mình. Kyrian cảm thấy sợi dây thừng hình như hơi lỏng ra. Anh cố tập trung toàn bộ sức lực để tự giải thoát.

Nhưng sợi thừng lại thít chặt lần nữa.

Desiderius bật cười. “Bộ mày thật sự cho rằng tao ngu ngốc đến nỗi thả mày ra sao ?” Gã bước đến, đứng ngay sát trước mặt Kyrian. “Lần này, tao sẽ không để mày có cơ hội sống sót đâu.”

Kyrian nhếch mép như thể Daimon chẳng khác nào bọn rùi nhặng cứ vo ve quanh đầu. “Ooo, nếu tao mang bốt thì mày đã chết lâu rồi.”

Desiderius nhìn anh nghi ngờ. “Bộ không bao giờ mày thấy sợ gì cả sao ?”

Kyrian nhìn gã ráo hoảnh. “Chỉ với một thanh gươm, ta có thể đối mặt với cả một quân đoàn La Mã. Thế thì tại sao ta lại phải sợ một gã nửa thần nửa Daimon đầy tự ti như mi chứ ?”

Tên Daimon rít lên, chìa bộ răng nanh. Gã cấm lấy cây nỏ trên bàn, ấn một mũi tên vào đó. “Mày sẽ biết là không nên chế nhạo tao. Tao không phải là người mày nên dây vào đâu.”

“Sao lại không nhỉ ? Chuyện gì khiến mi đặc biệt thế ?”

“Cha ta là Bacchus. Ta là thần.”

Kyrian khịt mũi. Sách lược tiên quyết khi cầm quân là khiến

cho đối thủ mất bình tĩnh. Cảm xúc có thể khiến cho sự xét đoán không còn minh mẫn nữa, như vậy anh sẽ có cơ hội tự do và giải thoát cho cả hai.

Với lại, nhìn mạch máu căng phồng co giật liên hồi hai bên thái dương Desiderius quả là thích thú. Nó cho anh biết, anh đã thành công trong việc trêu ghẹo kẻ thù. “Đáng thương làm sao. Vậy ra mi là một kẻ hay bị bắt nạt và có dấu hiệu thần kinh sao. Chẳng trách vì sao cha mi lại không cần mi nữa.”

Desiderius hét lên trong giận dữ. Gã giáng mạnh chiếc nỏ vào mặt Kyrian.

Đầu Kyrian nhoáng lên đau nhức dữ dội sau cú đánh đó. Anh liếm vết máu trên môi. Chiếc lưỡi đánh nhẹ qua vết thương.

“Mày không biết gì về tao cả, Kẻ Săn Đêm. Mày thì biết gì về việc sinh ra chỉ để chết đi.”

“Tất cả mọi người đều sinh ra rồi sẽ chết đi.”

“Oh, vậy sao, con người và cái cuộc sống hạn hữu của bọn chúng dài gấp ba lần cuộc sống của bọn ta. Thật đáng thương làm sao.”

Gã nắm chặt cổ họng Kyrian, ấn đầu anh vào tường. “Mày nghĩ nhìn thấy người phụ nữ mình yêu bị mục rữa ngay trước mắt mình sẽ thế nào ? Eleanor chỉ mới hai mươi bảy tuổi. Hai mươi bảy ! Tao đã phải làm mọi cách để cứu nàng. Thậm chí mang một gã người đến cho nàng nhưng nàng từ chốlinh hồn có thể cứu mạng mình. Cho đến phút cuối, nàng vẫn quá thánh thiện.”

Đôi mắt Desiderius chuyển dần thành ngây dại khi gã nhớ lại chuyện đã qua. “Nàng lúc nào cũng xinh đẹp và dịu dàng. Ta đã van xin cha ta giúp đỡ nhưng ông ta đã quay lưng lại với ta. Cho nên ta đành nhìn người vợ xinh đẹp trở nên già đi vào những giây

phút cuối của cuộc đời. Ta nhìn cơ thể nàng già đi và cuối cùng phân rã hoàn toàn."

"Xin lỗi," Kyrian lặng lẽ nói. "Nhưng dù vậy cũng không thể là nguyên nhân khiến mi xử sự như thế này."

Desiderius hét lên giận dữ. "Tao làm gì chứ ? Tao không làm gì cả ngoại trừ việc bị sinh ra trong một giống nòi bị nguyền rủa, trong khi hàng ngày đều nhìn thấy bọn con người hoang phí món quà của cuộc sống mà chúng có được. Ta đã ban cho bọn chúng một ân huệ khi giết chết bọn chúng. Ta giảm bớt nhàm chán trong cuộc sống vô vị của bọn chúng."

Đôi mắt xanh của gã tối sầm lại. Desiderius cong môi. "Mày biết không, cách đây chín mươi năm ta đã đoạt được một bản ghi chú của một Kẻ Săn Đêm sau khi ta giết chết gã. Điều khiến ta ấn tượng nhất chính là hắn đã ghi rằng luôn phải tấn công vào trái tim bọn Daimons, bởi vì đó là nơi dễ bị tổn thương nhất."

Gã đưa chiếc nỏ về phía Amanda. "Trái tim của mày là ở trên mình ả, đúng không ?"

Kyrian cố che giấu sự sợ hãi. Nỗi sợ của anh. Mặc dù bản thân đang rất yếu ớt, sợi thừng lại đang trói chặt, anh vẫn giơ chân đá về phía Desiderius bằng cả sức lực trước khi tên Daimon có cơ hội làm tổn thương Amanda. Desiderius loạng choạng lùi về sau, chiếc nỏ chĩa ra khỏi người cô hướng xuống sàn.

"Chạy đi, Amanda." Anh hét lên.

Nhưng cô không chạy.

Kyrian ngã ập xuống tường. "Chết tiệt, Amanda, làm ơn chạy đi."

Dường như cô không hề nghe thấy anh nói gì cả. Cô cứ đứng đó nhìn vào khoảng không vô định trong khi tay vẫn nắm chặt lấy

con búp bê.

Desiderius cười to nhận ra mình đã đúng. Gã liếm vết máu trên môi, nhìn Kyrian đầy ác ý. “Cô ta là của tao, Kẻ Săn Đêm. Mày có thể chết nếu biết rằng tao sẽ sử dụng cô ả một cách tốt nhất trước khi hút cạn linh hồn và năng lực của ả.”

Desiderius cười xảo quyệt trước khi gã chỉ thẳng cây nỏ vào trái tim Kyrian.

Lực bắn đẩy anh lao thẳng vào tường. Kyrian thở dốc, cảm nhận nỗi đau xuyên thấu cơ thể.

Desiderius bước tới đứng trước mặt, nhìn anh thích thú. Ngón tay của gã chà lên vết máu nơi miệng vết thương. “Thật đáng tiếc, máu Kẻ Săn Đêm bị trúng độc thì làm gì được. Ta dám chắc là nó phải đậm hơn và đặc quánh so với cái loại máu mà ta thường hay uống.”

Kyrian gần như không thể nghe được gì, trái tim anh quặn lên vì đau đớn. Tai anh ù ù. Đó à nỗi đau đớn khủng khiếp nhất mà anh chưa bao giờ trải qua. Tầm nhìn trở nên u mê, anh nhìn Amanda lần cuối.

Mặt cô biến sắc khi nhìn anh. Anh tự lừa phỉnh bản thân rằng đó là vì cô nhớ anh. Cô đã nhận ra anh sắp chết và cô đang lo lắng cho anh.

Nếu cô là Amanda của anh, cô sẽ chạy ngay đến chỗ anh. Không giống như vợ anh, cô sẽ khóc nức nở cho đến khi nghe anh ra đi. Và kỳ lạ làm sao, cảnh tượng đó lại khiến anh thấy dễ chịu hơn nhiều.

Desiderius rời khỏi chỗ anh, bước đến gần cô vỗ vỗ vai. “Đi đi, Amanda, đến mà hôn tạm biệt người yêu của mi.” Kyrian như không thể thở nổi khi cô bước đến gần anh. Có quá nhiều điều anh

muốn nói với cô. Có quá nhiều chuyện anh ước chi có thể nói trong khi cô còn có thể nghe được tiếng anh.

Ít nhất, anh sẽ không cảm thấy mình chết trong cô độc.

“Anh yêu em, Amanda,” anh thì thầm, thầm cầu mong lúc nào đó, cô sẽ nhớ lại những gì anh nói và biết anh rất thật lòng nói ra những lời nó.

Đôi mắt cô trống rỗng, cô chồm người về trước, hôn lên môi anh trong khi tay cô ấn chặt xuống vai anh.

Anh cảm thấy bóng đen tử thần đang kéo đến, nghĩa là anh sắp chết. Anh nghe tiếng cô thì thầm những lời cuối. “Em vĩnh viễn yêu anh, chiến binh bóng đêm của em.”

Và rồi mọi thứ biến mất.

Amanda nín thở, cảm nhận sức nóng đang phát ra khỏi chiếc huy chương cô đang giữ chặt bên dưới chiếc áo đầm của con búp bê, tràn vào bên trong cơ thể không còn sự sống của anh. Tay cô run lên chờ đợi anh thức tỉnh, mỗi giây trôi qua, cơ thể cô càng run lắc dữ dội hơn.

Nó không hoạt động…

Oh, không ! Thánh thần ơi, cuối cùng Acheron đã lừa cô.

Mắt nhòa lệ, chiếc huy chương lạnh dần trong tay cô rồi rơi xuống đất.

Nhưng Kyrian vẫn không động đậy.

Kyrian nằm dựa hờ vào tường, gương mặt trắng nhợt còn cơ thể anh lạnh giá.

Không !

Mọi chuyện đã kết thúc và Kyrian đã chết.

Không !

Tiếng cười đanh ác của Desiderius vang lên từ trong bóng đêm, nó khiến phần còn lại của tim cô nấc nghẹn trong đau đớn.

Lúc này cô chỉ muốn chết. Tất cả là lỗi của cô. Cô cứ đứng đó nhìn Kyrian từ từ chết đi mà không làm gì để cứu anh. Đau buồn dâng lên tạo thành một tiếng nấc tắc nghẹn trong cổ họng.

“Anh yêu em, Amanda,” những lời anh nói giờ quay lại bám lấy cô, vĩnh viễn.

Cô khịt mũi, vòng tay quanh người Kyrian, giữ anh thật chặt, hy vọng anh sẽ tỉnh dậy, nói chuyện với cô. Làm ơn đi. Các vị thần, các người có thể lấy đi mọi thứ của con, chỉ xin để cho anh ấy sống.

“Amanda ?” Desiderius đanh giọng gọi, bắt cô quay lại đứng cạnh bên gã.

Cô vẫn ôm chặt lấy Kyrian, đầu đặt lên ngực anh, bên cạnh miệng vết thương, sẵn sàng dâng tặng cả cuộc sống mình cho anh.

Amanda như hóa đá khi cô nghe thấy tiếng gì đó. Chỉ một âm thanh khẽ thôi, nhưng âm vực cao.

Cô nghe thấy tiếng trái tim Kyrian đang đập.

Cô ngẩng đầu lên, nhận ra mí mắt anh khẽ động.

Kyrian nhìn Amanda bằng đôi mắt màu xanh biển, ánh mắt đó như lóe lên ngập trong nước mắt của cô. Đôi mắt cô đang nhìn anh đằm thắm, hoàn toàn không phải ánh mắt trống rỗng vô hồn. Đó là đôi mắt của tình yêu.

Nét mặt cô dịu lại, tay cô lướt trên ngực anh, vết thương đã

lành hẳn.

“Giờ thì anh đã lấy lại được linh hồn, Kyrian của xứ Thrace à.” Cô thì thầm, nới lỏng vòng dây buộc quanh cổ tay anh.

“Giờ hãy khiến cho tên khốn đó phải trả giá.”

Desiderius hét lên giận dữ khi gã nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Kyrian không còn quyền năng của Kẻ Săn Đêm nhưng chuyện đó không quan trọng.

Lần đầu tiên trong suốt hai ngàn năm, anh mới có lại được linh hồn, cảm nhận được sự tồn tại đó và biết Amanda không hề lừa dối mình khiến anh thêm hăng hái.

Giờ chết của tên Daimon đó đã điểm.

Desiderius chạy về phía cửa.

Cánh cửa đóng sập lại. “Chưa gì đã muốn rời khỏi bữa tiệc rồi sao ?” Amanda nói. “Sau tất cả những gì mi đã làm, mi xứng đáng nhận được sự chào đón nồng nhiệt nhất.”

“Amanda,” Kyrian ngờ vực nói.

Cô nhìn anh, đôi mắt cô lung linh hơn bao giờ hết, nó khiến anh nhớ tới Acheron.

“Desiderius đã giải phóng quyền phép của em,” cô nói khẽ. “Gã muốn chiếm khả năng di chuyển đồ vật và thần giao cách cảm của em.” Cô nhìn Desiderius mỉm cười. “Ngạc nhiên chưa, khi mi giải phóng năng lực đó, mi đã mất quyền kiểm soát tâm trí ta.”

Desiderius cố mở cửa.

Kyrian thủ thế như một con báo đói đang rình mồi. “Chuyện gì thế này, Desiderius, mi lại đi sợ một con người sao ?”

Gã quay về phía anh gầm gừ. “Tao có thể đánh bại mày. Tao là thần.”

“Vậy thì làm đi.”

Desiderius nguyền rủa, nhục mạ anh. Gã nắm lấy cổ tay Kyrian, đẩy anh vào tường.

Gã mở miệng, định cắn anh.

“Oh, quỷ tha ma bắt,” Kyrian cũng gầm lên. “Tao không lấy lại linh hồn để lại mất vào tay một kẻ như mày đâu.” Anh lên gối, đánh mạnh vào háng gã.

Desiderius ngã nhào ra khỏi người anh.

“Kyrian.”

Anh quay người thấy Amanda đang cầm thanh gươm của mình. Cô ném nó về phía anh.

Anh bật lưỡi gươm ra, tiến về phía Desiderius. Tên Daimon tránh được nhát chém đầu tiên, giơ tay lên, phóng sét thẳng vào anh. Kyrian bật lên tiếng chửi khi tia sét đánh trúng ngực anh, đúng chỗ vết thương vừa lành. Anh đảo đảo về sau.

Oh, đau.

Anh choáng váng, anh không thể tự bảo vệ mình mà tên Daimon lại đang sấn tới. Tự khích lệ bản thân, sẵn sàng chờ đòn kế tiếp.

Nhưng Amanda đã nhảy bổ vào tấn công Daimon bằng sấm sét do chính mình tạo ra.

Kyrian cau mày nhìn cô. “Em yêu, anh có thể tự lo liệu chuyện này, làm ơn đi.”

Cô cắn môi. “Em chỉ muốn giúp thôi mà. Với lại anh vẫn chưa nghĩ ngơi đủ.” Anh chưa kịp trả lời thì Desiderius đã nhảy xổ vào anh lần nữa. Amanda như nín thở quan sát trận chiếc. Dù vẫn còn yếu ớt, Kyrian cũng khiến cô phải kinh ngạc. Anh vụt nhẹ thoát khỏi Desiderius, cầm lấy thanh gươm. Desiderius cũng nhanh chóng cầm lấy thanh gươm trên bàn, gươm đối gươm. Tiếng thép vang lên đanh sắc khi hai thanh gươm chạm vào nhau.

“Cố lên, anh yêu,” cô thì thầm, nắm chặt con búp bê trong tay.

Kyrian sẽ thắng. Anh phải thắng. Cô đã cố gắng rất nhiều nên giờ không thể chịu nổi nếu phải chứng kiến anh ra đi.

Trong khi quan sát trận đánh, cô nhận ra mặt trời đang lên. Cô có thể nhìn thấy tia sáng hắt lên từ khuôn cửa sổ đóng chặt.

Desiderius cũng nhận ra điều đó, gã bắt đầu nguyền rủa, Gã giáng một đòn sấm sét xuống Kyrian khiến thanh gươm trong tay anh bị văng ra.

Cô nín thở quan sát.

Desiderius mỉm cười hất thanh gươm ra xa khỏi chỗ Kyrian. “Nói cho mi biết,” gã lạnh lùng nói. “Hãy gửi lời hỏi thăm của ta đến Hades,”

“Kyrian !”

Kyrian quay người, trông thấy Amanda ném con búp bê về phía mình. Theo bản năng, anh bắt lấy nó. Anh ném một tiếng rủa khi lưỡi dao trong con búp bê đâm vào tay.

Nhưng mặt anh lại nở ra một nụ cười.

Và rồi bật cười to, anh né đòn của Desiderius, dùng lưỡi dao trong chân con búp bê, đâm thẳng vào tim gã.

“Tự đi mà nói với Hades,” anh nói, còn Desiderius há hốc.

Thời gian như ngừng trôi khi mắt Desiderius dán vào mắt Kyrian. Gương mặt Daimon đong đầy đủ loại cảm xúc, không thể tin nổi, sợ hãi, giận dữ và cả đau đớn.

Và rồi trong nháy mắt, Desiderius tan ra.

Kyrian và Amanda chết lặng, thời khắc đó, bao nhiêu cảm xúc nhất loạt ùa về.

Mọi thứ đều đã kết thúc. Desiderius đã chết. Amanda và Tabitha giờ đã an toàn.

Kyrian đã lấy lại được linh hồn.

Và người phụ nữ anh yêu vừa cứu mạng anh.

Trái tim đập rộn ràng, Kyrian buông rơi con búp bê, bước nhanh về phía Amanda. “Em đúng là một diễn viên thiên tài.”

“Không đâu, em sợ muốn chết.” Cô đưa bàn tay đang run rẩy đặt lên ngực anh. “Em gần như sắp hét lên khi thấy gã làm thế với anh. Anh không biết chuyện đó khủng khiếp thế nào đâu. Acheron nói với em rằng để được tự do thì trước tiên anh phải chết trước đã, còn em thì biết rằng em không thể giết anh. Em biết cơ hội duy nhất là để Desiderius làm điều đó thay em.”

Kyrian nắm lấy tay cô, những ngón tay anh siết chặt tay cô, anh cảm nhận được chỗ da bị phồng rộp. Anh vội lật tay cô lên xem, chiếc huy chương đã khắc sâu dấu hiệu lên da thịt cô. “Chắc là đau lắm phải không ?”

“Em không sao.”

Anh không thể chịu nổi giọng nói lãnh đạm đó của cô. Làm sao cô lại xem như thể không có chuyện gì, sau tất cả những chuyện

cô đã làm cho anh ? Anh nhướng mày ngờ vực, vì anh, cô sẵn sàng hy sinh bàn tay mình. “Vết sẹo này sẽ không bao giờ lành đâu.”

“Không,” cô mỉm cười. “Em nghĩ đó là điều tuyệt vời nhất mà em từng có.” Cô nghiêng người, thì thầm bên tai anh. “Điều thứ hai, chính là anh.”

Kyrian ôm lấy mặt cô, cúi đầu đặt lên một nụ hôn nồng cháy. “Cám ơn em, Amanda.”

Cô nhìn anh, niềm vui trên gương mặt cô trở nên nhạt nhòa, thay vào đó là cái nhìn sợ hãi. “Julian và Acheron nói bây giờ, nếu muốn, anh có thể triệu tập Artemis và trao linh hồn cho bà ấy.”

“Tại sao anh lại muốn làm một chuyện như vậy chứ ?”

Cô nhún vai. “Vì anh là Kẻ Săn Đêm.”

Anh hôn nhớt lên môi cô. “Giờ anh là một người đàn ông đang yêu. Anh muốn em, Amanda. Trong suốt quãng đời bình thường còn lại của mình. Anh muốn thức dậy khi bình mình, ôm em trong lòng, ngắm con cái chúng ta vui đùa. Và khỉ thật, anh muốn nghe bọn chúng nói chuyện với anh.”

Cô mỉm cười. “Anh chắc chứ ?”

“Chưa bao giờ có điều gì anh lại chắc như thế này trong đời mình.” Cô nắm tay anh, bước ra khỏi phòng.

Kyrian gần như chết sững khi nhìn thấy ánh sáng mặt trời soi rọi phòng khách. Theo thói quen, anh bước lui về sau, nhìn trân trối.

Ánh sáng mặt trời không gây tổn thương cho mắt anh. Da thịt cũng không bị mặt trời thiêu đốt.

Nắm chặt tay Amanda, anh tự buộc bản thân bước tới, tiến về

phía cửa.

Và lần đầu tiên trong suốt hai ngàn năm, anh có thể bước vào giữa ánh sáng mặt trời. Cảm giác mặt trời soi rọi trên da thịt quả là tuyệt. Ấm áp, náo nức như làn gió nhẹ qua. Tim anh đập rộn lên, anh ngước đầu nhìn lên, trời xanh, mây trắng.

Quả là một ngày tuyệt vời.

Và giờ Amanda đã thuộc về anh.

Anh ôm cô thật chặt trong vòng tay. “Xin chào Apollo,” anh thì thầm.

Amanda mỉm cười ôm lấy anh. “Không, xin chào Aphorite.”

Đêm Khoái Lạc

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 18 (Hết)

Kyrian ngạc nhiên nhìn dải băng cưới quấn trên tay trái. Anh vẫn không sao tin được mình lại may mắn có được Amanda trong cuộc đời này.

Bảy tháng trôi qua kể từ khi Amanda mang anh trở lại với ánh sáng. Bảy tháng tuyệt vời được ở cạnh cô ngày cũng như đêm. Cùng cô chấp nhận, phát triển và khai thác sức mạnh của mình, và giờ thì cô đã mạnh hơn anh rất nhiều.

Nhưng với anh chuyện đó không quan trọng. Năng lực Kẻ Săn Đêm còn lại trong người vẫn đủ để anh đảm bảo an toàn cho cô. Và an toàn của cô mới là điều quan trọng nhất.

Điều đó và việc mỗi sáng được nhìn thấy nụ cười trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Và giờ thì họ chính thức kết hôn.

Amanda ôm anh từ phía sau, nép sát vào người anh. “Sao lại ra đây đứng một mình ?” cô hỏi.

Anh quay người, nhìn cô trong bộ áo cưới. Áo cưới trắng sữa càng tôn thêm làn da hoàn hảo của cô. Má cô ửng hồng vì phấn khích, ánh trăng như đang tỏa ra trong đôi mắt cô.

“Anh chỉ muốn hít thở không khí chút thôi.”

Cô mỉm cười, nụ cười đó cùng lúc vừa khiến anh trở nên mềm yếu, vừa khiến anh trở nên mạnh mẽ. “Anh có muốn trốn khỏi bữa tiệc này không ?”

Anh bật cười. “Trong đám đông khổng lồ đó chỉ có tám người là bạn anh thôi, còn lại đều là bạn em cả đấy.”

“Oh,” cô nhăn mũi nói. “Cũng không sao cả. Mọi chuyện còn có thể tệ hơn nữa mà. Với lại, dì Xenobia của em có thể đã nguyền rủa chúng ta rồi.”

Anh khoác tay lên vai cô, khi cô kéo anh quay lại phòng khiêu vũ trong nhà.

Dàn nhạc vẫn đang chơi trong khi một trăm năm mươi thành viên của gia tộc Devereaux-Flora vừa nhảy múa, vừa ăn uống vừa huyên thuyên trò chuyện. Miguel, Rosa và Liza đang ngồi với bà chị gái Selean của Amanda, cười đùa về chuyện của Grace và cậu con trai mới sinh.

Amanda dẫn anh đến gặp cha mẹ cô, Talon, Nick, Julian và Acheron đi xung quanh anh.

Julian chúc mừng anh. “Cô ấy đúng là một quản gia.”

Kyrian gật đầu. “Đúng thế đấy.”

“Ôi trời,” Talon buồn bã nói. “Tôi sắp sửa nhớ đến những lúc cậu đe dọa, rồi làm phiền tôi vì những trò dớ dẩn. Wulf thì sắp nổi loạn tới nơi vì cậu ấy mất đi một đối thủ truyền kiếp.”

Kyrian mỉm cười nhớ lại những tối chuyện trò với các anh em Dark Hunter trên mạng. “Nói Viking không cần lo đâu. Bất thình lình tôi sẽ xuất hiện hù anh ta một trận, và thách đấu với anh ta đó.”

Acheron uống một ngụm champaign. “Vậy cậu định làm gì trong phần đời ngắn ngủi còn lại ?”

Kyrian nhìn Amanda bế nhóc Niklos ba tuổi và khiêu vũ với thằng bé. Một ngày nào đó, cô cũng sẽ là một bà mẹ tuyệt vời. “Em

sẽ sống một cuộc sống thật hạnh phúc.”

Nick cho tay vào túi quần. “Vậy là tôi phải tìm một Kẻ Săn Đêm khác để phục vụ rồi…” Cái nhìn của anh chuyển sang Talon đầy ngụ ý.

“Quỷ tha ma bắt, đi làm mồi cho cá sấu đi, nhưng đừng có nhìn tôi bằng cái kiểu như thế. Tôi không có đủ kiên nhẫn như Kyrian đâu. Với lại, cabin chỉ đủ chỗ cho tôi và máy vi tính thôi.”

“Đừng lo,” Ash thuyết phục Nick. “Tôi sẽ tìm cho cậu một người.”

Nick nhìn có vẻ kinh hãi. “Xin đừng cho tôi bất cứ ân huệ nào hết. Sao cứ có cảm giác như anh sắp cho tôi tới Alaska để phục vụ cho anh chàng thần kinh Zarek quá.”

Kyrian bật cười cho đến khi Amanda tham gia vào cuộc vui với một cái cau mày.

“Có chuyện gì thế, em yêu ?”

“Có… um…”

Mấy người đàn ông nhìn cô chờ đợi.

“Sao vậy ?” Kyrian giục.

“Có một đội xe chuyển phát nhanh dừng trước cửa.”

Mấy người đàn ông nhìn nhau bối rối rồi cùng hướng ra cửa nơi bảy chiếc xe chuyển phát nhanh của hãng UPS đang xếp thành một hàng dài.

Một người tài xế tiến về phía Kyrian. “Chào,” anh nói. “Tôi tìm ông Hunter.”

“Chắc là tôi rồi.” Kyrian nói.

“Tuyệt. Anh muốn để mấy thứ đồ này ở đâu ?”

“Mấy thứ đồ gì ?”

Người tài xế đưa cho anh một danh mục những người đã gửi quà cho anh. “Wulf Tryggvason, Zoe, Blade Fitzwalter, Diana Porter, Cael, Brax, Samia, Alien, Kyros, Rogue, Kell, Dragon, Simon, Xander St. James, Alexei Nikolov, Badon Fitzgilbert…" Hết tên này đến tên khác, đều là những cái tên của Kẻ Săn Đêm.

“Cậu biết không, Kyrian,” Acheron vừa cười vừa nói, “chắc cậu sắp phải mua một căn nhà lớn hơn rồi đó.”

“Đúng đó,” Talon nói, “nhưng phải đợi đến khi nào có con đã. “Dám cá là phải gấp hai lần nhà này.”

Cả bọn lăn ra cười ngặt nghẽo.

Amanda bước đến, choàng tay ôm Kyrian, ngước đầu nhìn anh. “Em nghĩ đội quân Kẻ Săn Đêm các anh sắp sửa nhớ anh rồi đó. Có chắc là không ân hận chứ ?”

Kyrian hôn nhẹ lên má cô. “Không bao giờ. Còn em ?”

“Vĩnh viễn không.”

Acheron nhìn cặp tân hôn bước vào nhà, tay trong tay.

“Muốn cá tiếp theo họ sẽ làm gì không ?” Talon hỏi.

Ash cười. “Không cần cá, anh biết rồi.” Anh quay về phía người tài xế, bảo anh mang hết quà vào phòng khách. “Anh nghĩ quà cưới của anh sẽ là mướn một người mở quà vào sáng mai.”

Nick cười. “Để tôi chỉ họ chỗ để nếu không Kyrian sẽ cằn nhằn cả ngày đó.”

“Để tôi giúp,” Talon nói.

Ash nhìn theo Nick đi trước dẫn đường trong khi Talon dè dặt bước theo sau. Anh lắng nghe tiếng nói của đêm đen, đó là những âm thanh đã quá quen thuộc với anh. Anh cảm thấy có một sự rung động nhỏ phía sau lưng.

Đó là sự hiện diện của một thứ mà anh còn hiểu rõ hơn cả bóng đêm.

Uống cạn ly champaign, anh lên tiếng. “Bà làm gì ở đây vậy, Artie ? Tôi không biết là bà cũng được mời đó.”

Một bàn tay dài, dịu dàng vỗ nhẹ lên vai anh. Dù chỉ là một cái vỗ thông qua làn áo dạ phục, anh vẫn cảm thấy sự ấm áp bà ta dành cho mình. Cao khủng khiếp và đầy vẻ oai nghiêm, bà di chuyển uyển chuyển như một cơn gió. Dịu dàng. Thanh lịch.

Và có khả năng hủy diệt tất cả mọi thứ chỉ bằng một chút khuấy động mạnh mẽ.

“Ta là thần,” bà nói bằng chất giọng Hy Lạp êm dịu và thanh nhã. “Tôi không cần thư mời.”

Acheron quay đầu nhìn Artemis đứng bên trái anh. Mái tóc nâu vàng sáng rực rỡ dưới ánh trăng trong khi đôi mắt xanh lá cây lấp lánh.

“Vậy thì tôi hy vọng là bà đến để chúc phúc cho họ.” anh nói.

Bà nhìn anh ngờ vực trong khi không ngừng đùa nghịch với mái tóc vừa chuyển sang màu đen của anh. Một nụ cười ranh mãnh vẽ thành một đường cong trên bờ môi hoàn hảo. “Tất nhiên. Nhưng đúng ra phải hỏi là, cậu cũng thế chứ ?”

Ash cứng người trước câu hỏi đầy ngụ ý. “Câu hỏi gì thế ? Bà cũng biết là tất nhiên tôi sẽ làm thế.”

“Chỉ kiểm tra chút thôi, để chắc rằng con quái vật mắt xanh

không khiến cậu có suy nghĩ khác."

Anh nhíu mày nhìn bà. "Con quái vật mắt xanh duy nhất mà tôi biết chính là bà."

Bà thở mạnh khi nghe những lời nói sắc bén đó, nhưng nụ cười không bao giờ tắt trên môi. "Oooo," bà ngân nga bằng một chất giọng đầy quyến rũ. "Acheron càng già thì càng trở nên khó ưa." Cô đặt cằm lên vai anh, ngón tay được cắt tỉa cẩn thận vẽ một đường lên xương hàm anh. "Cũng may là ta thích cậu, nếu không cậu đã sớm thành bánh mì nung rồi."

Anh thở dài. "Đúng thế. Tôi thật may mắn, nhân tiện, từ đúng là 'nướng'"

Artemis không bao giờ cập nhật kịp những tiếng lóng mà người ta đang sử dụng nhưng bà lại rất thích dùng. Hoặc nói đúng hơn là dùng trật lất. Đã có lúc anh nghĩ bà cố tình nói sai để xem thử anh có dám sửa lưng bà không.

"Mmmm," bà nói, tinh nghịch vòng tay quanh eo anh. "Thấy cậu hăng hái thế này tôi rất thích."

Acheron bước tránh xa bà ta. "Vậy bà sẽ chuyển ai đến New Orleans để thay cho Kyrian ?"

Bà liếm môi ranh mãnh, đôi mắt sáng rực lộ vẻ tinh quái. Bà chưa kịp nói gì thì Julian đã bước đến chỗ họ.

"Em họ Artemis," anh chào.

"Julian xứ Macedon," bà lạnh lùng nói. "Không biết là anh lại ở đây ?"

"Tôi cũng thế."

"À," Acheron nói, "Đỡ phải giới thiệu hai người với nhau đúng

là tốt thật.”

Artemis nhìn Julian đầy đe dọa. “Đúng thế, mà, tôi ước gì mình có thể ở lại, nhưng không thể.”

Trước khi biến mất, bà ta chồm người tới thì thầm bên tai Acheron.

Anh sững người, lạnh toát khi nghe cái tin mới mà bà vừa để lộ, nó rõ ràng như thể ánh sáng trong màn sương.

Có những lúc, Artemis đúng là người đàn bà khủng khiếp và đê tiện nhất trên đời.

Julian nghiêng người nhìn anh. “Cô ta nói gì thế ?”

“Không có gì,” Điều cuối cùng mà Acheron muốn làm là quăn cả quả bom vào Kyrian và Julian. Và anh sẽ không bao giờ làm điều đó ngay giữ buổi hôn lễ thế này.

Anh quay sang Julian. “Vậy thì, đại tướng, người bạn cũ đã trở về. Dám cá là hai người sẽ lại dính vào một vài vụ lùm xùm nào đó.”

Julian bật cười. “Không hẳn thế đâu.”

Acheron thật là khó mà tin được điều đó. Nhưng anh cũng càng không tin Artemis lại chấp nhận bỏ đi dễ dàng như thế.

THE END